

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BEAUTY SERIES NOVEL

STEEL *Beauty*

ALEX AND MAGNOLIA
BOOK ONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
GEORGIA CATES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇELİK GÜZELLİK

Alex ve M agnolia Kitap 1

GÜZELLİK SERİSİ

Kitap 4

GEORGIA CATES

Copyright© 2025 by GEORGIA CATES

hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.georgiacates.com

Düzenleme Hizmetleri Lisa Aurello

tarafından sağlanmıştır Kapak Tasarımı

Swoony Cover Designs tarafından

yapılmıştır swoonycoverdesigns@gmail.com

Baskı ISBN: 978-1-948113-39-7

Özel Baskı Baskı ISBN: 978-1-948113-40-3 eKitap

ISBN: 978-1-948113-41-0

***"Yarı ıstırap, yarı umut
içindeyim."***
- Jane Austen, *İkna*

İçindekiler

1. [Manolya Çelik](#)
2. [Manolya Çelik](#)
3. [Alex Sebring](#)
4. [Alex Sebring](#)
5. [Manolya Çelik](#)
6. [Alex Sebring](#)
7. [Manolya Çelik](#)
8. [Manolya Çelik](#)
9. [Alex Sebring](#)
10. [Alex Sebring](#)
11. [Manolya Çelik](#)
12. [Manolya Çelik](#)
13. [Manolya Çelik](#)
14. [Alex Sebring](#)
15. [Alex Sebring](#)
16. [Alex Sebring](#)
17. [Manolya Çelik](#)
18. [Manolya Çelik](#)
19. [Alex Sebring](#)
20. [Manolya Çelik](#)
21. [Alex Sebring](#)
22. [Manolya Çelik](#)
23. [Alex Sebring](#)
24. [Alex Sebring](#)
25. [Manolya Çelik](#)
26. [Manolya Çelik](#)
27. [Manolya Çelik](#)
28. [Alex Sebring](#)
29. [Alex Sebring](#)
30. [Manolya Çelik](#)
31. [Manolya Çelik](#)
32. [Alex Sebring](#)
33. [Manolya Çelik](#)
34. [Manolya Çelik](#)
35. [Alex Sebring](#)
36. [Manolya Çelik](#)
37. [Alex Sebring](#)

Yazar Hakkında
GEORGIA CATES tarafından da

Bölüm 1

Mag "olia ½iccl

"ÖNCELİKLE HER ŞEYDEN ÖNCE, BEN BİR BİR ERKEK ARAMIYORUM.
BU YÜZDEN HADI BAŞLAYALIM
Orada."

Joy - iş arkadaşım ve kendini çöpçatan sanan umutsuz romantik - sandalyesinde arkasına yaslandı. Hayatında duyduğu en saçma şeyi söylemişim gibi bana bakıyor. "Bir erkek aramıyor musun? Magnolia, bu hayatında güneş ışığı istemediğini söylemek gibi bir şey."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Güneş ışığı mı? Lütfen. Erkekler güneş ışığı değildir. Daha çok gelip geçen bulutlar gibidirler - bir an gelir, bir an giderler. Bazıları tam bir fırtına gibidir, arkalarında kaos ve yıkımdan başka bir şey bırakmazlar. Teşekkürler ama hayatımda bu tür bir *güneş ışığı* olmadan da yaşayabilirim."

Joy telefonunu çıkarıp ekranı bana doğru çeviriyor ve bir resim gösteriyor. "Kardeşim senin için mükemmel. Uzun boylu, yakışıklı, başarılı ve saçları var. Sadece saç değil, *muhteşem* saçları var. Bu dünyada kaç erkeğin kel olduğunun farkında mısın? Ethan'a at gübresi kadar nadir rastlanır."

Her kadın burada bir kontrol listesinden hayalindeki erkeği oluşturmuyor. Görünüş her şey değildir - Tanrı biliyor ya, en yakışıklı erkeklerden bazıları bana en zor dersleri verdi. Harika saçlar, dağıldığınızda sizi tutmaz. Keskin bir çene hattı sizi güvende hissettirmez. Peki ya büyüleyici gülümsemeler? Gerçek ortaya çıktığında bunlar hızla kaybolur. Bazıları

daha fazlasını istemeyi öğrendik. Dinleyen bir adam. Ortaya çıkan. Sadece kolay olduğunda değil, zor olduğunda da kalan.

"Kardeşini gübreye benzetmişsin."

"Bazen biraz boktan olabildiği için uygun. Ama onun dışında harika biri. Ona bayılırsın."

Fotoğrafa bir göz attım. Ethan çirkin değil yakışıklı- ama biraz fazla güzel. Saçına benim harcadığımdan daha fazla zaman harcıyor gibi görünüyor.

"Evet, Ethan'ın harika olduğuna eminim, saçları da öyle, ama bir erkek için piyasada değilim."

Violet sırtarak sohbete dahil olur. "Dak Prescott olmadığı sürece. O zaman her şeyi bırakır ve futbol temalı düğünlerini planlamaya başlar."

Rüya gibi bir iç çektim. "Yani, neden yapmayayım ki? Adam futbol formasına sarılmış bir mükemmellik. Ve dürüst olalım, ben de mükemmel bir Bayan Prescott olurdum."

Joy gülüyor, yılmadan. "Dak resepsiyona gelip seni sormadığı sürece, kardeşimin hâlâ bir şansı olduğunu söyleyebilirim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirse de başımı sallıyorum. "Dak onun ruh eşi olduğumu fark edene kadar zamanımı beklemekten mutluyum."

Joy kaşlarını kaldırıyor. "Kardeşimin özel aşçı olduğunu biliyorsun, değil mi? Size her akşam gurme yemekler pişirebilir."

Yolumda duruyorum; her gün mükemmel hazırlanmış yemekler fikri cazip geliyor. Çiftçi pazarından alınmış taze bir tabak yemeğin belli bir çekiciliği var.

"Özel bahçesinden taze taze gelen közlenmiş sebzeleri bir düşünün." Joy göz kırptıyor, taze ve işlenmemiş her şeye karşı zaafımın farkında, belli ki bunu kendi avantajına kullanmaya çalışıyor.

Sırtarak dilimi şaklatıyorum. "Seni sinsi küçük sebze satıcısı."

Joy'un dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılır. "Sen bir sebze fahişesisin. Tek gereken iyi görünümlü bir havuç ve sen de kendini adamaya hazırsın."

Gülüyorum. "Hey, benim standartlarım var. Benim için sadece en iyi havuçlar var."

Joy her şeyi bırakıp kardeşiyle çıkmam için başka bir neden söyleyemeden Gabby'nin sesi ofis gürültüsünü yarıp herkesin dikkatini ona doğru çekiyor. "Pekâlâ millet, beş dakika içinde toplantı odasında olun."

"Patron tarafından kurtarıldım," diyorum Violet'e. Ayağa kalkıp not defterimi alırken sözlerimi aramızda tutuyorum.

Violet sırtıyor ve daha da yaklaşıyor. "Joy'un kardeşi için çöpçatanlık yapmaya neden bu kadar hevesli olduğunu merak ediyor insan, eğer gerçekten de at gübresi kadar nadir biriye."

Ben de sırtarak fısıldıyorum: "Muhtemelen sadece gübre kısmını doğru bildiği içindir."

Gabby'nin durduğu konferans odasına giriyoruz. "Pekâlâ, herkes yerleşsin."

Elijah odanın öbür ucundan gözüme takılıyor, geniş geniş sırtıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp bana doğru bir göz kırptıyor. Parmaklarım defterimin kenarında sıkılaşırsa da ona kibarca başımı sallıyorum. Bakışları biraz fazla uzun sürdüğünde fark etmemiş gibi yaparak başka bir yere odaklanıyorum.

Gabby boğazını temizliyor ve oda yavaş yavaş sessizleşiyor. Bakışları üzerimizde geziniyor ve küçük, gururlu bir gülümseme veriyor. "Hepinizin bildiği gibi Soul Sync oturma odamda çılgın bir fikir olarak başladı ve hayal ettiğimden daha büyük bir şeye dönüştü. Sıradan bir çöpçatanlık hizmeti olmak istemedik. Amacımız her zaman insanların anlamlı bağlantılar bulmalarına yardımcı olmaktı, sağa sola kaydırarak bağlantı kurmalarına değil."

Gabby konuşurken bu işe olan tutkumu hatırlıyorum. Soul Sync sadece benim işim değil; burası benim evim. Kendimi bu tür bir işi başka bir yerde yaparken düşünemiyorum.

"Yol boyunca her birinizden çok şey istediğimi biliyorum, ama şimdi bize bir bakın. Soul Sync geliyor ve bu sizin sıkı çalışmanız ve bağlılığınız sayesinde oldu."

Duraklıyor, odaya bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Hepiniz gerçekten özel bir şeyin inşa edilmesine yardım ettiniz."

Burada yüzeysel saçmalıklar yerine gerçek, ruhu derinden etkileyen ortaklıklara öncelik verdiğimiz seçkin bir hizmet sunuyoruz. Ve inanın bana, bugünlerde bu çok nadir."

At gübresi kadar nadir.

Gabby şöyle devam ediyor: "Bizler değil sadece eşleşen kişileriz.

İnsanların hayatlarını değiştiriyoruz ve bu sizin sayenizde oluyor."

O haklı. Sığ bağlantıların ve geçici karşılaşmaların olduğu bir dünyada gerçek bir şey bulmak, çalıların arasında bir güle gibidir.

İnsanların derin bağlantılar kurmasına yardımcı olmaya adanmış bir şirkette çalışırken, kendimin sadece geçici, yüzeysel ilişkiler kurmuş olmamdaki ironi de gözümünden kaçmıyor.

Bir sırtış attığında ruh hali hafifliyor. "Çoğunlukla kafein ve kör iyimserlikle beslenen bir şirket kurmayı başarabilirsem, bundan sonra ne olursa olsun üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum."

Sözleri kafalara dank ettikçe odada bir baş sallama ve gülümseme dalgası yayılıyor.

"Sırada ne olduğundan bahsetmişken... hepinizin bildiği gibi Soul Sync uluslararası alanda test ediliyor. Avustralya'daki beta testimizin başarılı olduğu haberini aldık. Avustralya'da resmen müşteri bulduk."

Bir alkış kopuyor ve ben de alkışlıyorum. Soul Sync'in Avustralya'ya açılımı çok büyük ve odadaki heyecan yadsınamaz.

Gabby ışıldıyor ve alkışların bekliyor. "Bu bizim için büyük bir zafer ama asıl mücadele şimdi başlıyor

-Hizmetlerimizi dünyanın diğer ucunda sunmak. bir kardeş şirket kurmaktan bahsediyoruz: tüm çöpçatanlık setlerini tasarlamak, etkinlikleri koordine etmek ve yepyeni bir pazarda müşteri deneyimlerini yönetmek."

Duraklıyor, bakışları odayı tarıyor. "Sydney'de üç aylık bir görev için gönüllülere ihtiyacım var. Bu

bir işten daha fazlası. Soul Sync'in geleceğini yardımcı olmak için bir fırsat. Lütfen anlayın - sıfırdan yeni bir şey inşa ederken evinizden ayrılacak ve otellerde yaşayacaksınız. Sorumluluklarınız arasında kurulumları denetlemek, müşterilerle doğrudan çalışmak ve her detayın sorunsuz işlenmesini sağlamak yer alacak. Bu gerçekten muazzam bir şeyin parçası olma şansınız."

Etrafıma bakındım, tereddütlü yüzleri fark ettim. Bu büyük bir istek - evden üç ay uzakta, yüksek baskılı bir ortamda çalışmak. Ama benim için tam da ihtiyacım olan şeymiş gibi geliyor. Meydan okumayı severim ve tamamen yeni bir pazarda set tasarımlarına liderlik etme düşüncesi aklımı olasılıklarla dolduruyor. Yeni bir şehir, yeni insanlar, kendimi kanıtlama ve işime odaklanma şansı; dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok.

Ve çöpçatanlık ya da randevular yok.

Ama en iyisi? Macy'den sürekli geri bildirim yok. Yaptığı işte mükemmel, ancak set tasarımlarında her zaman işbirliği yapmak zorundayız, bu da taviz vermek anlamına geliyor. Yaratıcılıkta tam kontrole sahip olmanın, her kararı bir başkasına danışmadan fikirlerimi hayata geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Sydney'deki bu görev tam da bunu yapmak için bir şans olabilir.

Ayrıca, Sydney mi? Kim orada üç ay çalışma atlamaz ki?

Gabby şöyle devam ediyor: "Bazılarınızın bunu zorlaştıracak aileleri veya taahhütleri olduğunu biliyorum ve bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Esnek ve bu zorlu görevi üstlenmeye hazır insanlara ihtiyacımız var."

Hiç tereddüt etmeden elimi kaldırdım. "Ben giderim. Diğer set tasarımcıları evli, ben ise bekârim. Bu benim için mükemmel bir fırsat."

Gabby gülümser. "Teşekkür ederim, Magnolia. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Göz ucuyla Macy'nin tepkisini yakalıyorum. Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve kollarını kavuşturarak duruşunu ayarlıyor. Tek fark ettiğim gözlerindeki hafif daralma.

Bu işe kalkışmamdan hoşlanmadığını bilmek için görmesi gerek. Spot ışıklarını üzerime hiç hoşlanmaz.

Violet'in gözlerini üzerimde hissediyorum ve döndüğümde gülümsüyor, kalkık kaşları her şeyi anlatıyor - benimle gurur duyuyor, hatta belki biraz etkilenmiş. *Bakışları, içinde olduğunu biliyordum* diyor.

Keşke o da gelebilseydi. Violet mükemmel olurdu Bu macerayı paylaşacağım kişi, keskin zekası ve sakin varlığıyla her türlü yüksek stresli durumu katlanılabilir hale getirecek biriydi. Ama bu mümkün değil. Annesi kanserle savaşıırken olmaz. Violet annesinin yanından hiçbir şey için ayrılmaz, böyle bir fırsat için bile. O, ailesinin yanında olmak için her şeyi bırakabilecek türden kız ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden ona hayranım.

Sonra Elijah'ın eli havaya kalkar. "Ben de geleceğim. Magnolia ve ben birlikte iyi çalışıyoruz."

Harika. Tam ihtiyacım olan şey.

Elijah aylardır etrafımda dolaşıyor, her zaman yakınımda durmak için bahaneler buluyor; malzemeleri taşımayı teklif ediyor, toplantılardan sonra etrafta dolaşıyor ve akşam yemeği yemekle ilgili ipuçları veriyor. Ne istediği çok açık ama ben ilgilenmiyorum. Ne onunla, ne de bu şekilde. Çok fazla çabalıyor, her zaman dış macunu reklamı seçmelerine katılıyormuş gibi sırtıyor.

Beni yanlış anlamayın. Elijah iyi biri ama ısrarı boğucu. Onun etrafında nefes almak için kişisel bir balona ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Gabby başını sallar. "Teşekkür ederim Elijah. Yeteneklerin takıma değerli bir katkı sağlayacak. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

Müşteri deneyimiyle ilgilenen Sophie ve Whitney ellerini kaldırıyor.

İkisi de zeki, çalışkan ve benim gibi bekar. Eğer biri bu geziyi verimli ve eğlenceli hale getirebilirse, o kişi

Onlar. Her zaman birlikte iyi çalıştık ve ben şimdiden ve gece geç saatlerde beyin fırtınası oturumlar bir şişe şarap eşliğinde kahkaha dolu sohbetlere dönüşüyor. Ya da üç.

Burada a duyu . yoldaşlık arasında Biz, Birbirimizin arkasını kolladığımıza dair söze dökülmemiş bir anlayış. Ruh Senkronizasyon var onun Baskılar, ama ve Kadınlar Burada - çoğunlukla- bir takımız. Kibir yok, rekabet yok, sadece destek var. Bu görevin kariyerimde bir yükseliş ve unutulmaz anılar biriktirmek için bir şans olacağını umuyorum Sophie ve Whitney ile .

Gabby'nin bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. "Magnolia, set tasarımlarına sen liderlik edeceksin ama Rebecca'nın yardımıyla sosyal koordinatör olarak da hizmet vermeyi düşünüp müsün? Kendisi ABD'den uzaktan yardım edecek. Uzaktan da olsa onun desteğine sahip olacaksın."

Bu kesinlikle farklı olacak. Gabby tüm ekibi gönderemez, bu nedenle daha küçük bir , herkesin öne çıkması ve birden fazla sorumluluğu üstlenmesi çok önemlidir - konfor alanlarının dışında olanlar bile. Ben set tasarlamaya alışkınım, etkinliklerin sosyal akışını yönetmeye değil ama bu büyük bir fırsat ve esneklik de anlaşmanın bir parçası. Bu işin başarılı olabilmesi için hepimizin istemediğimiz rolleri üstlenmesi gerekecek.

Başımı salladım. ". "

Rebecca güven verici bir gülümsemeyle öne doğru eğilir. "Endişelenme, Magnolia. Sosyal koordinasyon konusunda senin arkadayım. Her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olacağız. Bunu bazı yeni becerilerini sergilemek için bir şans olarak düşün." Sözlerini göz kırparak bitiriyor.

Gabby gülümser. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor. Biraz yaratıcı sorun çözme gerekecek ama bunu başaracağımıza eminim."

Gabby her zamanki coşkusuyla her yeni gönüllüye teşekkür ederken birkaç el daha havaya kalkıyor. Ekip şekillenmeye başlıyor ve diğerleri önümüzdeki olasılıklar hakkında mırıldanmaya başladıkça oda heyecanla uğulduyor.

Toplantı daha fazla alkışla sona eriyor ve biz dışarı çıkarken Violet sırtarak beni dürtüyor. "Elijah gönüllü mü? Sanırım hâlâ seninle bir şansı olduğuna inanıyor, ha?"

Gözlerimi Elijah'a çeviriyorum ve onun kendinden memnun göründüğünü fark ediyorum. "Cehennemin kartopu atma kongresine ev sahipliği yapma şansı daha yüksek."

Violet eğiliyor, sözleri fısıltıya dönüşüyor. "Belki de ona bir meyve sepeti göndermelisin. Bir 'teşekkürler ama hayır teşekkürler' jesti gibi."

Bazı erkekler, bir kadın ilgilenmediğini söylediğinde bunu kastettiğini anlamıyor. Israrın romantik olduğunu düşünürler, oysa bu gerçekten çok yorucudur.

"Şansım yaver giderse, bunun bir piknik daveti olduğunu düşünecek. Beni bilirsin Vi. Onunla ya da bir başkasıyla romantizm aramıyorum. Sydney iş ve kariyerimi ilerletmekle ilgili. Yani adamın başkasının *meyve sepetini* kovalaması gerekiyor."

Bölüm 2

Mag "olia ½iccl

NE BİR GÜZEL BİR ALAN BU DIŞARI DÖNDÜ
olmak. Rahat kadife koltuklar, özenle seçilmiş sanat eserleri ve taze çiçekler bir araya gelerek konfor ve zarafetin karışımını sunar. Yumuşak aydınlatma, buluşma süitine sıcak ve davetkar bir his veriyor. Basit bir bölücü, iki alanı birbirinden ayırarak mahremiyet sağlarken oda içinde kolay hareket edilmesine olanak tanır.

Müşterilerimin içeri girdiklerinde kendilerini tamamen rahat hissetmelerini sağlamayı amaçlıyorum. Bunu başardığıma inanıyorum.

Etrafıma bakarken, aklımdan bir düşünce geçiyor: Böyle bir yerde ben bile aşık olabilirim. Başımı sallarken içimden sessiz bir kahkaha yükseliyor. Kimi kandırıyorum ben? Aşk ve ben, yağ ve su gibi birbirine karışmaz, en iyisi güvenli bir mesafede durmaktır.

Müşterilerin ilk randevuları için gelmelerine sadece bir saat kalmışken, kadın tarafında hâlâ yapılması gereken işler var. Elijah etrafta dolanıyor ve her ayrıntıda yardım teklif ediyor. İyi niyetli ama varlığı yıpratmaya başlıyor.

"Son rötuşlar için yardıma ihtiyacın var mı?" diye yüzüncü kez soruyor, bütün hafta üzerinde çalıştığım ruh hali panosuna çok yaklaşıırken.

Derin nefes alıyorum. "Teşekkürler, ama ben ."

Kımıldamıyor. "Emin misin? Az kaldı gibi görünüyor. Senin için bir şeyler alabilirim ya da birkaç şeyin yerini değiştirebilirim."

Sakin ol, soğukkanlı ol. "Elijahgerçekten minnettarım. Burada harika bir iş çıkardın -cidden- ama dikkatim dağılmadan bitirmem gerekiyor."

Ve eğer ruh hali panoma basarsan, yemin ederim onu seni öldüresiye dövmek için bir silah olarak kullanırım.

Şık bir şekilde, tabii ki.

Ölümüne ne kadar farkında olmadan geri çekiliyor. "Pekala, o zaman seni yalnız bırakayım."

Evet, lütfen kenara çekilin ve en iyi yaptığım şeyi yapmama izin verin.

Odaya sessizlik çöküyor ve ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum. O kapıdan çıkar çıkmaz gerginlik kayboluyor.

Yarattığım alana gerçekten bakmak için bir an duruyorum. Olmasını umduğum her şey var; sıcak, sakın, davetkâr. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan, sonunda şeyi içime çekebiliyorum ve evet... Sanırım başardım.

Sıkı gizlilik politikası nedeniyle Soul Sync'te müşteriler hakkında çok fazla kişisel bilgi almıyoruz. Bu müşterinin açıkça neyi sevdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak odayı müşteri görüşmesi sırasında inceleme prosedüründe toplanan bilgilere göre uyarladım: sadelik, zarafet ve çok bunaltıcı bir şey yok. Tüm mesele, dikkat dağıtıcı olmadan sakınleştirici ve ulaşılabilir bir alan yaratmak için tasarım psikolojisini kullanmakla ilgili.

Ve ilk kez, Macy ile tasarımımdan ödün vermek zorunda kalmadım. Mekan tamamen bana ait ve bunu gösteriyor. Bayıldım.

Koltuğun üzerindeki örtünün kumaşını düzeltiyorum ve etrafıma bakıyorum. Mükemmellik... neredeyse. Sadece birkaç ayar daha.

Sütün diğer tarafındaki kapının açıldığını duyduğumda neredeyse bitirmiştım. Whitney'nin sözleri süzülüyor, cilalı profesyonellik taşıyor, o için ayırıyor

Müşteriler. Biriyle konuşuyor, bir erkekle. Midem bir an için bulanıyor - Elijah gizlice içeri mi girdi? Ama sonra duyuyorum; derin, belirgin bir Avustralya aksanı. Kesinlikle Elijah değil.

Nabzım hızlanıyor. Erkek müşteri. Erkenden. **Çok** erken. Ve Whitney onu çoktan süitin erkekler bölümüne götürmüştü, ben ise hâlâ buradaydım ve gitmeye hazır değildim.

"Lanet olsun," diyorum nefesimin altında.

Tabii ki erken geldi - çünkü her şeyin kusursuz olmasına ihtiyacım varken neden erken gelmesin ki? Bu projeye çok emek verdim, müşteri için ideal atmosferi yaratmak için her ayrıntıyı mükemmelleştirdim. Normalde zamanında hazır olurum, hatta erken bile, ama bu sefer? Hiç şansım yok. Elijah bir hız tümseği gibi durmadan etrafımda dolaşıyor ve her adımda beni yavaşlatıyor.

"Oturun ve rahatınıza bakın. Siz yerleşirken size bir içki getireyim mi?" Whitney'nin sesi bir politikacının vaadinden daha yumuşak. Müşterilerle konuşurken kullandığı o çok cilalı üslup, işten sonra benimle bira içen kızdan dünyalar kadar farklı.

Bu gece kesinlikle müşterilerimizin egolarından daha büyük biralar içeceğiz, tabii bu mümkünse. Bu noktada bu bir gelenek.

-Çok çalışın, daha çok kutlayın.

"Su harika olur, teşekkürler," diyor müşteri, derin Avustralya aksanı bölücünün içinden taşıyor.

"Köpüklü mü yoksa bahar mı istersiniz?"

"Köpüklü, lütfen."

Köpüklü, tabii ki. Tanrı korusun, musluk suyu gibi aşağılık bir şey içiyor. Bahse girerim yaz boyunca güneşte kavrulan kireç yeşili bir bahçe hortumundan hiç su içmemiştir - içinde çay demleyebileceğiniz kadar sıcak bir su. Muhtemelen oracıkta bayılırdı.

Tam nasıl gizlice çıkacağıma karar verirken Sophie odaya giriyor ve kapıyı usulca kapatıyor. Onun

Gözleri özür dileyerek açılıyor ve parmak uçlarında bana doğru ilerleyerek fısıltıyla konuşuyor.

"Magnolia, çok özür dilerim." Gözleri bölmenin diğer tarafındaki müşterinin olduğu yöne doğru kayıyor. "Erkek müşteri erken geldi."

Şakaklarımı ovuşturarak iç geçiriyorum. "Whitney neden onu bekleme odasına oturtmadı?"

Hafifçe yüzünü buruşturuyor, dudakları mahcup ve özür diler bir şekilde birbirine yapışıyor. "Onun yerine süitte beklemek istedi. Etrafına alışmak için biraz zaman istediğini söyledi."

Soul Sync'e gelen müşteriler, her şeyin kendi ihtiyaçlarına göre mükemmel bir şekilde uyarlanmasını bekler. Ne de olsa bunun için para ödüyorlar. Ve biz de onlara tam olarak bunu vermek için buradayız.

"Gergin mi?" Fısıldıyorum, hâlâ süitin bu tarafını nasıl bitireceğimi ve kaçışımı nasıl yapacağımı anlamaya çalışıyorum.

Sophie başını sallar. "Hem de çok. Soğukkanlı davranmak için elinden geleni yapıyor ama bunu anlayabiliyorum."

"Sorun yok. Senin suçun değil." Elimi geçiştirdim ve süite göz gezdirdim. "Gitmeden önce birkaç son değişiklik yapmam gerekiyor."

Sophie anlayışla başını salladı ve sessizce gitti, beni bitirmem için yalnız bıraktı. Son ayarlamaları yapıyorum -Burada bir yastığı yumuşatıyor, şuradaki örtüyü ayarlıyorum; zihnim şimdiden kaçışımın en hızlı yolunu planlıyor.

Etrafa son bir kez bakıyorum. Süit tam da hayal ettiğim görünüyor.

Odaya son bir kez onaylayan bir bakış atıyorum ve kendime başka bir şey olmadan önce dışarı çıkma zamanının geldiğini söylüyorum. İşte tam o sırada, tam çıkmak üzereyken telefonumun kusursuz zil sesi sessizliği yarıyor.

Ohhh, lanet olsun!

Telefonuma doğru koşuyorum, el yordamıyla susturma düğmesine basıyorum ama artık çok geç. Alarm çoktan odada yankılanmaya başladı. Bu arada, bu sabahki Fransız tost

midemde bir takla atıyor, yerinde kalmaya mı karar verecek yoksa büyük bir çıkış mı yapacak diye alay ediyor.

Zil sesim genellikle kapalıdır, ancak bugünkü iş yoğunluğu nedeniyle, işten birinin bana ulaşması gerekebilir diye açtım.

Ve tabii ki Elijah. Ona olan kızgınlığım tekrar kabarıyor.

Daha profesyonel bir şekilde nasıl ilerleyeceğimi düşünmeden, bölmenin diğer tarafında müşterinin derin sesini duyuyorum. "Alo?"

Telefon elimde, tek yapabildiğim donup kalmak. Artık bundan kaçış yok. "Ah... merhaba," diyorum, sesimdeki beceriksizliği duymamasını umarak.

Aramızda bir an sessizlik oluyor. "Sen... benim, uh, sevgilim misin?" Kelimeleri hafifçe tökezliyor, belirsizlik fark ediliyor.

Yumuşak bir nefes . "Oh, umm... potansiyel eşlerle eşleştirilen müşterilere Soul Sync eşleşmeleri denir. Randevu değil. Ama hayır, ben senin değilim. Ben set tasarımcısıyım. Odanın bu tarafına son rötuşları yapıyordum."

"*Soul Sync eşleşmeleri*," diye papağan gibi tekrarlıyor, sesi ilgisini çekmiş gibi. Tuhaf. Bu terim sözleşmelerinde defalarca kullanılıyor. "Yani içinde bulunduğum odayı tasarlayan kişi siz misiniz?"

Başımı salladım, sonra bölmenin arkasını göremediğini fark ettim. Vay be. Beyin hücrelerim bugün gerçekten gelişiyor. "Evet, bendim."

Etrafına bakındığını, odanın her ayrıntısını incelediğini hayal ediyorum. "Tasarım gerçekten çok hoş. Sanki tam olarak ne istediğimi biliyor gibisin."

Evet! Yumruğumu muzaffer bir hareketle sıkıyorum. Sessiz bir nefes veriyorum ve ilk defa gerginliğim biraz azalıyor. Müşterilerimden yaptığım işle ilgili hiç geri bildirim almadım, bu yüzden gerçekten beğendiğini bilmek beni rahatlatıyor. Ve itiraf etmeliyim ki biraz da gurur verici. "Teşekkür . Bana müşteri hakkında kısa bir özet verildi-

Elbette tanımlayıcı hiçbir şey yok ve ben de bu bilgilere dayanarak mekânı tasarlıyorum."

"Çok yeteneklisin."

"Teşekkür ederim." İltifatı içime küçük bir gurur dalgası içimi ısıtıyor.

Boğazını usulca temizliyor. "Biraz erken geldim. Duvarın diğer tarafında tamamen yabancı biriyle sohbete dalmadan önce etrafıma alışmam için bana biraz zaman vereceğini düşündüm."

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Bu olasılığı daha önce hiç düşünmemiştim - gerginlik, belirsizlik. Soul Sync'in hizmetlerini karşılayabilen insanlar bana her zaman özgüvenle dolup taşan, bir odaya girip orayı sahiplenen tipler gibi gelmiştir. Ama belki de, zenginliklerine ve statülerine rağmen, onların da kendilerini dengelemek için bir ana ihtiyaçları vardır.

"Yerleşmek için biraz zamana ihtiyaç duymanızı tamamen anlıyorum. Bir dahaki sefere daha rahat hissetmenize yardımcı olmak için mekanda ayarlayabileceğim bir şey var mı?"

"Oda ev gibi hissettiriyor, bu yüzden her şey olduğu gibi kalsın. Çok rahat."

Göğsümde bir memnuniyet dalgası kabarıyor. "Amacım her zaman budur. Amacım sizi rahat hissettirmek ve böylece eşinizle yapacağınız konuşmalara odaklanabilmenizi sağlamak."

Bu adam sinirlerini yatıştırmak için erkenden geldi ve ben burada çene çalışıyorum. Benim etrafta dolaşıp ortamı bozmamla huzur bulamayacak. "Ben çıkayım da rahatla."

"Aslında, sen biraz daha küçük bir süre kalabilir misin?"

Seninle konuşmak gerginliğimi atlatmama yardımcı oluyor."

Gabby'nin yeni rolleri benimseme hatırlatması zihnimde yankılanıyor. Eğer küçük bir sohbet sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olacaksa, zaman öne çıkmak benim işimin bir parçası. "Elbette kalıp biraz sohbet edebilirim."

Derin bir nefes alıyor ve ardından sanki başından beri içinde tutuyormuş gibi yumuşak bir "vay be" . "Teşekkürler. Ben gerçekten

minnettarım."

"ederim."

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi bilemediğimden, onun konuşmasını bekliyorum ve liderliği ele almasını umuyorum.

"Peki, adın ne?"

Doğal olarak ilk soru adımı sormak oluyor. Sohbeta başlamak için basit bir yol ama bu pek de normal bir durum değil. "Soul Sync'te hem müşterilerimizi hem de çalışanlarımızı korumak için sıkı bir gizlilik politikamız var, bu yüzden kendimle ilgili bu bilgileri paylaşamam."

"Anlaşılabilir." Bir süre geçti. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum. Benim için sen Julius Caesar'sın, atanmış takma adın."

Kahkahası kolayca geliyor, sesi sıcak ve eğlenceli. "Takma adım *Julius Caesar* mı? Ciddi misin?"

Ağzımın kenarından eğlence akıyor. "Hepimiz eşleşen müşterilere ikonik bir çiftin isimleri verilir. Soul Sync'in yaratıcısının kocası büyük bir tarih meraklısı. Bu ona bir tür saygı duruşu."

"Bu çok komik," diyor gülerek. "Sanırım avukatım bu küçük ayrıntıdan bahsetmeyi unuttu."

"Artık biliyorsun, *Caesar*. Ama okuduğundan emin olduğun sözleşmede bundan bahsedilmesi gerekirdi." Aklımdan bir parça endişe geçiyor - böyle bir ayrıntıyı nasıl gözden kaçırdı? Bu Soul Sync anlaşmasının standart bir parçası.

Gülümseyerek geçiştiriyor. "Eminim öyledir. Sanırım biraz hızlı göz gezdirmişim. Eğer ben Julius Caesar isem, bu benim Soul Sync eşleşmem demek olmalı--?"

Gabby'nin müşterilere takma ad verme sistemi gerçekten komik. "Tahmin ettiniz. Kleopatra."

"Mantıklı. Her şeyi tarihsel olarak doğru tutmak." "Kleopatra asla onun karısı olmadı, ama ilişkileri tarihi şekillendirecek kadar önemli - ve birçok

Yol boyunca drama. Soul Sync'in ilginç cazibesinin bir parçası da bu."

"Sesinizin Amerikalı gibi çıktığını fark etmeden edemiyorum." "Suçluyum."

"Avustralya'ya mı taşındınız, yoksa geçici olarak mı buradasınız?"

"Soul Sync ile görevdeyken önümüzdeki üç ay boyunca sadece buradayım."

Şimdilik üç ay, ama ondan sonra Avustralya'daki kardeş şubemize ne olacak? Gabby Avustralya'da yerel çalışanları işe alacak mı? Ekibi birkaç ayda bir değiştirecek mi? Hayır, bu mantıklı değil. İnsanları sürekli ileri geri göndermek çok maliyetli. Elbette yerel olarak işe alacak ve biz tamamen yerleştikten sonra burada bir ekip kuracak.

"*Yeraltı ülkesinde* geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyor musun?" Derin sesi eğlenceli bir ritim taşıyor, neredeyse sözleri *Men at Work*'ün aşına ünlü şarkısını taklit ederek söylüyor.

Esprili taklidi karşısında yüzüme şaşkın bir gülümseme yayılıyor ve küçük bir kahkaha atıyorum. Bu gergin adamın içinde böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi?

"Evet demeyi çok isterdim ama dışarı çıkıp keşfetmek için fazla zamanım olmadı. Buraya geldiğimden beri yoğun bir çalışma temposu içindeyim."

"Bu çok kötü. Sydney görülecek ve yapılacak çok şeyi olan harika bir şehir."

Sidney'le ilgili kapsamlı bir araştırma yaptım ama buralı birinden öneriler duymak gibisi yok. "Gerçekten zaman bulduğumda ne yapmalıyım?"

"Yeni başlayanlar için plajlarımıza mutlaka göz atmalısınız-Bondi, Coogee, Manly. Dünyanın en iyi sörfçülerinden bazılarının sahipleri."

Sörf yapma düşüncesi beni ürkütüyor ve vücudum hala bunu tekrar deneme fikrini protesto etmek için ağlıyor. "İyi bir plaj gününe bayılırım ama sörf yapmaya hayır."

Bu konuda kesinlikle berbatım. Tahtanın üzerinde durmaktansa tuzlu su yutarak ve silerek daha çok zaman geçirdim."

Kıkırdıyor. "Görünüşe göre iyi bir öğretmenin olmamış. Doğru rehberlikle, bahse girerim kısa sürede dalgalara binersin."

"Beni iş başında görseydiniz böyle söylemezdiniz. O kadar muhteşem bir şekilde yok oldum ki en aç köpekbalıkları bile kaçtı." Bunun anısı sonsuza dek beynimde yer etti - su üzerinde yaşanan destansı bir felaket.

Aklından geçiriyormuş gibi düşünceli bir "hımm" sesi çıkarıyor. "Sörf yapmasanız bile profesyonelleri izlemek bambaşka bir şey. Ama plajların tadını çıkarmak için sörf yapmanıza gerek yok, sadece manzara bile inanılmaz. Ve eğer doğayla ilgileniyorsanız, Mavi Dağlar bir zorunluluktur. Harika yürüyüşler, muhteşem manzaralar. Kesinlikle buna değer."

"Yapılacaklar listem uzuyor."

"Sydney Opera Binası'nı atlayamazsınız. Buraya kadar gelmişken görmeniz gereken yerlerden biri. Mümkünse bir gösteriye katılın. Operadan çok daha fazlası var - tiyatro, konserler, yıl boyunca gerçekleşen her türlü performans var."

Eklettik bir müzik zevkim var, ama opera? Hiç radarıma girmemişti. Benim büyüdüğüm gibi büyüdüğüm için, tam olarak manzaranın bir parçası değildi. "Bu kadar çok çeşit sunduklarını bilmiyordum. Kontrol etmem gerekecek."

"Ve eğer maceraperest hissediyorsanız, Sydney Liman Köprüsü'ne tırmanabilirsiniz. Kendim yaptığımdan değil. Ya da asla yapmayacağım."

Ağzımdan kaçırırsam nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için kahkahamı tutuyorum. "Birileri yüksekten korkuyor gibi görünüyor."

"Aşırı yükseklikler ve ben pek dostane ilişkiler içinde değiliz." Burada bir şey şaşırtıcı bir şekilde sevecen hakkında bu adam Açıkça kabul etmek onun Korku. Çoğu erkekler olur bir şey sakla gibi o için kendileri sürece kesinlikle gerekli.

"Size karşı dürüst olmalıyım bayan. Aramızda duvar olan biriyle konuşmanın bana nasıl bir eş bulmamda yardımcı olacağını gerçekten anlamıyorum."

Tereddüt etmesi anlaşılabilir. Biriyle tanışmanın normal yolu bu değil ve bu konuda emin olmadığı için onu suçlayamam. "Farklı olduğu kesin ama mesele de bu zaten. İşin çoğu zaten sizin için yapıldı-uyumsuzları ayıklamak gibi şeyler. Duvar kimliğinizi güvende tutmanıza yardımcı oluyor, özellikle de tanınmış biriyseniz. Daha dürüst konuşmaları teşvik eder. En karanlık sırrınızı paylaşıp ertesi gün bunun internette yayıldığını görme tehlikesi yok."

"Sanırım haklısın." Sesi yumuşuyor, şimdi daha sakin. "Bu düzen beni güvende hissettiriyor - uzun zamandır ilk kez bir kadınla gerçekten konuşabiliyorum." Sözleri beni şaşırtıyor ve ne demek istediğinden tam olarak emin değilim. Güvende mi? Onu daha önce güvensiz hissettiren neydi? Bu konuyu geçiştirmek istemiyorum ama bu kadar kişisel bir şeyi paylaşması için onu zorlamak bana düşmez.

Bunun yerine, işleri hafif tutmayı hedefliyorum. "Şu haline bak, benimle konuşurken bile çok rahatsın. Bahse girerim şu anda ayaklarını sedirin üzerine koymuş, o rahat büyük koltuğa yaslanmışsındır."

Düşük bir eğlence mırıltısı çıkarır. ". "Ve benimle konuşmayı kolay buluyorsun, değil mi?"

"Evet, itiraf etmeliyim ki seninle konuşmak kolay. Sesiniz... rahatlatıcı. Ve aksanınızı çok seviyorum."

Konuşma neredeyse hiç çaba sarf etmeden akıp giderken vücudumdaki gerginlik azalıyor. "Aksanınızı da beğendim."

"Avustralya'dasınız. Buradaki herkes benim aksanıma sahip. Özel bir şey değil."

"Bu benim için özel."

"Tipik bir Amerikalı gibi konuşmuyorsun. Buna benzer bir şeyi sadece bir kez duydum - arkadaşım Nashville'den Amerikalı bir kızla evlendi ve aksanınız bana onunkini hatırlatıyor."

"Nashville, Mississippi'de büyüdüğüm yerden arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta. Ama şimdi Doğu Yakası'nda, Charleston'da yaşıyorum."

Charleston ağzımdan çıktığı anda çizgiyi aştığımı fark ettim. Ona nerede yaşadığımı söyledim - bir müşteriyle paylaşmam gerekenden çok daha fazla bilgi.

Harika iş, Magnolia. Profesyonel kalmanın yolu.

Aklımdan endişe geçiyor. Ya tuhaf biriye? Ya da daha kötüsü, bir tür sapıksa? Düşüncelerim bir an için dönüyor, sonra onları uzaklaştırıyorum. Hayır, iyi birine benziyor. Ayrıca, dünyanın öbür ucunda yaşıyor. Beni takip etmek için dünyayı değil ya.

"Biliyor musun, maçım geldiğinde ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Yani, birini göremediğinizde onunla nasıl konuşmaya başlayabilirsiniz ki?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor çünkü bu adam benimle ne kadar doğal konuştuğunun farkında bile değil. Kendine çok az kredi veriyor. "Birbirini göremeyen tamamen yabancı insanlarız, ama işte buradayız, sanki ikinci doğamızmış gibi sohbet ediyoruz. İnan bana, senin için seçilen kişiyle tanıştığında her şey daha da kolay olacak. kadar çok ortak noktanız olacak ki sohbetiniz hiç aksamadan devam edecek."

"Seninle konuşmak çok kolay ama genel şeylerden . İşler kişiselleştiğinde ne diyeceğimi bilemiyorum." Bir an tereddüt ediyor. "Benimle pratik yapar mısın? Bilirsin, tartışmayı bekleyebileceği türden soruların üzerinden geçer misin? Sadece buzları kırmama yardım etmek için."

Yeni rolleri benimseyin. Müşterilerin kendilerini rahat hissetmeleri için ne gerekiyorsa yapın. Gabby'nin sözleri

zihnimde tekrar tekrar çalışıyor. Ne de onlara yardım etmek bizim işimiz. Ve eğer bu onun sinirlerini yatıştırıcaksa... "Bir deneme sürüşüne seve seve yardım ederim. Hadi

Basit bir şeyle başlayalım. Kaç , Caesar?"

"Bana Julius Caesar denmesini hâlâ hazmedemiyorum." Sözleri yumuşamadan önce bir parça eğlence ile geliyor

Daha sıradan bir şey. "Otuz iki yaşındayım. Ya sen?"

Otuz iki. Benim yaşıma çok yakın. Bu kadar genç birinin Soul Sync'in seçkin hizmetlerini nasıl karşılayabildiğini merak ediyorum.

"Otuz yaşıma yeni girdim."

Küçük bir hıh sesi çıkarır. "Daha yaşlı olacağını ".

Alınmış gibi yaparak, her kelimeye fazladan vurgu yaparak, "Daha yaşlı olacağımı mı düşünmüştün? Nedenmiş o?"

Sanki bunu etmeye çalışıyormuş gibi sessiz bir kıkırdama çıkarıyor.

"Otuz yaşına göre çok bilge ve olgun görünüyorsun."

"Şöyle diyelim, ben zorluklar okulundan geçtim. Onur derecesiyle mezun oldum. Dürüst olmak gerekirse, orada birkaç ders verebilirdim."

Yaralar yara izlerine dönüşür ve yara izleri sizi sertleştirir.

"Peki ya aileniz? Anne baban, kardeşlerin?" diye soruyor.

Aile ağacımda bırakın açıklamayı, takip edemeyeceğim kadar çok dal var.

"Ben tek çocuğum... ve aynı zamanda değilim. Karmaşık bir durum. Açıklamak on yıl sürer ve o zaman bile aklı başında kimse anlamaz."

"Kulağa ilginç bir hikâye gibi geliyor." Daha fazlası için zorlamıyor ve bunun için minnettarım.

"Ben büyük bir aileden geliyorum. Beş kardeşiz. Ebeveynlerimiz hala evli."

"Vay canına. Evinde sekiz kişiyle mi büyüdün? Kulağa... kaotik geliyor." Ve belki de doğru koşullar altında sevimli bile olabilir.

"Altı çocuktan dördünün erkek olması son derece kaotik bir durum. Bizim evde hayat hiç sıkıcı değildi."

Buna gülümsüyorum, canlı kaosu hayal ediyorum. "Benim ne iş yaptığımı zaten biliyorsun, peki ya sen? Bana söyleyebilir misin yoksa bu çok fazla şey ele verir mi?"

"Otelcilik sektöründeyim. Aile işi. Sizi sıkıcı detaylardan uzak tutacağım. İnan bana, sıkıcıdırlar."

Soul Sync'in hizmetlerini karşılayabildiğini düşünürsek, ya bir otel varisi ya da bir tür mogul olduğundan hiç şüphem yok.

Sohbetimiz sanki yeni tanışmamışız gibi kolay ve doğal bir şekilde devam ediyor. Ve kendimi beklediğimden daha fazla gülerken yakalıyorum. Onunla bu şekilde konuşmanın şaşırtıcı derecede rahat yanı var.

Sohbetimiz zahmetsizce akıyor - daha fazla , daha fazla paylaşılan hikaye. Zaman akıp gidiyor ve ben Julius Caesar'ı en son çıktığım erkekten daha iyi tanıdığımı eminim. Eşiyle tanışmaya tamamen hazır ve dürüst olmak gerekirse, onunla eşleşen şanslı kadın ona bayılacak.

Sonunda Sophie kafasını tekrar içeri sokuyor ve bu kez bana kadın müşterinin geldiğini işaret ediyor.

"Görünüşe göre gitme vaktim geldi," diyorum ayağa kalkıp kıyafetlerimi düzelterek. "Soul Sync maçınız burada."

"Oh," diyor, sözlerini renklendiren bir tereddüt. "Seninle konuşmak hoşuma gitti, *Charleston*. Burada kalıp sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olduğun için teşekkürler."

"Konuşmamızdan ben de keyif aldım."

"Alıştırma için teşekkürler. Ve hey, belki seninle tekrar karşılaşırız," diyor esprili bir dille.

Birbirimizin adını ya da neye benzediğini bilmediğimizi düşünürsek, bu pek olası değil. "Maçında iyi şanslar, Caesar. Eminim iyi geçecektir," diyorum ve göremediği son bir gülümseme sunuyorum. Sonra arkama bakmadan sessizce odadan çıkıyorum.

Tam kapıyı kapatmak üzereyken sesi arkamda : "Eğer dışarıda Kleopatra'ya rastlarsan, Sezar'ın burada imparatorluğu düzene soktuğunu söyle."

Koridorda yürürken gözlerimi devirerek kahkahalarımı bastırıyorum. En azından bu konuda espri anlayışı var.

Oh, Kleopatra, bununla gerçek muamele içindesin.

Bölüm 3

Alex Sebring

GÖKYÜZÜ LAVANTA VE TURUNCU TONLARINA BÜRÜNÜR, GÜNEŞ

yavaş ve kasıtlı bir vedayla ufka doğru dalıyor. Bir zamanlar böyle anlar fark edilmeden geçip gider, antrenman programlarının, maç günü baskılarının ve amansız mükemmellik altında gömülü kalırdı. O zamanlar hayat gürültü ve hareketten ibaretti ve sessiz düşünmeye ya da gün ışığının mor ve altın rengine dönüşmesini izlemek kadar basit bir şeye yer bırakmıyordu. Şimdi, zaman geniş ve telaşsız bir şekilde uzarken, durgunluk yabancı hissettiriyor - kaybettiğimi bilmediğim bir parçamı yeniden keşfetmek gibi.

Şaraptan yavaşça bir yudum alıyorum. Beklediği gibi, mükemmel - Jack McLachlan'ın şarabı asla ıskalamıyor. Avustralya ve Yeni Zelanda'da üzüm bağları olan bu adam üzümünden anlıyor. Şişeleri üst düzey, sizi duraklatan ve anı takdir etmenizi sağlayan türden.

Kendimi bildim bileli babalarımız arkadaştı, yani Jack ve ben birbirimizi hep tanıyorduk. Büyürken pek yakın değildik; o benden on yaş büyüktü, ben ise sadece peşine takıldığım bir çocuktum. Ama bu beş yıl önce değişti. Belki sonunda büyümüştüm, belki de Jack beni bir çocuktan fazlası olarak görmeye başlamıştı. Her iki durumda da, her zaman güvenebileceğim birkaç kişiden biri oldu.

Jack incikleri ızgarada çeviriyor, biberiye ve cızırdayan kuzu kokusu havayı dolduruyor. "Şiraz nasıl?"

"Her zamanki gibi mükemmel," diyorum bir yudum daha almadan önce.

Memnun bir şekilde başını sallıyor ve ızgaraya geri dönüyor. "Onayladığınıza sevindim."

İşte hayat böyle bir şey olmalı - iyi yemek, harika şarap ve daha da iyi bir arkadaşlık.

McLachlan'ın çocukları yakındaki havuzda su sıçratıyor, kahkahaları ve bağırıışları müziğin yumuşak uğultusunun üzerinde yükseliyor. Dördü de sağlıklı ve hayat dolu.

En küçüğü olan beş yaşındaki kız çocuğu, kollarında yüzdürücülerle sıg uçta kürek çekiyor ve ikizlerden biri ona su sıçrattığında ciyaklıyor.

Ayaklarını suya daldırmış bir şekilde kenarda oturan en büyükleri, dokuz yaşına yeni basmış bir kız. Laurelyn'inkiyle aynı tonda kahverengi saçları nemli teller halinde yüzüne yapışmış. Arka planda çalan müzikle birlikte usulca mırıldanıyor, kendi küçük dünyasında kaybolmuş, sırtışı Jack'inkinin bir kopyası.

Her yönden birbirinin aynısı olan ikiz çocuklar bir havuz şamandırasının üzerinde birbirleriyle güreşiyor, coşkulu enerjileri her yöne dalgalar gönderiyor.

Ve bir de Laurelyn var. Etrafında olduğunuz anda kendinizi rahat hissetmenizi sağlayan insanlardan biri. Ve şarkı söylediğinde, bu tamamen başka bir şey. Tek kelimeyle özel.

Jack çoğu insanın sadece hayalini kurduğu şeylere sahip - sevgi dolu bir eş, harika çocuklar, *gerçekten* mutlu bir hayat, sadece başkalarının hayranlık duyacağı bir gösteri değil. Onları izlerken, benim de bunu ne kadar çok istediğimi fark ediyorum - kendime ait bir aile, ait olabileceğim bir yer.

Jack bir keresinde Laurelyn ile nasıl tanıştıklarının hikâyesini paylaşmıştı ve zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Tanışmaları sıradan olmaktan çok uzaktı - karışık, karmaşık ve tipik bir romantizme hiç benzemiyordu. Alışlagelmiş kuralların hiçbirine uymuyordu ama

Bir şekilde işe yaradı. Her şeye rağmen, Jack kendisi için mükemmel olan kişiyi buldu.

Ve eğer bu onlar için işe yarayabilirse, belki de benim alışılmadık yolum o kadar da çılgınca değildir. Bir çöpçatanlık hizmeti aracılığıyla tanışmak beni Jack ve Laurelyn'in sahip olduğu türden bir bağlantıya götürebilirse, her şeye değecek.

Jack'in telefonu aramızdaki masanın üzerinde vızıldıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Ekranı bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Chloe arıyor."

Ellerini bir havluya siliyor ve havluyu omzunun üzerinden rahat bir hareketle atıyor. "Kusura bakma dostum. Buna ben bakmalıyım."

"Burada her şey yolunda," diye başımı salladım. "Git ve telefona bak."

Chloe ve ben çok eskiden tanışıyoruz. O benim yaşıma daha yakın ve birlikte büyüdük. O ve Jack arasında özel bir kardeşlik bağı var ama biz her zaman farklı şekilde anlaştık. Kıvılcım yok, sadece iyi arkadaşlık. Ben rugby oynamaya gittiğimde bile iletişimde kalmayı başardık.

Kendisi için harika bir iş çıkarmış. Birkaç yıl önce bir restoran açtı. Hızlı ve akıllı bir şekilde büyüdü ve şimdi Sydney'in en iyi yerlerinden biri. Şeflikten restoran sahipliğine sıçramayı çok kolay başardı.

Ama McLachlan ailesi böyle işte. Neye dokunsalar altına dönüşüyor. Jack'in üzüm bağları var. Chloe'nin restoranları var. Evan ev satarak işe başladı, ancak kendine hızla büyüyen bir emlak geliştirme işi kurdu. Başarı onların kanında var. Cesareti, yeteneği ve zirveye çıkma azmi olan biri varsa, o da McLachlan'lardır.

Oturduğum yerden, görüşmenin onun tarafından olan kısmına kulak misafiri oluyorum. Genelde çok sakin ve rahat olan Jack, akşam havasını kesen keskin bir tavırla konuşuyor.

"O piç kurusuna bağımlı geri alacağımı söyle," diyor Jack, ızgaranın yanında yavaşça volta atarken.

Bir duraklama olur, Chloe'nin sesinin zayıf mırıltısı alıcıdan gelir. Jack dinler, çenesi gergindir.

"Sana yaptıklarından sonra McLachlan üzüm bağıını elinde tutmasına imkan yok."

Konuşmaya devam ediyor, kelimeleri ölçülü ve kasıtlı, ama altında kaynayan öfkeyi gözden kaçırmak imkansız. Her kelimeyi yakalayamıyorum ama Ben'in yaptığı şeyin Jack'i öfkeliendirdiği açık.

Görüşme birkaç dakika devam eder. Jack sonunda telefonu kapattığında, elindeki telefonu masaya fırlatır. "Sanırım Chloe'nin Ben'den boşanmak için dava açtığını biliyorsun."

"Evet," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Kız kardeşimin acısı için üzgünüm ama onun gittiğini gördüğüm için üzgün değilim." Jack'in dudakları sert bir çizgiye oturdu. "Onun kalbini kıracağını her zaman biliyordum ama önce onun için on yılını harcamak zorunda kalacağını düşünmemiştim."

Henüz hikayenin tamamını bilmiyorum ama Ben'in kötü bir şey yaptığını bilecek kadar çok şey duydum - gerçekten kötü. Ne Chloe ne de Jack detayları paylaşmadı ama Ben'i tanıdığım için tahmin edebiliyorum. Her ne yaptıysa, Chloe daha iyisini hak ediyor.

Laurelyn verandaya çıktı, ellerini bir kurulama bezine sildi. "Zavallı şey ayrılıkla mücadele ediyor. Ben'i gerçekten çok severdi."

Jack başını sallıyor, hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. "Ondan hiç hoşlanmadım. Başından beri ona zarar vereceğini söylemişim - bu sadece bir zaman meselesiydi."

Laurelyn ona sadece bir eşin yapabileceği türden bir bakış atar. "Evet, Jack Henry, Ben hakkında ne hissettiğini hepimiz biliyoruz. Başından beri bu konuda çok açıktın."

Jack irkilmiyor. "Ve haklıydım."

Laurelyn iç geçiriyor, yüzü üzüntü ve hayal kırıklığının karışımıyla sıkışıyor. "Chloe güçlüdür. Şu anda iyi değil ama bir gün tekrar iyi olacak. Ben'le yaşadıklarının yasını tutmak için zamana ihtiyacı var."

Jack esprisiz bir kahkaha atar. "Onunla yaşadığını *sandığı* şeyi kastediyorsun. O herifle hiçbir zaman gerçek bir şey yaşamadı."

Laurelyn haklı-Chloe bundan daha güçlü çıkacak ama bu zaman alacak. Hep öyle olur.

Jack masadan şarap şişesini alıyor ve kendi bardağını doldurmadan önce benimkini dolduruyor. "Ee dostum, bize şu Soul Sync olayını anlatsana. Randevu nasıl geçti?"

"Tuhaftı. Servis, işleri gizli tutmak için tüm müşterilerine bir takma ad atar." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ben Julius Caesar'ım ve eşim Kleopatra."

Laurelyn kaşlarını çatıyor, sözlerinde eğlence dans ediyor. "Sezar ve Kleopatra mı? Bu çok şirin ve yaratıcı."

"Görünüşe göre Soul Sync'i başlatan kadının kocası tarihe çok meraklı. Tüm müşterilerin ikonik çiftlerden esinlenen takma adları var."

Jack kuzu incikleri maşayla dürterek ızgaradaki yerlerini ayarlıyor ve bana bakıyor. "Peki Kleopatra nasıldı?"

"Kendisi hakkında çok konuştu - nerelere seyahat ettiği, nasıl formda kaldığı, güzellik rutinleri. Ama benim hakkımda pek bir şey duymakla ilgilenmiyor gibiydi."

Jack kuru bir kahkaha atıyor. "İlgi odağı olmaya alışmış birine benziyor."

"Evet, gibi bir şey." Omuz silkiyorum, kaybolmadan önce yüzümde kısa bir sırıtma beliriyor. "Beni yanlış anlama, sesi çok güzel ve belli ki bu iş için çok çaba sarf ediyor. Ama benim Samoalı bir annem var. Ailemdeki kadınlar güzelliği bu kadar takıntı haline getirmezler. Önemsiyorlar ama kim olduklarının odak noktası bu değil."

Laurelyn bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Malie'ye, kız kardeşlerine ya da ailenin Samoalı tarafına pek uyacak gibi görünmüyor. Daha önce de bu yollardan geçtin Alex ve pek iyi sonuçlanmadı."

"Aynen öyle." Arkama yaslanıyorum, bir yudum daha alıyorum ve yutmadan önce şarabın dilimde bir süre daha kalmasına izin . "Ama--"

Laurelyn anladı. "Ama?"

"Başka bir kadın var," diyorum, kendimi biraz aptal ve belki biraz da suçlu hissederek. Düşünmem gereken kişi o değil, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu aklımdan çıkaramıyorum.

Jack bir kaşını kaldırır. "Başka bir kadın mı?"

"Öyle değil," diyorum hemen elimi kaldırarak. "Kleopatra ile randevum başlamadan önce Soul Sync'in çalışanlarından biriyle konuştum, bir Amerikalıyla. Odayı hazırlıyordu. Aramızda bir bölme vardı, bu yüzden birbirimizi göremiyorduk ve sohbet etmeye başladık. Gergindim ve onunla konuşmanın eşimle tanışmadan önce sakinleşmeme yardımcı olabileceğini düşündüm."

Laurelyn başını eğiyor, merak yüz ifadesini aydınlatıyor. "Peki bu gizemli kadının adı ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece Charleston'dan olduğunu biliyorum, o yüzden ona öyle sesleniyorum. Set yönetmeni o. Randevu için odayı tasarlayan kişi."

Jack'in sırtışı genişler. "Ve sen de onunla sohbet etmekten kendini alamadın?"

"Bunun gibi bir şey. Sohbet akıp gitti. Baskı yoktu, numara yoktu. Beni güldürdü ve ilk kez kendimi o kadar gergin hissetmedim."

Laurelyn'in gülümsemesi yumuşar. "Ondan hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor."

Gerçek içime yerleşiyor. "Evet. Dürüst olmak gerekirse, Charleston'la maçımdan daha fazla etkileşim içindeydim."

Jack'sırtışı sanki benden bir adım öndeymiş gibi sinsileşiyor. "Ve bahse girerim onu Kleopatra'dan daha çok düşünmüşsündür."

Randevu bittiğinden beri Kleopatra'yı bir kez bile düşünmedim. Geçici bir düşünce bile değil. Sürekli aklıma gelen Charleston'dı. Gülüşü, sesi.

Onunla konuşmak çok kolaydı. "Çok doğru. Charleston'ı aklımdan çıkaramıyorum. Onda bir şey vardı... rahat hissettiriyordu."

Laurelyn Jack'e bakıyor, bana dönmeden önce kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor. "Ya Soul Sync yanlış anladıysa? Ya Kleopatra senin için doğru eş değilse?"

Fikri zihnimde evirip çeviriyorum. "Kleopatra beni eşleştirdikleri kişi. İşler böyle yürüyor."

Laurelyn küçük bir omuz silkme hareketi yapar. "Bazen en iyi bağlantılar kağıt üzerinde bir anlam ifade etmez."

Jack sırtıyor. "Görünüşe göre Charleston kovalamaya değer biri, dostum. Belki de odaklanman gereken yer orasıdır."

Sözleri derinlere yerleşiyor, görmezden gelmeye çalıştığım düşüncelerimi harekete geçiriyor. Ama Charleston'la yaptığım o konuşma sadece havadan sudan bir konuşma değildi. Gerçek bir şeyin kıvılcımını çaktı, sarsamadığım bir şeyin. Kesin olan bir şey var ki, o kadın her kimse, beni bir şeyler düşünmeye itti.

"Pekâlâ, çocuklar!" Laurelyn'in sesi verandadan taşıyor, parlak ve neşeli. "Havuzdan çıkın. Yemek zamanı!"

Çocuklar ıslak tenlerine yapışan parlak renkli havlulara sarınarak masaya doğru koşuşturuyor. Onlar koltuklarına tırmanırken ağır metal sandalyeler avlunun zemininde gıcırdayıyor ve her yere su damlatıyor.

"Al bakalım şampiyon," diyor Jack, bir tabağı ikizlerden birine doğru kaydırarak.

En küçüğü için inciği küçük lokmalar halinde kesiyor, bir lokma ekmeğin içinden ona sırtırken ıslak buklelerini karıştırıyor.

Laurelyn Jack'in arkasından geliyor, çocukların ulaşabileceği yerlere çatal ve peçete koyuyor. "Yemeği üstünüze başınıza bulaştırmamaya çalışın, tamam mı? Bir misafirimiz var," diyor, ıslak saçlarını en küçüğünün alnından uzaklaştırarak.

Jack bir parça daha kuzu eti servis eder ve adımlarını bozmadan Laurelyn'e uzatır. Laurelyn dirseğiyle onu dürtüyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor ve Jack hızlı bir göz kırpmayla cevap veriyor - aralarında konuşulmayan bir dil

Onlar. Onlarınkı açıkça ikinci doğaları olan bir ritim, sadece yıllarca birbirlerini sevmenin ve birlikte yaşamanın getirdiği türden koordinasyon.

Bu akşam görgü kurallarıyla ilgili bir telaş yok; sadece kahkahalar, lezzetli kuzu eti ve inatçı klor kokusuyla çevrili verandada yemek yiyen bir ailenin rahatlığı var.

Yumuşak bir sohbetin uğultusu ve gümüş çatal bıçakların şingirtısı etrafıma yerleşiyor. Jack'in en küçüğü masanın altında bacaklarını tekmeliyor, küçük ayakları yere değmiyor, ikizler ise gelecekteki sorunlara işaret eden yaramaz bakışlar atıyor.

Çocukların konuşmaları üst üste biniyor, okul projelerinden, futbol maçından ve ikizlerin son maskaralıklarından bahsediyorlar. Gürültülü ve kaotik, ama bana kendi çocukluğumu hatırlatıyor - dağınık ve hayat dolu. bir sıcaklık var, özlediğim bir şey. Bu kolay ritim, birlikte olmanın basit neşesi, ait *olduğumuzu* söyleyen küçük jestler - hayatımda istediğim her şey, kaçırdığım her şey.

Uzun zamandır hayat mükemmeli kovalamaktan ibaretti - bir sonraki oyun, bir sonraki galibiyet, fethedilecek bir sonraki hedef. Ama burada, çocukların kahkahaları ve sevginin sessiz rahatlığıyla çevrelenmişken, acaba başından beri koştüğüm şey aile, bağlantı ve aidiyet mi diye merak ediyorum.

Tabaklar boşalır ve sohbet azalırken, en büyükleri olan MJ parlak ve heyecanlı gözlerle öne doğru eğiliyor. "Anne, Alex Amca için öğrendiğim yeni şarkıyı çalabilir miyim? Bütün hafta çalıştım."

Laurelyn sadece bir annenin o özel cesaretle kızına gülümsüyor. "Tabii ki yapabilirsin, tatlım. Git gitarını kap."

MJ sandalyesinden sıçırıyor, hala havlusuna sarınmış ve içeri koşuyor. Heyecanı bulaşıcı ve onun gidişini izlerken .

Jack arkasına yaslanıp bana rahat bir sırtış attı. "Bunun üzerinde sadece senin için çalışıyordu, dostum."

Yumuşakça kıkırdıyorum, böyle anlara dahil olduğum için minnettarım.

MJ gitarıyla döner ve çocuklar etrafta toplanarak dinlemeye koyulurlar. Jack kolunu Laurelyn'in sandalyesinin arkasına doluyor, Laurelyn de Jack'e doğru eğiliyor, aralarındaki sessiz sevgi nefes almak kadar doğal. İlk akorları tıngırdatıyor, melodisi şaşırtıcı bir güvenle yükseliyor ve beni şaşırtıyor. Müzik bu aile için sadece bir yetenek değil, onların kim bir parçası.

Onları izlerken, göğsümün derinliklerinde bir sızı hissediyorum; gerçek bir şeye duyduğum zlem. Sadece bir eşe değil, böyle bir hayata -karmakarışık, sevgi dolu ve güzel bir şekilde kusurlu.

Bölüm 4

Alex Sebring

ARABAYI YAVAŞÇA PARK EDERKEN SOUL SYNC ORTAYA ÇIKIYOR

Kalbim büyük bir maçtan önce olduğu gibi güm güm atıyor. Adrenalin damarlarımda vızıldıyor ve ellerim direksiyonu itiraf etmek istediğimden daha sıkı kavırıyor. Omuzlarımı yuvarlayarak gerginliği üzerimden atmaya çalışıyorum.

Otuz dakika erken, kasıtlı, umutsuz değil. Ya da kendime öyle söylüyorum.

Tamam, belki biraz çaresiz.

Erken varışımın biraz şans getirmesini umuyorum. Umarım Charleston'la bir başka tesadüfî karşılaşma, bütün hafta içimi kemiren merakı tatmin eder.

Güneyli ses tonu kafamda tekrarlanıyor: *İyi olacaksın, Caesar*. Onun sesini tekrar tekrar dinledim, sanki bir şekilde beni randevu odasında kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar sağlam, ayakları yere basan ve kendim gibi hissettiğim o ana geri çekebilirmiş gibi.

Buraya gelirken yollarımız kesişirse ne söyleyebileceğimin provasını yaptım. Sıradan mı olsun? Odayı nasıl düzenlediğine iltifat mı edeyim? Ya da gerçekten şansımı deneyip seni *düşünüyordum* gibi şey *söyleyebilirim* - *ama* sapık gibi değil.

Evet, zımpara kağıdı kadar pürüzsüz, dostum.

Saatime baktığımda yirmi sekiz dakika erken geldiğimi görüyorum. Saydığımdan değil ama evet, lanet olası sayıyorum. Müşterilerin seanslarından önce ya da sonra etrafta dolaşmamaları gerekiyor. Kural kuraldır, ama kaderin küçük bir cilvesini ummanın ne zararı var?

Derin nefes al, dostum. Sakin ol.

Otomatik kapılar hızla açılarak beni içeri buyur ediyor. Geçen hafta bana süiti gösteren kadın kibar bir gülümsemeyle beni selamlıyor. Hızlıca başımı sallıyorum, ellerimi sıkıca ceplerimde tutuyorumsanki buraya ait olduğum fikrini satacakmış gibi.

"Yine erken," diyorum ağırlığımı değiştirerek. "Yerleşmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Cılalı bir gülümseme sunuyor. "Elbette, Bay Caesar. Müşterilerimizin her seanstan önce kendilerini tamamen rahat hissetmelerini isteriz."

Kuralları çiğnediğim için beni azarlamayacağı için biraz rahatlıyorum.

Charleston olabilecek birini bulmak için lobiye tarıyorum ve siyah saçlı bir kadın gördüğümde nefesim bir an için kesiliyor.

"İyi akşamlar Bay Caesar," diyor, kibar bir gülümseme sunarken sesi neşeli. "Soul Sync'e tekrar hoş geldiniz." Aksanında Mississippi'nin o eşsiz tonu eksik.

Charleston'dan iz yok. Henüz yok.

Hayal kırıklığı kaburgalara vurulan bir darbe gibi sert ve ağırdır. Bugün burada bile olmayabilir. Bunların hepsi benim açımdan hüsnükuruntu olabilir. Erken gelmek ve asla gerçekleşmeyecek bir karşılaşmayı ummak gerçekten aptalca.

Yine de saati tekrar kontrol ettim. Yirmi beş dakika kaldı. Hala zaman var.

Müşteri deneyimi uzmanı pratik bir gülümsemeyle geri döner. "Süitiniz hazır, Bay Caesar."

Bay Caesar. Sanki savaşta kanlı bir lejyona liderlik etmem ya da defne çelengi takmam gerekiyormuş gibi konuşuyorum. Ben sadece

Şimdi ihtiyacım olan bir toga ve yüceliğimi ilan edecek bir parşömen.

İçimde bir hayal kırıklığı beliriyor. Başımı zorla sallıyorum ve kelimeler dilime ağır gelse de bir teşekkür mırıldanıyorum.

Sanırım bu kadar. Bugün Charleston yok.

Kendime bu kadar önemsememin mantıksız olduğunu söylüyorum. Kleopatra için buradayım - sonuçta eşleşme o, çok fazla para ödediğim bu sürecin tüm amacı da bu, değil mi? Yine de hayal kırıklığının boş acısı her zamanki gibi inatçı bir şekilde devam ediyor.

Charleston'ın sözleri kafamın içinde davetsizce tekrarlanıyor ve beni konuştuğumuz ana geri çekiyor. Bölmenin içinden gülüşünü hâlâ duyabiliyorum - beni sarmalımdan çekip çıkaran bir ip gibi hissettiren o kolay, hafif ses.

Başımı sallıyorum, kendime kızıyorum. Odaklan, dostum. Duvarın arkasından konuştuğun Amerikalı kadını unut. Plana sadık kal, Sebring.

Müşteri deneyimi uzmanı beni koridorda yürütüyor, topukları yeni cilalanmış zeminde tıkırdıyor. Süite ulaştığımızda dönüyor ve Bondi'deki bir adama kum satabilecek kadar yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Her şey hazır Bay Caesar. Sizi rahat etmeniz için yalnız bırakayım."

Gitmek için dönüyor ve ben daha ne yapacağımı düşünemedim ağzım beynimin izni olmadan harekete geçiyor. "Set yönetmeni bugün burada mı?"

Adımının ortasında donup kalıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle omzunun üzerinden bakıyor. "Süitte her şey yolunda mı?"

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum, aklım başımdan gidiyor. "Evet, evet-her şey yolunda. Küçük bir ricada bulunmayı umuyordum."

Gülümsemesi bir an için duraksıyor ama hemen toparlanıyor, profesyonelliği tekrar yerine oturuyor. "Elbette. Sizinle konuşmak için müsait olup olmadığına bakacağım."

Süit hatırladığımdan daha küçük geliyor. Deri koltuğa yerleşmeye çalışıyorum ama sinirlerim yerimde izin vermiyor.

I

kayın, ayakta durun, odayı adımlayın, koridordaki veya randevu süitinin diğer tarafındaki ayak seslerini dinleyin.

Dakikalar, beklentimi de beraberinde sürükleyerek akıp gidiyor. Burada olsa bile, ya onu aklından çıkaramayan bir adamla sohbet etmekle ilgilenmiyorsa? Ensemi ovuyorum ve kendimi oturmaya zorluyorum. Derin nefes al, Alex. Topla kendini. Sinirli gibi davranıyorsun. okul çocuğu, yetişkin bir adam değil.

Randevu odasının diğer tarafındaki kapı sessizce açılıyor ve onun sesini duyduğum anda kalbim sanki başlangıç düdüğünü duymuş gibi yerinden fırlıyor.

"Merhaba, Caesar. ?"

Sözleri yumuşak ve sıcak, yumuşak Güneyli ağzıyla sarılmış olarak geliyor. Bir merhem gibi çarpıyor, yüzeyin altında kaynayan sinirleri yatıştırıyor. Onun kolay, tatlı ses tonunda etrafımdaki her şeyi biraz olsun silikleştiren bir şey var.

Kendimi dengelemek için yeterince uzun duraklıyorum. "Ben iyiyim. Evet, iyiyim."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir duraklama oluyor, sesi biraz daha yavaş ve dikkatli. "Hoşunuza gitmeyen bir şey mi var? Müşteri deneyimi uzmanınız bir değişiklik hakkında benimle konuşmanız söyledi."

Provasını yaptığım her kelime yok oluyor. "Bu konuda--" Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bu tam olarak doğru değil."

Bir süre sessizlik oldu. "Süitle ilgili bir sorun varsa--"

"Hayır, hayır. Süit mükemmel." Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum, keşke sesim daha düzgün çıksaydı. "sadece... gerçek şu ki seninle tekrar konuşmayı umuyordum."

Bunu kısa bir sessizlik izliyor ve bir an için haddimi aşmışa aştığımı merak ediyorum.

"*Benimle* konuşmak mı istedin?" Sözcükler yumuşak, merak ve biraz da ihtiyatla süslenmişti.

"Evet." Sinirlerim geriliyor. "Süit için bir talebim olduğunu söyledim çünkü personelin bir müşteriyle kişisel sohbet etmesinin   irket politikasına aykırı olup olmadığından emin değildim."

Bir çizgiyi a  ıp a  madı  ımı merak etmemi sağlayacak kadar uzun bir süre duraklı  or. "Bununla ilgili bir politika olduğunu sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla, bu bir sorun değil."

"O zaman sorun yok,
  yle mi?" "Sanırım
  yle."

Şimdi daha sakın olduğum için sandalyeye geri yerle  iyorum. "Geçen sefer i  leri kolayla  tırmı  tın. Seninle konuşmak yardımcı oldu."

"Oh, ne güzel bir iltifat. Ben de sizinle konuşmaktan keyif aldım."

Her zaman kendinden emin bir adam olmuşumdur, özellikle de kadınlara karşı s  zlerimde asla t  kezlemem. Ama onda   yle bir şey var ki, sanki avuçları terlemiş ve a  ık olmuş bir ergenmişim gibi, söylediğim her şeyi ikinci kez sorgulamama neden oluyor. Beni belli bir şekilde hissettiriyor. Ne kadar rahatsız edici olsa da, bu hoşuma gidiyor. Bu tuhaf çırpınma, her şeyin öngörülebilir olmadığını ve bazı şeylerin hala peşinden gitmeye değer olduğunu hatırlatıyor.

"Peki Charleston... evli misin?"

Kahkahası hafif, neredeyse   akacı. "Hayır, Caesar. Ben evli ."

"Biriyle çıkıyor musun?"

"  u anda yok... ki bu komik, değil mi? Bir      atanlık servisi için çalışıyorum ama bir ilişkim yok."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve aptal gibi sırtıttı  ımı sevinıyorum. "Bilemiyorum. Klasik bir ayakkabıcı çocuğunun ayakkabısız kalması gibi görünüyor."

Gülüyor. "Doğru ilişkinin zamanı geldiğinde ortaya çıkacağını düşünüyorum. Sanırım kucağıma d    cek ya da   yle bir şey olacak diye düşünüyorum."

Bir an duraksıyorum, sözlerini değerlendiriyorum. "Evet, anlıyorum. Zamanlama her şeydir, değil mi? Yanlış zamanda doğru kişi... Bu sadece kötü şanstır."

"Doğru zamanda doğru kişi olmalı yoksa işe yaramaz."

"Şu an benim için ideal zaman gibi geliyor. Sadece doğru kişiyi bulmam gerekiyor." Kelimeler niyet ettiğimden daha ağır geliyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum, hissettikleri yüklü gelmemelerini umuyorum.

Bölücünün diğer tarafından sesler duyuyorum; fısıltıların belli belirsiz mırıltısı ve randevu süitinin diğer tarafından gelip giden birinin açık seçik sesi.

Charleston boğazını temizler. "Kleopatra geldi." Lanet olsun, erken gelmiş.

Anons, konuşmamızın rahat ritmini keskin ve ani bir şekilde kesiyor. Daha dik oturuyorum, aramızdaki büyü buharlaşıyor ve hayal kırıklığı göğsümde yükseliyor. Elbette bu an tam da başlarken bitmek zorundaydı. Zamanlama bir kez daha işliyordu.

"Benim için dışarı çıkma vakti. İyi randevular."

"Teşekkürler, Charleston."

"ederim, Caesar." Düşün. Düşün.

Düşün. Düşün.

"Aslında, umm... Sydney'deyken görmeniz gereken başka bir yer daha düşündüm. The Rabbit Hole. İnanılmaz bir viski seçkisi olan gizli bir yer." Sıradan görünmeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "En iyi yerlerden biri. Bu akşam bir içki içmeye oraya gideceğim."

"Güzel bir viskiyi severim." Sözlerinde ince ama fark edilebilir bir entrika parıltısı var. İçki dükkânı fikrinin mi yoksa ikimizin de orada olması düşüncesinin mi onu daha çok cezbedtiğini merak ediyorum.

Dudaklarımda bir sırıtışla eğildim. "Tavşan Deliği'ne bayılırsın. Özel bir atmosferi var - karanlık, biraz gizemli. Kesinlikle gelmelisin."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Belki Tavşan Deliği'ni bir ziyaret ederim."

Sözleri bir fırça gibi gelmiyor, ama aynı zamanda geleceğine dair bir onay da değil - arada bir şey, beni merakta bırakıyor.

"Sonra görüşürüz," diyor.

Ve sonra gitti, arkasında sesinin yankısını ve yarım kalmış bir şeyin acısını bırakarak.

Kapının yumuşak tıkırtısı Kleopatra'nın gelişini haber veriyor. Bölmenin diğer tarafına yerleşmek için bir süre beklerken topukları yere hafifçe vurur.

"Merhaba, Julius Caesar!"

Kleopatra ile randevum, olabileceğinden korktuğum her şeydi. Cilalı, prova edilmiş ve tamamen sönük. Kendinden bahsediyor - Pilates dersleri, çiğ vegan arınma, Bali gezisi - hepsi gerçek bir bağlantıya yer bırakmayan sığ anekdotlar akışı içinde. Sorduğum her soru, görmezden geldiği bir can simidi gibi geliyor, sohbeti başarılarına, seçilmiş hayatına geri çekiyor.

Bana Celeste'i bu kadar hatırlatması rahatsız edici. Sesi bile aynı pürüzsüz, alıştırılmış yumuşaklığa sahip - Celeste'ninkinin bir kenarı olması dışında, sizi kesmeden önce silahsızlandırmak için keskinleştirilmiş bir tatlılık.

Kendimi kaptırmamaya, neden burada olduğuma odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim dağılıp gidiyor. Kleopatra'da kelimeler doğal bir şekilde akmıyor. Ritim yok, kıvılcım yok. İyi olup olmadığımı sorduğunda, duvarın diğer tarafında oturan kadından çok Charleston hakkında düşündüğümü fark ediyorum.

Randevu uzadıkça uzuyor, her saniye çok ince bir şekilde geriliyor, sonunda araya girmek için bir açıklık bulana kadar. "Kleopatra, tuvalete gitmek için dışarı çıkmamın bir sakıncası var mı?"

Kleopatra onaylarcasına mırıldanır, sesi hafif ve kayıtsızdır. "Elbette, devam edin."

Muhtemelen döndüğümde kendisiyle ilgili başka bir hikayeye başlamaya hazırlanıyor - en son fitness rutini veya yemin ettiği cilt bakımı rejimi ile ilgili bir şey.

Süitten çıktıktan sonra durup koridoru tarıyorum. Charleston'ı görebilmek için aptalca bir umutla kalbim küt küt atıyor. Düşünmemem gereken bir çizgiyi aştığımı biliyorum ama içimdeki çekim mantığımdan daha güçlü.

Önce sola, sonra sağa baktım. Hiçbir şey yoktu. Sadece Soul Sync'in çalışanlarının her zamanki vızıltısı, önceden tanıdık yüzler.

Müşteri deneyimi uzmanı beni fark ediyor ve nazik bir gülümsemeye yaklaşıyor. "Her şey mi Bay Caesar?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum, numara yapıyorum. "Evet, sadece... tuvaleti arıyordum."

Koridorun sonundaki koridoru işaret ederken profesyonel gülümsemesi hiç değişmiyor. "Bu taraftan."

"Teşekkür ederim," diye onu takip ediyorum, hayal kırıklığı içime çöküyor.

Çok saçma. İşte buradayım, bu ısmarlama çöpçatanlık deneyimi için inanılmaz bir para ödüyorum ve beni eşleştirdikleri kadına odaklanamıyorum bile. Kleopatra daha iyisini hak ediyor. Ben de daha iyisini hak ediyorum - tanışmam bile gerekmeyen birine kapılmaktan daha iyisini.

Tuvalette yüzüme soğuk su çarpıyorum, bir an lavaboya yaslanıp kendimi nefes almaya zorluyorum. Kleopatra'ya haksızlık ediyorum. O da bu deneyim için para ödedi.

Odaklan, Alex. Ona gerçek bir şans ver. Bu yüzden buradasın.

Bütün akşamı onu Charleston'la kıyaslayarak geçirmem onun suçu değil. Ve Charleston'ın suçu değil, hala kafamın içinde.

Doğrulup kağıt havluyla yüzümdeki suyu silerken suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Oraya geri dön. Buraya ne yapmaya geldiysen onu yap.

Her ihtimale karşı koridora son bir kez bakarak süite doğru geri dönüyorum, bu randevuya hak ettiği çabayı göstermeye kararlıyım. Kalbim pek istekli olmasa bile.

Kleopatra geçen seferki gibi cilalı bir veda ile sözlerini tamamlar, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi pürüzsüz ve pratiktir. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım Sezar. Bir sonraki randevuyu dört gözle bekliyorum."

"Ben de." Kelimeler ağzımdan çıkarken bile, yazmadığım bir senaryodan replik okuyan bir aktör gibi içi boş geliyor. Arkalarında ne bir kıvılcım ne de bir samimiyet var - sadece yerine getirilmiş bir yükümlülük. Ayak sesleri odanın kendi tarafına doğru geri çekildiğinde, hava daha hafıf, daha az boğucu geliyor.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve kendimi gereğinden uzun bir süre hareketsiz dururken buluyorum. Zihnimin arkasında bir çekim, beni çıkışa doğru sürüklüyor, kaderin bana bir kemik atacağını umuyorum - hayır, dua ediyorum. Belki gitmeden önce Charleston'a bir göz atabilirim. Sadece bir tane.

Ama hiçbir şey yok. Tanıdık bir ses tonu yok, tesadf bir karşılaşma yok. Sadece Soul Sync'in şık, cilalı ortamının uğultusu.

Olması gerekenden daha uzun süre etrafta takılıyorum, bakışlarım geçen her fiğr tarıyor, yeni bir yüz görmeyi umut ediyorum. Ama şansım yok. Sadece aynı eski personel, her zamanki ritimleriyle hareket ediyor.

Mantıksız olduğunu biliyorum. Ama yine de onu tekrar görmem gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

"Belki bir dahaki sefere," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kendimi ikna çalışarak.

Dışarı çıktığımda öğleden sonra serin ve gevrek hava beni karşılıyor, solmakta olan güneş Sidney'in silüetine altın bir parıltı yayıyor. Bir an durup her şeyi iime ekiyorım - trafiğin uzak uğultusu, gelip geçen konuşmaların ve asla yavaşlamayan bir şehrin sabit ritmi.

Binadan uzaklaşırken her adım bir öncekinden daha ağır geliyor, göğsümün derinliklerine bir sızı yerleşiyor. Olmaması gereken bir bağlantının peşine düşmenin pervasızca olduğunu biliyorum. Ama gerçek ya da değil, planlı ya da değil, bu bağlantı

tüm bu süreçte mantıklı olan tek şeymiş gibi geliyor. Ve bir şekilde, onu bırakmaya hazır olmadığımı biliyorum.

Aracıma doğru yürürken Sydney'in ufuk çizgisi bulanıklaşıyor, Charleston'ın sesi zihnimde yankılanıyor. Sonra aklıma davetsiz bir düşünce geliyor ama kalmasına izin veriyorum - bu gece Rabbit Hole'a gelse ne kadar mükemmel olurdu.

Sadece ikimiz, kuralsız ve bölmesiz gizli bir mekâna saklanmıştık. Sadece sohbet ve viski.

Belki, sadece belki, orada olur.

Bölüm 5

Mag "olia ½iccl

JULIUS SEZAR HAKKINDA ÖZEL BİR ŞEY VAR, VE O Aklımdan çıkaramadığım bir melodi gibi. Konuşurken sanki bir yapbozu birleştiriyormuş gibi sözleri belirsizlikle kenarlı bir sıcaklık . Onunla ilgili düşünceler en kötü zamanlarda aklıma gelip duruyor.

Müşterilerin beni bu şekilde sinirlendirmemesi gerekiyor. Yine de buradayım, tamamen büyülenmiş durumdayım.

Basit bir sohbetten etkilenmemeliydim. Bu sadece küçük bir sohbetti, özel bir şey değildi. Ama bir şekilde, daha fazlasıymış gibi hissettim. Bir mücadele değil. Doğal.

Ve bugün konuşmak istediği için beni çağırdığında? Hoşuma gitti. Dürüst olmak gerekirse, olması gerekenden daha çok hoşuma gitti.

Geçen sefer işleri kolaylaştırmıştın. Seninle konuşmak yardımcı oldu.

Kendimi hiçbir zaman besleyici bir tip olarak görmedim. Ben öyle biri değilim. Robin ve Charlene Steel tarafından büyütüldüm. Annem ve büyükanne. İşlevsiz ikili. İkisi de pek ortalıkta olmazdı. Evde olduklarında, idare etmeleri gereken kendi hayatları vardı-işler, iyi vakit geçirmek, bazen başka kadınların kocaları. Sıyrılan dizler öpülmezdi ve yatmadan önce anlatılan hikayeler başkalarının lüksüydü. Eğer ağlasaydım, *her şeyin yoluna girmesinden çok, sineye çekme sesini* duyma ihtimalim daha yüksek olurdu. Hayatımın erken dönemlerinde öğrendim ki

başka bir yerde bulmam gerekirdi. Ya da çoğu zaman, sadece onsuz yapardım.

Ama Caesar'la birlikte bir şeyler değişti. İşleri onun için kolaylaştırdığım için benimle tekrar konuşmak istediğini duyduğumda, bu beklemediğim bir şeyi harekete geçirdi. Kendimi kaptırmamam gerektiğini bilmeme rağmen bana ihtiyaç duyulduğunu hissettirdi.

O bir müşteri ve ben de bir iş yapmak için buradayım. Her şeyin başı ve sonu bu.

Benim işim Kleopatra ile randevusu için her şeyin mükemmel olmasını sağlamak. Bu kadar. Önemli olmaması gereken konuşmalarda kaybolamam ve benimle konuşmak istediğinde bir şey hissedemeyeceğimden eminim.

Whitney ve Sophie dinlenme odasında karşımda oturmuş, buzlu kahvelerini yudumluyorlar. Etrafımızda hafif bir sohbet uğultusu var ama benim düşüncelerim Sezar'da takılı kalmış durumda.

"Julius Caesar'ın Kleopatra ile seanslarından önce gerginleşmesinde gerçekten sevimli bir şey var. Kendini bu kadar yabancı hissetmeye alışık olmadığını anlayabiliyorsunuz," diyor Sophie.

Whitney düşünerek başını öne eğiyor. "Evet, müşterilerimizde bunu pek sık göremezsiniz. Çoğu kabadayı ve kibirlidir. Sezar ferahlatıcı."

"Kesinlikle sıra dışı." Sophie kalemmini defterine vuruyor. "Farklı görünüyor."

Whitney başını sallar. "Doğru. Müşterilerimiz genellikle içeri girer ve buranın sahibiymiş gibi davranırlar."

Aralarında bakışıp duruyorum, kendimi döngünün çok dışında hissediyorum. "Müşterilerle doğrudan ilgilenmediğim için bilemem ama konuşmalarımıza bakılırsa oldukça gerçekçi görünüyor. En azından benim edindiğim izlenim bu."

Sophie yüzünde alaycı bir sırıtışla eğiliyor. "Peki siz ikiniz orada ne konuşuyorsunuz?"

İçkimin pipetiyle oynuyorum. "Sadece havadan sudan konuşuyoruz. Rahatlamasına yardım ettiğimi söylüyor."

Whitney kaşlarını kaldırır. "Buna inanabilirim. Seninle konuşmak kolay."

Sophie bana sıcak bir gülümseme göstererek, "Evet," diye ekliyor. "Sende de öyle bir şey var."

Merak beni pençesine aldı. Daha iyisini bilsem de kendime engel olamıyorum. "Sezar neye benziyor?" Ağzımdan kaçırdım.

Sophie'nin gülümsemesi bir an için duraksıyor. "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Ama bakışlarım dizüstü bilgisayarına kayıyor, ekran muhtemelen onun profilini görebileceğim kadar eğik.

Sophie nereye baktığımı fark ediyor ve kapıyı kapatıyor. "Mag... nolia... Steel--"

"Bakmayacaktım." Yalan söylemek kolay geliyor. Kesinlikle bakacaktım.

Whitney kıkırdar ve başını sallar. "Yine de cazip, değil mi? Yani, Sezar özellikle seni istedi."

Kendimi kontrol etmekte hiç zorlanmadım - ne müşterilerimle ne de işimle - ama bu konuda sınırlarımı açıklayamayacağım şekilde zorlayan bir şey var. Görmezden gelmek kabul etmek istediğimden daha zor.

Sophie defterini kapatmadan önce son bir kez kalemine vuruyor. ", bu kadar iş konuşması yeter. Akşam yemeği yiyip bir şeyler içmeye ne dersiniz?"

Whitney . "Ben varım."

Kısa bir an için Julius Caesar'ın bahsettiği Tavşan Deliği'ni önermeyi düşünüyorum. Ama onun hakkında sorduğum basit bir soruya verdikleri yanıtları gördükten sonra bu fikir çok riskli geliyor. Eğer orada olsaydı, ben tanımasam bile Whitney ve Sophie onu hemen tanırdı. Bu yüzden bu düşüncüyü bir kenara bırakıp, orayı kendime saklamaya karar verdim.

Omuz silkiyorum, rahat davranıyorum. "Oteldeki restorana gidebiliriz. Yeterince kolay ve uzağa gitmemiz de gerekmez."

Whitney başıyla onayladığı anda arkamızdan Elijah'ın sesi duyulur. "Akşam yemeği ve içki, ha? Ben de gelebilir miyim?"

Sophie'nin gözleri biraz fazla hevesle parlıyor. "Kesinlikle! Ne kadar çok, o kadar iyi."

Bir iniltiyi bastırıyorum, akşam için duyduğum coşku patlamış bir balon gibi sönüyor. Tabii ki Elijah kendini davet ettirdi. O böyle yapar.

"Git restoranda bir masa kap. Biz kızların önce tazelenmesi gerekiyor ama birazdan orada buluşuruz," diyor Whitney.

Sophie neredeyse heyecandan titriyor, o gittikten sonra sessiz bir çılgılık atıyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne diye ciyaklıyorsun?"

Sophie eğiliyor, sözleri neredeyse fısıltıya dönüşüyor.

"Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyorum." Göz kırpiyorum.

"Ciddi misin? Elijah mı?"

"Ne? Çok tatlı." Utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı.

Belki de Sophie ve Elijah'ın anlaşması o kadar da kötü bir şey olmazdı. Elijah'ın dikkatini benden uzaklaştırabilirdi. "Bir iş arkadaşından hoşlanmanın yanlış bir tarafı yok Sophie. Kesinlikle peşinden gitmelisin."

"Sakıncası olmadığına emin misin?" Sophie sorar, sesi biraz tereddütlüdür.

Bunu bana neden sorsun ki? "Hayır, hiç de değil. Keyfine bak."

İş günü, ofisi geride bırakırken rahatlama ve beklentinin karışımıyla sona eriyor. Otele dönüş yürüyüşü hızlı, hafta sonu planları ve Sydney'i keşfetmenin heyecanı hakkında rahat sohbetlerle dolu. Odalarımıza ulaştığımızda, dinlendirici bir akşam vaadi bizi gevşemeye hazır hale getiriyor.

Sophie, Whitney ve ben hızlıca üstümüzü değiştirdikten sonra asansörden indik, yeni giyinmiş ve geceye . Ben gündelik bir bluz ve kot pantolonla sade bir kıyafet seçmiştim ama Sophie her zamanki balerin ayakkabılarını bırakıp topuklu ayakkabı giymiş, saçları

Omuzlarında yumuşak dalgalar. Her zaman pratik olan Whitney bile blazer ceketini keskin bir deri ceketle değiştirmiş, otelin restoranına doğru ilerlerken rahat ve havalı bir hava yayıyor.

Elijah zaten bizi bekliyor, pencerenin yanındaki masada sandalyesinde arkasına yaslanmış. Yaklaştığımız anda ayağa kalkıyor ve alçak sesle ıslık çalıyor. "Şu üçünüze bakın. Seviye atlamaktan bahsediyoruz."

Sophie bu iltifat karşısında parlıyor, sırtışı geniş ve korumasız bir şekilde dönerek Sophie'yi tam olarak görüyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," diyor Elijah çarpık bir gülümsemeyle.

Bakışları çok uzun sürüyor ama Sophie bunu yiyor. Ve odak noktası ben değilim.

Sophie Elijah'a yaklaşıyor. Bu kadar ince bir hareket ki, muhtemelen bunu yaptığını kendisi bile fark etmiyor. Ondan mutluluk yayılıyor ve Elijah'ın ona olan ilgisinin gerçek olmasını gerçekten umuyorum. Ona odaklanmaya devam edeceğini ummaktan kendimi alamıyorum.

-Bundan bana değil.

Soul Sync Avustralya'nın Gabby için başarılı olması için ne kadar çok çalıştığımızdan, hiçbirimizin yeni zaman dilimine tam olarak alışamadığından ve hepimizin oteli ne kadar sevdiğinden bahsederek sohbet kolayca akıp gidiyor. Yataklar harika ve bu tür bir lükse kesinlikle alışabiliriz.

"Hafta sonu için planın nedir? Biz buradayken yapılması gereken bir şey var mı?" Elijah soruyor.

Listem hazır. "Hepinizin hoşuna gideceğini düşündüğüm birkaç fikrim var."

Whitney sırtarak kaşlarını kaldırır. "Bu çok Magnolia
-Daha biz inmeden Sydney'in haritasını çıkarmıştık bile."

Büyürken hiç seyahat etmedim. Diğerleri dünyayı gezmeye, ben tek bir yerde kalıyordum. Robin ya da Charlene elektrik faturasını ödemeyi başardığı sürece dünyaya açılan pencerem kitaplar ve ara sıra izlediğim belgeseller oldu.

zamanında. Araştırma benim için deneyimin yerine geçen bir alışkanlık haline geldi. Yani evet, ben Sydney'e adım atmadan önce orayı kafamda planlayan biriyim - çünkü benim için araştırma her zaman keşfetmeye en yakın şey olmuştur.

Ama şimdi, ilk kez bir seyahat günlüğü tutacağım. Her ilginç kafe, liman üzerindeki her gün batımı, saklamaya değer her anı onun sayfalarında yer alacak. Her şeyi, her görüntüyü, sesi ve duyguyu kaydetmek istiyorum. Geriye dönüp baktığımda sadece gördüklerimi değil, onları ilk kez gördüğümde hissettiklerimi de hatırlamak istiyorum.

Bunun için çok uzun süre bekledim-okumaktan ziyade içine girebileceğim bir hayat için.

"Julius Caesar bazı şeylerden bahsetti. Burada yaşıyor, bu yüzden ziyaret edilecek tüm harika yerleri biliyor."

Elijah'ın yüzünde bir şok ifadesi belirliyor. "Müşteriyle ne zaman konuştun?"

Elijah'ın sorusu pek hoşuma , sanki profesyonelliğimi sorguluyormuş gibi. Açıkçası, bu beni rahatsız ediyor. "Geçen hafta ve bugün tekrar konuştuk."

"Ama sen set yönetmenisin." Elijah'nın gülümsemesi kayboluyor, yüzüne gerginlik yayılıyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Buna karşı bir politika yok. Bir müşteri biriyle konuşmak isterse, bunu engelleyecek hiçbir şey yok" diyor Whitney.

Gözleri büyüdü. "Seninle konuşmak mı istedi?"

"Elbette istedi," diyor Whitney.

Elijah'nın bana kendimi savunmak zorundaymışım gibi hissettirmesinden hoşlanmıyorum ama yine de buradayım. "Gabby bize burada yeni roller üstleneceğimizi söyledi. Ben sadece onun istediğini yapıyorum."

Elijah kaşlarını çatır. "Bunu kastettiğini sanmıyorum."

Sözleri beni kızdırsa da bu kızgınlığı bir kenara itiyorum. "Yapılması gerekenler listesine geri dönelim... Julius Caesar birkaç noktadan bahsetti. Bondi, Coogee ve Manly plajları -"Dünyanın en iyi sörfçülerinden bazılarına sahip olduklarını söyledi."

Whitney canlanır. "Sörf kulağa eğlenceli geliyor. Bir kez daha denemek ister misin, Magnolia?"

"Hiç şansım yok. Bana kalırsa sörf kesinlikle bir seyir sporu ama sizi izlemekten mutluluk duyarım."

"Julius Caesar başka ne önerirdi?" Sophie soruyor. "Mavi Dağlar'ın mutlaka görülmesi gereken bir yer olduğunu söyledi.

patikalar, muhteşem manzaralar, kesinlikle bir günlük geziye değer."

Whitney telefonunu çıkarır. "Kulağa inanılmaz geliyor. Listeye ekliyorum."

"Bir de Sydney Opera Binası var," diye devam ediyorum. "Görünüşe göre operadan çok daha fazlası var. Tiyatro, konserler, her türlü performans var."

Sophie düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Acaba biz buradayken güzel konserler olacak mı?"

Elijah kaşlarını kaldırıyor. "Başka ne önerdi?"

Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sydney Liman Köprüsü'ne tırmanmaktan bahsetti."

Sophie'nin gözleri büyüdü. "Bu bir şey mi?"

"Görünüşe göre." Dudaklarımda bir sırıtiş beliriyor. "Ama Julius Caesar bunu hiç yapmadığını söyledi... ve asla yapmayacak."

Whitney gülüyor. "Akıllı adam."

Elijah bana yan gözle bakıyor. "*Julius Caesar*'dan pek çok tavsiye almışa benziyorsun. Onunla ne kadar konuştun?"

Hâlâ bundan bir şeyler çıkarmaya mı çalışıyor?

Whitney düşünceli bir şekilde mırıldanarak konuyu değiştiriyor. "Kıyı yürüyüşü kulağa hoş geliyor."

Sophie'nin yüzü aydınlanıyor. "Ooh, ben de !"

Sophie ve Whitney'nin bu yolculuk için mükemmel iş arkadaşları olacağını biliyordum. Elijah'ın öyle olmayacağını da biliyordum. "Harika. Yürüyüşü ve pazarı yarın yaparız."

Elijah koltuğunda kambur durarak bana fark etmemiş gibi yaptığım bir bakış fırlatıyor. "Sanırım Julius Caesar tüm güzergahımızı sana verdi."

İçkimden bir yudum alarak omuz silkiyorum. "Burada yaşıyor, bu yüzden sağlam bir tavsiye. Ona Google'dan daha çok güveniyorum."

"Kadeh kaldıralım." Whitney kadehini kaldırır. "Önümüzdeki üç ay boyunca Sydney'den en iyi şekilde yararlanmaya."

Aynı fikirde olarak kadehlerimizi kaldırıyoruz. Arkama yaslanıyorum, Elijah'ın bariz onaylamamasını görmezden gelerek sohbetin etrafımda akmasına izin veriyorum.

İçkilerin sıcaklığı damarlarımda dolaşüyor ve uzun günün kenarlarını yumuşatıyor. Sarhoş değilim - yakınından bile geçmiyorum - ama güzel bir vızıltı yerleşiyor ve her şeyi biraz daha hafif hissettiriyor.

Sophie esnemesini bastırıyor ve Whitney ona bir bakış atıyor. "Uzun bir hafta oldu. Sizi bilmem ama ben bu geceyi bitirmeye hazırım."

Sophie gözlerini ovuşturarak başını sallıyor. "Evet, hâlâ bu saat dilimine alışamadım."

Geceyi sonlandırmak istemediğim için içkimin son yudumunu yuvarlıyorum. "Siz gidin. Bunlardan bir tane daha içmek için kalabilirim."

Whitney'nin bakışları hâlâ viskisini yudumlayan ve fazlasıyla rahat görünen Elijah'ya kayıyor. Ben kalırsam, o da kalacaktır. Bunu açık bir davet olarak görecektir.

Gülümsemeye zorluyorum. "Aslında, biliyor musun? Ben de arayacağım."

Asansörde sohbetimiz azalıyor. Bizim kata ulaştığımızda Whitney, Sophie, Elijah ve ben birlikte dışarı çıktık ve odalarımıza gitmeden önce yumuşak bir şekilde iyi geceler diledik.

Odamda ayakkabılarımı tekmeliyorum, duraklamadan önce gömleğimin düğmelerini yarıya kadar açıyorum. Zihnimin kenarlarında bir fikir kıvrılırken parmaklarım düğmelerin üzerinde geziniyor.

Tavşan Deliği.

Telefonuma uzanıyorum, ismi yazıyorum ve haritada konumun belirmesini izliyorum. Otelden sadece yedi blok ötede. Yürüyecek kadar yakın.

Heyecan kıpır kıpır, huzursuz ve baştan çıkarıcı. Julius Caesar ile aynı odada olmak nasıl bir şey olurdu?

Kim olduğunu bilmiyor musun? Sadece o enerjiyi, o olasılığı hissetmek için mi?

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı. Heyecan verici olurdu.

Aynadaki yansımama bakıp bir süre daha düşündüm.

Aklımdan ne geçiyor? Hiç bilmediğim bir şehirde tek başıma gizli bir mekana mı gideceğim? Ve ne için? Başka bir kadınla çoktan eşleşmiş bir adam hakkındaki merakımı gidermek için. Hem de bir müşteriyle. Bu hiç profesyonelce değil. Hatta mantıksız.

Evde kalıp biraz dinlenmeli ve her şeyi bırakmalıyım.

Ama nedense bu düşünce doğru gelmiyor. Meraktan daha fazlası. Onunla ilgili tam olarak atbir şey var.

Başımı öne eğip kendime bakıyorum ve hafifçe sırtıtıyorum. Sydney'e kadar onca yolu güvenli oynamak için gelmedim. Küçük bir macerayı hak ediyorum.

Bu düşünce çok saçma. Kalmalı, gevşemeli ve iyi bir gece uykusu çekmeliyim. Orada neyle karşılaşacağımı kim bilebilir?

Ama mesele bu değil mi?

İç çekiyorum, seçeneklerimi tartıyorum. Buranın nasıl bir yer olduğunu görmek için bir gece dışarı çıkacağım. Sadece bir göz atacağım... Sonra hemen geri döneceğim.

Oh, siktir .

Kendimi sorgulamadan önce gömleğimin düğmelerini ilikliyorum ve bir tanesini açık bırakıyorum. Derin V daha da açılıyor ve gündelik bluzumu biraz daha seksi bir şeye dönüştürüyor.

Çantamı kaptığım gibi kapıya yöneliyorum, göğsümde bir beklenti pırıltısı oluşuyor. Hiç değilse bu gece ilginç olabilirdi.

Ckapt'ca W

Alex Sebring

YAVAŞ BİR CAZ MELODİSİ HAVADA SÜZÜLÜP

Konuşmaların yumuşak mırıltısı ve ara sıra çınlayan cam eşyalar. Alçak avizelerden gelen loş ışık, kenarları bulanıklaştıracak ve her şeyi tanımsız bırakacak kadar gölge saçıyor. Tavşan Deliği, gizli kalırken halkın içinde olmak için mükemmel bir yer.

Gölgeli bir köşeye sıkışmış bir masada oturuyorum, elimde viski, doğru hissetmek için yeterince yakan yavaş yudumlar alıyorum. Barmen işini biliyor; dumanlı, pürüzsüz ve sonunda mükemmel bir ısırik var. Ama en iyi viski bile bağırsaklarımdaki düğümün sıkılaşmasını engelleyemiyor.

Aklımda o var.

Bir yudum daha alıyorum, gerçeği kendime itiraf ederken göğsümdeki yanmayı hissediyorum - onu tuzağa düşürdüm. Ne yaptığımın tamamen farkında olarak bu gece buraya gelmekle ilgili o ekmek kırıntısını bıraktım. Gelip gelmeyeceğini, bu çekimi benim kadar güçlü hisseden bir parçası olup olmadığını bilmem .

O bir profesyonel, kurallara ve sorumluluklara bağlı. Ama bu gece o kapıdan içeri girerse... bu bana bilmem gereken her şeyi anlatır, değil mi?

Belki gelmeyecektir. Belki de ilgilenmiyordur. Belki de konuşmalarımızı çok fazla okudum ve gerçekte olmayan bir kıvılcım gördüm.

Yine de ona doğru olan çekimden kurtulamıyorum. O, kaşıyamadığım bir kaşıntı, dinlenmeme izin vermeyen bir düşünce. Mantıksız, biliyorum. Bu sürece eşimle tanışmak için katıldım. Cleopatra'nın doğru kişi olması gerekiyordu. Charleston değil.

Ama gerçek şu ki, Charleston gelirse, çekip gidemem. Ve eğer gelmezse... bu muhtemelen en iyisi olur.

Dizim masanın altında zıplıyor, huzursuz bir enerjiden kurtulamıyorum. Girişe bakıyorum, her an kapıdan içeri girebileceğini umuyorum. Ve bir şekilde onu tanıyacağım.

Kapı gıcırdayarak açılıyor, karanlık zemine bir altın ışık huzmesi yayılıyor ve gölgeleri bir spot ışığı gibi kesiyor. Deri ve viski kokuları taşıyan serin bir hava akımı içeri süzülür. Sonra tek başına bir kadın içeri adım atar. Kapı arkasından yumuşak bir gümbürtüyle kapanmadan önce silueti dış aydınlatma tarafından çerçevelenir.

Kadın yabancı, yüzü daha önce burada görmediğim bir yüz. Kesinlikle unutamayacağım bir yüz. Kapı duraksıyor, gözlerinin loş ışığa alışmasına izin veriyor. Sade giyinmiş; kolları kıvrılmış yeşil düğmeli bir bluz ve vücudunu tam saran koyu renk bir kot pantolon.

olsun, o kotun içinde iyi görünüyor.

Çaba sarf etmeden baş döndüren sessiz bir özgüveni var. Uzun kahverengi saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Bakışları odayı tarıyor -kahverengi gözler mi? Yeşil mi? Belki ela? .

Peki ya yüzü? Tanrım, çok çarpıcı. Sadece güzel değil. Nefes kesici. Öyle bir güzellik ki, sinsice yaklaşıp sizi dengesiz bırakıyor.

Koltuğumda kayıyorum, ani bir huzursuzluk hissediyorum. Bu kadınla ilgili bir şey beni çekiyor. Charleston olabilir, belki de değildir. Her iki durumda da, ona doğru çekiliyorum.

Odanın etrafına göz gezdiriyor, bakışları sessiz bir merakla etrafı tarıyor. Hareketlerinde bir tereddüt var, sanki ait olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Barı tarayışını izlerken içimdeki düğüm geriliyor, kaşları hafifçe çatılıyor, sanki bir şey ya da birini . Bakışları odayı tarıyor ve sonra bir anlığına gözleri benimkilerle buluşuyor. Bakışlarını kaçırıp bağlantıyı koparmadan önce aramızda konuşulmamış bir şeyin kıvılcımı geçiyor.

Bara doğru ilerler, ona yaslanır. Barmen yaklaşır ve birkaç kelime konuşurlar. Barmen başını sallayarak bir şişe Laphroaig'e uzanıyor ve kehribar rengi sıvıyı kristal bir bardağa boşaltıyor. Pratik bir hassasiyetle bir portakal kabuğu çıkarıyor, bardağa atmadan önce yağlarını serbest bırakmak için büküyor. Ardından, çakmağını çakarak küçük bir tahta kalası tutuşturuyor ve aromatik dumanın bardağın kenarından kıvrılmasına izin verdikten sonra ona doğru kaydırıyor. Parmakları bardağın etrafını sarıyor, duruşu rahat, ama dikkatimi kilitleyen bir odaklanma havası var.

Viskime konsantre olmaya çalışıyorum ama faydası yok. Bakışlarım sürekli ona dönüyor, saçlarını omzunun üzerinden gelişi güzel savuruşunu yakalıyorum, neredeyse bir alışkanlık gibi, ama bir şekilde kasıtlı. Başını eğmiş, odayı tarıyor, insanları inceliyor.

Gözlerimiz tekrar buluşuyor, nabzımın atmasına yetecek kadar uzun. İkimiz de gülümsemiyoruz, ama orada bir şey var - elektrikli, keskin ve görmezden gelinmesi imkansız bir şey.

Dave, barmen ve yıllardır tanıdığım bir adam, gözüme çarpıyor ve hafifçe başını sallayarak beni yanına çağırıyor. Viskimin son yudumunu da içip yerimden kalkıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Barın en ucuna, onun oturduğu yerden uzağa gitmeden önce bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor. Eğildi.

Biraz, tutmak onun ses Düşük. "I reckon
ve Sorduğunuz Amerikalı kadın az önce geldi."

Nabzımın hızlandığını hissediyorum. "Yeşil bluzlu olan mı?"

Başını sallıyor, gözleri ona doğru kayıyor. "Evet. Uçaktan
yeni inmiş gibi görünüyor. Yankee, kesinlikle."

Yaklaşıyorum, beklenti artıyor. "Belirgin bir aksanı var mı?
Bir şivesi?"

Sırıltısı genişler. "Ah evet. Sadece konuşarak bile bir yılanı
büyüleyebilir."

Göğsüm sıkışıyor, içimde heyecan dalgaları yükseliyor.

Bu o. O olmalı.

Kadehini kaldırıp yavaşça bir yudum alırken ona bakıyorum.
Bir an için sanki içime bakıyormuş gibi hissediyorum, sanki kim
olduğumu çoktan biliyor. Yüzümde durdurulamaz bir sırıtma
beliriyor. Dave'e içkisine doğru başımı sallıyorum. "Bana her
neyse ondan bir tane ver.

yaşıyor."

Dave kıkırdıyor, başını eğlenerek sallayarak içkiyi hazırlıyor.
Bardağı alıp masama dönüyorum, nabzım her adımda biraz daha
sert atıyor.

Bakışlarımız tekrar buluşuyor ve ağzının köşesi kalkıyor,
sanki henüz çözemediğim bir şakanın içindeymiş gibi. Midem
bulanıyor ve birden aptal gibi sırtıttığımı fark ediyorum.

Uzun bir yudum alıyorum, sonra bir yudum daha, derimin
altında uğuldayan sinirleri yatıştırmaya çalışıyorum. Sonunda
viskinin geri kalanını da yudumlayarak yanığın göğsüme
yerleşmesine izin veriyorum.

Bu kadar beklemek yeter. Burada bir saniye daha oturamam.

Ona doğru ilerliyorum. Kalbim güm güm atıyor ama
ağzımı bir sırıtış kaplıyor, artık durdurulamaz.

"Merhaba, *Charleston*."

Başını kaldırıp bakıyor ve o gülümseme göğsümün tam
ortasına çarpıyor.

"Merhaba *Caesar*," diyor, sözleri o kusursuz Güneyli ağzıyla dökülüyor.

Bu o. .

Yüzümdeki sırtış daha da genişliyor. İstesem de saklayamam, umurumda da değil.

Tek kelime etmeden hafifçe kayıyor, ayağıyla yanındaki bar taburesini dürtüyor - ona katılmam için açık, sözsüz bir davet. Koltuğa kayıyorum, bardağımı aramıza koyuyorum, bakışlarım onunkilere kilitleniyor.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," diyorum, gözlerim onunkileri incelerken.

Bakışları bir an dalıyor, parmakları bardağının kenarında yavaş ve düşünceli bir daire çiziyor. "Yapmamalıydım."

"Bunu yaptığına sevindim."

Küçük, titrek bir kahkaha atıyor, belki de eğlenenden çok sinirden. "Bu benim için inanılmaz derecede amatörce."

Boş bardağımı kaldırıyorum ve Dave bana başıyla onay veriyor. "Profesyonelliğin canı cehenneme. Abartılıyor."

Bunun üzerine dudakları seğiriyor ama gözleri tam olarak maskeleyemediği tereddütünü ele veriyor. "Biri öğrenirse işimi kaybedebilirim."

"Merak etme." Bakışlarını sabit ve güven verici bir şekilde tutuyorum. "Kimse bilmeyecek."

O bakışlar Aşağı, ayarlama ve içki Peçete
Bana bakmadan önce dikkatli bir hassasiyetle. "Biriyle
eşleştiniz ve bu eşleşme ucuza gelmedi." "Kağıt üzerinde
mükemmel eşler gibi görünebiliriz, ama o

bana göre bir kadın değil."

Kaşları çatılıyor, sakın ifadesindeki çatlaklardan endişe sızıyor. "Umarım böyle hissetmene neden olacak bir şey söylememişimdir."

Ona her şeyi anlatmayı düşünüyorum - Kleopatra ile her şey yanlış gelirken onunla konuşmak doğal geliyor. Ama bunun yerine başımı sallıyorum ve gerçeğin bir parçasını sunuyorum. "Kleopatra ile uyumlu olmadığımızı ilk beş dakika içinde anladım."

Yüzümü inceliyor, gözleri tanıdık bir bulmacayı birleştiriyormuş gibi her bir özelliğin üzerinde geziniyor. "Bu benim için garip... sesinle yüzünü birleştirmek."

Onu yakından izliyorum, ne düşünebileceğini okumaya çalışıyorum.

-Etkilenmiş mi, kayıtsız mı, yoksa ikisinin arasında bir yerde mi? Ama hiçbir şey belli etmiyor, bakışları sabit, okunmuyor.

Bütün kadınlar benim gibi erkeklere ilgi duymaz. Ben iri bir adamım.

-Geniş omuzlar, kalın kollar, rugby sahasında yıllarca mücadele ederek elde edebileceğiniz türden bir yapı. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler ve ne kadar sık tıraş olursam olayım üzerimden gitmeyen saat beş yönünde bir gölge.

Dövmelerim bazen benden daha yüksek sesle konuşuyor - kollarımdan aşağıya, göğsüm boyunca uzanan siyah mürekkep, mirasımı ve hayatımın kelimelerin açıklayamayacağı kısımlarını işaretliyor. Ve yara ... onlar her zaman kazanamadığım savaşlardan veya zorluklardan arta kalanlar. Onlar derime kazınmış hatıralar, hayatın kimseye nadiren kolay geldiğini hatırlatıyorlar.

Anlıyorum. Herkesin sevdiği değilim.

"Muhtemelen sarışın bir sörfçü hayal etmişsindir." Sırıtarak kendimi işaret ediyorum. "İki farklı kültür arasında gidip gelen yarı Samoalı bir adam değil."

Dudakları seğiriyor, sanki bir gülümsemeyi tutuyormuş gibi, ama başını sallıyor. "Aklımda bir resim yoktu."

Ama gözlerinde bir şey var; onaylama, hatta belki de ilgi parıltısı. Bakışları bir süre daha devam ediyor, sanki beni sessizce süzüyor ve belki de gördüklerinden hoşlanıyor.

Biraz rahatlamış hissederek başımı sallıyorum. "Evet, burada da aynı. Ben de seni hayal edemiyordum."

Arkasına yaslanıyor, ağzının kenarı kalkarken gözlerinde alaycı bir parıltı var. "Şimdi seni görünce... biraz güreşçi Roman Reigns'e benz."

Benden bir kahkaha kaçıyor, kolay ve korunaksız. "Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Sırıtişı genişliyor ve lanet olsun ki bu gülümseme beni tam karnımdan vurup hazır olmadığım bir şeyi harekete geçirmiyor.

"Kate Beckinsale'e benziyorsun."

Kaşlarını çatıyor, gözlerinde bir eğlence parlıyor. "Bunu birkaç kez duymuştum."

"Bu doğru," diyorum bakışlarını tutarak.

Başını eğiyor, tartıyormuş gibi yapıyor. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Gülümsüyorum, yavaş ve kasıtlı bir şekilde aramızda yerleşmesine izin veriyorum. "Yapmalısın."

Dave önüme taze bir viski koydu. Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar Charleston'a çeviriyorum. "Sydney'den herhangi birini görme şansın oldu mu?"

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Ama iş arkadaşlarımla yarın için planlarımız var; sahil yürüyüşü, belki sonrasında da pazar."

"İyi seçim. Bu yürüyüş bambaşka bir şey, özellikle de gün doğarken."

Saatine bakıyor ve bir kahkaha atıyor. "Evet, gerçekçi olalım. Gün doğumu muhtemelen gerçekleşmeyecek."

"Yeterince adil. Ama sörf dersi için hazır olduğunuzda kimi arayacağınızı biliyorsunuz."

Gülüyor, başını sallıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bu zor bir hayır. Bir kez yeterliydi."

Kıkırdıyorum, sahte bir teslimiyetle kadehimi kaldırıyorum. "Tamam, baskı yok."

Bardağının kenarından gülümsüyor, gözleri bir parça muziplikle dans ediyor.

Hafifçe eğilip onu dikkatle izliyorum. "Yani gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Sen Julius Caesar'sın."

Sırıtiyorum ve başımı alaycı bir şekilde sallıyorum. "Yani, dosyama bakmak yok mu?"

Arkasına , bir kaşını abartılı bir şekilde kaldırıyor. "Hayır. Bu kurallara tamamen aykırı olurdu. Ve

fesih için gerekçe. Ben işimi seviyorum ve işimde kalmayı planlıyorum."

Bir an için onu inceliyorum, prensipleri gereği kurallara uyan biri mi yoksa beni araştırarak kadar ilgilenmiyor mu diye merak ediyorum. Her iki durumda da, gerçekte kim olduğumu bilmediğini bilmenin verdiği garip bir rahatlama var.

Hayatımdaki son kadın beni bir fırsattan başka şey olarak görmedi, şöhretimi kendi çıkarları için kullandı. Özel anları kendi ihtiyaçlarına göre çarpıttı, alabileceği her şeyi alana kadar beni içine çekti.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Tüm bu düzenek -ve bunun anonimliği- beni Jack'in Laurelyn ile başlangıçta işleri nasıl ayarladığına geri götürüyor. O da kimliğini saklamıştı, tıpkı benim şimdi yaptığım gibi. Ve ilk defa bunu neden yaptığını gerçekten anlıyorum. Üzerinizde varsayımların ya da şöhretin yükü olmadan sadece o anda kim olduğunuzu bilmenin garip bir özgürlüğü var.

Ve bunu Avustralya'dan olmayan biriyle yapmak?
Daha da iyi.

Öne doğru eğilip kollarımı barın üzerine koyuyorum. "Biliyor musun, ilk konuşmamızda söylediğin bir şey aklımdan çıkmadı."

Kaşları hafifçe kalkıyor, merak gözlerini aydınlatıyor. "Ah?"

"Sert darbeler okulundan geçtiğinizi söylemiştiniz - onur derecesiyle mezun oldunuz ve orada birkaç ders verebilirdiniz."

Başını sallıyor, utanmış görünüyor. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Gerçeği söylediğiniz için asla özür dilememelisiniz."

Önündeki bardağa bakıyor. "Çocukluğum trajik bir komediydi."

"Nasıl yani? Tabii konuda konuşmakta bir sakınca görmüyorsanız."

Omuz silkiyor, ifadesi yumuşuyor. "Benim için değil. Bu konuda konuşmak, onunla barışmamın bir parçası oldu."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "İki kadın tarafından büyütüldüm

-Annem Robin ve büyükannem Charlene. İşlevsizliğe *eğlence* kattılar. Annem beni on altı yaşında doğurmuş, büyükannem de annemi on altı yaşında doğurmuş. Dürüst olmak gerekirse ikisi de hâlâ çocuk."

Matematik yerine oturuyor. "Vay anasını. Sen doğduğunda büyükannen otuz iki yaşındaydı, yani benimle aynı yaşta?"

"Evet." Bir yudum alıyor, tepkimi izlerken gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Çılgınca, değil mi?"

Gözlerimi kırptırdım, nutkum tutuldu.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Eminim alışık olduğunuzdan çok farklıdır."

Başımı sallıyorum, çizdiği resmi özömsüyorum. "Nasıl bir şeydi? Kendisi de çocuk olan bir anneye sahip olmak?"

"Robin'in bazı yaratıcı ebeveynlik teknikleri vardı diyelim. Biberonuma Mountain Dew koymanın gayet kabul edilebilir olduğunu düşünüyordu ki tahmin edebileceğiniz gibi bu beni duvarlardan zıplatıyordu. Uyuyamayacak kadar gergin olduğumda, Charlene yardımcı olmak için sütüme biraz konyak eklerdi."

Ne oluyor lan?

Omuz silkiyor. "Sanırım Robin beni kızından ziyade küçük arkadaşı olarak görüyordu. Sorumlu olduğu bir çocuk değildim, daha çok onun yardımcısı, birlikte büyüyebileceği bir oyun arkadaşıydım."

Arkama yaslanıyorum, bunu çalışıyorum. "yetiştiren bir çocuk." Başını sallıyor, gülümsemesi daha keskin bir kenarı ile renkleniyor.

"Aynen öyle. Dürüst olmak gerekirse, bana hayatta ne *yapmamam* gerektiğini öğreterek ne yapmam gösterdiler."

"Tanımadığım insanları yargılamak istemem, ama bu bir çocuğa ebeveynlik yapmanın en iyi yolu gibi görünmüyor."

Beni gülerek başından savdı. "Merak etme, ben onları her zaman yargılarımla."

Öne doğru eğilerek çenesini elinin üzerine koyuyor, gözlerinde eğlenen bir parıltı var. "Hayatımın ilk on sekiz yılı başarılı bir sitcom olurdu."

Başımı sallıyorum, bunda nasıl mizah bulabildiğini merak ediyorum. "Evi on sekiz yaşında mı terk ettin?"

"Oh, kesinlikle. Üniversiteye gitme şansını elde ettiğimde iki kere düşünmedim." Duraklıyor, ifadesi yumuşuyor. "Çok sevdiğim biri vefat etti ve mirasını bana bıraktı. Bu acı tatlı bir lütuftu... gerçi annem benim olmasına rağmen arabayı kendisi için aldı."

"Bekle, annen sana miras kalan arabayı mı çaldı?"

"Evet," diyor küçük, esprisiz bir kahkaha atarak. "Aynen öyle yaptı."

Bunu çok doğal bir şekilde söylüyor ama gözlerinde daha derin bir şey var. Belki de acı?

"O bununla yaşayabiliyorsa, benim de yaşayabileceğime karar verdim. Bu yüzden mirastan geriye kalanı dışarı çıkarmak ve yeni bir başlangıç yapmak için kullandım. Üniversite benim kaçışımdı. Sonunda nefes alma ve kendimi bulma şansımı. Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten mutlu hissettim. En iyi arkadaşım Violet ile de orada tanıştım. Şimdi ikimiz de Soul Sync'te çalışıyoruz. Ben Sydney'deki bu görevi alırken o Charleston'da kaldı." O sadece konuşulan . onu Anne ve Büyükanne.

"Peki ya baban?"

Ağır bir iç geçirdi. "Ben doğduğumda o da on altı yaşındaydı... ve çoğunlukla hayatımda yoktu."

Daha önce bahsettiği tuhaf bir şeyi hatırlıyorum. "Tam olarak tek çocuk olmadığını söylemiştin?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama gerçek bir espri yok. "Evet, babamın bir sürü farklı anneden bir sürü çocuğu var. Çok dağınık."

"Peki ya annen?" diye sordum.

"Benden sonra başka çocuk yok. Robin anneliğe uygun olmadığını biliyordu ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu erkenden fark edecek kadar akıllıydı. Başka bir çocuğun gelip hayatını altüst etmemesini sağladı."

Sesindeki ağırlık beni iki kez düşündürüyor. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir ve ben zorlamayacağım.

İçkisinden bir yudum alıyor, bakışları uzak bir noktaya kayıyor. "O anın erkeği kim olursa olsun, her zaman annemin tüm dünyası oldu. Erkekler onun için parlak nesneler gibidir; parıltı kaybolduğunda ilgisi de kaybolur. Bunu erken anladım."

Oturduğu yerde kıpırdanıyor, sözleri düşünceli, neredeyse hüzünlü bir nota dönüşürken yüz ifadesini hafif bir gülümseme yumuşatıyor. "Sanırım bu aileden gelen bir şey. Büyükanнем de annemden daha az karmaşık değildi. Ama bunu onlara karşı kullanmıyorum. Her ikisinin de kendi travmaları vardı ve ben bununla yüzleştim." Bakışlarına karşılık veriyor. "Uzun zaman önce, huzura onların pişmanlık ifadelerinden daha çok ihtiyacım olduğuna karar verdim."

Sözlerinde beni şaşırtan sessiz bir bilgelik var. Duygusal zekası -özellikle de ebeveynleri söz konusu olduğunda- dikkate değer. Onların kusurlarını, hatalarını ve geçmişte yaptıklarının sonuçlarını, bunların kendisini tanımlamasına izin vermeden görmeyi öğrenmiş.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senden ne haber? Senin çocukluğun nasıldı?"

Paylaştıklarını düşündükçe suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Onun anlattıklarına kıyasla benim çocukluğum sevgi, kaos ve kahkahalarla dolu bir rüyaydı. Bunun hakkında konuşmak neredeyse yanlış geliyor.

"Sana beş kardeşim olduğunu söylemiştim, değil mi? Üç erkek ve iki kız kardeş."

Başını sallıyor, dudaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşiyor. "Evet, bana söylemiştin."

"Ailem inanılmaz. Ben iki dünyada büyüdüm. Babam İsveçli, ve benim tinā ise Samoalı. Ve bana güvenin..."

bu iki kültür daha farklı olamazdı." Charleston ilgiyle başını eğiyor. "Senin *tīnā*'n mı?" "Tinā Samoaca'da anne demek."

"Baban ne zamandır Avustralya'da yaşıyor?"

"Kırk yılı aşkın bir süre. Mirasımın İsveç tarafını sadece onunla İsveç'e yaptığım ziyaretlerde, ailesiyle tanıştığımda ve yeri gördüğümde deneyimleyebildim."

Gülüyor, sesi hafif ve içten. "Kültürel bir geleneğe sahip olduğum en yakın şey kötü kararlar, bahçe satışları ve yedi yaşma geldiğimde patates cipsli sandviçi mükemmelleştirmek."

Ona göz kırpıyorum, bir an için afallıyorum. "Patatesli sandviç diye bir şey hiç duymadım."

Sırtışı genişliyor, gözleri mizahla parlıyor. "Kimse patates cipsli sandviç diye bir şey duymamalı."

Aniden esniyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Özür dilerim."

Kaşlarını çatarak alay ediyorum, "Gerçekten o kadar sıkıcı mıyım?"

Kahkahası yumuşak. "Hiç de değil. Vücudum henüz zaman dilimine uyum sağlayamadı."

Saatime bakıp saati not ediyorum. "Benim için bile geç oldu. Tavşan Deliği yakında kapanacak."

Masaya biraz para atıyorum, ikimizin hesabını ve Dave için güzel bir bahşisi karşılıyor. Charleston'ın kimliğini doğruladığı için onu ödüllendirmeliyim.

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "İçkilerimin parasını ödemene izin veremem." "Çok geç. Çoktan bitti."

Yüz ifadesi yumuşar. "Şey... teşekkür."

O çantasını toplarken ben de ayağa kalktım. "Seni kaldığın yere miyim?"

Başını iki yana sallar. "Gerek yok. Otelim kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"?"

"The Harbourview Grand."

Ben sırtıyorum, o da gözlerini kısıyor ve hemen anlıyor.

"Ailen buranın sahibi, değil mi?"

Omuz silkiyorum, sessiz bir onaylamayla kaşımı kaldırıyorum.

Otele doğru yan yana yürüyoruz, gecenin sessizliğini sadece geçen arabaların uğultusu ve uzaklardan gelen dalga sesleri bozuyor. Sohbetimiz Sydney'in hava durumundan en sevdiği filmlere ve görevi sona ermeden önce görmeyi umduğu yerlere kolayca kayıyor.

Sonra otele yaklaşık yarım blok kala yavaşladı, durdu ve yüzünü bana döndü. "Özür dilerim. Seninle görülme riskini göze alamam."

Ellerimi ceplerime sokarak başımı sallıyorum. "Anladım."

Dürüst olmak gerekirse, ben de onunla birlikte görünmeye pek hevesli değilim.

-Ama farklı nedenlerle.

"Yani... gerçekten birbirimize Charleston ve Julius Caesar demeye devam edecek miyiz?" Doğruyu söylemek gerekirse, oyunu ve gizemini seviyorum - işleri basit tutuyor... ya da en azından alternatifinden daha basit.

Başını sallıyor, bakışlarında düşünceli bir ifade parlıyor. "Evet... Sanırım en iyisi bu."

"Pekâlâ. Bunu kabul edebilirim." Ona eski bir profesyonel atlet olduğumu söylemek için acelem yok. Bu, yapmaya hazır olduğum bir konuşma değil.

Önümdeki otel girişine bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "İyi geceler, Charleston."

Dudakları, arzulamaya başladığım o sessiz, bilmiş gülümsemeye doğru kıvrılıyor. "İyi geceler, Caesar."

İsteksiz ama gitme zamanının geldiğini bilerek küçük bir geri adım atıyorum. "Umarım gelecek hafta tekrar konuşuruz."

Evet ya da hayır demiyor. Sadece gülümsüyor ve "Göreceğiz." diyor.

"Yarın gece yine Rabbit Hole'da olacağım. Saat onda," diye seslendim ona.

Duraksıyor, omzunun üzerinden geriye bakıyor, ifadesi okunamıyor.

"Bu gece Retro Ritimler gecesi," diye ekliyorum şakacı bir sırıtışla. "70'ler ve 80'ler müziğine bir geri dönüş. Arka odada dans edilecek. Gelin. Dans ayakkabılarınızı giyin."

Bir an için bir şey söyleyeceğini düşünüyorum ama onun yerine küçük bir baş sallama hareketi yapıyor, gülümsemesi bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi havada asılı kalıyor.

izliyorum, içime sessiz bir heyecan yerleşiyor, beni tahmin etmeye devam etmek istediğini biliyorum.

Bölüm 7

Mag "olia ½iccl

HARBOURVIEW GRAND'IN DÖNER KAPILARI AÇILIYOR

Yumuşak bir vızıltıyla içeri girdim ve tam içeride kapıcı beni kibarca başıyla selamladı. Şık mermer zeminleri ve sessiz lüksüyle lobi artık tanıdık geliyor, daha önce olmadığı şekilde neredeyse davetkâr. Burası sadece bir otel, ama Sezar'ın ailesine ait olduğunu bilmek onu daha farklı görmemi, hatta belki biraz daha fazla sevmemi sağlıyor. Daha kişisel hissettiriyor, sanki onun bir parçasını barındırıyor, geldiği dünyaya bir bakış atıyor.

Lobiye geçip bekleyen asansöre adım atıyorum, akşamımızı kafamda yeniden canlandırıyorum - onun rahat gülümsemesi, bana tanımaya değer biriymişim gibi bakması.

Asansör benim katıma geldi ve dışarı çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Yolu yarılamıştım ki Sophie'nin kapısı açıldı ve Elijah dışarı çıktı; gömleğinin düğmeleri çözülmüş, saçları dağılmıştı.

Olduğum yerde durdum. Mükemmel. Tam da karşılaşmak istemediğim kişi, ama artık ondan kaçış yok.

Beni görünce donup kalıyor, sanki Sophie'nin yatağından yeni çıkmış gibi görüldüğü gerçeğini bir şekilde gizleyecekmiş gibi gömleğini düzeltmeye çalışıyor. Sabaha kadar kalıp normal bir insan gibi utanç yürüyüşü yapma nezaketini gösteremez miydi?

"Uh... hey... umm." Sözcükler arasında bocalıyor, ensesini ovuşturuyor. "Sadece Sophie'yi kontrol ediyordum.

yarınki planlarımız hakkında. Sahil yürüyüşü hala ediyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve sırtışıımı bastırıyorum. "Hiçbir şeyin değişmediğini duyduğuma sevindim." Akşam yemeğinden beri.

Bariz yalanı o anı acı verici bir şekilde garipleştiriyor. Bakışlarımın altında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, gözleri bluzuma kayıyor. Açık bıraktığım ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran fazladan düğmeye odaklandığını fark ediyorum ve ifadesi değişiyor.

"Dışarı çıktın mı?" Sanki nerede olduğumu sorgulama hakkına sahip olduğuna gerçekten inanıyormuş gibi sözleri keskin bir kenar taşıyor.

Bu ne cüret. "Sadece yürüyüşe çıktım."

Kaşlarını çattı. "Gece vakti bilmediğin bir şehirde tek başına yürümemelisin. Seninle gelmekten mutlu olurdum."

Tiksinti içimde kaynıyor. Sophie'nin yatağından kaçtıktan hemen sonra bunu söyleyecek kadar küstah mı? Ve şimdi de bir şekilde benim koruyucum olduğunu düşünüyor, sanki beni güvende tutması için *ona* ihtiyacım varmış gibi.

Kenarları kırılğan olsa da gülümsemem yerinde duruyor. "Endişeni takdir etsem de Elijah, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Ona söylemediğim şey, erkeklerle nasıl başa çıkacağımı genç yaşta öğrendiğim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onu, onun beni koruyabileceğinden daha iyi koruyabilirim.

"İyi geceler, Elijah." Sözlerimdeki kesinlik tartışmaya yer bırak.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odama doğru ilerliyorum, onu orada bana söyleyeceği bahane ya da cazibeyle baş başa bırakıyorum.

Kapı arkamdan tıkırdıyor ve ayakkabılarımı tekmeleyerek pencereye doğru yürüyorum. Sydney'in nefes kesici manzarası önümde uzanıyor ama aklım bu gece Caesar'la yaptığım şeyde.

Bu yanıltı. Onunla buluşmak şirket politikasının doğrudan ihlalidir ve Soul Sync'ten biri bunu öğrenirse işime son verilebilir.

Saçlarımı dalgınca bir omzumun üzerinden geçirirken, Gabby bilseydi ne düşünürdü diye merak ediyorum. Gabby bu görev için bana güvenmişti ve işte buradayım, her şeyi riske atıyorum.

Yatağın kenarına oturup şakaklarımı ovuyorum. Onunla buluşmaya gitmemeliydim. Daha iyisini biliyordum ama yine de yaptım.

Ama gerçek şu ki, onu geri alacağımdan emin değilim.

Ona karşı duyduğum çekim geçecek-- kendime böyle söylemişim, ama şimdi onunla tanıştığım için daha da kötü hissediyorum. Çünkü Julius Caesar'la sadece konuşmak kolay değil, onu görmezden gelmek de imkânsız. Çekim şimdi daha güçlü, daha keskin ve onun etrafında olmak kenara çok yaklaşmak gibi hissettiriyor.

Ve bu bir sorun.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Başım dönüyor ve ne kadar uğraşırsam bir anlam veremiyorum. Daha büyük bir hata yapmadan önce bunu çözmeme yardımcı olabilecek biriyle konuşmam .

Robin ya da Charlene değil. İkisi de aynı şeyi söyler: Adamın parası var, o yüzden devam et.

Dünyada bu bilgiler güvenilebileceğim tek bir kişi var; o da bana duymak istediklerimi değil, gerçek tavsiyelerde bulunacak biri.

Telefonum komodinin üzerinde duruyor ve derin bir nefes alarak onu alıyorum. Bunu anlamama yardım edebilecek biri varsa, o da Violet'tir.

Hemen telefonu açıyor. "Mags? Bu saatte ayakta ne halt ediyorsun? Gecenin bir yarısı, değil mi?"

"Sabahın biri," diyorum gözlerimi ovuşturarak. "Ama günün daha yeni başlıyor, değil mi?"

"Evet, bugün cuma bebeğim!" diye gülüyor ve arka planda kağıtların karıştırıldığını duyuyorum. "Hâlâ ayaktaysan harika bir gece geçiriyor olmalısın."

"Tam olarak değil." Bu gece çok Şey oldu. "Konuşmamız gerek." Violet'in endişesi hemen araya giriyor. "Uh oh. Bekle bir dakika,
Bu Elijah'la mı ilgili? Bir Şey mi oldu?"

Sophie'nin odasından, üstü başı dağınık ve suçlu bir halde ıkarkenki görüntüsü zihnimde yanıp snyor. Ama Violet'le tartıŐmak istemiyorum. Bu gece olmaz. "Hayır, Elijah'la ilgili değil."

Kelimeler dökülüyor iimden, bir hikyeden çok bir itiraf gibi; beni ele geçirmeden önce serbest bırakmam gereken bir Şey. Ona her Şeyi anlatıyorum: Caesar'la randevu odasında nasıl tanıştığımızı, olması gerekenden daha uzun süre nasıl konuştuğumuzu. Sinirlerini yatıştırmak için benden yardım istemesinden, eŐleŐmesi gelene kadar uzayan sohbete kadar her ayrıntıyı anlatıyorum.

"Gabby bu görev için ekstra roller stlenmemizi istedi, bu yüzden Caesar konuşmak istediğinde evet demek zorunda olduğumu hissettim. İŞimi yapıyordum."

Bunu yüksek sesle söylemek beni daha iyi hissettirmiyor.

"En azından böyle başladı. Sonra kendimi ona doğru çekilirken buldum. Ama yemin ederim, asla harekete geçmeyi düşünmedim." Bu sözler her Şeyi çok daha gerçek ve çok daha tehlikeli hissettiriyor.

Bir elimi Őakaęıma götürüp kafamın içinde dönen kaosu sakinleŐtirmeye çalışıyorum. "Ama sonra bugün, tekrar konuŐtuktan sonra, tam sitten çıkarken, sanki bilmemi istiyormuŐ gibi, sanki bir davetmiŐ gibi bu gece nerede olacağını ağzından kaçırdı."

"Ve sen gittin." Sözlerinin altında bir parça güvensizlik kaynıyor.

Kendimi kocaman bir pislik gibi hissederek i çektim. "Evet, gittim."

"Oof." Keskin bir Şekilde nefes alıyor, o tanıdık sesiyle - işler karıŐmak üzereyken her zaman diŐlerinin arasından havayı iine ekme Şekli. "Kahretsin, kızım. Bu bir sonraki seviye çılgınlık... ama aynı zamanda ikonik."

Haklı olduğunu bilerek yorgun bir kahkaha attım.

"Biliyorum." "Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Yumuşak bir iç çekerek yastıklara yaslanıyorum. "Konuşmak için fazla zamanımız olmadı. Oraya vardığımda çoktan geç olmuştu. Ama Vi..." Dudaklarımı bir sırtış .

Violet'in kahkahası hat boyunca çatırdıyor. "Sakin orada durayım deme! Dökül bakalım, Mags. Muhteşem biri mi? Nasıl biri? Detaylara ihtiyacım var."

Caesar'ı düşününce nabzım hızlanıyor. "Yarı İsveçli, yarı Samoalı, doğuştan gelen bir güzelliği var... ve siyah mürekkep dövmeleleri."

Her zaman bir tipim vardı ve o bu tipe o kadar uyuyor ki neredeyse rahatsız edici.

Onu hâlâ o bembeyaz gömleğin içinde hayal edebiliyorum; kumaş geniş omuzlarını sarıyor, açık yakası dövmelelerinin kenarlarını sergiliyor; altın sarısı teni boyunca kıvrılan koyu desenler, sonsuz yazlar ve okyanus gün batımları gibi sıcak ve güneşten öpülmüş. "Teninin o beyaz gömlekle tezat oluşturması..." Başımı sallıyorum, anıların içinde kaybolurken yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Tanrım, işe yaradı. Ve parlak siyah saçları - ellerinizi üzerinde gezdirmek isteyeceğiniz kadar dağınık. Ya kara gözleri? Kusursuz, Violet. Şefin öpücüğü."

Violet konuşmadan önce bir süre sessizlik oluyor, alaycı tavrı açıkça belli oluyor. "Bekle... Dak'in ikinci sıraya düşmüş olabileceğini mi söylüyorsun?"

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Bu adamla tanıştığımdan beri Dak hakkında bir kez bile düşünmedim."

"Bu çok büyük," diyor Violet, her kelimeyi şakacı bir dramatizmle abartarak. "Erkekler konusunda hiç heyecanlanmıyorsun."

"Çünkü *bu* adamla hiç tanışmadım," diyorum yüzümdeki sırıtmayı engel.

Yastıklara doğru kayıyorum, gülümsemem genişliyor. "O sert biri Vi, tam da sevdiğim gibi. Cilalı güzel bir çocuk değil. Tehlikeli olabilecek kadar sert ama iyi yönleri de var. Ve onun sesi--" I

küçük bir kahkaha attı. "O pürüzsüz, derin Avustralya aksanı her şeyi bir davet gibi gösterebilir."

Bir kızın donuna kadar etkileyebilir.

"Tamam ama unutmayalım ki bu adam bir müşteri Mags. Ve başka biriyle eşleştirildi. Burada ateşle oynuyorsun."

İç çekiyorum, gerçekler tekrar ortaya çıkıyor. "Biliyorum ve kendimi suçlu hissediyorum. Sezar da Kleopatra gibi bu maç için bir ton para ödedi. Ve şimdi, aralarındaki ilişkinin yürümemesinin sebebi ben olabilirim."

Violet'in sözleri pratik bir hal alıyor. "Bu adam Avustralya'da yaşıyor. Sen Charleston'da yaşıyorsun. Üç ay içinde eve dönmüş olacaksın. Bu asla bir kaçamaktan öteye gidemez."

"Beynimin mantıklı kısmı bunu biliyor."

Violet'in kahkahası hatta yayılıyor. "Beyninin mantıklı kısmının hâlâ çalıştığına emin misin?"

Başımı sallayarak onunla birlikte ben de gülüyorum. "Dürüstçe mi? Emin değilim. Bu adam beni tamamen çıldırttı ve bu durumdan pek memnun değilim."

Violet'in sözlerinde nazık bir endişe var. "Bir saniyeliğine gerçekçi ol. Onunla gerçekten ne olabileceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Vi." Bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürüyorum, bu hareket düşüncelerim kadar amaçsız. "Kesin olarak bildiğim tek şey, ona doğru çekildiğim; hem de hiç mantıklı olmayan bir şekilde."

"Kim o?" diye soruyor, tam anlamıyla dedektif moduna geçerek.

"Mesele de bu, bilmiyorum."

"Onunla tanıştıktan sonra bile mi?"

"Özellikle de onunla tanıştıktan sonra." İçimi çektim. "Otelcilik işinde olduğunu söyledi. Bir tür otelci patron olduğundan şüpheleniyorum."

"Hmm." Violet canlanır. "Yani, belli ki *nl değil* - ünlü m? Özel jeti olan milyarder bir mi bahsediyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama ailesi kaldığımız otelin sahibi."

Violet düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Otelin sahibi olduğunu bildiğinize göre, kim olduğunu bulmak yeterince kolay olacaktır."

Kaşlarını çatarak daha dik oturuyorum. "Hayır. Bu çizgiyi aşmak olur."

"Magnolia Steel," diyor, sabrını biraz sitemle dengeleyerek. "Sanki zaten sınırları aşmamışsın gibi."

"Onu bir daha göremem, değil mi?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz içimde beklenmedik ve rahatsız edici bir sızı dalgalanıyor. Caesar'ı bir daha düşüncesi tahmin ettiğimden daha ağır geliyor, içimi kemiriyor.

"Yanlış soruyu soruyorsun, Magnolia. Bu onu tekrar görüp ilgili değil, grmen gerekip gerekmediğiyle ilgili. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Teşekkürler Vi. Bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacım vardı." Violet her zaman beni nasıl yola getireceğini bilir, kötü bir karar vermenin eşiğindeyken beni geri çeker. "Geç oldu ve sabah diğerleriyle buluşacağım. Gitmeliyim."

"Ne zaman isterseniz. Ve neye karar verirsiniz verin, lütfen dikkatli olun, tamam mı?"

"Endişelenme, Vi. Bunun bir soruna dönüşmesine izin vermeyeceğim." Kimi kandırıyorum ki? Bu zaten bir sorun.

Aramayı sonlandırıyorum ve odamdaki sessizlik boğucu geliyor. Beynimin mantıklı kısmı bunun daha başlamadan bitmesi gerektiğini biliyor. Ama daha derinlerde bir şey, vahşi ve umursamaz bir şey, daha önce hiç kimseye karşi böyle bir çekim hissetmediğimi fısıldıyor.

Violet'le olan bağlantım beni sakinleştirecekmiş gibi telefona daha sıkı sarılıyorum. Ama hiçbir mantık acımı dindiremez.

Ondan uzaklaşma düşüncesi içime yayılıyor.
Ve en ? bile emin değilim.

Bölüm 8

Mag "olia ½iccl

KIYI YÜRÜYÜŞÜ NEFES KESİCİYDİ VE PAZARLAR

parlak ıvır zıvırlarla ve cezbedici tatlı kokularla doluydu. Whitney ve Sophie gördükleri her pastanın tadına baktılar. Ama ben? Günün büyük bir kısmını hayallere dalarak, Julius Caesar'bir gece önce yaşadığım her anı tekrarlayarak geçirdim - sesinin ismimin etrafında kıvrılması, gülüşündeki sıcaklık ve nasıl etkisi altına aldığı.

Akşam yemeği keyifli olmalıydı - sıcak, samimi bir çekiciliğe sahip rahat bir restoran. Ama Elijah bunu mahvetti, Sophie'yle flört etti ve o bakmıyorken beni süzdü.

Kahretsin, beni .

Acı çekerken aklım sürekli Sezar'a ve onun davetine gitti.

Yarın gece yine Rabbit Hole'da olacağım. Saat 10'da. Retro Rhythms gecesi. 70'ler ve 80'ler müziğine bir geri dönüş. Arka odada dans olacak. Gelin. Dans ayakkabılarınızı giyin.

Sözleri bütün gün kafamın içinde dönüp durdu. bozuk plak gibi.

Gitmek aptallık olur. Onu tekrar görmek, uğruna çalıştığım her şeyi riske atmaya değmez. Bu işe o kadar çok yatırım yaptım ki, yeni tanıştığım bir adam için hepsini çöpe atamam,

Beni ne kadar içine çekerse çeksin. Bunlar kendime söyleyip durduğum şeyler.

Violet'in sözleri zihnimde yankılanıyor. *Bu adam bir müşteri, Mags. Ve başka biriyle eşleştirildi. Burada ateşle oynuyorsun.*

Yemek bittiğinde, kararlı hissediyorum. Onu bir daha göremem. Görüşmeyeceğim. Hayatımı sağlam tutmak istiyorsam tek doğru seçim bu.

Otele döndüğümde ayakkabılarımı çıkarıp günün yorgunluğunu üzerimden atıyorum ve pijamalarımı giyip geceyi sonlandırmak için kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ama dolabı açtığımda gözlerim bir elbiseye takılıyor - bir hevesle paketlediğim ısıltılı bir elbise.

Yumuşak ışık altında, metalik tonları şampanya ve altın arasında değişiyor, kumaş adeta parlıyor. Şık yüksek yakası modern bir hava katarken, kolsuz kesimi ve mini boyu hem disko hem de yeni dalga titreşimlerine işaret ediyor. Rabbit Hole'daki Retro Rhythms Gecesi için ideal olacaktır.

Çıkıyorum ve aynaya bakacak şekilde tutuyorum. Platform ayakkabılar, koyu kırmızı ruj ve dumanlı gözlerle, tam da gecenin temasına olarak dönemleri harmanladığımı hayal edebiliyorum.

Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirirken parıltı ışığı tam olarak yakalıyor. "Böyle bir elbisenin çöpe gitmesine izin vermek ne yazık."

Elbiseyi dolaba geri koyuyorum ve düşüncelerim dönüp dururken yatağın kenarına oturuyorum. Beni davet ettikten sonra Caesar'ı hayalete çevirmek doğru olmazdı. Ben böyle biri değilim. Kafamın içindeki küçük bir ses ona en azından bu kadarını borçlu olduğum konusunda ısrar ediyor.

Gideceğim. Sadece bir süreliğine. Böylece açıklayabilirim. Kleopatra ile eşleşirken onu görmenin doğru olmadığını açıkça belirteceğim. En az onun kadar para . Ve aramızdakileri ne kadar keşfetmek istesem de, yapamam.

Evet, planımız bu.

Altın rengi elbise tenimin üzerinde süzülüyor, otelin alçak ışığını doğru yerlerde yakalayan parıldayan ikinci bir katman. Kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde sarıyor; onları gösterecek kadar dar ama etek ucunun cesurluğunu dengeleyerek şık bir dokunuş katan yüksek bir yakası var. Platform topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, yükseklikleri bacaklarımı inanılmaz derecede uzun gösteriyor.

Dumanlı bir gözle bakışlarım boğucu, yoğun bir cazibeye bürünüyor. Koyu kırmızı bir ruj dudaklarımı daha da dolgun gösteriyor. Başımı eğip aynadaki etkiyi inceliyorum. Kendimi bu kadar seksi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Hissettiğim güven, omurganızı dikleştiren ve size bu gece tüm gözlerin üzerinizde olacağını söyleyen türden.

Saate baktım, akşam 11. Mükemmel. Ne kadar geç olursa o kadar iyi. Şansım varsa Sophie, Whitney ve Elijah gece için çoktan yerleşmişlerdir. Kendimi açıklayacak ya da daha kötüsü, nereye gittiğime dair bir yalan uyduracak havada değilim.

Aynaya son bir kez baktıktan sonra debriyajımı tutuyorum ve kapıyı açmadan önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. *Sadece bir gece*, kendime hatırlatıyorum. *Bir geceden zarar gelmez.*

Tavşan Deliği hatırladığım kadar karanlık ve baştan çıkarıcı, Ama içeri adımımı attığım anda tedirginlik başladı. Planladığımdan çok daha geç kaldım ve bir düşünce içimi kemiriyor - belki de Sezar gelmeyeceğimi varsayarak çoktan gitmiştir.

Loş ışıklı mekânda dolanıyorum, topuklarım yıpranmış ahşap zemine hafifçe vuruyor. Ne tanıdık geniş omuzlar, ne koyu renk saç dalgaları, ne de barda eğilmiş beni bekleyen sert bir figür buluyorum.

Belki de hiç gelmedi.

o.

Hayal kırıklığı beklediğimden daha keskin oldu. Göğsümde beni şaşırtan bir şey var. Neden bu kadar önemsiyorum?

Bu bas gümbür gümbür itibaren ve geri . ve havada titreşiyor ve ben ritmi takip ediyorum, yapışıyorum

Onu dans pistinde görebileceğime dair bir umut kırıntısına. Ama perdeyi itip arka odaya geçtiğimde, görünürde yoktu.

Işıklar müzikle birlikte titreşiyor, sallanan kalabalığın üzerine gölgeler düşürüyor. Ancak sadece yabancılar retro ritimlerin ritmiyle hareket ediyor.

Kalabalığın arasından bir adam çıkıyor ve bana doğru eğilerek gülümsüyor. "Dans etmek ister misin, aşkım?"

"Üzgünüm. Bu gece olmaz," diyorum kibar bir gülümsemeye ve başka bir şey söylemeden geri çekiliyorum. Bu gece numara yapacak enerjim yok.

Gitme dürtüsü beni ele geçiriyor. Burada ne işim var ki? Kendimi aptal gibi hissediyorum, giyinmek için onca çaba harcadım, umutlarımın artmasına izin verdim, sadece geceyi yalnız bitirmek için.

Kapıya doğru dönüp otele geri dönüyorum. Hayal kırıklığı göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor ve buraya gelmenin bir hata olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Bir el bileğimi nazıkçe sarıyor; sert ama zorlayıcı değil. Döndüğümde nefesim kesiliyor, kalbim hızla çarpıyor... ve işte orada.

Caesar.

Siyah düğmeli bir bluz giymiş, kumaşı geniş göğsüne tam oturuyor ve üzerine tam oturan siyah bir pantolonun içine sokulmuş, çerçevesini tüm doğru şekillerde vurguluyor. Yakınımda, koyu renk gözleri loş ışığı yakalıyor ve müzikten mi yoksa ondan mı bilinmez, nabzım sakinleşmeyi reddediyor.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

"Çoktan gittiğini sanıyordum. Geç kalıyordum ve beklemeyeceğini düşündüm."

Başını sallıyor, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir sırıtma belirliyor. "Geleceğini biliyordum. Seni görmeden gitmem mümkün değil."

"Geç kaldığım için özür dilerim. Akşam yemeği gecikti ve ardından iş arkadaşlarımın geceyi geçirmek üzere yerleşmelerini beklemek zorunda kaldım."

Eğiliyor, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor; karanlık, odunsu ve tehlikeli derecede sarhoş edici bir koku. "Gelebildiğine sevindim."

Elimi tutuyor, kavrayışı sıcak ve sabit. "Hadi gel. Dans edelim," diyor ve beni nazikçe dans pistine doğru çekiyor.

Kool & the Gang'in "Misled" şarkısının tanıdık ritmi, funky ve bulaşıcı bir şekilde odanın içinde nabız gibi atıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor çünkü bu şarkıyı iyi biliyorum. Müzik zevkim çok farklıdır ama bu şarkının bir cevher olduğunu biliyorum.

Onun elinden kurtuluyorum, yüzümü ona dönmeden önce ileriye yürüyorum, birlikte geriye doğru adım atıyorum. Parmağımı şakacı bir şekilde kaldırarak ona yavaşça "gel" işareti yapıyorum. Bir an bile tereddüt etmeden benim hızıma ayak uydurarak peşimden gelirken gözleri alaycı bir ifadeyle kısılıyor.

Ritim yoğunlaştıkça kendimi bırakıyorum, enerjiyle hareket ediyorum, her şarkı sözü dudaklarımdan zahmetsizce dökülüyor. Yavaşça etrafında dönerken bakışlarım ona kilitleniyor, parmağım her adımda göğsünde hafifçe geziniyor.

Sezar'ın koyu renk gözleri her hareketimi takip ediyor, şarkının yavaş ritminde yanından süzülerek geçerken başını çeviriyor, aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi uğulduyor.

Tempo tekrar hareketli ritmine döndüğünde kendimi tamamen bırakıyorum, vücudum içgüdüsel olarak ritme göre hareket ediyor. Başka bir dönemin müziğiyle dans etmenin özgürleştirici bir yanı var, bir anlığına başka bir zamana adım atmak gibi.

"Belli ki bu şarkıyı biliyorsun." Beni izlerken yüzüne bir sırıtma yayılıyor.

"Tabii ki biliyorum." Adımlarımın arasında nefesimi tutuyorum. "Sen istemiyor musun?"

Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Daha önce hiç duymadım."

Müzik içimde nabız gibi atıyor, derimin altında gümbürdüyor, kalbim ritimle birlikte çarpıyor. Yaşadığımı hissediyorum - uzun zamandır hissetmediğim kadar. Baştan çıkarıcı ritim bizi yakınlaştırıyor ve şarkı boğucu bir tempoya yavaşlarken dönüp eğiliyorum

ona karşı. Kolu kolayca belime dolanıyor ve beni içine çekiyor.

Nefesi kulağımı ısıtıyor ve bir an için her şeyi unutuyorum -işimi, Kleopatra'yı, sonuçları. Sadece ben, o ve müzik.

Burada olmamam ve onunla bu şekilde dans etmemem gerektiğini biliyorum. Ama bu gece için kendimi bırakmak istiyorum. Temelli gitmeden önce bir gecelik eğlence.

Bir sonraki şarkı hoparlörlerden akıyor, üst üste binen notalar ve tanıdık bir şeye geçmeden önce yumuşuyor. Olivia Newton-John ve Cliff Richard'dan "Suddenly" havada süzülüyor. Tempo hemen değişiyor, daha yavaş, samimi ve ilk notalar sıcak bir kucaklama gibi etrafımıza yerleşip bizi şarkının yumuşak ritmiyle sararken gülümsüyorum.

"Ah, bu orijinal Avustralya kraliçesi, Olivia Newton-John."

Sezar kaşlarını kaldırdı, gözlerinde bir eğlence kıvılcımı vardı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Ona bakıyorum, hâlâ yavaş ritme göre sallanıyorum. "Bunu da mı hiç duymadın?"

Başını iki yana sallıyor. "Bir kez bile, en azından benim bildiğim kadarıyla."

Tipik. Benim yaşımdaki erkekler böyle şarkıları asla bilmez. Buna alışkınım ama bu, bir kez olsun benim müzik zevkime ayak uydurabilecek birini bulmayı dilememe engel değil. '60'ların klasiklerinden '70'lerin funk'ına geçtiğimde, '80'lerden bir power ballad söylediğimde ya da '90'ların grunge ve indie parçalarına daldığımda bizim yaşımızdaki çoğu insanın muhtemelen adını bile söyleyemeyeceği biri.

Bir gün o adamı bulacağım.

Uzanıp kollarımı omuzlarına doluyorum. Bu biraz zor - Caesar uzun boylu ve bu platform topuklarla bile ona zar zor ulaşıyorum. Ama umurumda değil. Onun kollarında hissettiğim bir şey var; daha önce hiç hissetmediğim kadar küçük, narin ve kadınsı.

Ben daha da yaklaşıyorum, o da beni daha çekiyor, birlikte sallanırken kolu belime dolanıyor. Sadece biz, müzik ve bu mükemmel an kalana kadar dünya bulanıklaşıyor ve kayboluyor.

"Sen iyi bir dansçısın." Ritim bizi birbirimize yaklaştırırken koluna sürtünüyor.

Çoğu erkek dans etmekten hoşlanmaz - bu genellikle homurdanan bir bahanedir. Sanki bir angarya gibi davranırlar, sanki gevşeyemeyecek ya da ritme ayak uyduramayacak kadar havalıdırlar. Bundan zevk alan, müziği gerçekten hissediyormuş gibi hareket eden birini bulmak nadirdir.

Sessiz bir kahkaha atıyor, nefesi saçlarıma değiyor. "Ayaklarının üzerinde çok hafif duracak birine benzemiyorum, değil mi?"

Gülüyorum, yumuşak ve içten. "Hiç de değil."

Bir sonraki şarkı devreye giriyor ve hareketli temposu beni tekrar o ana çekiyor. Daryl Hall & John Oates'dan "Maneater" odayı dolduruyor ve yüzümdeki sırıtışı durduramıyorum. Ne klasik ama.

Hiç tereddüt etmeden Caesar'ın kollarında dönüyorum, ritme göre hareket ederken sırtım onun önüne sürtünüyor. Elleri kalçalarıma doğru kayarak bana rehberlik ediyor ve kendimi müziğin içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Sıcaklık hızla artıyor. Tenim hafif bir ter tabakasıyla kayganlaşıyor ve kalbim hızla çarpıyor ama bunun danstan mı yoksa Sezar'ın bana karşı hissettiklerinden mi kaynaklandığından emin değilim. Her iki durumda da nabzım yavaşlamayı reddediyor.

Şarkı sona erdiğinde, kendimi yelpazelemek için bir elimi kaldırıyorum ve nefes nefese gülüyorum. "Tamam, bir içkiye ihtiyacım var."

Sezar gömleğinin önünü çekiştiriyor, onu kendini havalandırmak için kullanıyor. "Kesinlikle."

Kalabalığın arasından sıyrılıp dans pistinden çıkıyoruz ve içkili mekanın ön tarafındaki bara doğru ilerliyoruz. Loş ışık, sıra sıra dizilmiş şişelerin üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor, yansımaları cilalı tezgahın üzerinde dans ediyor. Ben bir kelime söylemeden önce, o iki eski- sipariş ediyor.

moda. Bu jest dudaklarımda küçük bir gülümsemeye neden oluyor - hatırlıyor.

Barmen içkilerimizi karıştırmaya başlarken bana yavaşça gülümsüyor. "Orada oldukça iyi bir takım olduk."

Hâlâ nefesimi tutarak sırtıyorum. "Kool & the Gang'in adını bile duymamış biri için hiç fena değil."

Müzik şimdi arka planda hafifçe mırıldanıyor, odayı bastırmadan enerjiyi canlı tutan sabit bir ritim. Barmen eski moda kadehlerimizi tezgâhın üzerine koyuyor ve ben de yavaşça bir yudum alarak yanığın boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum.

Caesar hafifçe eğiliyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş, bakışlarında sessiz bir yoğunluk var.

"Günün nasıl geçti?"

İçkiyi elimde döndürerek kehribar rengi sıvının ışığı yakalamasını izliyorum. "Oldukça iyi. Sabah geç saatlerde yürüyüş yaptık, ardından markete baktık ve sonra da yemeğe gittik. Ama iş arkadaşlarımdan uzaklaşmak pek de kolay olmadı."

Kaşları kalkıyor, yüz ifadesinde bir merak belirtisi var. "Ah?" Yumuşak bir kahkaha attım. "11'den önce odamdan çıkamayacak kadar . Birinin beni yakaladığını hayal edip duruyordum. beni soru bombardımanına tutuyor."

Bana şaşkın bir bakış atıyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Sen otuz yaşında bir kadınsın. Belki de senin ne yaptığın konusunda daha az endişelenmeliler."

Elimdeki içkiyi döndürerek usulca gülüyorum. "Etrafta gizlice dolaşırken sanki gizli bir görevdeymişim gibi hissediyordum. Tek ihtiyacım olan bir trençkot ve güneş gözlüğüydü." Ağzımın yukarı doğru kıvrılıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse? Hoşuma gidiyordu; giyinip kuşanıp dışarı çıkmak, sanki bir şeylerden kaçıyormuşum gibi."

Caesar kıkırdıyor, kara gözleri parlıyor. "Geceleri gizli bir ajan, gündüzleri ise bir tasarım dehası. Sürprizlerle dolusun."

"Ne diyebilirim ki?" İçkimden yavaşça bir yudum alıyorum ve onun bakışlarıyla ağız kenarında buluşuyorum. "Ben çok yetenekli bir kadını."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, karanlık ve sabit, içime bir farkındalık dalgası gönderen bir sıcaklık taşıyor. Birbirimize bakışlarımızda dile getirilmeyen bir şey var - aramızdan geçen bir elektrik akımı.

Boğazımı hafifçe temizleyerek büyüğü bozuyorum. "Dün gece odama giderken Elijah'a rastladım ve hemen nerede olduğumu sormaya başladı. Nerede olduğum onu ilgilendirmiyor ama bu yine de beni sorgulamasına engel olmadı. Sanırım bu yüzden bu gece görölme konusunda bu kadar gergindim."

Sezar doğrulur, ilgisi keskinleşir, yüz ifadesinde okunamayan bir şeyin izi vardır. "Elijah mı?"

"O marangoz. Set parçalarını inşa ediyor - buluşma sütlerinin her iki tarafı arasındaki bölücüler, doğramalar, bunun gibi şeyler. Temel olarak, inşaat açısından yapmasını istediğim her şeyi yapıyor."

Caesar yavaşça başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Hmm... Böyle bir yolculuk için yanında bir erkek olacağını düşünmemiştim."

Kaşlarımı kaldırıyorum, yarı eğlenmiş bir halde. "Bununla tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Sanırım Soul Sync'in çalışanlarının çoğunlukla kadın olacağını düşünmüştüm. Cinsiyetçi görünmek istemem ama pek çok erkeğin tercih edeceği bir sektör gibi görünmüyor."

"Bu yaygın bir varsayım." Ona rahat bir gülümseme veriyorum. "Alınmadım. Dürüst olmak gerekirse, haksız da sayılmazsınız - Soul Sync'te çoğunlukla kadınlar çalışıyor."

Caesar içkisinden yavaşça bir yudum alır. "Odalarınız birbirlerine yakın mı?"

"Evet, odaları yan yana."

Bakışları hafifçe kararıyor, yüzünde okunamayan bir şey beliriyor. "Senin odan onunkine bitişik mi?"

"Öyle."

Bir an için ifadesinde belli belirsiz bir değişim oldu - tam olarak kıskançlık değil ama belki de rekabeti ölçüp biçmesine daha yakın bir şey. Rekabet olmaması dışında. Olsaydı bile bir önemi olmazdı. Pek bir önemi yok. Çünkü bu gecedен sonra Caesar'ı bir daha görmeyeceğim.

Bu düşünce göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor, beklenmedik ve istenmeyen. Bunun onun bakışlarını son kez hissedişim, pürüzsüz, sıcak sesini son kez duyuşum ya da o alaycı gülümsemesini son kez görüşüm olması fikri, itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. Buraya bunu aramaya gelmedim, yine de onu bırakma fikri... yanlış geliyor.

Orchestral Manoeuvres in the Dark'ın "If You Leave" şarkısı havada süzölüyor, acı tatlı bir vaat gibi etrafımızı sarıyor. Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlayarak sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Dün gece otele döndüğümde en iyi arkadaşımı aradım. Bana seni görmenin neden iyi bir fikir olmadığını hatırlattı."

Cevap vermiyor, koyu renk gözleri benimkilere sabitlenmiş, ifadesi okunamıyor.

"Biri öğrenirse işimi kaybederim. Ve ben işimi kaybedemem."

Eli hafifçe hareket ediyor, kulağımın arkasındaki gevşek bir saç telini okşuyor. Bu basit hareket omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve kararlılığımı biraz çözüyor.

"Devam et," diyor, sakın ve kararlı, kelimeleri neredeyse bitirmem için bana meydan okuyor.

Ona karşı hissettiğim çekime direnmek için her nedeni bir zırh gibi üst üste diziyorum. "İşim var, geçemeyeceğim sınırlar var ve ben dünyanın öbür ucunda yaşarken senin burada yaşadığın gerçeği var." Başımı sallıyorum, kendimi sağlam durmaya zorluyorum, doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmaya kararlıyım. "Sadece üç aylığına Avustralya'dayım. Başladığımız her şey daha fırsat bulamadan biter."

Hafifçe eğiliyor, koyu gözleri benimkilerde sabit, bakışlarındaki yoğunluk başka tarafa bakmayı imkânsız kılıyor. Ama tek kelime etmiyor. Sadece dinliyor.

"Bir eş arıyorsun. Tüm bu süreç bununla ilgili, evlenecek birini bulmakla. Ben koca aramıyorum. Sadece sana engel olurum, seninle aynı şeyleri birini bulmanı engellerim."

Duraksıyorum, yüzünde bir tepki belirtisi arıyorum ama ifadesi okunmuyor. "Evlilik şu anda benim için söz konusu değil."

Yavaşça nefes vermeden önce çenesi kısa bir süre geriliyor ve başını sallıyor. "Duymak istediğim bu değildi ama anlıyorum. Eğer kararınız buysa, buna saygı duyarım."

Gözlerini kaldırıp benimkilerle tekrar buluşmadan önce, düşüncelerinin ağırlığıyla yere bakıyor. Sözleri şimdi daha yumuşak geliyor. "En azından seninle oteline kadar yürüyebilir ve oraya sağ salım vardığından emin olabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, göğsüm minnettarlık ve kalp kırıklığının karışımıyla sıkışıyor. "Evet, bunu çok isterim."

Tuvaletlere giden koridoru işaret ediyorum. "Önce kadınlar tuvaletine uğramam gerekiyor."

İçeride, aynadaki yansımanı yakalıyorum, ellerimi lavabonun serin kenarına dayıyorum. Hoparlörlerden hafifçe çalan şarkı beni donduruyor - Pointer Sisters'dan "Fire". Acı bir kahkaha atıyorum. Bu an için daha uygun bir şarkı olabilir miydi?

Bu çalma listesini kim seçtiyse bu gece kesinlikle çok başarılı.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi doldurdum ve sonra yavaşça dışarı verdim. Onu bir daha asla göremeyeceğimi söylemek istemedim. Bunların hiçbirini söylemek istemedim.

İstediğim şey -*gerçekten* istediğim şey- oraya geri dönmek, gözlerinin içine bakmak ve ona yanıldığımı söylemek. Bu işin nereye varacağını görmeliyiz, ona her yaklaştığımda içimde tutuşan ateşe teslim olmalıyım.

Ama yapamam. Bu mümkün değil. Ne bu dünyada, ne de bu anda.

Lavabodan uzaklaşıp bara geri döndüğümde ağırı sıkılaşıyor. Dışarı çıktığımda hâlâ oradaydı, son içkisini bitirmişti.

Yaklaştığımı görüyor ve tek kelime etmeden ceketini kapıyor. Akıcı bir hareketle omuzlarıma örtüyor. Kumaş ağır ve sıcak, beni bir koza gibi sarıyor. Onun gibi kokuyor - karanlık ve odunsu, biraz da baharatlı, o kadar belirgin bir koku ki bir kucaklaşma gibi hissettiriyor.

"Gecenin bu saatinde sudan gelen esinti soğuktur."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kelimelerim fısıltıdan öteye geçmiyor. "Teşekkür ederim."

Otele dönüş yolu sessiz, gece havası otelden Tavşan Deliği'ne yürürken olduğundan kesinlikle daha serin. Ceketini omuzlarıma daha sıkı sarıyorum, sıcaklığı soğuğa karşı hoş bir rahatlık.

"Şu ana kadar otelde kalışınız iyi geçti mi?"

Küçük bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Mükemmeldi."

"Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?" Sözlerindeki samimiyet açıkça belli oluyor.

Başımı salladım. "Hayır, her şey muhteşemdi." Öyle de oldu.

"Göreviniz süresince otelde mi kalacaksınız?"

"Evet, Soul Sync müdürle uzun süreli bir konaklama anlaşması yaptı." Yüzümde şakacı bir sırıtma belirliyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Ben misafirlerle ilgilenmem."

Gülüyorum, ses gecenin sessizliğinde hafif kalıyor. "Hayır, sanırım yapmazsın. Ailen otelin sahibiyken olmaz."

Otelin girişine yaklaştığımızda Caesar bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Kim olduğum ya da ne kadar param olduğu gerçekten umurunda değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Çok az şeyle büyümek bana küçük şeylerin kıymetini bilmeyi öğretti. Beni mutlu etmek için çok şey gerekmiyor. Sanırım bu yüzden para beni etkilemiyor."

"Ya da şöhret?"

"Tanrım, hayır." Yumuşakça gülüyorum. "Hiç göz önünde olmamaktan gayet memnunum. Açıkçası böyle olmasını tercih ederim."

Başını hafifçe eğiyor, bakışları meraklı. "Peki, seni ne mutlu ediyor?"

Sorusunu düşünmek için bir an duruyorum. "Müzik, dans, harika bir kitapta kendimi kaybetmek. Doğa. Taze, sağlıklı yiyecekler - işlenmiş türden değil, muhtemelen kulağa tuhaf geliyor, biliyorum. Şu anda bahçe için bir yerim yok ama ileride bir bahçem olsun istiyorum. Bir gün kendi yiyeceğimi yetiştirmek istiyorum. Ve gülünç derecede rekabetçiyim, bu yüzden kartlarda ve masa oyunlarında birilerini yenmeyi seviyorum." Sırıtiyorum, bu düşünceyle gülümsemem genişliyor. "Oh, ve Dak Prescott. O beni kesinlikle mutlu ediyor."

Caesar adımının ortasında durur, tek kaşını eğlenen bir inançsızlıkla kaldırır. "*Dak Prescott*?"

Gülüyorum ama artık geri dönmek için çok geç. "Ama ben Bir konuda açık olmalıyım: Ben bir Dak hayranıyım, Cowboys hayranı değil. Üniversite ikinci sınıftan beri ona aşığım. Aynı sınıftaydık."

Sezar kıkırdıyor, gözlerinde eğlence parlıyor. "Amerikan futbolu izlemeyi sever misin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bayıldım. Futbol en iyisi."

"*En iyisi*, ha?" Başını eğiyor, dudaklarında acı dolu bir gülümseme beliriyor. "Hiç rugby izledin mi?"

Başımı salladım. "Asla."

"Buradayken bir maç izlemelisin." Gözleri bir meydan okumayla parlıyor. "Amerikan futbolu gibi düşün ama daha sert. Daha sert."

Onun eğlenceli enerjisini yansıtarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Merak uyandırıcı."

Bunu da listeme eklemem gerekecek."

Otele yaklaştığımızda adımlarımız yavaşlıyor, ikimiz de yürüyüşün sonuna ulaşmaya hazır değiliz. Serin esinti tenime değiyor ve bu ana biraz daha tutunmak isteyerek ceketini daha sıkı çekiyorum. Bırakmaya hazır değilim, henüz değil.

Caesar tek kelime etmeden elimi tuttu. "Benimle gel." Beni otelin yanındaki kapılı avluya doğru götürüyor. Bir kod girdiğinde tuş takımının sessiz bip sesi havayı dolduruyor ve kapı açılarak gizli bir bahçeyi ortaya çıkarıyor ötesinde.

Bana ilk ulaşan koku, yeşilliğin topraksı tazeliğiyle karışık tatlı çiçek kokuları. Derin derin içime çekiyorum, burada hava sanki başka bir dünyaya adım atmışız gibi hafifliyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, önümdeki manzarayı seyrederken gözlerim kocaman açılıyor. Yumuşak fenerler dolambaçlı patikalar boyunca altın bir parıltı yayıyor ve canlı çiçekler taş duvarların üzerinden gür ve bir şekilde dökülüyor. "Burası nefes kesici."

Caesar etrafına bakınıyor, dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme . "Düğün törenleri için popüler bir mekan."

Hâlâ hayretler içinde başımı sallıyorum. "Nedenini anlayabiliyorum. Kesinlikle büyüleyici."

Elimi nazikçe çekerek beni bahçenin derinliklerine, fenerlerin yumuşak gölgelere dönüştüğü yere götürüyor. Uzak köşede hava durgunlaşıyor, neredeyse saygılı bir hal alıyor; öteki dünyanın dokunmadığı sessiz bir sığınak. Eğiliyor, sözleri alçak bir mırıltıya dönüşüyor. "Burada kamera yok."

Caesar iki elimi de avuçlarının arasına alıyor, bakışları beni yerimde sabitleyen bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. Başparmakları tenimin üzerinde yavaş, kasıtlı daireler çiziyor, hem sakinleştirici hem de heyecanlandırıcı bir dokunuş.

"Lütfen seni duymadığımı düşünme. Biri bizi birlikte görürse bunun işin için ne anlama geleceğini anlıyorum. Ama yanılmıyorsam..." Bakışları benimkileri arıyor, sıcak ve tereddütsüz. "Sanırım sen de benim sana olduğum kadar bana çekiliyorsun."

Nefesim kesildi.

İşte bu, aramızdaki çekimin sadece kafamda olmadığına bir kanıtı. Gerçek, inkar edilemez ve paylaşılan bir şey. *Bu* gece buraya her neyse onu bitirmek, daha fazla ilerlemeden uzaklaşmak niyetiyle geldim. Ama şimdi burada, onun önünde dururken bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, karşı koyabileceğimden emin olmadığım bir şey.

Yavaşça nefes veriyorum, kelimelerim yumuşak ama kararlı. "Bu gece buraya bu işi bitirmek için geldim ama bunun o kadar kolay bitecek bir şey olmadığı açık."

Bir an tereddüt ediyor, başparmakları hâlâ tenimin üzerinde yavaş ve sakinleştirici daireler çiziyor. "Haklısın, ben bir eş arıyorum ve senin bir koca aradığını biliyorum." Duraklıyor, bakışları sabit, benimkine kilitlenmiş. "Bununla yaşayabilirim. Ama seni bir daha görememekle yaşayamam... eğer bu ikimizin de istediği bir şeyse."

Sözlerindeki samimiyet içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, göğsümü sıkıyor.

"Seni tekrar görmenin istediğim şey olduğunu biliyorum," diyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve söylemem gerektiğini bildiğim şeyi söyleyecek gücü kendimde topluyorum. "Ben de seni tekrar görmek istiyorum. Ama yapamam. Çok fazla risk var."

Sezar ellerimi sıkıca kavıyor, bakışları sabit, sözlerindeki sessiz kararlılık durgunluğu kesiyor. "Dikkatli oluruz. Gizlice buluşurduk. Soul Sync'teki hiç kimse bunu öğrenmeyecek."

Kuşkulu bir kaş kaldırarak gözlerimi açıyorum. "Yani Kleopatra'yla evliliğin peşinde koşarken beni gizlice görmek mi istiyorsun?"

"Hayır, bunu asla yapmam." İfadesi yumuşuyor, bakışlarındaki samimiyet şüphelerimi yok "Aramızda ne olursa olsun, Kleopatra benim dengim değil. Onunla o ikinci randevuya çıktım çünkü seninle tekrar konuşabilmemin tek yolu buydu."

Kleopatra onun eşi olmayabilir ama hâlâ Soul Sync'in müşterisi. "Yani, benimle çıkmak istiyorsun."

bir eşleşme mi arıyorsunuz?"

Caesar başını sallıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, boyun eğmiyor. "Çöpçatanlık sürecini durduracağım, onlara bunun benim için doğru yol olup olmadığına karar vermek için zamana ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim." Bir adım daha yaklaştı. "İşinle ilgili çatışma... gitti."

"Soul Sync'in aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

"O zaman çatışma azalır." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Aktif bir müşteri olmayacağım. Elbette, *eski* bir çıktığın için seni kovamazlar."

Küçük bir nefes verdim. "Hayır, sanırım ."

Bu düşünce zihnimde dönüp duruyor. Aktif eşleştirme yok, müşteri durumu yok... gerçekten bu kadar basit olabilir mi?

Sırtışı derinleşerek yüz hatlarını aydınlatıyor. "Yarın akşam benimle yemeğe gel. Bunu tartışabiliriz - *taze yiyecekler* eşliğinde tabii ki."

Göğsümde hâlâ bir belirsizlik düğümü olmasına rağmen kahkaha atar. "Pekâlâ. Yemeğe geleceğim." Birlikte yemek yemek yeterince masum.

Caesar yaklaşıyor, o kadar yakın ki ondan yayılan hafif sıcaklığı hissedebiliyorum. Elleri yüzümü kavıyor, dokunuşu şefkatli ve kasıtlı. Koyu renk gözleri benimkileri arıyor ve içlerinde bir soru buluyorum - sessiz, dile getirilmemiş bir yakarış.

İzin mi?

Nefesim kesiliyor ve küçük bir baş selamı veriyorum. Hepsi bu kadar.

Yavaş ve kasıtlı bir şekilde eğiliyor, nefesi dudaklarımı ısıtıyor. Ağzı dudaklarıma değdiğinde, dünya bu tek, heyecan verici ana küçülüyor. Dudakları yumuşak ama emin, talep etmekten ziyade ikna ediyor, nabzımı kaosa sürükleyen telaşsız bir ritimle hareket ediyor.

Eli yanağımdan kayıyor, parmakları saçlarımdan arasından geçiyor, hafifçe çekiştirince tüylerim diken diken oluyor. Öpücüğü derinleşiyor, ince ama kasıtlı, sanki her saniyenin, her dokunuşun, her nefesin tadını çıkarıyor.

Tanrım, bu adam öpüşebiliyor.

Kolonyasının kokusu gecenin serin havasına karışıyor, hafif ama sarhoş edici. Etrafımızda dolaşüyor, beni sarhoş ediyor.

Ona doğru eğiliyorum, aramızdaki boşluk kaybolana kadar daralırken onun ritmine uyuyorum. Başparmağı çenemi sıyrıyor, geri kalan her yerim uçuyormuş gibi hissederken bile beni topraklıyor.

Benden yumuşak bir inilti kaçıyor ve Caesar bu fırsatı değerlendirerek öpücüğü derinleştiriyor, dili ayrık dudaklarımın arasından geçerek okşuyor ve alay ediyor. Onun güçlü kucağında eriyerek daha da yaklaşıyorum. Öpüşmemiz daha acil, daha talepkâr hale geldikçe başlangıçtaki hassasiyet yerini yükselen tutkuya bırakıyor.

Caesar dudaklarını çene çizgim boyunca ve boğazımın sütununda gezdiriyor, hassas derimi ısıtıp emiyor. Vücudum onun dokunuşuna karşılık veriyor, yoğun hisler içinde kaybolurken ona doğru eğiliyor. Elleri kıvrımlarımı keşfediyor, parmakları kalçalarımın altına kadar aşağı ve daha aşağı kayıyor.

Nefesi kulağımı okşuyor, kelimeleri alçak ve kasıtlı. "Ne olacak Charleston? Duracak mıyım, yoksa devam mı edeceğim?"

Beklentiyle titriyor, vücudum daha fazlası için ağrıyor.

"Bana durmamı söyle, duracağım. Ama söylemezsen, benimle birlikte olmanın nasıl bir his olduğuna dair sana küçük bir tat vereceğim."

Bir erkek tarafından dokunulmayalı çok uzun zaman oldu. Bir yanım hala o fiziksel bağlantıyı özliyor ama diğer yanım savunmasız kalmaktan korkuyor. Bu, özlemim ve kendimi koruma ihtiyacım arasında bir mücadele.

Ama ben bunu istiyorum. Bana sunduğu şeyin tadına bakmak istiyorum. "Durma."

Caesar dudaklarımı tekrar yakıcı bir öpücükle kavrarken, eli elbisemin kumaşının altından kayarak iç kalçalarımın arasında geziniyor.

Parmakları külotumun nemli dantelleri arasından ısınmış göbeğimi zar zor sıyırdığında ağzının içine doğru nefes alıyorum. İniltimi yutuyor ve ıslak, dayanıksız bariyerin içinden beni okşarken beni daha sert öpüyor. Damarlarımdan elektriksel bir zevk fişkırıyor ve kalçalarım içgüdüsel olarak onun dokunuşuna karşı sallanıyor, daha fazlasını arıyor.

Caesar dantelli iç çamaşırımı kenara itmek için elini nazikçe hareket ettiriyor ve beni açığa çıkarıyor. Parmaklarını en hassas noktamın üzerinde gezdirirken dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor ve vücuduma elektrik akımları gönderiyor. Bacaklarım içimden geçen yoğun hisler altında bükülme tehdidiyle karşı karşıya kalırken destek için gömleğine sıkıca tutunuyorum. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyor, her sinir ucu arzu ve ihtiyaçla alev alev yanıyor.

Uzun bir parmağını içime sokarken yüzümü izleyebilecek kadar geri çekiliyor, sonra bir başkasını, yavaşça pompalıyor. Başım arkamdaki tuğla duvara yaslanıyor, dudaklarım sessiz bir ecstasy çılgılığıyla ayrılıyor. Sesar eğilip boynum boyunca sıcak, ağzı açık öpücükler bırakırken kıvrık parmakları tatlı işkencelerine devam ediyor ve beni giderek daha da uçurumun kenarına sürüklüyor.

"Bırak Charleston," diye mırıldanıyor kulağıma doğru, nefesi sıcak ve yakın, tüylerim diken diken oluyor. "Teslim ol. *Bana teslim ol.*"

Onun sözleri benim felaketim.

Kollarında paramparça oluyorum, yoğun zevk dalgaları üzerime çökerken iç duvarlarım parmaklarının etrafında kenetleniyor. Dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor, her inilti ve sızlanmayı yutarken çılgınlıklarını boğuyor.

Parmakları yavaş yavaş gevşerken bedenim titriyor, tenim kızarıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Yavaşça yüksekliğimden aşağı süzülüyorum ve elmacık kemiğim, çenem ve ağzımın köşesi boyunca yumuşak öpücükler bastırıyor.

Fısıldıyor, sözleri sessiz bir hürmet taşıyor, "Geldiğinde kesinlikle ışıltı ışıltı oluyorsun."

Saçlarımı şefkatle yüzümden uzaklaştırıyor, gözleri benimkilere kilitlenirken hem şaşkınlık hem de hayranlıkla parlıyor. Karşılık olarak sadece titrek bir gülümsemeyi başarabiliyorum, hala serbest bırakılmamın yoğunluğundan sersemlemiş durumdayım.

Caesar anlamış gibi görünüyor, beni kollarına çekiyor ve sadece yakınımda tutuyor. Başımı göğsüne yaslıyor, nefes alışım yavaşlarken kalbinin güçlü ve sabit atışını dinliyorum.

Bir an öylece kalıyoruz, sarılmış, yakınlığın tadını çıkarıyoruz. Bir yanımda bu büyüleyici gecenin hiç bitmemesini istiyor. Onun kollarında olmak çok doğru hissettiriyor.

Ama büyü, uzaktan gelen bir araba kornası sesiyle bozuldu ve bizi gerçekliğe geri döndürdü. İç geçiriyor, nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Bütün gece burada seninle kalmayı ne kadar istesem de, biri bizi görmeden içeri girsene iyi olur."

Elbette haklı. Yakalanma riski sadece o anın sıcaklığındaki heyecanı artırıyor, ama şimdi alçakgönüllülük ve ihtiyatlılık kendini gösteriyor. İsteksizce kendimi onun kucağından kurtarıyorum, yine de elini tutmaya devam ediyorum, henüz bırakmaya hazır değilim.

Ona bakıyorum, ay ışığı keskin yüz hatlarına yumuşak gölgeler düşürüyor. "Bu gece harika vakit geçirdim. Bu güzel akşam için teşekkür ederim."

O zevk bana ait." Elimini dudaklarına götürüyor, parmak eklemlerime yavaş ve kasıtlı bir öpücük konduruyor. Koyu renk gözleri inkar edilemez bir şeyin yakıcılığıyla yanıyor.

"Yarın akşam yemeği?" diye soruyor, sözleri alçak sesle, sessiz bir vaat taşıyor.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Evet. Bunu çok isterim."

Başını sallıyor, bakışlarında memnuniyet dans ediyor. "Seni altıda alırım. Benimle otelin köşesinde, servis girişinin orada buluş. Teslimatlar sabah saatlerinde gelir, bu yüzden orada kimse olmamalı."

Kalbim küt küt atıyor, gizliliğin heyecanı içimde tutuşuyor. "Pekâlâ," diye fısıldıyorum, ancak bir nefesten daha yüksek bir sesle.

Bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz, sanki gecenin kendisi ayrılmamıza izin vermeye isteksizmiş gibi. Ama sonunda elimi bırakıyor ve gölgelerin içine doğru geri adım atarken bile arkasında onun kusursuz çekiciliğini bırakıyor.

"İyi geceler, Charleston." "İyi geceler, Caesar."

Ve gece biter, ama yarının vaadi bekler.

Ckapt'ca 7

Alex Sebring

UZUN SÜREN TEMBEL PAZAR GÜNLERİNDEN BİRİYDİ.

sonsuz dek. Gün her zaman olduğu gibi ailemle başladı,
paketlenmiş omuz omuza at Pazar Hizmet.
Tenekeniz size kiliseye gitmenizi söylediğinde . Mazeret yok.
İstisna yok. Benim ailemde pazarlık konusu olmayan iki şey
vardır: aile etkinlikleri ve Pazar sabahı ayini. Bu aynı
Kadınlar vardı Orada, olarak her zaman- olanlar
olmuştur daire çizme için yıllarca. Onlar gülümseme
a küçük çok parlak, biraz fazla uzun süre beklerler ve her
zaman yaptıkları gibi sudan konuşmaya çalışırlar. Onların
anneleri Daha iyi, izliyor Ben gibiBen a ÖDÜL
boğa zaten kendilerine ait olduğuna karar vermişlerdir.
Eğer incelik

tamamen terk edildi.

Şimdiye kadar vazgeçmiş olmaları gerekirdi. Onlardan biriyle
ilgilileniyor olsaydım, bunu uzun zaman önce açıkça belirtirdim.

Öğleden sonranın çoğunu evde, kanepeye yayılmış, rugby
maçı oynayarak, bu gece Charleston'la yapmam gereken
konuşmadan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak ve bunu
başaramayarak geçirdim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım,
düşüncelerim dönüp dolaşıp bize bir şans vermesini sağlamak
için ne söylemem gerektiğine geliyor.

Dikkatli olmak zorundayım. Düşünceli. Charleston'ın
cazibeye kapılabilecek biri olmadığından şüpheleniyorum.

jestler. Evet demesini istiyorsam, buna doğru şekilde yaklaşmalıyım.

Onu en çok ne etkileyecek? Dürüstlük mü? Güvence mi? Basit ve kaygısız bir şeyin vaadi mi? Gerçek şu ki emin değilim. Ama cevabı bilebilecek bir kişi var.

Laurelyn McLachlan. Teklif etmek üzere olduğum şeyi kabul eden tanıdığım tek kadın o.

Jack ve Laurelyn'in sıradan anlaşması bir şekilde sonsuza dek sürecektir bir ilişkiye dönüştü. Bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiği konusunda bana fikir verebilecek biri varsa, o da onlardır.

Telefonumu aldım ve Jack'in adını bulana kadar kaydırdım. İkinci telefonu açtı. "Alex, dostum. oluyor?" "Laurelyn'le bir şey yapıp yapmadığınızı merak ediyordum.

bu öğleden sonra?"

"Pek bir şey yok. Sadece evde takılıyorum."

"Biraz uğramamın sakıncası var mı? Laurelyn ve seninle bir konu hakkında konuşmam gerekiyor."

"Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun. Neler oluyor? Başın bir çeşit belada mı?"

"Henüz değil," diyorum yarı gülerek. "Ama küçük bir tavsiyeye ihtiyacım var."

"Başka bir şey söyleme. Buraya gel, dostum."

Jack ve Laurelyn'in evi uzakta değil; Sydney'in doğu banliyölerinden arabayla kısa bir mesafede. Ev onların ana üssü olarak hizmet veriyor, ancak birçok evden yalnızca biri. Jack'in şarap imalathaneleri Avustralya ve Yeni Zelanda'ya dağılmış durumda, bu nedenle sık sık üzüm bağları arasında hareket halindeler. Ancak seyahatleri onları nereye götürürse götürsün, ailelerinin kalbi olmaya devam ediyor.

İçeri adım attığımda, sessizlik neredeyse tedirgin edici geliyor. Etrafıma bakarken ceketimi silkiyorum. "Sirk nerede?"

Jack mutfak tezgahına yaslanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Annem ve babamla."

Hayatlarının en güzel günlerini geçirdiklerine şüphe yok. Henry ve Margaret her çocuğun hayalini kurduğu türden büyükanne ve büyükbabalar. Büyükanne ve büyükbabalık sanatında ustalaşmışlar.

Bir gün benim ailemin de aynı olacağını biliyorum. Eğer Tinā'nın torun istediğine dair sürekli imaları bir gösterge ise, bir süredir bu role adım atmaya hazır.

En büyükleri olarak, Tinā'dan ailenin önemi hakkında her zamankinden daha sık hatırlatmalar alıyorum. Sesini duyar gibiyim, şefkatli bir sabırsızlıkla dolu: *Aleki, ragbiyi yıllardır bahane olarak kullandın. Artık bahane yok. Otuz iki yaşındasın. Aile kurma işini ciddiye almanın zamanı geldi.*

Emekli olduğum günden bu yana baskı hiç azalmadı. Aksine, daha da arttı. Ama daha önce hazır değildim, bu tür bir bağlılık için değil. Kendi ailem için değil. Ve kesinlikle Celeste Warrington ile değil. Yaşadığı onca şeyden sonra evlenmek için doğru kadın değildi. O *beni* istemedi. *Benim fikrimi* istiyordu. Rugby yıldızı. Toplum hayatını. Şöhreti.

Hayır, Celeste o değildi. Ama şimdi, ilk defa, kendimi koca olmaya hazır hissediyorum. Gerçek ve kalıcı bir şey bulmaya hevesliyim.

Oturma odasına geçerken, "Yalnız geçirdiğiniz zamanı böldüğüm için özür dilerim," diyorum.

Jack sırtarak beni başından savdı. "Endişelenme. Çocuklar bütün hafta sonu annem ve babamla birlikteydi. Bol bol yalnız vakit geçirecekler." Laurelyn'e sinsice bakıyor, sırtışı genişliyor. "Ve inan bana, her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirdim."

Laurelyn onun koluna vurur, yanakları kızarır. "Gerçekten, Jack Henry. Alex'in bunu duymasına gerek yok."

Jack rahatsız olmadan gülerken, Laurelyn başını sallar, kendisine rağmen eğlendiği bellidir.

Göz kırpıyor, hiç etkilenmemiş. "Sadece bir erkeğin anı yakalamasının ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlıyorum."

Onları sessiz bir hayranlıkla izliyorum. Şakalaşmaları doğal bir şekilde akıyor, sıcaklık ve mizah dolu - sadece gerçek aşkla gelen türden kolay bir ritim. Bu benim aradığım türden bir bağ; istikrarlı, gerçek, uzun ömürlü.

Boğazımı temizliyorum, koltuğumda hafifçe kayıyorum. "Aslında buraya geldim çünkü ikinize de bir şey danışmak istiyorum."

Jack kaşlarını kaldırıyor, merak yüz ifadesini aydınlatıyor. "Kulağa ciddi geliyor. Neler oluyor?"

Yavaşça nefes vererek koltuğumda kayıyorum. "Kleopatra ile olan şey işe yaramayacak."

Laurelyn'in dudakları bir gülümsemeye kıvrılır. "Tabii ki işe yaramayacak. Sen onunla uzaktan yakından ilgilenmiyorsun. Sen Charleston'dan hoşlanıyorsun. Bu bir neon tabelası kadar belli belirsiz."

Başımı sallayarak kısık bir kahkaha attım. "Evet... bunu başardın."

Jack'in ifadesi ilgiyle keskinleşir. "Yani, bir hamle mi yaptın? Charleston'la mı?"

Başımı sallıyorum, ağzımın kenarları memnuniyetle doluyor. "Evet. Tavşan Deliği'ne gelip gelmeyeceğini görmek için ona yem attım. Ve geldi, iki kere."

Laurelyn ellerini usulca çırpıyor, heyecanı açıkça belli oluyor. "Oh, Alex, bu harika."

Arkama yaslanırken sırtışımda derinleşiyor. "Evet, şu ana kadar oldukça iyiydi."

Laurelyn'in gözleri ilgiyle parlıyor. "Son konuştuğumuzda neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yoktu. Nasıl geçti?"

"Tam bir afet." Sırıtarak başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tam bir nakavt."

Laurelyn'in gözleri parlıyor, hevesi açıkça belli oluyor. "Pekâlâ, anlat bakalım. Bize onun hakkında her şeyi anlat."

Charleston'ın görüntüsü zihnimde kristal berraklığında. "Uzun kahverengi saçlarıyla muhteşem. Gözlerinde sizi içine çeken bir derinlik var, ancak hala tam olarak emin değilim."

Onu sadece geceleri gördüm." Jack ve Laurelyn'e bakıyorum. "Ama görünüşünden daha fazlası var. Güneyli cazibesine sahip, tıpkı senin gibi Laurelyn. Sanki onu ezelden beri tanıyormuşsun gibi seni rahatlatan bir tarzı var. Ve şimdi yüz yüze tanıştığımıza göre aramızdaki bağ, aramızda duvar olan randevu odasındakinden daha da güçlü."

Düşüncelerimi toparlayarak durakladım. "Seninle konuşmak istememin nedeni Charleston ve benim bu akşam yemekte buluşacak olmamız. Aramızda neler olduğunu ve önümüzdeki üç ay içinde neye benzeyebileceğini anlamamız gerekiyor."

"Nihai hedefin nedir, dostum?" Jack sorar.

"Nihai hedef?" Doğru kelimeleri ararken nefes veriyorum. "Karımı arıyorum."

Laurelyn hafifçe öne eğilir. "Bir koca mı arıyor?"

Başımı salladım. "Hayır ve bunu açıkça belirtti."

Kaşları geriliyor, gözlerinde endişe var. "Bağlanmak istemeyen biriyle birlikte olmak senin için gerçekten sorun olur mu?"

Duraksıyorum, sorunun kafamda oturmasına izin veriyorum. "O burada yaşamıyor. Sadece üç aylığına Sydney'de. Onunla geçirebileceğim tek şey buysa, kabul ediyorum. Ne kadar zamanım olursa olsun buna değer."

Jack ve Laurelyn bakiştılar, Laurelyn bana dönmeden önce konuşulmayan bir şey geçti. "Ona *bu kadar* mı ? Eş arayışını askıya alacak kadar mı?"

Bir saniye bile tereddüt etmeden bakışlarına karşılık veriyorum. "Evet. O kadar etkilendim."

Laurelyn bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme sunuyor. "Bunun için gitmelisin."

"Oh, planlıyorum. Bu yüzden buradayım, yardımınıza ihtiyacım var. Daha önce de benzer bir durumla karşılaşmıştın, bu yüzden bana nasıl yaklaşmam gerektiğini söyle. Bununla başa çıkmanın en iyi yolu nedir?" Bakıyorum

aralarında. "Anlaşmanız işe yaradı. Şu anda tavsiyene gerçekten ihtiyacım var."

Laurelyn başını eğiyor, bakışları düşünceli, sanki sözlerini ölçüyormuş gibi. "Öncelikle ona geçici bir şeye başlamakla ilgili endişelerinin neler olabileceğini sorun. İlerlemeye çalışmadan önce onu neyin engelleyebileceğini anlamanız gerekir."

"Onun en büyük endişesi hakkında zaten iyi bir fikrim var. Bu onun işi. Soul Sync'ten biri onun bir müşteriyle görüştüğünü , bunun her şeyine mal olabileceğinden korkuyor."

Jack parmaklarını sandalyesinin koluna vuruyor. "Bu haklı bir endişe. Peki, planınız nedir?"

"Kleopatra ile maçı sonlandırıyorum ve süreci askıya alıyorum."

Laurelyn kaşlarını kaldırıyor. "Sence Charleston orada bir müşteri olduğun ve teknik olarak senin mükemmel eşin olması gereken başka bir kadınla çıktığın gerçeğini atlatabilir mi?"

Bunu gerçekten düşünmemiştim. Bunu bir sorun olarak gündeme getirmedi ama bu akşam konuşmamız gereken bir konu. "Sanırım en büyük endişesi hala iş arkadaşları. Birkaç kez işini kaybetmekten bahsetti. Bu onun için yıkıcı olur."

Laurelyn başını sallıyor, yüz ifadesindeki empati belli oluyor. "Elbette öyle. Bunu herkesten daha iyi anlıyorum. Kimse uğruna bu kadar çok çalıştığı şeyi kaybetmek istemez ve bunun elinden alınması daha da kötü olur. En azından benim için, çekip gitmek benim seçimimdi. Onun endişelerine karşı duyarlı olmalı ve bunları kabul etmelisiniz."

Jack yavaşça başını sallıyor. "Bu şartlar altında, ilişkinizi gizli tutmak isteyecektir."

"Hem de çok." Bu benim alıştığımın tam tersi. Çoğu kadın benimle birlikte olduğunu tüm dünyanın bilmesini ister.

Laurelyn'in gözlerinde merak titreyiyor. "Onun sırrı olmak senin için sorun değil mi?"

"İyiden de öte. Eski profesyonel rugby oyuncusu Alex Sebring olduğumu bilmesini istemiyorum."

Laurelyn'in gözleri büyür. "Yani hâlâ senin kim olduğunu bilmiyor mu?"

"Sevmiyor. Ve ben bu şekilde seviyorum. O parçam içinde olmadan her şey çok daha basit geliyor. Kim olduğumu öğrendiği anda, aramızdaki bu stressiz ilişkinin sevdiğim tüm yönleri yok olacak. Karmaşıklaşacak."

Laurelyn'in sözleri nazik ama derinden etkiliyor. "Alex, o Celeste değil. Ona bundan daha fazla kredi ver."

Yavaşça başımı sallayarak nefes veriyorum. "İnan bana, biliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, o bir Amerikalı. Avustralya'da profesyonel bir rugby oyuncusu olmak muhtemelen onun için Avustralyalı kadınlar için ifade anlamı ifade etmiyor. Tıpkı Jack Henry'nin statüsünün benim için buradaki kadınlar için ifade ettiği anlamı ifade etmediği gibi."

Bu daha önce hiç düşünmediğim bir bakış açısı. Belki de Laurelyn haklıdır - Avustralya'da rugby oyuncusu olmak Charleston gibi bir Amerikalı için etkileyici olmayabilir.

"Karmaşa olmadan birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

Jack arkasına yaslanır, yüzüne bilmiş bir sırıtış yayılır. "Bunu anlayacak biri varsa o da benim. Laurelyn ve benim başka insanlar gibi davrandığımız ve gözlerden uzak olduğumuz o ilk birkaç ayın her saniyesini çok sevdim. Hem ünlü bir sporcu hem de lüks otel kralı Alexander Sebring'in oğlu olmak eminim sizin için daha da kötüdür. Ben sadece Jack McLachlan'dım, birkaç şarap imalathanesi olan bir adam."

Ona bir bakış attım. "Bence sen bundan biraz daha fazlasısın."

Laurelyn sırtarak Jack'in kolunu dürtüyor. "Kesinlikle bundan daha fazlası."

Jack omuz silkiyor, tevazu gösteriyormuş gibi yapıyor. "Belki."

Laurelyn gözlerini devirir, bir sonraki sözlerine alaycılık karıştır. "Çok alçakgönüllüsün."

Jack güler ve başını sallar. "Mesele şu ki dostum, sen benim sahip olduğumdan çok daha fazla şöhrete sahipsin."

"Artık eskisinden daha iyi. Takip edilmeden ve fotoğrafım çekilmeden evden çıkabiliyorum."

"En azından bu bir ilerleme," diyor Laurelyn.

"Söyle bana Laurelyn. Jack seni ikna etmek için ne söyledi?"

Kollarını kavuşturuyor, dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Ne istediğini açıklamak için beni yemeğe götürdü. Ve size şunu söyleyeyim, üç ay boyunca sevişip sonra tüm bağları koparma teklifi beni inanılmaz derecede aşağıladı."

Jack masum bir ifadeyle ellerini havaya kaldırır. "Ben öyle demedim."

Laurelyn şüpheli bir kaşını kaldırır. "Tam olarak söylediğin şey buydu, sadece daha güzel kelimelerle sarılmıştı."

Jack sırtıyor ve omuz silkererek sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sana hayatının en iyi üç ayını teklif ettim."

Laurelyn gözlerini kısar. "Bana üç aylık bir kaçamak teklif ettin ve sanki bu ayrıcalık için minnettar olmalıymışım gibi konuştun. Dürüst olmak gerekirse, bana bir tür şeker bebek gibi teklif ediliyormuşum gibi hissettirdin."

"On yıl geçti ve karın hala bu konuşmadan dolayı biraz sinirli görünüyor."

Dudakları bir an için ince bir çizgiye dönüşse de gözlerinde dans eden eğlenceyi yakalıyorum.

Jack rahat bir güvenle sırtıyor. "Yalan söylemedim, değil mi? On yıl geçti ve ben hâlâ sana hayatının en güzel anlarını yaşıyorum." Ağzını kapatıp bana doğru eğiliyor ve sahte bir gizlilikle fısıldıyor: "Dün gece adımı haykırdığını duymalıydın."

Laurelyn iç çeker, kızgınlığı eğlenceyle karışıktır. "Her kelimesini anlamadığımı sanma Jack Henry."

Omuz silkiyor, dudaklarında sinsî bir sırıtış belirirken masummuş gibi davranıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, L."

Laurelyn odağını tekrar bana çeviriyor. "Charleston'a alacağı riski anladığını söylemelisin. Ve bu yüzden kontrol onda. Sen onun merhametine kalmışsın ve kuralları o koyuyor."

Jack bir kaşını kaldırır. "Umm... Alex'in tüm gücü ona vererek o kadar ileri gitmesi gerekir mi bilmiyorum."

Laurelyn ona kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını içeren yan bir bakış atar. "Bu kızı gerçekten istiyorsan kocamı dinleme."

"Pfft. Seni hatırlıyor gibiyim."

Laurelyn gözlerini devirir. "Önce sen beni kızdırmayı başarmadan olmaz. Unutmuş görünüyorsun ama teklifini sunduğun o küçük yemekten sonra sana hayır dediğimi hatırlıyorum."

"Yeterince adil. Bana hayır dedi."

"*Bu saçmalığın canı cehenneme. Beni alıp eve götürmesi için soförünü çağır.*" Laurelyn'in ağzının kenarlarında sinsi bir gülümseme belirir. "Ben de ona aynen öyle söyledim."

Hayal etmeye çalışıyorum. Bir zamanlar Avustralya'nın en gözde bekarlarından biri olan Jack'in böylesine görkemli bir şekilde tamamen kapatılmasını.

Laurelyn başını sallar, bu anı hâlâ eğlendirmektedir. "Bana dedi ki, *'Üç ay bittiğinde biz de biteceğiz. Ben hayatıma devam edeceğim, sen de öyle. Çünkü adımı ya da hakkımdaki hiçbir bilgiyi bilmeyeceksin, iletişim kurmanın hiçbir yolu olmayacak. Asla.'*" Dönüp bana bilmiş bir bakış attı. "Charleston gibi bir kızı böyle kazanamazsın."

Jack tamamen umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Çok işe yaradı daha önce defalarca."

Laurelyn huffs. "Ama önemli olan *kışi* üzerinde işe yaramadı."

Bir zamanlar Jack yanıldığını etmezdi. İnâtçıydı, kendinden son derece emindi ve her zaman kendi yolunun en iyi yol olduğundan emindi. Ama Laurelyn onu pek çok yönden yumuşattı.

mükemmel olmadığını kabul ediyor. Onları birlikte izlerken, kadının onu ne kadar şekillendirdiği, birbirlerini ne kadar iyi hale getirdikleri çok açık.

Laurelyn devam eder, "Dinle, Alex. Güvende hissetmeye ihtiyacı var. Onun durumunu anladığını bilmeli, özellikle de konu işine geldiğinde. Ve onun duygularının senin için önemli olduğunu açıkça belirtmelisin - öyle ki ilişkinizi gizli tutmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Çünkü onu bu kadar çok istiyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum, sözlerini zihnimde evirip çeviriyorum.

"Sanırım kendini güvende hissetmekte zorlanıyor. Zor bir yetiştirilme tarzı vardı. Ailesi güvenilir değildi."

Laurelyn'in gözlerinde bir anlayış değişimi var. "Görünüşe göre bu kızla Güneyli cazibesinden daha fazla ortak noktamız var. Ve eğer haklıysam, Jack Henry'yi değil, gerçekten beni dinlemelisin." Kocasına sert bir bakış atıyor, ses tonu burada otoritenin kim olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Eğer senin yanında kendini güvende hissetmiyorsa, gider. Tereddüt yok. İkinci bir şans yok."

"Onun bu yönünü anlamaya başlıyorum."

Laurelyn'in sözleri derin bir empati taşıyor. "Zavallı kız. Muhtemelen kendini korumayı çok erken öğrenmek zorunda kalmış. Her ne kadar güçlü ve bağımsız olsa da, eminim bunu gören birini takdir edecektir - gücüne saygı duyan ama aynı zamanda ihtiyaç duyduğunda ona inebileceği güvenli bir yer sunan birini."

"Nasıl bu kadar bilge oldun Laurelyn?"

Yanaklarını şişiriyor ve yavaşça nefes veriyor, gözleri abartılı bir dramla genişliyor. "Alex, bir zamanlar ben de senin tarif ettiğin bu kızdım. Sorumsuz bir ebeveyne sahip olmanın ve hayatı kendi başına çözmeye zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

Anlayışına minnettar olarak başımı sallıyorum. "Tavsiyeler için teşekkürler."

Laurelyn bana sinsi bir bakış atıyor, cevabı zaten biliyormuş gibi dudakları . "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Duraklıyorum, farkına vardığım şey beklediğimden daha derinlere yerleşiyor. "Evet, öyle. Henüz birlikte çok fazla zaman geçirmediğimiz ama o buradayken gerçekten özel bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünüyorum."

Jack'in sözleri ciddi bir hal alır. "Sormak zorundayım. Eğer ona aşık olursan planın nedir? Çünkü güven bana dostum, bu olabilir."

Yavaşça nefes veriyorum, sanki bu olasılıktan kurtulmaya çalışıyormuş gibi omuzlarımı yuvarlıyorum. "Bunu üç ay dolduğunda ."

Jack'in bakışları keskinleşir. "Sana verdiğim diğer tüm tavsiyeleri göz ardı edersen, en azından şunu dinle: Gerçek adını bilmeden Avustralya'dan ayrılmasına izin verme. İnan bana, aptallık edip parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdikten sonra sevdiğin kızın izini sürmek tam bir kabus."

Sözleri itiraf etmek istediğimden çok daha yakınım geldi. "O noktaya geleceğini sanmıyorum."

Gözlerinde bilmiş bir parıltı var. "Doğru kadının hayatınızı ne kadar çabuk alt üst edebileceğini hafife almayın. Bundan on yıl sonra onunla evlenmiş, sana benzeyen küçük insanların peşinde koşuyor olabilirsin."

Bir tohum ekiliyor, düşünce kök salıyor. Ve ben durduramadan büyüyor - ben ve Charleston, on yıl sonra. Altın kahverengi tenli, koyu dalgalı saçlı ve gözlü çocuklar... belki benimki gibi kahverengi. Ya da belki ela, eğer onunkiler de öyleyse. Ve o gülüşü, hafif, bulaşıcı bir ses, hayatımın her köşesini doldurduğunu hayal edebiliyorum.

Birdenbire, onunla bir gelecek o kadar da uzak gelmemeye başladı.

Bölüm 10

Alex Sebring

'UN 'A ÇEKİLMESİ HİZMETİ GİRİŞİ 'UN 'A ÇEKİLMESİ
HARBOURVIEW

Grand, binanın arkasındaki gizli bir yere park ediyorum. Gözlerden uzak, mükemmel bir yer; meraklı bakışlar yok, sorular yok. Mahremiyet, Charleston ve benim istediğimiz ve olması gerektiği gibi.

Kapı açılıyor ve kadın tepeden tırnağa siyah giyinmiş olarak dışarı çıkıyor; zarif, abartısız ve çarpıcı. Geniş paçalı pantolonu zarif bir hareketle akarken, crop top her yönden doğru şekilde yapıyor. Kolundan sarkan deri ceket biraz daha keskin bir hava katıyor. Güzel olmaya ya da fark edilmeye çalışmıyormuş gibi havalı, rahatsız edilmeyen bir özgüveni var.

Topuklularla bile benden biraz daha kısa, bu da aramızdaki boyut farkını daha da öne çıkarıyor. Minyon ama güç ve yumuşaklığın mükemmel bir karışımına sahip - onu çok sıkı tuttuğunuzda kıracağınız türden bir kadın değil. Onunla ilgili her şey beni içine çekiyor, sanki bana her yönden uymak için yaratılmış gibi.

Lanet olsun, sanki benim için yaratılmış.

Dışarı çıkıp onu selamlamak için etrafımda döndüğümde, bakışları çoktan arabaya sabitlenmiş, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirmişti. "Karartılmış bir G-Wagon mu? Neden şaşırmadım ki?"

Kapıyı onun için açık tutarak sırtıyorum. "Başka ne sürebilirim ki? Ben iri bir adamım. Bir Fiat'a sığamam."

Koltuğa kayarken kahkahaları dışarı taşıyor. "Yeterince adil."

Akşam güneşi yakındaki bir ağacın dalları arasından süzülmekte ve değişen ışık desenleri oluşturmaktadır. Serseri bir ışın kırılır, mükemmel bir şekilde yüzüne düşer ve gizem çözülür.

Gözleri ela. Yeşil ile iç içe geçmiş açık kahverengi, kehribar rengi camın üzerine saçılmış güneş ışığı gibi merkeze yakın parıldayan altın benekli. Saçları da beni şaşırtıyor. Tahmin ettiğimden daha açık renk, güneş ışığını yakalayan doğal bal rengi röfleler, ipeğe dokunmuş parıltılar gibi parıltıyor.

Duraklıyorum, elim kapının kenarına dayanıyor, onun güzelliğine kapılıyorum. Bir an için hareket etmeyi unutuyorum, önümde oturan kadın dışında her şeyi unutuyorum.

Kaşları hafifçe çatılıyor, bir parça merak ifadesini yumuşatıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece gözlerine bakıyordum. Onları ilk kez gün ışığında görüyorum. Çok güzeller."

Gözlerini kırptırıyor ve yumuşak bir gülümseme dudaklarını süslüyor. "Teşekkür ederim." Kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürüyorum, içeri girip ona bakıyorum. "Bu gece için özel bir planım var. Birinin sahibi olduğu bir restorana gidiyoruz. benim en yakın Arkadaşlar. Ama Yapma. Endişelenme. Tamamen özel. Sadece bizim için bir yemek odası ayırdı, yani kimsenin bizi birlikte görme ihtimali . Ama en iyi yanı, mükemmel bir aşçı olması ve tüm yemeği bizim için pişirecek olması." Göz kırptıyorum ve ekliyorum, "Sadece en taze Elbette sizin için malzemeler."

Dudakları küçük, minnettar bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Vay canına. Kulağa harika geliyor."

Laurelyn'in tavsiyesini dikkate aldım ve Charleston'a endişelerini takdir ettiğimi göstermenin zamanı geldi. "Ben istiyorum

Bunu gizli tutmanın ne kadar önemli olduğunu anladığımı bilmenizi isterim."

Başını küçük ama kararlı bir şekilde sallıyor. "Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Endişelenmeni istemiyorum. Ben hallettim."

"Sana inanıyorum."

Otelden uzaklaşıyoruz ve ben hafif bir sohbete dalıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Brunch ile başladı, sonra günün geri kalanını odama kapanarak geçirdim. Hâlâ saat dilimi ayarlamasını atlatmaya çalışıyorum."

Başımı sallayıp yolu izliyorum. "Evet, bir süre için iki zaman diliminde yaşıyormuş gibi ."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Aynen öyle. Günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Ama sanırım en kötüsü nihayet geride kaldı. Peki ya sen? Sen gününü nasıl geçirdin?"

"Sabahı ailemle birlikte kilisede geçirdim. Daha sonra ailemde öğle yemeği yedik. Tüm kardeşlerim oradaydı, bu yüzden her zamanki gürültülü, kaotik karmaşa vardı."

"Bana güzel, kaotik bir karmaşa gibi geliyor."

Kıkırdıyorum. "Kaos, kesinlikle. Güzel mi? O kadar da değil." "Benim gibi biri için kulağa harika geliyor."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, onun olmadığı türden bir aileye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu sessiz bir şekilde hatırlatıyor. Bu gece, onlara bu sabah olduğundan biraz daha fazla değer .

G-Wagon'u Chloe'nin restoranının arkasındaki dar sokağa sokup motoru durduruyorum. Mutfağın servis girişi ileride, kalabalık ana caddeden görünmeyecek şekilde gizlenmiş. Dışarı adım atıp Charleston'ın kapısını açmak için etraftan dolaşıyorum.

Meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Arka taraftan gizlice girdiğimize göre sahibini iyi tanıyor olmalısın."

Sırıtiyorum, aracımdan inmesine yardım etmek için elimi uzatıyorum. "Öyle de diyebilirsin. Chloe ve ben birlikte büyüdük. O yakın bir arkadaşım."

Charleston dışarı çıkıp kıyafetini düzeltirken topukları kaldırıma hafifçe vuruyor. "Şef olan ve restoran sahibi olan yakın bir arkadaş mı? Şanslısın."

"Gerçekten şanslı. O inanılmaz bir şef. Güvenin bana, hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Chloe seçseydi hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmazdı. McLachlan olmanın ayrıcalıkları var ama çalışmak onun seçimiydi. sıfırdan inşa etti, her ayrıntıya kendini verdi ve başarısının her parçasını kendi kazandı. Servis edilen her tabak, doldurulan her koltuk, hepsi onun kendi azmiyle inşa ettiği başarısıdır.

Biz yaklaşırken servis kapısı açılıyor ve işte karşımızda o. Gıcır gıcır beyaz şef ceketini giyerken gülümsüyor. Bizi gördüğünde parlak mavi gözleri parlıyor.

"Tam zamanında," diyerek beni hızlı ve tanıdık bir kucaklamanın içine çekiyor.

Sarılmaya sıkarak karşılık veriyorum. "Her zamanki gibi hayat kurtarıcısın."

Geri adım attığında bakışları Charleston'a kayıyor, dostça gülümsemesine merak karışıyor.

Yanımdaki kadına elimle işaret ediyorum, doğru kelimeleri ararken içime bir gariplik çöktüğünü hissediyorum. "Chloe, bu... uh." Bocalıyorum, her zamanki özgüvenim bir anlığına elimden kaçıyor. "Bu benim arkadaşım Charleston. Ben ona böyle sesleniyorum, çünkü geldiği yer orası."

Chloe kaşlarını çatıyor, sözleri şakacı ve biraz da alaycı. "Lütfen bana Jack'in yaptığı gibi garip şeyler yapmadığını söyle."

Kıkırdıyorum, eğleniyorum. "bir şey olabilir."

Chloe'nin dudakları seğiriyor, sırtmamak için kendini zor tutarken yüzünü bir eğlence kaplıyor. Başını hafifçe eğerek gülümsemesini hiç bozmuyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Sana da Charleston diyeyim mi?"

Charleston başını sallıyor, dudaklarının kenarları bir gülümsemeyi ima edecek kadar kıvrılıyor. "Tabii, olur."

Chloe'nin gözleri bana bakarken muziplikle parlıyor. "Charleston o zaman."

Chloe bize mutfakta rehberlik ediyor, telaşlı şeflerin ve kaynayan tencerelerin yanından geçiyor, hava sarımsak, taze otlar ve kavrulan sebzelerin ağız sulandıran aromasıyla ağırlaşıyor. Yanımda, Charleston her şeyi içine çekiyor, restoranın arka tarafına sıkışmış özel odaya doğru ilerlerken bakışları sessiz bir ilgiyle organize kaosu üzerinde geziniyor.

İçeri girdiğimizde Chloe samimi bir ortamı işaret ediyor: yumuşak, loş bir aydınlatma, iki kişilik küçük bir masanın üzerinde hafifçe titreyen mumlar ve nefes kesici bir liman manzarası sunan bir pencere. Oda sessiz, mutfağın gürültüsünden ve yemek odasının uğultusundan uzak bir dünya - tam da umduğum atmosfer.

"Bilmem gereken herhangi bir alerjiniz veya diyet kısıtlamanız var mı?"

Charleston rahat bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bilmiyorum."

"Mükemmel." Chloe'nin sırtışı genişliyor, coşkusu parlıyor. "Bu akşamın menüsü tamamen çiftlikten masaya. Her şeyi yerel olarak temin ettim -bazılarını bu sabah doğrudan pazarlardan aldım." Yemekleri zahmetsiz bir hassasiyetle sıralıyor: "Biberiyeli ızgara kuzu eti, karamelize bebek havuç, parmak patates ve başlangıç olarak pancar ve keçi peynirli salata. Tatlı olarak taze meyveli limonlu tart. Kuzu etiyle eşleştirmek için de bir şişe Jack's Shiraz öneririm; sert, biberli ve tam da bu tatlara uygun. Kulağa nasıl geliyor?"

Charleston bakıyorum, gözleri parlıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Kulağa inanılmaz geliyor."

"Harika. Seninle ilgilenmesi için Frederick'i göndereceğim. Neye ihtiyacınız olursa isteyin. Ben mutfakta her şeyin mükemmel olduğundan emin olacağım."

Chloe bana hızlıca, şakacı bir göz kırpıyor ve kapı arkasından kapanıyor.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu çok hoş bir sürpriz."

"Beğendiğine sevindim."

Özel yemek odası dünyadan saklanmış bir sır gibi, böyle bir gece için mükemmel bir sığınak. Charleston etrafa göz gezdiriyor, bakışları mahrem alanı tarıyor. "Burası çok güzel."

Başımı sallıyorum, küçük bir gülümseme oluşuyor. "Chloe'nin ambiyans konusunda özel bir yeteneği var, tıpkı tanıdığım başka biri gibi."

Yüzündeki ifadeyi eğlence ve merak karışımı bir ifade kesiyor. "Öyle mi?"

Bakışları odayı tekrar tararken parmakları masa örtüsünün kenarında hafifçe geziniyor, profesyonel gözü açıkça iş başında. "İyi seçilmiş öğeler. Dokular -koyu ahşaba karşı kadife- davetkâr ve uyumlu. Ve alçak ışıklandırma baskıcı hissettirmeden samimiyet yaratıyor. Mükemmel dengelenmiş."

Bana bakıyor ve gözleri daha önce fark ettiğim o tutku kıvılcımıyla parlıyor. "Bu alan işe yarıyor çünkü insanları birbirine bağlı ve rahat hissettirmek için tasarlanmış."

Konuşurken onu izliyorum, kelimeleri güvenle akıyor, dünyasının dili. "Yaptığın iş gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Bakışları benimkine kayıyor ve bir an için ifadesi yumuşuyor - saklanmamış ve açık. "Gerçekten istiyorum."

Frederick pratik bir kolaylıkla odaya girip çıkıyor, su bardaklarını yerleştiriyor ve zengin bir şirazın ilk turunu dolduruyor. Charleston kadehini kaldırıyor, bir yudum alırken kadehi özenle . Gözleri kısa süreliğine kapanır, tadın tadını çıkarır. "Mmm. Bu çok lezzetli."

Şarabı kadehimde çeviriyorum. "Chloe şaraptan anlar. Şarabı yemekle doğru şekilde eşleştirme konusunda gerçek bir becerisi var."

Frederick ilk yemek olan balla tatlandırılmış pancar ve keçi peyniri salatasıyla geri dönüyor. Charleston bir ısırık alıyor,

yüz ifadesi aydınlandı. "Bu inanılmaz. Pancarı sevmediğimi sanıyordum ama bu fikrimi değıştirdi."

Kıkırdıyorum, benimkini kesiyorum. "İşte Chloe bu, yemekleriyle herkesin gönlünü kazanabilir."

Ana yemek geldi ve Charleston memnun bir iç çekişle eğildi. "Bu mükemmel pişirilmiş. Avustralya'daki tüm yemekler böyle olsaydı, buradan hiç ayrılmayabilirdim."

Coşkusu bulaşıcı ve kendimi onun yemeklerin tadını çıkarmasını izlemenin basit keyfine kaptırmış buluyorum.

Frederick şarabımızı dolduruyor ve sessizce çıkıp bizi yine yalnız bırakıyor. Charleston'a bakıyorum, söylemem gereken şeyleri rahatça söylemenin doğru yolunu arıyorum. Ama sözcükler göğsümde ağırlaşıyor, sinirlerime dolanıyor. Genelde ne söyleyeceğimi şaşıran biri değılimdir, ama onunlayken durum farklı.

Aklım tam olarak onda olmasa da sohbeti hafif tutuyoruz - seyahat, Avustralya argosunun tuhaflıkları ve Sydney'deki en iyi dans kulüpleri. Ne zaman konuyu daha ciddi bir noktaya çekmeye çalışsam, o an pek doğru gelmiyor ve son anda vazgeçiyorum.

Derimin altında uğuldayan huzursuz enerjiyi yatıştıracağını umarak şaraptan bir yudum daha alıyorum.

Frederick tabakları toplamak için geri dönüyor ve aramızda mum ışığının yumuşak parıltısını bırakıyor. Charleston sandalyesinde yaslanıp memnun bir iç geçirdi. "Tıka basa doydum ama hayatımda hiçbir tatlıyı geri çevirmedi ve bu gece de çevirmeyi düşünmüyorum."

Yemek yiyen ve tabağını karıştırmayan ya da aç değılmiş gibi davranmayan kızları severim.

Charleston'ın aklı başından gitmek üzere. "Tatlı Chloe'nin uzmanlık alanıdır. Gerçek bir ziyafet içindesiniz."

Frederick elinde taze meyveler ve hafif pudra şekeri ile mükemmel bir şekilde süslenmiş nefis bir limonlu tart ile yeniden ortaya çıkıyor. Sessiz bir gülümsemeyle turtayı bırakıyor ve bizi tekrar yalnız bırakarak dışarı çıkıyor.

Yemeğin son yemeği. Şu an, doğruya yakın hissediyorum. "Dün gece konuştuklarımız hakkında çok düşündün mü?"

Çatalı havada duraklıyor ve kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Dün gecedен beri bunu düşünmediğim tek bir an bile olduğunu sanmıyorum."

"Ben de bunu düşünmeyi bırakmadım."

Gözlerindeki samimiyet beni içine çekiyor, ama aynı zamanda tereddüt de var. "Bu benim için korkutucu. Bu özel odada olmak korkumu hafifletiyor ama seninle toplum içinde olmak korkutucu."

Sözleri, fark ettiğimden daha derin bir korkuyu ortaya çıkarıyor ve özgüvenimi kesip atıyor. "Bu korkuyu ortadan kaldırmak için ne yapabilirim?"

Yüz ifadesi yumuşuyor, gözleri benimkileri arıyor ama başını sallıyor. "Yapabileceğini sanmıyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, sözlerinin yerleşmesine izin veriyorum. Laurelyn'in tavsiyesi aklıma geliyor, gün gibi açık: *Bu iş kendini güvende hissetmeli.*

Bu, söyleyecek mükemmel şeyi bulmakla ilgili değil - bu eylemlerle kanıtlamakla ilgilidir. Güven, söz verdiğiniz bir şey değildir; inşa ettiğiniz bir şeydir.

"Halka açık yerlerden kaçınabilir ve iş arkadaşlarınızın bizi görme ihtimalinin sıfır olduğu özel ortamlara bağlı kalabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Charleston tereddüt eder, sonra hafifçe başını sallar. "Özel yerler işe yarar."

Cesaretlenerek devam ediyorum. "Onların yanındaki odada kalamazsın çünkü geliş gidişlerini görme ihtimalleri var. Sizi en üst kattaki, kendi özel asansörü olan çatı katlarından birine taşıyabilirim. Böylece otelde onlarla karşılaşma ihtimaliniz ortadan kalkar."

Gözleri irileşiyor, soğukkanlılığını bozan bir şaşkınlık parlaması. "Hayır, bunu yapmana izin veremem."

Başımı sallayarak endişesini kolayca savuşturuyorum. "Rahatça hareket edebileceğimiz bir yerde olman gerekiyor."

İş arkadaşlarınızla karşılaşma endişesi. Onlara odanızla ilgili bir sorun olduğunu söyleyeceksiniz, ki bu yalan değil - onlara bu kadar yakın olmak bir sorun. Ve zaten yerleşmiş olduğunuz bir odadan taşınma zahmeti için otel sizi hiçbir masraf yapmadan yükseltti. Yaygara yok. Şüphe uyandırmayacak, sadece biraz kıskançlık yaratacak."

Hiçbir şey söylemiyor, gözleri kocaman.

Bakışlarını tutarak usulca kıkırdıyorum. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Onlarla koridorda ya da asansörde karşılaşma ihtimalinin ortadan kalkması işleri kesinlikle kolaylaştıracaktır. Nereye gittiğimi, nerede olduğumu ya da neden böyle giyindiğimi açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Bu bir evet değil ama hayır da değil.

İçime bir rahatlama dalgası yerleşiyor, bu işi gerçekten başarabileceğimize dair sessiz bir umut. "Yol boyunca bazı şeyler çıkacak ama üstesinden geleceğiz. Bunu gizli tutmak ve ilişkimizi keşfedilmekten korumak için akıllıca kararlar alacağız. Çok şey istediğimi biliyorum ve kariyerini ya da itibarını riske atmayı hafife almıyorum. Senin için neyin tehlikede olduğunu anlıyorum ve seni koruyacağım."

Sözlerimdeki samimiyeti hissettiğinden emin olmak için bakışlarını tutuyorum. "Yolun her adımında kontrol sende olacak. Eğer bir şey doğru gelmiyorsa, söyleyeceksin ve duracak."

Bir an için beni inceliyor, endişeleri ve keşkeleri gözle görülür bir şekilde azalıyor. Omuzlarındaki gerginlik eriyor, endişe çizgileri kaybolurken yüzü yumuşuyor. Onun rahatlama başladığını görmek içimde daha derin bir şeyleri harekete geçiriyor. Bu sadece gizli kalmakla ilgili değil, güvenle de ilgili. Ve şu anda, kırılgan ama gerçek bir güven tohumunun ekildiğini görebiliyorum ve kök salmaya başladığını izliyorum.

Bir an aramızdaki sessizlik uzuyor ama garip değil. Söylediklerimin üzerinde düşünüyor gibi görünüyor,

Bakışları, çekincelerine karşı olasılıkları tartıyormuş gibi düşünceli.

"Belli ki benim durumumla ilgili olarak bu işi nasıl yürütebileceğinizi çok düşünmüşsünüz. Bunu iş arkadaşlarımdan saklamak için gösterdiğin çabayı takdir etsem de, senin bir eş aradığın ve benim bir koca aramadığım gerçeğiyle hâlâ mücadele ediyorum."

Dürüstlüğü içimde bir endişe dalgası uyandırıyor, ama bunu geçiştiriyorum. Bunun olacağını biliyordum. "Bunu anlıyorum. Evlilik aramadığının tamamen farkındayım ve bu sorun değil. Herhangi bir bağlılık istemiyorum. Sadece burada olduğun sürece benimle geçirmek istediğin zamanı istiyorum."

Yüz ifadesi neredeyse özür dileyen bir ifadeye dönüşüyor. "Ama seni gerçekten aradığın şeyi bulmaktan alıkoymuş olurum."

"Beni tutamazsın. Bu benim seçimim - zaman çizelgemi birkaç ay geriye çekmek. Üç ayın ne önemi var ki?"

Dudakları bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi seğiriyor. "Aklıma gelen her neden için bir karşı neden bulacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle." Ona sırtıyıyorum ve gardının düşmeye başlamasının keyfini çıkarıyorum.

Gözlerinde şimdi bir merak kıvılcımı var, daha önce olmayan bir parıltı. "Bunu gerçekten her adımda düşündün, değil mi?"

Öne doğru eğilip kollarımı masanın üzerine koyuyorum. "Yaptım. Ve sen de benimsin, Charleston. Eğer bir şans verir ve bana güvenirsen, seni güvende tutarım."

Hissedebiliyorum, evet demeye çok yakın. Tereddütleri azalıyor, duruşu biraz daha rahatladı.

Anlaşmayı imzalama zamanı.

Jack'in tavsiyesini hatırlayarak hafifçe eğiliyorum, dudaklarımda şakacı bir sırıtış beliriyor. "Ben de sana hayatının en güzel anlarını yaşatacağım."

en iyi üç ay."

Charleston kaşlarını çatıyor, gözleri hafifçe kısıılırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çok mu ukalasın?"

"Tutamayacağım sözler vermem." Sırtışım genişliyor, onunkiyle kafa kafaya buluşuyor. "Dün gece hayal kırıklığına uğramadın, değil mi?"

"Oh... sen... orgazm... veren... şeytan... sen." Alt dudağını ısırırken yanakları yumuşak bir pembeyle kızarıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Kesinlikle hayal kırıklığına uğramadım. Dürüst olmak gerekirse bu benim için bir ilkti. Erkekler genellikle bu kadar... doğru anlamazlar."

Kıkırdıyorum, sözleri içimde bir tatmin ateşi yakıyor. "Sana verdiğim her orgazmı hak ediyorsun. Ve güven bana, çok daha fazlası olacak."

Başını sallayarak hafifçe gülerken kızarması derinleşiyor. "Böyle sözler vererek hayır demeyi neredeyse imkânsız hale getiriyorsun."

"Planımız bu."

Gözlerinde düşünceli bir ifadeyle süslenmiş eğlenceli bir kıvılcım var. "Anlıyorum."

Geri adım atmayacağım, asla . Vazgeçmek benim DNA'mda yok. Ve tüm kartlarımı masaya koymanın zamanı geldi. "Sana tüm gerçeği anlatacağım."

Kendinden emin bakışları bir an için duraksıyor, yüzünü bir sinir titkaplıyor. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Sakin bir nefes alıyorum, gerçek göğsüme baskı yapıyor, konuşulmayı talep ediyor. "Seni istiyorum, Charleston. Randevu odasında ilk konuştuğumuz andan beri seni istiyorum, hemen, daha neye benzediğini bile bilmeden. Ve sonra seni gördüğümde... nefesimi kesmiştin. Ama bu fiziksel olandan daha fazlası. Aramızdaki bağ, ve hatta seninle değilken bile bana hissettirdiklerin. Bu kolay--sanki sonunda kendim olabileceğim birini bulmuşum gibi."

Gülümsemesi hafifçe dalgalanıyor. Bir an için kendimi sorguluyorum, acaba çok mu ileri gittim, daha fazlasını mı söyledim diye.

duymaya hazır olduğundan daha fazla. Ama yapmış olsam bile, pişman değilim. Tek bir kelime bile.

Charleston biraz öne eğiliyor, ifadesi yumuşuyor, dudaklarında sessiz bir gülümseme beliriyor. "Sende en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

"Cazibem ve yakışıklılığım mı?"

Kahkahası hafif ve kolay bir şekilde yükseliyor. "Tüm bunlar oldukça çekici olsa da... hayır." Duraklıyor, bakışları benimkileri tutuyor. "Bana görüldüğümü ve duyulduğumu hissettiriyorsun. Bu da kendimi senin yanında güvende hissetmemi sağlıyor."

Laurelyn'in Charleston hakkında söylediği her şey çok yerindeydi ve ona yürekten bir teşekkür borçluyum.

"Benimle her zaman güvendesin."

Eğer bunu gerçekten yapacaksak, gerçeği bilmesi gerekiyor, en azından bir kısmını. Henüz hepsini açıklayamam ama bir uyarıyı hak ediyor.

Kendimi hazırlayarak sakın bir nefes alıyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Ağzını abartılı bir yüz buruşturuyor, kaşları havaya kalkıyor. "Uh-oh."

"Kötü bir şey değil, söz veriyorum. Sadece bazı konularda açık olmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Önden, bunu sevdim."

Bu, ona bir parça gerçek sunmak için doğru an gibi geliyor. "Ailemin lüks otellere sahip olduğu doğru ve ben de yakın zamanda aile işine adım attım. Ancak bundan önce farklı bir kariyerim vardı - beni oldukça tanınır kılan bir kariyer. nedenle mümkün olduğunca gözlerden kalmak benim için en iyisi."

"Yani mahremiyet ikimizin de değer verdiği bir şey."

"Hem de çok." Geçmiş deneyimlerin gölgesi içeri sızıyor. "İlişkilerimin kamuoyuna duyurulmasından hoşlanmıyorum. Aslında buna dayanamıyorum. Hayatım -özellikle de özel hayatım- özel kalmalı."

Bakışları anlayışla yumuşuyor. "Eğer istediğiniz buysa kesinlikle özel olmalı." Duraksıyor,

düşünceli bir *hmm* demeden önce sessiz bir yoğunlukla yüzümü inceliyor. "Ve şimdi beni kim olduğun konusunda tamamen meraklandırđın."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Bilmek sana söylerim." Ama söylememeyi tercih ederim.

Bunu düşünürken gözlerinde şakacı bir parıltı beliriyor. "Birbirimize söylemek zorunda değiliz. Söylemezsek eğlenceli olabilir, sence de öyle değil mi?"

Anonimlik fikrine açık olduğunu görmek beni memnun etti. "Sana bir hikaye anlatabilir miyim?"

"Elbette." Hafifçe eğiliyor, merak gözlerini aydınlatıyor.

"Soul Sync'i bana tavsiye eden en iyi arkadaşım ile ilgili."

"et," .

"O... diyelim ki bir kadınla karmaşık bir deneyim yaşadı. Bu onu uzun süre mahvetti. Ondan sonra kadınlara güvenemedi."

Sempati yüz ifadesini yumuşatıyor. "Kulağa gerçekten korkunç geliyor."

Başımı salladım. "Öyleydi. Yıllarca geleneksel bir ilişkiyi kaldıramadı. Bunun yerine, ayarlanmış anlaşmalar yoluyla kadınlarla çıkmaya başladı - belirli bir süre için, hiçbir koşul olmadan, gerçek isimler olmadan. Sadece iki kişi, her şeyi basit tutarak. Yıllarca bu şekilde yaşadı."

Charleston'dudakları kıvrılıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Yapmaktan bahsettiğimiz şey gibi mi?"

"Benzer, evet. Onun düzenlemesinin farklılıkları vardı - daha çok rol yapma gibi diyebiliriz."

Çenesini elinin üzerine dayadı, parmakları hafifçe yanağına doğru kıvrıldı, gözlerinde merak dans ediyordu. "Arkadaşına ne oldu?"

Sorduğuna sevindim. "*Aradığı kişiyle* tanıştı. On yıldır evliler. Dört çocukları var. Onu hiç görmediğim kadar mutlu."

Onunkaşlar Kaldır, Sürpriz aydınlatma onu
Özellikler. "Dört çocuk mu? Bu çok fazla."
Kıkırdıyorum, ses kolayca çıkıyor. "Evet, dört çok fazla ama
altı değil."

A sıcak ifade yerleşir içinde onu Gözler.
"Güzel kaos."

Kelimeler üzerime çöküyor "Evet, güzel kaos."
Charleston sessizce oturuyor, yüz ifadesi düşünceli ve
seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor. Bir süre sonra küçük bir
baş sallama hareketi yapıyor. "Hadi yapalım şunu."

Göğsümde bir memnuniyet patlaması ateşleniyor. "Öyle mi?"
İkinci baş sallaması daha sert, daha kesin. "Evet, bunu
yapmak istiyorum."

Sessiz bir rahatlama nefesi veriyorum. "Pekâlâ. İlk işimiz
eşyalarını çatı katına taşımak. Şimdi arayıp biz dışarıdayken
birinin halletmesini sağlayabilirim, tabii sen kendin yapmak
istemezsen." Alaycı bir gülümseme gösterdim. "Merak etme,
hiçbir şey kaybolmayacak. Sana garanti veriyorum."

"O konuda endişelenmiyorum. Devam edin ve eşyalarımın
taşınmasını ayarlayın. Adamlarınıza güveniyorum."

Dudaklarımda alaycı bir sırıtış beliriyor. "Onları yerdeki kirli
külötlar konusunda uyarayım mı?"

Kahkahası yumuşatıyor. "Kirli bırakmam
donun yerde."

Cebimden telefonumu çıkarıp rehberimde geziniyorum.
"Hangi odadasın?"

"Ah, 7714," diyor, dudakları bir parça eğlenceyle kıvrılıyor.
Ekрана dokunup Harbourview Grand'in müdürü Gigi'yi
arıyorum. Cevap vermeden önce telefon ancak bir kez çalıyor.
"İyi akşamlar, Bay Sebring."

"Merhaba, Gigi. Bir iyiliğe ihtiyacım var. 7714 numaralı
odadaki misafirin taşınması bir çatı katları için

kalış süresi yaklaşık doksan gün. Ücretsiz bir yükseltme."

Cevap vermeden önce kısa bir duraksama oluyor. "Elbette. Misafirin adını alabilir miyim?"

Bir an için bocaladım. "Onun adı... biliyor musun? Tamamen aklımdan çıkmış. Ama oda numarası size ihtiyacınız olan tüm detayları verecektir."

Gigi'nin kahkahası yumuşak ve profesyonelce. "Sorun değil efendim.

Bunu halledeceğim ve transferi gerçekleştireceğim."

"Misafir şu anda odada değil ama eşyalarının taşınması için izin verdi."

"Anlaşıldı, Bay Sebring. Biz ilgileneceğiz." "O özel bir misafir. Ona VIP gibi davranın."

"Elbette, Bay Sebring. Olmuş bilin."

Telefonu kapatıyorum ve ceketimin cebine geri koyuyorum. Charleston'ın bakışları üzerimde, yüz ifadesi minnettarlıkla sıcacık. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevktir."

Chloe yemek odasına giriyor, ellerini omzuna attığı havluya siliyor. "Yemek hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yemek harikaydı." El değmemiş tatlılarımıza bakıyorum. "Konuşmaya o kadar daldık ki daha tatlıya bile geçemedik."

Charleston başını sallar. "Harika değildi, olağanüstüydü. Daha önce hiç bir şey yaşamamıştım."

Chloe'nin sırtışı genişler. "Bunu sevdim, Koca Al. Onu yanında tutmalısın."

Koca Al. Chloe'nin benim için kullandığı evcil hayvan isminden içten içe utanıyorum. Gerçek adımı açıklamıyor ama Charleston'ın Al'ın Alex'in kısaltması olduğunu anlaması zor olmazdı.

"Gelip bunu yaptığınız için teşekkürler," sohbeti daha güvenli bir zemine çekiyorum.

Chloe ellerini kalçalarına koyuyor ve ağırlığını bir tarafa kaydırıyor. Derin bir nefes alıyor, bakışları

Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor gibi. "Aklımı Ben'den uzaklaştırmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Nefesi kesiliyor ve elini hızla gözlerine bastırıyor. "Kahretsin, özür dilerim çocuklar." Burnunu çekiyor ve bakışları birimizden diğetine kayarken zayıf bir gülümseme sunuyor. "Charleston, benim tam bir budala olduğumu düşünüyor olmalısın."

Charleston başını sallıyor, sesi sıcak ve güven verici. "Neler olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle senin bir *drongo* olduğunu düşünmüyorum... o her neyse."

Ayağ a kalktım ve kolumu Chloe'nin omuzlarına doladım, onu sıkı bir kucaklamanın iine çekerek. "Buraya gel, Clover." Eğildiğimde sözlerim yumuşuyor. "Bunu yaşadığın için gerçekten üzgünüm."

Chloe titrek bir nefes vererek kucağ ımda eriyor. "Randevunu mahvettiğ im için özür dilerim," diye mırıldanıyor omzuma doğru.

" şeyi mahvetmedin," diyorum kararlılıkla, şüphey e yer bırakmadan.

"Hiçbir şey mahvolmadı." Charleston ona sıcak, güven verici bir gülümseme sunuyor. "Her şey mükemmeldi."

Chloe hafifçe geri çekiliyor, gözleri kızarmış ama minnettarlıkla dolu. Charleston'a bakıyor, dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu koca herif iyilerden biri, biliyorsun."

Charleston'ın bakışları benimkilerle buluşuyor, dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu görmeye başlıyorum."

Bölüm 11

Mag "olia ½iccl

ÖZEL ASANSÖR YUMUŞAK, SABİT BİR UĞULTUYLA YÜKSELİYOR, ANCAK Aramızdaki gerilim hiç de hafif değil. Nefesimi sabit tutmaya odaklanıyorum ama bu dar alanda onun kokusunu görmezden gelmek imkânsız; hafif ama sarhoş edici.

Caesar yanımda duruyor, yakın ama dokunmuyor, elleri kusursuz bir şekilde dikilmiş pantolonunun ceplerine rahatça sokulmuş. Kolay bir güven yayıyor, gerilimi artıran bir varlık.

Kat numaraları yukarı doğru ilerliyor, varış noktamız yaklaşıyor ama zaman dayanılmaz derecede yavaş akıyor. Her saniye uzuyor ve aramızdaki yüklü enerjiyi kırılma noktasına yaklaştırıyor.

Ona bir bakış fırlatıyorum, kalbim öyle şiddetli çarpıyor ki kaburgalarımın biri kırılacakmış gibi hissediyorum. Bakışlarımı yakalıyor ve yüzüne yavaş, bilmiş bir sırıtma yayılıyor - alaycı, kendinden emin, sanki aklımda dönen düşüncelere mükemmel bir şekilde uyum sağlamış gibi.

Asansör inanılmaz derecede küçük geliyor, duvarlar içeri doğru bastırıyor ve o... o ezici, her şeyi tüketiyor. Bana doğru en ufak bir hareket yaparsa, karşı koyacak irademin olacağından emin değilim.

Ve doğrusu, bunu istediğimi de sanmıyorum.

Bu adam atıştırmalık gibi görünmüyor. O tam bir yemek.

Asansörün kapıları nihayet kayarak açılıyor ve doğrudan çatı katına adım atıyoruz. Mekânın ihtişamı karşısında nefesim kesiliyor; yükselen tavanlar, Sydney silüetini çerçeveleyen cam duvarlar ve bir tasarım dergisinin sayfalarından fırlamış gibi hissettiren açık konsept bir düzen. Cilalı mermer zeminlerden şık ve modern mobilyalara kadar her şey pırıl pırıl.

"Bu--" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Bu çok fazla. Üç ay boyunca burada kalmama izin veremezsiniz."

"Otel sahibi olmanın güzelliği de bu. Ne istersem . Ve burada kaldığın sürece burası senin."

Odanın ortasına doğru ilerliyorum, taze çiçeklerden oluşan yüksek aranjman dikkatimi çekiyor. Güller, orkideler, zambaklar - bazıları o kadar egzotik ki isimlerini söyleyemiyorum. Parmaklarımı yaprakların üzerinde hafifçe gezdiriyorum, narin kokuları etrafımı sarıyor, yumuşak ve davetkâr. Neredeyse dokunulmaz gibi hissettiren bir güzellik, ama işte burada, gerçek ve elimin altında.

"Bu akıllara durgunluk veren bir şey." Bunu ondan çok kendime söylüyorum.

Caesar ellerini ceplerine sokuyor, lüks ortamın rahatlığı içinde buraya aitmiş gibi görünüyor. "Hepsi senin."

Duygularım hayranlık ve minnettarlık arasında gidip geliyor. "Teşekkür ederim."

Başını hafifçe eğiyor, gözlerindeki sıcaklık gerçek. "Benim için zevkti."

Yaklaşıyor, varlığı aramızdaki boşluğu dolduruyor. "Her sabah mutfağı arayıp oda kahvaltınızı isteyebilirsiniz; tabii ki en taze malzemelerle. Ya da tercih ederseniz, restoranlardan birinde yemek yiyebilirsiniz. Ve eğer bardan bir şey isterseniz, o da sizindir. Neye ihtiyacınız olursa, ne zaman isterseniz."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Beni böyle şımartmana izin veremem."

"Oh, seni kesinlikle şımartacağım." Sinsi bir sırıtış ağzının bir köşesini çekiştiriyor. "Hayatının en güzel üç ayı, unuttun mu?"

Bir an için ne yapacağımı şaşırdım. Samimiyetinin derinliği ve bana bakışı tartışmaya yer bırakmıyor.

Birinin bana her şeyini vermek istemesi benim için çok zor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Her zaman kendi başımın çaresine bakan, her şeyi kendi başıma çözen, kimsenin devreye girmesini beklemeyen biri oldum. Birinin beni şımartmaya hevesli olması fikri yabancı, kabul edilmesi neredeyse imkansız.

Caesar onu takip etmem için eliyle işaret ederek beni çatı katına doğru götürüyor. Açık düzen, şık lüks ile davetkâr sıcaklık arasında bir denge kuruyor. Büyük boy seksiyonel koltuk candan bir duvara bakıyor, gece vakti ısıltılı ufuk çizgisini izlemek için mükemmel. Pırıl pırıl cam yemek masasının üzerinde modern bir avize asılı ve mekâna yumuşak bir ışık saçıyor. Cilalı mermeri ve paslanmaz çelik kaplamalarıyla mutfak, tasarımla bütünleşiyor; sade ama etkileyici.

Gömme dolapların bir bölümünün yanında durup bir paneli açarak şık bir kontrol sistemini ortaya çıkarıyor. "Bu surround ses sistemi." Parmakları dokunmatik ekranın üzerinde kayıyor. "Telefonunuzu Bluetooth ile bağlayabilirsiniz. Çatı katı boyunca kablolu - yaşam alanı, yatak odası, hatta banyo."

Kaşlarımı çatıyorum, ilgimi çekiyor. "Çalma listelerimin beni her yerde takip etmesini mi söylüyorsun?"

Sırıttıyor, hem cazibeli hem de gururlu bir sırıtış. "Her odada."

Hiç tereddüt etmeden telefonumu çıkarıyorum, heyecandan köpürüyorum. Müzik her zaman en sevdiğim kaçışlardan biri olmuştur; saf, filtresiz bir keyif. İyi bir çalma listesini her zaman televizyona tercih ederim.

Caesar rahatça duvara yaslanıyor ve ben telefonumun ayarlarında gezinip onu çatı katındaki sistemle eşleştirirken hafifçe eğlenen bir gülümsemeyle beni izliyor. Bağlantı kilitlendiğinde yumuşak bir uğultu odayı dolduruyor.

"," diyorum, ondan çok kendime.

"Güzel." Başını eğerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve sırtışı genişliyor. "Dinleyelim bakalım. En sevdiğin şarkı listesini aç, seni ne tür müziklerin harekete geçirdiğini merak ediyorum."

Çalma listelerim arasında geziniyorum ve her zaman geri döndüğüm, her ruh haline uyan bir müziğe ulaşıyorum. Karıştır tuşuna basıyorum ve birkaç dakika içinde oda Heart'ın "Straight On" şarkısının kusursuz ritmiyle doluyor. Ritim hoparlörlerden yumuşak bir şekilde yayılıyor ve kendimi ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırırken buluyorum, müzikle eş zamanlı olarak hafifçe sallanıyorum. Parmaklarım uyluğuma hafifçe vuruyor, en küçük hareketler şarkının beni ne kadar kolay içine çektiğini ele veriyor.

Caesar bana bakmadan önce bir süre dinledi. "Bunu tanıyamadım."

Hiç şaşırmadım. "Şaşıracığını düşünmemiştim. Bizim yaşımızdaki çoğu insan benim müzik zevkim hakkında hiçbir şey bilmez. 60'lar, 70'ler, 80'ler, 90'lar. Ben biraz dağılmış durumdayım."

"mi seviyorsun?"

"Geriye dönüşler, vintage titreşimler, zamansız hitler - ne dersiniz . O yıllara ait müziğin özel bir büyüsü var. Size yapışıp kalacak şekilde ham ve gerçek hissettiriyor."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sonra da bilmiş bir şekilde sırtıyor. "Tavşan Deliği'ndeki Retro Ritimler tam size göre olmalı."

Her dakikasına bayıldım. "Oh, mükemmeldi. Çalma listesi tam yerindeydi - zamanda geri adım atmak gibiydi."

Sırtışı genişliyor, yüz ifadesindeki memnuniyet açıkça görülüyor. "Belli oluyordu. Kendindeymişsin gibi görünüyordun."

"Peki ya sen? Ne tür müzikten hoşlanırsın?" "Hip-hop ya da country."

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek gülüyorum. "İkisi çok farklı türler ama ikisi de çok havalı."

Omuz silkiyor, o kolay cazibesi tam olarak sergileniyor. "Bazen ritmi olan bir şey istersiniz, bazen de iyi bir hikayeye ihtiyaç duyarsınız."

Pelüş koltuğa gömülüyorum ve şarkının beni rahatlatıcı bir kucak gibi izin veriyorum. Müziğin kenarları yumuşatma, her şeyi biraz daha hafif hissettirme gibi bir özelliği var.

Caesar oturuyor, bir koluyla rahatça arkasına yaslanmış, bakışları sabit ve meraklı. "Peki, nasıl oldu da bu tür müziğe ilgi duymaya başladın?"

"Komik bir hikâye." Anı zihnimin köşelerini . "Bir karavan parkında büyüdüm. Oraya sahip olan Leonard ve Janet beni kanatlarının altına aldı."

İfadesindeki merak kıvılcımını yakalıyorum ve soruyu daha oluşmadan kesiyorum. "Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim, Leonard sapık falan değildi. O iyi bir adamdı. Birine ihtiyacı olan bir çocuk gördü ve kimse yapmazken adım atmaya karar verdi."

Anılar zihnimde anlık görüntüler gibi titreşiyor. "Robin ve Charlene çok sık evde olmadıkları için zamanımın çoğunu Leonard ve eşi Janet ile geçiriyordum. Karnımın doyduğundan ve güvende olduğumdan emin olurlardı. Ama müzik zevkimin nasıl başladığına dair komik bir kısım var: Karavan parkındaki kiracılardan biri sıkı bir müzik aşığıydı. Devasa bir plak ve kaset koleksiyonu vardı. 60'lar, 70'ler, 80'ler, 90'lar, aklınıza ne gelirse. Tüm parasını müziğe harcadığı için kirasını ödeyemiyordu. Neyse, meth satarken yakalandı ve hapse girdi, Leonard da ona olan borcunu ödemek için eşyalarını sakladı. Ne zaman Leonard ve Janet ile kalsam, o koleksiyonu karıştırır ve her şeyi dinlerdik. Müziğe olan aşkım gerçekten orada başladı."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Size mirasını bırakan Leonard'dı, değil mi?"

"Evet, doğru. Leonard ve Janet tek çocuklarını o küçükken kaybettiler. Bu onların içinde bir şeyleri kırdı, asla iyileşmeyen bir şeyleri. Benim onlara ihtiyacım olduğu kadar onların da bana ihtiyacı vardı. Onlar için Tanrı'ya şükrediyorum. Kimsenin olmadığı zamanlarda bana istikrar verdiler. Bana herkesten daha iyi davrandılar. Dürüst olmak gerekirse, onlar devreye girmeseydi bugün nerede olurdum bilmiyorum."

"Onları aldığınıza gerçekten çok sevindim."

"Ben de." Onları düşündüğümde hâlâ göğsümde acı tatlı bir sızı hissediyorum. "Leonard ve Janet'i her gün özlüyorum."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, müzik havada yol alıyor, arka plan gürültüsünden daha fazlasına dönüşüyor. Beni anılara ve beni şekillendiren insanlara bağlayan bir köprü gibi hissettiriyor.

Küçük bir gülümsemeyle ona bakıp sessizliği bozmadan önce bir süre uzamasına izin verdim. "Tamam, bu ağır şeyler yeter. Bana geri kalanını göster."

Rahat bir tavırla koltuğun kolunu itiyor. "Bu taraftan."

Beni çatı katında gezdiriyor, gittiğimiz her yerde dikkatimi çeken özelliklere işaret ediyor ama asıl nefesimi kesen yatak odası oluyor. Abartısız ama inkar edilemez derecede lüks olan bu alan sessiz bir zarafet yayıyor. Kral boy yatak yumuşak keten nevresimlerle döşenmiş, yanında şık, minimalist komodinler ve ayakucunda düzgünce yerleştirilmiş alçak bir bank var.

Ama gözlerim yatağın yanından geçip uzak duvara hakim olan tabandan tavana pencerelere gidiyor.

Pencereleri işaret ediyor. "Bu manzara şehirdeki en iyi manzaralardan biri. Tüm liman tam karşınızda."

Cama doğru yaklaşıyorum, manzara önümde açılırken nefesim kesiliyor. Su sonsuz dalgalanmalar halinde uzanıyor, teknelerle süzülüyor altında

Ay ışığı. Uzakta, Sydney Opera Binası parıldıyor, ikonik yelkenleri yansıyan ışıkla parıldıyor. Bu sizi esir alabilecek türden bir manzara ve bir an için öyle de oluyor.

Onu arkamda hissediyorum. Sıcaklığı arkamdan beni sarıyor, tam olarak dokunmuyor ama yine de beni sabitliyor. Bana dokunmuyor ama varlığını görmezden gelmek imkânsız.

"Straight On "un yumuşak uğultusu gizli hoparlörlerden süzülüyor. Duygusal melodisi sanki bu ana aitmiş gibi havayı dolduruyor, etrafımızda kendini örüyor.

"Şaka yapmıyormuşsun." Manzaranın güzelliğine kendimi kaptırıyorum. "Nefes kesici."

"Sen de öylesin," diye mırıldanıyor, sözleri alçak ve samimi, arkamdan.

Dönmüyorum. Orada öylece duruyorum, şehir önümüzde , anın göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin veriyorum. İlk defa burada, onunla birlikte olmanın tam da istediğim şey olduğunu fark ediyorum.

Yaklaşıyor, nefesi enseme ısıtıyor ve omurgamdan aşağı hassas bir ürperti gönderiyor. Dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı sıyırdığında, içimde bir ısı dalgası yuvarlanıyor ve her bir kısıtlama parçasını eritiyor. Kolları beni sarıyor, güçlü ve güvenli, beni geniş göğsüne doğru çekiyor. Onun kucağında rahatlık, arzu ve karşı koyamadığım bir çekim hissediyorum.

"Bütün gece bunu yapmayı düşündüm," diye fısıldıyor, boynumun sütunu boyunca tüy kadar hafif öpücükler bırakarak. Dudaklarının her dokunuşu sinir uçlarımı ateşe veriyor, arzu içimin derinliklerinde tutuşuyor.

Boğuk sesi kulağıma geliyor ve vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Şefkatli öpücükleri, tenimin her santimini uyandıran bir havai fişek hissi yaratıyor. Arzu damarlarımdan geçerken ilkel bir dürtü beni ele geçiriyor, içimin derinliklerinde merkezleniyor.

Omzumun üzerinden geriye bakıp onun ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri arzudan kararmış, benim zar zor dizginlediğim açlığımı yansıtıyor. "Ben de bunu düşündüm."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Sonra, yumuşak ve rahat bir tavırla, "Pencere perdelerini kapatın." diye seslenir.

Pencere kaplamaları yumuşak bir vızıltıyla aşağı kayıyor, kapanırken şehrin ışıkları kayboluyor. Müzik nazik bir kucaklama gibi etrafımızı sararken oda anında dönüşüyor - daha sıcak, daha samimi.

duruyor, saçlarımı nazikçe yana doğru tarıyor ve boynumun hassas derisini ortaya çıkarıyor. Sıcak nefesi üzerimde dans ederken içimde bir ürperti dolaşüyor, ardından dudaklarının şefkatli baskısı geliyor.

Elleri kollarımdan aşağıya doğru kayıyor, yolları boyunca karıncalanma hissini ateşliyor. Ondandır yayılan sıcaklığın tadını çıkararak sağlam kucağına teslim oluyorum. Boynuma sokuluyor, kısa sakalının kılları vücudumda hoş bir titreme yaratıyor.

Kulak mememi nazikçe ısırırken dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor ve parmak uçları kalçalarımda kayarak beni ona yaklaştırıyor. Uyarılmışlığı belime baskı yapıyor ve içimde bir alev tutuşturuyor. Nefesim hızlanıyor ve içimin derinliklerinde arzu birikiyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" Bir kalp atışı için duraklar.

"Söylediğini duymam lazım ki benim açımdan bir karışıklık olmasın." Hiçbir erkek benden izin istemedi. Genelde alabileceklerini almak için çok heveslidirler, ben izin vermeden önce acele ederler.

fıkrımı değiştirip hayır deme şansım var.

Kollarında dönüyorum, ellerim yüzünü sarmak için yukarı kayıyor. Onu kendime doğru çekerken gözlerimiz kilitleniyor, aramızdaki an geriliyor. "Beni becermeni istiyorum. Beni sertçe ve güzelce becer. Ve bitirdiğinde, her şeyi baştan yapmanı istiyorum. Bu konuda kafanda herhangi bir karışıklık var mı?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Hayır... hiç kafa karışıklığı yok."

"Güzel."

Aşağı uzanıyor, kalçalarımın arkasını kavlıyor ve beni bir tüy kadar hafifmişim gibi kaldırıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve topuklu ayakkabılarım ayaklarımdan yere düşüyor.

Beni duvara yasladığında nefesim kesiliyor, güçlü vücudu beni yerimde sabitliyor. Teninden ısı yayılıyor ve sarhoş edici kokusu burnuma doluyor. Dudaklarını boynuma bastırıyor, sıcak öpücüklerini köprücük kemiğime kadar takip ediyor. İçgüdüsel olarak başımı yana eğiyorum ve boynumu ona doğru uzatıyorum.

Siktir, bu çok ateşli.

Kalçalarımdan tutarak sırtımı duvara yaslıyor. Hevesle gömleğine uzanıyorum, tenini tenimde hissetmeye kararlıyım. Ama o lanet düğmeler işbirliği yapmıyor, hararetli karşılaşmamıza eğlenceli ama sinir bozucu bir mücadele ekliyor.

Düğmeler 1| Manolya 0

"Tanrım, seni içimde hissetmek istiyorum." Şimdi. Ve bu lanet düğmeler dişe diş mücadele ederken hayal kırıklığım katlanıyor.

Caesar alçak, ilkel bir hırıltı çıkarıyor ve beni daha sıkı kavlıyor. Beni yatağa taşıyor ve yumuşak şiltenin üzerine yatırıyor. Üzerimde durup gömleğinin son düğmelerini açarken muzip bir sırıtışla göz kırpmıyor.

Cehennemden gelen kış ağrısı düğmeleri.

Tişörtünü çıkarıyor ve üstüme çıkmadan önce yere düşmesine izin veriyor. Vücudunun kaslı hatlarına ya da göğsünü, omzunu ve kolunu kaplayan karmaşık dövmelere hayran olma şansım pek olmuyor ama buna daha sonra kesinlikle zaman ayıracağım.

Sırtımı yataktan kaldırıyorum ve gömleğimi çıkarıp başımın üzerinden yere atıyorum. Çabalarını pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açmaya odaklıyor, yavaşça bacaklarımdan aşağı çekerek beni sadece sütyenim ve külotumla bırakıyor

Bacağımı nazikçe kaldırıyor, kıllı yanağı iç baldırımın hassas derisini sıyrıyor. "Dünyada bir kadının bacağının yumuşaklığı kadar güzel bir şey yoktur."

Önce baldırıma, sonra uyluğuma yumuşak öpücükler kondururken ılık nefesi tenimde dans ediyor. İçimden bir beklenti ürpertisi geçiyor. Ağzı daha yukarılara doğru hareket ediyor, dili iç baldırlarım boyunca narin desenler çiziyor. Ağzı dantelli iç çamaşırımın kenarına yaklaştığında nefes nefese kalıyorum.

Kahretsin.

Oraya gidiyor mu?

Gitmiyor mu?

Bilmiyorum.

Yapmasını istiyor

muyum? Belki de.

Hay sikeyim.

Tabii ki istiyorum.

"Her takıntılıyım." O neredeyse siyah gözleriyle bana bakıyor. "Tadının nasıl olduğunu merak etmeden duramıyorum."

Yatağa uzanıp gözlerimi kapatırken, etrafımızdaki müziği dinlerken ve onu özümserken, çoğunlukla kendi kendime "Siktir," diyorum. Heart'ın "Straight On" şarkısını bir daha asla duymayacağıma ve bu anı hatırlamayacağıma yemin ederim.

Dudaklarını külotumun narin kumaşına bastırıyor, beni nazikçe öperken sıcak nefesi kasıklararımdan tenimi gıdıklıyor. Sonra dilini nemli dantelin üzerinde gezdiriyor, merkezimin yarığını takip ediyor. Ve sonra tekrar yapıyor. Ve sonra bir kez daha.

Dişlerim alt dudağıma batıyor ve o beni acımadan kızdırırken inlemelerimi bastırıyor. Dili ile onu en çok hissetmek istediğim yer arasındaki sinir bozucu dantel engeline rağmen, bu sadece zevkimi artıran enfes bir işkence şekli.

Başımı kaldırarak, arasına yerleşmiş başının tepesine bakıyorum. "Bunu , değil mi?

"İşkencemden zevk alıyorum."

Başını kaldırıyor ve yüzüne muzip bir gülümseme yayılıyor.
"Söylemeliyim ki, oldukça eğleniyorum."

"Sanırım sadist eğilimleriniz var." Ve vay canına, ne güzel bir sadist.

Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarının üzerinde geziniyor.
"Durmamı ister misin?"

"bile geçirme."

Düşünceli, alçak bir mırıltı çıkarıyor, gülümsemesi muzip bir hal alıyor. "Sanırım mazoşist eğilimleriniz var."

Müziğin ruhuma işlemesine izin vererek tekrar uzanıyorum.
"Mazoşist olmak bu tür işkencelerden zevk almak anlamına geliyorsa... o zaman evet. Suçluyum. Devam et, sadist."

Ve öyle.

Başparmağı külotumun ıslak dantelinin üzerinde geziniyor, küçük, kasıtlı dairelerle klitorisime bastırıyor. Vücuduma his dalgaları gönderirken parmaklarım saçlarına dolanıyor.

bu kadar yakın olduğuma ve daha külotumu bile çıkarmadığına inanamıyorum.

Gelme, Magnolia. Henüz değil, kızım. Uzun zaman oldu biliyorum ama daha çok erken. Bu sadece başlangıç. Olacakları kaçırmak istemezsin.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun... ama bu oyunu seninle daha fazla oynayamam. Kendi kendime işkence ediyorum. Ve seni tatmak için ölüyorum."

"Çok fazla ananas yerim."

Durdu ve bana baktı. "Ne?"

Tanrım, Magnolia. Bunu neden söyledin, özellikle de şimdi?
"Önemli bir şey değil. Sonra açıklarım."

Külotumun belini tutuyor ve nazık bir çekişle kalçalarımın üzerinden geçiştirip uyluklarımdan aşağı indiriyor. Sonra parmaklarını bel bandından geçiriyor ve külotumu yatağın üzerine bir sapan gibi fırlatıyor. "Sen olmayacaksın."

Gecenin geri kalanında onlara ihtiyacım var" diyor ve muhtemelen hayatımda gördüğüm en seksi sırtışı sergiliyor.

Bacaklarımı kaldırıp kalçalarımı kavrayarak, bedenim yatağın kenarına kadar beni kendine doğru çekiyor. Bacaklarımı ayırıp dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü leğen kemiğime dayayıp derin bir nefes alıyor. Kokunun tadını çıkarırken dudaklarından kısık bir mmm kaçıyor.

Sıcak nefesi hassas tenimi okşarken zevkten titriyorum.

Başparmaklarıyla dış dudaklarımı nazikçe aralıyor, sonra dilini yarık boyunca gezdiriyor. Ucu hassas klitorisime ulaşır ulaşmaz, bedenim bir zevk sarsıntısıyla sarsılıyor.

Kıkırdıyor, derin, gırtlaktan gelen bir ses. "Oh, Charleston, seni boşaltırken çok eğleneceğim."

"Bunu yaptığımda sessiz olacağıma söz veremem." "İstersen çığlık at."

Dudaklarımı dilini zonklayan göbeğime bastırıyor. Dili sıırıslıkla olmuş taç yapraklarımda aşağı yukarı kayıyor ve beni coşkuyla tüketen yoğun hisleri ateşliyor.

Ağzı klitorisimi yutarken parmaklarım çarşafı pençeliyor, ustalıkla alay ediyor ve beni kışkırtıyor. Dudakları hassas yumrunun üzerine yapışıyor, dili etrafında dans edip dönerken mükemmel miktarda baskı uyguluyor.

Nefes nefese kalıyorum ve sırtımı kamburlaştırıp yüzüne sürtünüyorum. İki parmağını içimde kaydırıyor, ziyafet çekmeye devam ederken en hassas noktayı okşamak için kıvrıyor. Manevraların birleşimi içime coşku dalgaları gönderiyor, neredeyse beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Neredeyse... ama tam olarak değil.

Dili keşfettikçe kasıklarımındaki gerilim artıyor ve kendimi sınıra yaklaşırken hissediyorum. vücudumdan akan yoğun zevk tarafından tamamen tüketildim. nefeslerim düzensiz hale gelirken

Beklenti artıyor, içimde daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor. Duygular ezici ve ben coşkunun eşiğindeyim, serbest bırakılmayı özlüyorum.

Yoğun hisler beni tüketirken yumuşak inlemeler dudaklarımdan kaçıyor. Elleri şimdi kalçalarımı sıkıca kavrarken, zevk yükselmeye devam ederken demir atmış durumdayım. Tüm bedenim beklentiyle titriyor, saf coşkunun eşiğinde sallanıyorum.

Kavrayışını sıkılaştırıp hızını artırdıkça nefesim kesik kesik geliyor. Her vuruş içimde bir zevk dalgası gönderiyor, kıvılcımlar gibi birikiyor, bir cehennemi ateşlemeye hazır, ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Doruk noktasının ilk dalgaları beni sertçe vururken saçlarını kavrayarak yüksek sesle inliyorum. Vücudum yoğun hislerle sarsılıyor ve nabız gibi atıyor, zirveye ulaşıyor. Beni bırakmıyor, titreyip nefessiz kalana kadar zevkimi çekiyor.

Zevk dalgaları geçerken vücudum titriyor. Süzülüyorum, ağırlıksızım, sıcak bir mutluluk ışıltısıyla sarmalanıyorum. Tenim elektrikle karıncalanıyor. Coşkunun son sarsıntıları içimde dalgalanırken uzun, memnun bir iç çekiyorum.

Çarşafımlara gergin kaslarım yavaşça gevşiyor, tamamen tükenmiş ve derinden tatmin olmuş bir şekilde bu coşkulu sisin her anının tadını çıkarıyorum. Sonrasındaki ışıltının tadını çıkarırken, her lezzetli hissin tadını çıkarırken dudaklarımda rüya gibi bir gülümseme oynuyor. Sevildiğimi, arzulandığımı, yaşadığımı hissediyorum.

Bu mükemmel anda, dünyada her şey yolundadır.

Yavaşça vücudumda yukarı doğru ilerliyor, yüzü benimkinin üzerinde beliriyor. "Şey," diyor sinsi bir sırıtışla, "oldukça iyi bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim. Gerçi şimdi biraz kilitlenmiş olabilirim."

Soluk soluğa bir kıkırdama ve uzanıp çenesini okşadım. "Zavallı şey. Sanırım onu daha iyi öpmem gerekecek." Derin, yavaş bir öpücük için onu kendime yaklaştırıyorum, dudaklarında ve dilinde kendimden kalıntıların tadına bakıyorum.

Eli yan tarafıma doğru kayıyor ve ardında karıncalanmalar bırakıyor. Öpüşmeyi kesiyor ve dudaklarını boynumda gezdirmeye başlıyor. "Mmm, sanırım iyileşmek için öpücüklerden daha fazlasına ihtiyacım var," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Hassas bir noktayı bulduğunda yumuşak bir nefesle ona doğru eğildim. "Öyle mi?" Dışarı çıkmayı başarıyorum.

Mırıldanarak onaylıyor, nefesi boynumu ısıtıyor. "Çok daha fazlası," diye mırıldanıyor, sözleri arzu dolu. Eli yukarı doğru yolculuğuna devam ediyor, başparmağı göğsümün kıvrımı boyunca alaycı bir şekilde fırçalıyor.

Onu kalçamda sertçe hissedebiliyorum, içimdeki ateşi bir kez daha körüklüyor. "Peki o zaman," diye nefes alıyorum, "sanırım seninle düzgün bir şekilde ilgilenmem gerekecek. Ama bu kıyafetlerle değil. Hadi bunu düzeltelim."

Ayağa kalkmadan önce bana kısa bir öpücük veriyor. Hızlı bir hareketle pantolonunu çözüyor ve ben de oturup hızla sütyenimi çıkarıyorum. Pantolonunu çıkarırken gözlerim hevesle onun her santimini alıyor ve umutsuzca arzuladığım zonklayan uzunluğu ortaya çıkarıyor. Beklentiyi dudağımı ısıtıyorum, kendimi tamamen ona vermeye hazırım.

Bana geri dönerken gözleri özlemle doluyor. Uzanıp parmaklarımı teninde gezdiriyorum, dokunuşumla nefes alışının tadını çıkarıyorum. Beni yatağa yatırıyor ve vücuduyla üzerimi örtüyor, dudaklarımı tutkulu bir öpücüğe boğarken aramızdaki yoğunluk hissediliyor.

Parmakları vücudumun kıvrımlarında gezinirken, içimi bir zevk dalgası kaplıyor. Daha fazla dokunmak için ona doğru eğiliyorum. Dudakları benimkilerden ayrılıyor ve boynumdan aşağıya doğru öpücükler bırakıyor, ardından ateşli bir iz bırakıyor. Parmaklarımı saçlarına doladığımda dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor, anın içinde kayboluyorum.

Kulağıma ulaştığında fısıldıyor, "Seni istiyorum, Charleston. Hem de çok."

Sesindeki ham ihtiyaç beni inletiyor ve tutkulu bir öpücük için onu yukarı çekiyorum. Dillerimiz birbirine dolanırken kalçaları

benimkine karşı eziyet. Kaygan girişime karşı ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

"Lütfen," diye soluyorum, ne için yalvardığımdan bile emin değilim. Ama o biliyor.

Nazik ama sert bir itmeyle içime kayıyor ve ani dolgunluk karşısında nefesim kesiliyor. Alnımız alnımıza değerken vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine yapışıyor, kalp atışlarımızın hareketlerimizin ritmiyle senkronize olduğunu hissediyoruz. İkimiz de birlikte inliyor, böylesine samimi bir şekilde birleşmiş olmanın ezici hazzının tadını çıkarıyoruz.

Ağırlığını üzerime kaydırıyor, dirseklerine dayanıyor ve yoğun bir bakışla gözlerimin içine bakıyor. Yavaş bir ritimle iterken nefeslerimiz birbirine karışıyor ve hızı giderek artıyor. Bacaklarımı beline sıkıca sarıyorum ve vücutlarımız birbirine bastırılana kadar onu daha yakına çekiyorum. Aramızdaki sürtünme heyecan verici, mükemmel bir senkronizasyon içinde birlikte hareket ederken vücudumdaki her sinire zevk dalgaları gönderiyor.

Bedenlerimiz terden ve birbirine dolanmış uzuvlardan kayganlaşan bir tutku çılgınlığı içinde birlikte kıvranıyor. O boynumu ağzıyla yutarken ben de tırnaklarımı sırtının sert düzlemlerine geçiriyorum. Aramızdaki ateş gibi yükseliyor ve içimde zevk dalgaları dolaşıyor.

Güçlü hamleleri beni tam sınıra getiriyor ve son bir çılgınlıkla coşkunun zirvesine ulaşıyorum. Tekrar.

"Siktir, Charleston. Sikeyim."

Boynuma karşı homurdanıyor ve inliyor, benimkinden birkaç dakika sonra kendi boşalmasını buluyor. Vücutlarımız titriyor ve nefeslerimiz karışıyor.

Bedenlerimiz tek bir vücut gibi birleşiyor, nefeslerimiz düzensiz ve ağır. Tam bir tatmin duygusu üzerime çöküyor, sanki saf bir coşku bulutunun üzerinde yüzüyormuşum gibi. Tutkulu birlikteliğimizin ardından gelen huzurun tadını çıkararak iç içe uzanıyoruz, samimi bağlantımızın sıcak ışıltısının tadını çıkarırken göğüslerimizin yükselip alçalması dışında hareket etmiyoruz.

Benden ayrılıyor ve sırt üstü dönüyor. Kolunun kıvrımına sokuluyorum, nefes alıp vermesi yavaşlarken göğsünün hızla inip kalktığını hissediyorum. Parmaklarım, tutkumuz yüzünden hâlâ sıcak olan karnındaki dalgalanan kasların üzerinde geziniyor.

Derin derin nefes alıyorum, ter ve seksle karışmış misk kokusunun tadını çıkarıyorum, vücudum hala kalan zevkle karıncalanıyor. Parmak uçlarımı daha yukarılara, meme uçlarının etrafında ve köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum. Memnun bir şekilde iç geçiriyor, bir eli saçlarımı okşarken diğeri kalçamın kıvrımını okşuyor.

"Bu--" Doğru kelimeleri arayarak başlıyorum. "Mükemmel," diyor, kelimeler alçak bir gümbürtüyle göğsünde yankılanıyor.

Bakışlarını karşılamak için başımı eğdiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, gerçekten öyleydi."

Eli kolumda usulca aşağı yukarı kayıyor. "Korumayı atlamak düşüncesizceydi... ama tek bir saniyesinden bile pişman olduğumu söyleyemem."

"Çok pervasızca," diye katılıyorum, gülümsemem genişliyor. "Ama çok, çok iyi. Burada da pişmanlık yok."

Usulca kıkırdıyor, sesi yanağımın altında göğsünde . "Artık mahvoldum. Hayatımın en iyi seksini onlarsız yaptıktan sonra seninle nasıl prezervatif kullanabilirim ki?"

Başımı hafifçe kaldırıyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. "Hayatının en iyi seksi, ha?"

"Eller aşağı." Sözlerindeki kesinlik etrafımı sarıyor. "Başka hiçbir şey yanına bile yaklaşamaz."

Yüzümde bir kızarıklık beliriyor. "Benim de hayatımın en iyi seksiydi."

Eli saçlarımı hafifçe okşuyor, bu şefkatli hareket içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Hamilelik için endişelenmene gerek yok. Bende RİA var."

Omuz silkiyor. "Endişelenmiyorum. Bir çeşit doğum kontrol hapı kullandığımı biliyordum."

"Bu konuda oldukça emin görünüyorsun." Ona daha iyi bakabilmek için bir dirseğimin üzerine çıkıyorum.

Göz kırparak, "Belli ki her şeyi ve önemli şeyleri şansa bırakmayan kadınsın," diyor.

"Gerçekten mi? Peki benim hakkımda başka neler buldun Sherlock?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor, parmakları hâlâ tembelce saçlarımdan arasından geçiyor. "Bir bakalım. Zekisin, hırslısın ve kimseye ihtiyacın yokmuş gibi davranıyorsun. Ama içten içe seni gören, gerçekten gören birini istediğini düşünüyorum."

Sözleri beklediğimden daha derin yankılanıyor, kilitli tuttuğum bir parçama dokunuyor. Ve kendimi rahat olduğumdan daha açıkta hissediyorum. "Bu cesur bir varsayım."

Bakışları sabit, tereddütsüz. "Bir varsayım değil. Sadece bir gözlem. Ve görünüşe göre çok fazla ananas yiyorsun? Detaylandırmak ister misin?"

Başımı eğerek sırtıyorum. "Ne derler bilirsin Ananas yiyen kadınlar, değil mi?"

Bir kaş merakla kalkıyor. "Aydınlat beni."

Hafifçe eğilip sesimi alay edecek kadar alçaltıyorum. "Bir kadının... tadının daha tatlı olması gerekiyor."

Yüzüne yavaş, bilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Doğru olmalı o zaman. Çünkü sen çok tatlısın."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ama soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. "Öyle mi?"

Nabzımın teklemesine neden olacak kadar eğiliyor. "Teoriyi test etmeye devam etmekten mutluyum... bilim adına."

Dudağımı ısırıyorum, aramızdaki anın bir an için uzamasına izin veriyorum. "Bilimsel keşiflere katkıda bulunmaya her zaman hazırım."

Bakışlarındaki sıcaklık tehlikeli bir çizgide ilerlediğimizi açıkça ortaya koyuyor. Yutkunuyorum, kendimi dengeleyecek bir şeyler arıyorum.

Şimdiye kadar beni oldukça doğru okudu, ama onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. "Beni çözmüşe benziyorsun. Bana hayatta ne istediğini söyle."

Bir an sessiz kaldı, eli hala hafifçe saçlarıma dolanmıştı.

Sonra sessiz bir nefes vererek sadece "Huzur" dedi. Tek bir kelime asılı kalıyor, karmaşık değil ama son derece ağır. İçimde derinlerde bir yere yerleşiyor, istediğimden çok daha fazla bir şekilde yankılanıyor

Kabul et.

Bir sonraki şarkı arka planda usulca çalıyor, sessizlik uzadıkça etrafımızı sarıyor. Bu anda, beklenmedik bir şeyin farkına varıyorum: Onunla burada, bu alanda olmak, huzuru bulmaya en çok yaklaştığım an olabilir.

Ve belki de -sadece belki de- bunu bu kadar tehlikeli yapan şey budur.

Bölüm 12

Mag "olia ½iccl

SABAHIN EN ZAYIF IPUCU

ODASINA KAYAR, ZAR ZOR

karartma perdelerinin kenarlarından bakıyor. Yumuşak parıltı her şeyi sessiz gölgeler içinde bırakıyor, sadece yanımdaki adamın şeklini seçmeye kadar ışık var.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı yakalıyor, yatağa yayılmış görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Çarşaf kalçalarına kadar inmiş, onu zar zor örtüyor. Alt tarafı çıplak - tamamen - ve bu bilgi nabzımın atmasına neden oluyor. Parlak, simsiyah saçlarının koyu dalgaları yastığın beyazına karşı göze çarpıyor, tıpkı onunla ilgili her şey gibi bakışlarımı çeken bir kontrast.

Bakışlarım çenesinin keskin çizgisini, burnunun gururlu eğimini ve dudaklarının kıvrımını izliyor. Göğsü düzenli alıp verişlerle yükselip alçalıyor, tenine kazınmış karmaşık kabile dövmeleri her nefes alışta incelikle yer değiştiriyor. Bakışlarım beline kadar iniyor, çarşaf kalçalarına yapışmış, altında yatan şeyle beni alay ediyor.

Şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel adam. Bundan da öte, o en seksi... gerçek bir rüya. Ve dün gece? Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı.

Bir tava mısır ekmeğinden daha sıcak.

Sahip olduğum her fanteziyi... onları gerçeğe dönüştürdü. Ve o bana verene kadar istediğimi bile bilmediğim şeyler vardı.

Sezar sadece iyi değildi. O bir vericiydi, alıcı değil, sadece kendi zevkiyle ilgilenen bir adam değildi. Kendini tamamen verirdi. Ve bana dokunma şekli sanki her santimim önemliymiş gibiydi, kusurlu kısımlarım bile. çok daha fazlasıydı.

Burada uzanıyorum, onun görüntüsünü içime çekiyorum, dün geceki gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamadığımı biliyorum. Bu adam özel biri. O kadarını biliyorum.

Yanımda kıpırdanıyor, çarşafın altında kayıyor. Koyu renk kirpikleri bir an dalgalanıyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzüne tembel bir gülümseme yayılıyor. "Günaydın."

"Günaydın," diye fısıldıyorum, sadece bana bakışından bile göğsüme bir sıcaklık yayılıyor.

Hafifçe geriniyor, kasları çarşafın altında kıpırdıyor. "İyi uyuyamadın mı? Yatak rahatsız mıydı?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yatak harikaydı. Yatak arkadaşım da öyle."

Kahkahası alçak ve kolay, tekrar duymak istememe neden olan türden bir ses. "Ben de yatak arkadaşımdan oldukça memnundum."

Bir dirseğimin üzerinde doğrulup elimi çarşafın üzerinde gezdirerek yumuşaklığını takdir ediyorum. "Sonrasında erkeklerle yatmıyorum. Bu benim yaptığım bir şey değil."

Gözlerini kapatıp birinin yanında uyumak çok fazla güven gerektirir. Ama beni uyanık tutan bu değildi. Korku ya da rahatsızlık değil, daha ziyade alışık olmadığım bir şeyin telaşıydı. Dopamin, oksitosin, serotonin - yaşadığımız gibi bir geceden sonra ortaya çıkan tüm iyi hissettiren hormonların bir karışımı. Beni ayakta tutan buydu.

Ne de olsa, gece yarısından önce beni iki kez boşaltmıştı... ve küçük saatler boyunca saymayı unuttum.

Endişesi yüz hatlarına vuruyor. "Umarım uyumamanın sebebi ben değilimdir."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Oh, Julius Caesar. Kesinlikle uykumu böldün ama olabilecek en iyi şekilde."

Biraz daha yaklaşıyor, vücudunun sıcaklığı ince çarşaftan yayılıyor. "Güzel. Tam da istediğim şey buydu."

Caesar komodinin üzerindeki saate bakıyor. "Sabahın beşi," diyor bir elini yüzüne sürerek. "Kahvaltı için çok mu erken?"

Tembelce gülümsüyorum, hâlâ yatağın sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Ben erken yiyen biri değilim."

"Ben her zaman yiyen biriyim."

Nedenini anlayabiliyorum. Boyu benim iki katım kadar; geniş, güçlü, her santimi kas dolu. Onunki gibi bir vücudu korumak için ne kadar kalori gerektiğini hayal bile edemiyorum.

"Biraz kahve alacağım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Fazladan yemek sipariş edeceğim. Ne istersen alabilirsin."

Ben itiraz edemedim komodinin üzerindeki telefona uzanıyor ve oda servisini arıyor. Siparişi sıralarken eğlenerek dinliyorum - dört kişiye, belki de altı kişiye yetecek kadar yiyecek gibi geliyor. Yumurta, pastırma, sosis, kızarmış ekmek, meyve, krep ve güneşin altındaki diğer her şey.

Telefonu kapattığında göğsünden bir kıkırdama yükseliyor. "Devam etmem için çok şey gerekiyor."

"Evet, ."

"Kahvaltı geldiğinde kapıyı açman gerekecek. Personel tarafından görülemez."

Bunu düşünmemiştim bile. Tabii ki, çalışanları tarafından görülmekten kaçınması gerekirdi.

"O kadar yemeği tek başıma yemediğimi fark edeceklerini biliyorsun."

"Burada bir adamınız olduğunu düşünecekler. Gördükleri ben olamaz."

En ufak bir kırgınlığım yok. Bu mantıklı. Tıpkı iş arkadaşlarım söz konusu olduğunda ondan da aynı şeyi istediğim gibi. "Kesinlikle anlıyorum."

Anlayışlı bir şekilde başını sallıyor ve bir süre öylece uzanıyoruz, rahat bir sessizlik oluşuyor. Sonra , yatağın sıcaklığından ayrılmaya isteksizim ama ayrılmam gerektiğini biliyorum. "Kahvaltı gelmeden kalkıp üzerime bir şeyler giymeliyim."

"Güne başlamak için önce daha tuhaf müziklerinizi açın."

Gözlerimi kısıyorum, komodinden telefonumu alıyorum. "Müziğimi *seviyorsun*." Çalma listelerim arasında geziniyorum, en sevdiğimde karışık çalmaya ayarlıyorum.

Başını sallar, güler. "Hayır, sevmiyorum. Sadece gerçekten hoşuna gitmesine şaşırdım."

Retro bir parçanın tanıdık ritmi odayı dolduruyor ve ben gülüyorum, bunu iddia ettiği kadar umursamadığını çok iyi biliyorum.

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarımın altında serin mermeri hissediyorum. Kapıyı arkamdan kapattığım anda yavaşça geriniyorum ve irkiliyorum. Evet, kesinlikle bütün gün bunu hissedeceğim.

Her ağrı unutulmaz bir gecenin hatırası, bana beni iyi becerdiğini ve uzun süre becerdiğini hatırlatıyor. Bu acının her zerresini hak ettim.

Musluğu açıyorum, uyanmak için yüzüme soğuk su sıçratıyorum, sonra etrafa göz gezdiriyorum. Banyo şık çizgiler, yumuşak ışıklandırma ve her fırsatta lüks ile dolu. Gözüme bir kapı çarpıyor ve kapıyı açtığımda içeride beni bekleyen pelüş bir bornoz ve ona uygun terliklerle karşılaşıyorum.

Bornozun kumaşı yastık gibi yumuşak bir bulut gibi, giydiğim anda beni lüks sıcaklığıyla sarıyor. Terlikler de aynı şekilde hoşgörölü, her adımda ayaklarımı sarıyor.

Bornozun kemerini ayarlarken aynadaki yansımamı yakalıyorum. Çatı katında kalmanın avantajları kesinlikle alılabileceğim bir şey.

Banyodan çıkarken gözlerim hemen ona takılıyor. Yatağa yayılmış, sırtüstü yatıyor, kollarını başının arkasına koymuş, güçlü pazuları tam teşhirde. Ve bir de uyarılmışlığının açık kanıtı var - amansız ve görmezden gelinmesi imkansız.

"Özür dilerim," diyor gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Sen banyodayken dün geceyle ilgili düşünceler aklımdan geçti ve... şey, bu oldu." Dudaklarının şakacı kıvrımı, anının her saniyesinin tadını çıkardığına şüphe bırakmıyor.

Yatağa yaklaşıp yanında durduğumda yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Buraya gel," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bacaklarını uzatıyor, ayakları yere basana kadar kendini yatağın kenarına bırakıyor. Ona yaklaşıyorum ve kucağına oturuyorum, üzerine yerleşirken kollarım boynunu sarıyor. Dizlerim kalçalarının yanlarına baskı yapıyor ve vücutlarımız sıcak bir kucaklaşmayla birbirine kaynaşıyor.

Yukarıdaki hoparlörlerden en sevdiğim şarkılardan biri çalıyor - Boz Scaggs'in "Look What You've Done to Me" şarkısı. Yavaş temposu aklımdaki şey için tam da ihtiyacım olan şey, bu da onu planlarım için mükemmel bir film müziği yapıyor.

Kendimi yavaş yavaş ona doğru alçaltırken ağrıyan kalçalarım titriyor. Daha derine kaydıkça, nefes nefese kalıyorum ve omuzlarını kavriyorum, her santiminin beni en enfes şekilde gerdiğini hissediyorum. Onun uzunluğu tarafından tamamen doldurulma hissinin tadını çıkarıyorum, hem zevk hem de baskının yoğun bir hissi. Onu tamamen, kabzasına kadar içime alırken bedenim titriyor.

Kendimi dizlerimin üzerine kaldırıyorum ve aşağı indiriyorum, hareketi defalarca tekrarlıyorum. Vücutlarımız uyum içinde hareket ediyor, yavaş ve sabit bir ritim ikimizi de yoğun bir tutku dansında tüketiyor.

Elleri kalçalarımı tutarken nazik ama sıkı, bana rehberlik ediyor ve hareketlerimi yukarı doğru ince itişlerle karşılıyor. sesi, derin ve kadifemsi, dolu ile çiğ

"Bana sarıldığında hissettiğin şey inanılır gibi değil."

Kollarım omuzlarına dolanmış, aşağı yukarı hareket ediyorum, kalçalarım müzikle mükemmel bir ritim tutturuyor. Onun içimde hareket etmesinin tadını çıkarırken ve anı tamamen kucaklarken her hareket kasıtlı ve lezzetli. "Bana hayatımın en güzel zamanını yaşatacağına söz vermiştin. Ama belki de *sana* hayatının en güzel zamanını yaşatacak olan benimdir."

"Bu çok iyi bir başlangıç." Sözleri alçak sesle, boğuk bir mırıltıyla dökülüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Kalçalarımı kavriyor, hareketlerimi yönlendirirken avuç içleri tenime baskı yapıyor. Gözlerimiz ilkel bir arzu ve bir kararlılıkla dolu, kırılmaz bir bakışla kilitlenmiş durumda. Ben onu sabit bir tempoyla sürerken nefeslerimizin sesi aramızdaki boşluğu dolduruyor. Vücutlarımız baştan çıkarıcı bir ritimle birlikte hareket ediyor, her hareket ikimizi de tüketen bir zevk cehennemini ateşliyor.

"Siktir, boşalacağım," diyor. Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Parmakları tenime saplanıyor, vücudu benimkiyle mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ederken beni şiddetli bir yoğunlukla kavriyor. Her itiş bizi sınıra yaklaştırıyor, aramızdaki sıcaklık her hareketle artıyor.

Derin bir inilti çıkarıyor, hareketleri yavaşlıyor ve derinleşiyor. Onu ecstasy'nin eşiğine getirmeye hevesli bir şekilde etrafına sıkıca sarılıyorum. Son bir güçlü hamleyle kendini içime derinlemesine sokuyor ve güçlü bir nabızla serbest bırakıyor. Ezici his beni tüketiyor ve tüm vücudumda titreşen zevk dalgaları yıkandıkça haykırıyorum, anı tamamen kucaklıyorum.

Saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Göğsüne daha da sokulurken memnun bir iç çekiş geçiyor.

"Harikaydı," diyor dudakları tenimde . "Tekrar."

"Mm-hmm." Onun kucağına daha da sokulduğumda küçük bir anlaşıma mırıltısı yumuşak ve memnun.

"Aramızdaki kimya bambaşka bir şey." "Eşsiz."

Dudaklarından hızlı bir öpücük çaldım.

Çatı katındaki süitin kapı zili çalıyor. "Görünüşe göre kahvaltınız geldi efendim."

Kapıya cevap vermekten döndüğümde, kahkahalar atarak yerde duruyorum. Caesar banyo dolabından aldığı diğer bornozu giymiş yatağın yanında duruyor ya da en azından onu giymeye çalışıyor. Geniş göğsünün üzerinde kapanmaya yaklaşıyor ve gevşek düğümlü kemer onu zar zor yerinde tutuyor. En azından altında boxer külotu var ama o da ne kadar etkileyici bir vücuda sahip olduğunu tam olarak gizleyemiyor.

Dikkatim arabanın üzerindeki saçma sapan yiyeceklere kayıyor; krep, yumurta, pastırma, sosis, meyve ve en az üç çeşit tostla dolu tabaklar. Gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. "Cidden bunların hepsini yemeyi mi planlıyorsun?"

Caesar'ın yüksek gövdesi yemek arabasını bir oyuncak bebek evi mobilyası gibi gösteriyor. "Boyum iki metreden iki santimetre eksik ve 109 kilogram ağırlığındayım. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Hesap kitap yapmadan bu konuda boyumu aşar. "Ben Amerikalıyım. Bir hesap makinesi çıkarmadığım sürece bunun benim için hiçbir anlamı yok."

"Pekala, çek bebeğim. Yaklaşık 1.80 boyundayım ve 240 kiloyum."

Çenem gevşedi. Büyük olduğunu biliyordum ama rakamları yüksek sesle duymak ne kadar iri olduğunu kanıtlıyor.

"Güreşin eski işin olmadığına emin misin?" Ona yavaşça bir göz attım. "Çünkü Roman Reigns'e çok benziyorsun ama saçların daha kısa."

Başını geriye doğru eğiyor, kahkahası derin ve sınırsız. "Güreşmiyorum. Ve size söz verebilirim ki ben kesinlikle Roman Reigns değilim."

"Güreşçi olmalıymışsın. Roman ve The Rock'a uyum sağlardın."

"Yaptığım şey senaryo güreşinden daha zordu." Merak beni çekiştiriyor. "*Kimsin sen?*"

"Bilmek istemez miydin?"

Gözlerimi deviriyorum ama yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "Bunu çözebilirim, biliyorsun. Hızlı bir internet araştırması ve tüm cevaplara sahip olurum."

Bakışlarında şakacı bir meydan okuma yanyor. "Peki sen neden yapmıyorsun?"

"Çünkü gizemi seviyorum. Bilmemek daha eğlenceli."

Yavaşça başını sallıyor. "Bunu anlıyorum."

Caesar bir haftadır yemek yememiş bir adam gibi kahvaltıya dalıyor; krep, pastırma, yumurta, kızarmış ekmek ve meyveyi ısınma turundaymış gibi mideye indiriyor. Kahvemi yudumluyorum, ne kadar çok yiyecek paketlediğine sessizce hayret ediyorum.

İlk tabağı bitirdiğinde, "Dün gece böyle yememiştin," diyorum.

Ağzını bir peçeteyle siliyor. "Çünkü Chloe'nin akşam yemeği porsiyonları şaka gibiydi. Yatağa aç girdim."

"Açlıktan ölüyorsun, ha? Seni zavallı, yoksun şey."

Göz kırpmıyor ve kalbim onunla tanıştığımdan beri yaptığı o sinir bozucu çırpınışla bana ihanet ediyor.

"Burada mı duş almayı planlıyorsun?"

Arkasına yaslanıp inleyerek kollarını geriyor. "Bugün toplantılarım var, bu yüzden temiz bir takım elbise için eve gitmem gerekecek. Orada duş alırım."

Garip ama hâlâ burada olmasına rağmen onu şimdiden özlüyorum. "Tamam."

O bakışlar at ve Saat, sonra geri at Ben ile isteksiz bir gülümseme. "Acele etmekten nefret ediyorum ama gitmem gerek."

Hayal kırıklığımlı belli etmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Elbette. Gün kimseyi beklemez."

Dün geceki kıyafetlerini giyiyor. "Seni boğmak istemiyorum, ama seni tekrar görmek istiyorum... izin verir vermez."

İçime sakın bir sıcaklık yayılıyor. "Toplantılarından sonra bana mesaj at. Bir şeyler ayarlarız."

Gözlerinde şakacı bir parıltı yanıyor. "Memnuniyetle. Ama önce numarana ihtiyacım var."

Gülüyorum, bu saçmalık karşısında başımı sallıyorum. "Aman Tanrım, geceyi zaten birlikte geçirdik ve sana numaramı bile vermedim. Bu çok saçma."

Kıkırdıyor, alaycı bir sırıtışla eğiliyor. "Her şeyi düzensiz yaptığımız ve tüm kuralları çiğnediğimiz için uygun görünüyor."

Telefonlarımızı değiştiriyoruz ve ben numaramı onunkine yazıyorum. Geri verdiğimde ekrana bakıp sırıtıyor. "İşte. Girdin. Ve şimdiden favoriler listeme girdin."

"Şimdiden favori mi oldun? Bu oldukça cesurca."

Omuz silkiyor, o alaycı sırıtışı hâlâ yerinde duruyor. "Cesur ve doğru."

Sırıtarak telefonuma adını yazıyorum. "Julius Caesar," diyorum yüksek sesle, başımı sallayarak. "JC."

"Takma ismim beni etkilemeye başladı."

Kapının yanında duraksıyoruz, ikimiz de anın bitmesine izin vermeye hazır değiliz. Gözleri kararıyor ve ben daha fazla düşünmeden beni kendine çekiyor; bir eli saçlarımda geziniyor, diğeri belime sıkıca sarılıyor. Öpücük yavaş, derin ve kelimelere dökmediğimiz her şeyi söylüyor.

Sonunda nefes nefese geri çekildiğimizde, alınlarımız birbirine değiyor. "Sonra görüşürüz, favorim," diye fısıldıyor, sesinin kenarları pürüzlü.

"Görüşürüz JC," diyorum usulca.

Özlem bir bakış ve yarım bir gülümsemeyle özel asansöre adımını atıyor, arkasında onun hafif kokusunu ve yüzümden bir daha gitmeyecek bir gülümseme bırakıyor.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum: Sabah 6:15. Telefonumu elime alıp Charleston'da hava durumunu kontrol etmek için hava durumu uygulamasını açıyorum. Mükemmel. Violet birazdan işini bitirecek ve onunla yapmam gereken konuşma kesinlikle *müstehcen* - iş için güvenli değil.

Telefonu bir kenara bırakıp, kafamı boşaltmak umuduyla hızlı bir duş almak için banyoya gidiyorum. Ilık su üzerimden akıyor ve gecedен kalan gerginliği temizliyor. Çıkınca bornoza sarınıyorum, saçlarımı havluyla siliyorum ve telefonumu tekrar elime alıyorum. Hoparlörü açıp Violet'in numarasını çeviriyorum, bir yandan da odanın içinde dolaşıp kendimi konuşmaya hazırlıyorum.

Cevap vermeden önce telefon iki kez çalıyor. "Vay, vay." Violet'in sözleri şakacı bir merakla keskinleşiyor. "Bir hafta içinde iki kez mi? Ya bir skandala neden oldun ya da bir skandalı ortaya çıkardın. Dökül bakalım."

Telefonumu banyodaki tezgâhın üzerine koyarak sırtıtıyorum. "Hiçbir şeyi ortaya çıkarmadım."

"Bu da demek oluyor ki bir tane başlattın. Pekala Steel, ben hazırım. Vur bana."

Bunu kolaylaştırmanın bir yolu yok. "Dün gece Julius Caesar ile yemeğe çıktım."

Muhtemelen en iyisi başlığı atmak ve geri kalanına dalmadan önce ona biraz zaman tanımak.

"Aman Tanrım. Gerçekten de gitmişsin." Vi'nin beni tebrik mi edeceğini yoksa bana ders mi vereceğini anlayamıyorum.

"Oh evet. Yaptım." Tüm gece boyunca ve bu sabah tekrar.

"En ufak bir detayı bile atlamayın. Kıvılcım mıydı? Havai fişek mi? Yoksa tam anlamıyla 4 Temmuz'dan mı bahsediyoruz?"

Gülüyorum, en baştan başlamaya karar veriyorum. "Önce yemeğe . Sonra birlikte vakit geçirmenin nasıl bir şey olduğu hakkında derinlemesine bir konuşma yaptık. Ve bir *anlaşma* karar verdik."

Bir sessizlik oldu.

"Ne tür bir *anlaşma*?" Şüphe neredeyse satırdan damlıyor.
"Sakın bunu ballandırmaya kalkma, Magnolia."

"Birlikte üç ay boyunca eğleneceğiz - sadece ikimiz, tamamen gözlerden uzak. Kimse bilmeyecek, özellikle de Soul Sync'ten kimse."

"Diğerleri hemen yanınızdaki otelde kalmıyor mu?"

"Evet. Bu yüzden beni özel asansörü olan bir çatı katına taşıdı - işleri gizli tutmayı kolaylaştırmak için."

"Bekle, bir dakika bekle." Sesi bir oktav yükseldi. "Aşağı mahallede bir çatı katında mı kalıyorsun? Ve karısını ararken seni mi becerecek?"

Böyle söylediğinde kulağa korkunç geliyor. "Hayır, Vi.

Şimdilik eş arama işini iptal etti."

"Vay be. Hakkını vermeliyim Mags, kendini nasıl *boktan olayların* ortasına atacağını gerçekten iyi biliyorsun."

Haksız değil. "Ne diyebilirim ki? Bu benim süper gücüm."

"Evet, ama bu seferki riskli. Bir müşteriyle giriyorsun. Biri öğrenirse ne olur? Ya da daha kötüsü, ya ilişkiyi kesmeye karar verirse ve sen de parçaları zorunda kalırsan? Bunu hiç düşündün mü?"

"Bunun olmasını planlamamıştım, Vi. Ama oldu. Ve ondan hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Sadece üç ay oldu ve ben bunu sorun etmiyorum. Kalbim bunun farkında."

Tereddüt ediyor, sözleri şimdi daha nazık. "Bu senin için şaşırtıcı derecede savunmasız. Cidden Mags, bu hiç sana göre değil."

Duraklıyorum, sözleri aklıma yerleşirken alt dudağımı çiğniyorum. "Hayır, sanırım değil. Ama onda bir şeyler var Vi. Hızlı olduğunu biliyorum ama çok heyecan verici hissettiriyor."

Sözleri yumuşuyor, hem sıcaklık hem de ihtiyat taşıyor. "Bak, birini içeri almana sevindim. Bu büyük bir olay.

Senin için. Ama dikkatli olacağına söz ver. Kalbini koru, Mags. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve incindiğini görmek istemiyorum."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Kelimeler olması gerekenden daha hafif, kararlılık ve şüphe arasında bir yerde geziniyor.

"Lütfen kendinizi ona aşık etmeyin."

Banyo tezgahına yaslanırken gözlerimi deviriyorum. "Sakin ol. Böyle bir tehlike yok. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Burada ve şu anda, başka bir şey değil."

Sözleri şakacı havasından biraz . "Bu beni endişelendiriyor çünkü daha önce bir erkek için bu kadar heyecanlandığımı hiç duymamıştım. Hiç."

"Çünkü onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Gülünç derecede yakışıklı. Ve, şey... seks inanılmaz." "Benim fikrimi biliyorsun:

Aşık olma.

Sakın hamile kalma. Ve hiçbirimizin telaffuz edemeyeceği tür enfeksiyonun kurbanı olmayın."

Pussoir. Bu yeni bir terim. Violet'e güvenin, hem gülünç hem de histerik bir terim bulacaktır. Ciddi tavsiyeleri bir stand-up gösterisi gibi sunmayı ona bırakın.

"Ve lütfen tatil günlerimi, kalbini kırarsa parçaları toplamak için dünyanın öbür ucuna uçmak için harcamak zorunda bırakma beni, tamam mı?"

Endişesini takdir etsem de buna gerek yok. "Neye imza attığımı biliyorum Vi. Üç ay ve sonra bitecek. Çekip gideceğiz, bu kadar basit. Ben hallederim."

Violet küçük, şüpheli bir ses çıkarır ama daha fazla bastırmaz. "Tamam. Emin olduğun sürece sorun yok."

"Eminim." Sesimdeki güvenin ikna edici olmasını istiyorum.

"Tamam. Ama yemin ederim, eğer kendini uluslararası bir dramın içinde bulursan, megafonum ve bir sürü 'Ben sana söylemiştim' lafımla ortaya çıkarım."

Kesinlikle . "Not edildi."

"Seni seviyorum, Mags. Ve unutma, benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma."

"Bu da bana bir sürü boş şey bırakıyor."

Sözlerinde sessiz bir yalvarış var. "Kendine iyi söz ver, tamam mı?"

"Yapacağım, Vi. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum, hâlâ gülümsüyorum, pelüş çatı katı bornozu üzerime örtülmüş ve havada onun hafif kokusu var - Violet'a nasıl anlatırsam anlatayım, kesinlikle başımı belaya sokacak bir yol bulduğumu hatırlatıyor.

Bölüm 13

Mag "olia ½iccl

İÇERİ GİRDİĞİMDE KLAVYELERİN RİTMİK TIKIRTILARI BENİ KARŞILIYOR.

Soul Sync'in ofisi.

"Günaydın!" Sophie'nin selamlaması alışılmadık derecede parlak ve neşeli.

"Günaydın." Elindeki kahve fincanını fark ediyorum; Elijah'nın bazen bana en sevdiğim içeceği sürpriz olarak sunduğu kafeden tanıdık bir logo. Kaşlarımı çatıyor, sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Sophie oradan asla kahve almazdı... tabii Elijah dün gece odasına bir ziyaret daha yapmadıysa. Bu, adımlarındaki ekstra zıplamayı açıklıyor.

Yargılayacak biri olduğumdan değil. Gece ve sabahtan sonra -Köpek gösterisindeki bir pireden daha mutluyum.

Çantamı masamın yanına bırakıp bilgisayarımı çalıştırıyorum, sessizce güne sakın ve olaysız bir başlangıç umuyorum.

Öyle bir şansımız yok.

Whitney bir anda ortaya çıkıyor, heyecandan neredeyse zıplıyor, gözleri kocaman ve dedikodu dolu. "Buna inanamayacaksın. Julius Caesar bu sabah bana e-posta gönderdi. Kleopatra'nın ona uygun olmadığını söyledi."

Kalbim küt küt

atıyor. O yaptı.

Gerçekten .

"E-postasında başka ne yazıyordu?"

"Çöpçatanlık sürecini durdurmak ve bunun kendisi için gerçekten doğru yol olup olmadığını anlamak için biraz zaman ayırmak istiyor. Buna inanabiliyor musunuz?"

Aslında, yapabilirim. "Vay be."

Sophie'nin yüz ifadesi şaşkındı. "Bu neredeyse hiç olmaz. Eşleşmelerinden memnun olmayan belki avuç insan hatırlıyorum. Bu... garip, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum. Kleopatra'yla hissetmiyorsa, hissetmiyordur. Zorlamanın anlamı yok. Bence doğru olanı yaptı."

Sophie omuz silkti, hâlâ şaşkındı. "Sanırım. Ama Kleopatra? Tam bir av. Julius Caesar neyi bir kenara attığını bilseydi, kendini tekmelerdi."

Öyle mi?

Kleopatra ile tanışmadım ya da onun hakkında yüzeysel detayların ötesinde pek bir şey öğrenmedim. Yine de merak içimi kemiriyor -neye benziyor? Dengeli, mükemmel bir tip mi? Rekabet etmeyi zorlaştıran türden bir kadın mı?

Bu düşünce göğsümde belli belirsiz bir kıskançlık uyandırıyor. Aptalca, biliyorum. Onunla hiç tanışmadı bile.

Ve o beni seçti. Önümüzdeki üç ay boyunca o benim ve önemli olan tek şey de bu.

Masamda oturmuş, bu hafta içinde gelmesi planlanan çiftin Soul Sync profilleri arasında geziniyorum. Notlarım en üste dağılmış durumda-renk paletleri, kumaş örnekleri ve buluşma süiti dekoru için birkaç eskiz. Kalemimi kâğıda vuruyor, aldığım profile dayanarak mekânı onlar için mükemmel hale getirmenin yollarını arıyorum.

Elijah gereğinden fazla bir enerjiyle içeri dalarken kapı aniden açılarak beni irkiltiyor. "Bu sabah neredeydin?"

Gözlerimi kırptırdım, bir an için . "**Ne?**"

"Sana kafeden en sevdiğin içeceği getirdim. Odanın dışında bekledim, kapını birkaç kez çaldım ama sen

hiç cevap vermedi. Duşun çalıştığını bile duymadım."

Soğuk bir rahatsızlık dalgası omurgamdan aşağıya diken diken oluyor. Gerçekten orada durmuş, duşta beni mi dinliyordu?

Bu adamın nesi var böyle?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum ve yüz ifademi anlaşılmaz bir hale getiriyorum. "Odamla ilgili bir sorun vardı. Otel beni taşımak zorunda kaldı."

Elijah'nın kaşları . "Ne tür bir sorun?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Ayrıntıları öğrenmek için baskı yapmadım."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hoşnutsuzluğu açıkça belli oluyor. "Seni nereye götürdüler?"

"Birkaç kat yukarıda." Bırakın çatı katında kaldığımı söylemeyi, ona yeni oda numaramı bile vermem mümkün değil. İhtiyacım olan son şey Elijah'ın beni nerede bulacağını bilmesi.

Gözleri kısılıyor, belli ki belirsiz cevabımdan tatmin olmamış, ama ben yerimde duruyorum, bakışlarını ürkütmeden karşılıyorum. Eğer detay arıyorsa, benden alamayacak.

"Sizi odaya geri götürmeyi planlıyorlar mı?"

"Sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, umarım yapmazlar. Yeni odanın muhteşem bir liman manzarası var."

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyle savaşıyorum. Bu sabahki manzara şimdiye kadar uyandığım en nefes kesici manzaraydı. Ama bunun nedeni liman değildi. JC, karmakarışık saçları ve kalçalarına doğru sarkıttığı çarşafıyla saf, özür dilemeyen bir günah gibi görünüyordu. Koyu renk gözlerinin sanki dünyada istediği tek şey benmişim gibi benimkilere kilitlenmesi ufuk çizgisinin tamamen kaybolmasına neden oldu.

"Whitney, Sophie ve benden bu kadar olmak senin için zor olacak."

"rahatsızlıktan dolayı bana ücretsiz bir yükseltme yaptılar. Sanırım hayatta kalacağım."

Elijah bu konuyu kapatmaya hazır görünmüyor ama ben .

Bakışlarımı masama indirip onu görmezden geliyorum. "Hâlâ yeni seti için her şeyi bir araya getiriyorum. sana izin vereceğim."

Bugün bunu tartışmaya hazır olduğumda ."

"Elbette." Başıyla küçük bir selam vererek ofisimden çıktı.

Günün geri kalanı renk kartelaları ve mobilya düzenlemelerinin bulanıklığında geçiyor. Kendimi tasarımın içinde kaybediyor, yeni müşteriler için her şeyin nasıl bir araya geleceğini tasarlıyorum.

Sydney'deki küçük ev dekorasyonu depom Charleston'daki kadar dolu değil ve mekânı mükemmelleştirecek birkaç önemli parça eksik. Yarın alışverişe çıkmam gerekecek.

Son teslim tarihi yaklaşırken, setin inşa kısmını Elijah'a devrediyorum, o da neyse ki ölümüne konuşma ihtiyacı hissetmiyor. En azından inşa etmekle meşgulken başımda dikilmiyor.

Hakkını vermek lazım, yaptığı işte çok iyi. Her zaman işleri tam olarak doğru yapmayı hedefliyor, nihai üründen memnun olduğumdan emin olmak için her ayrıntıyı iki kez kontrol ediyor. Ve hiçbir teslim tarihini kaçırmadı, muhtemelen bu yüzden, ondan şikayet etmek için tüm nedenlerime rağmen, ayrılmaya karar vermedikçe ondan asla kurtulamayacağımı biliyorum.

Yine de Elijah nihayet gözden kaybolup beni eskizlerim ve planlarımla baş başa bıraktığında rahatlıyorum.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve bir mesajla aydınlanıyor.

Selam, favorim. Bu akşam bir iş yemeğim var.
Sonrasında seninle görüşebilir miyiz?

Gülümsüyorum, hızlı bir cevap yazıyorum.

Sorun değil. İş arkadaşlarımla yemek yiyeceğim.
Toplantının tadını çıkar.

Cevabı hemen gelir.

Mümkün değil. Babam ve otelcilik sektöründen birkaç kişiyle birlikte olacağım. Seninle yemek yemeyi tercih ederim.

Biraz cüretkâr hissederek cevap yazarken dudaklarımda bir sırıtış beliriyor.

Belki tatlı için gelebilirsin.

Ya da bu iş yemeğinden tamamen vazgeçip tatlı yemeye gelebilirim.

Sabır, JC.

Sabır benim güçlü yanımdır değil. Seni tekrar görene kadar her saniye seni düşüneceğim.

Aynısınd
an.

İş günü bittiğinde tamamen bitmiş oluyorum. Yeni müşterilerin gelmesi planlandığında her zaman böyle olur - ilk konseptlerden son rötuşlara kadar her detayın kusursuz olması gerekir. Hataya yer yok ve tüm bunlarla hokkabazlık yapmak beni bitkin bırakıyor.

Bilgisayarımı kapatıp geceyi geçirmek üzere toparlandığımda, kendimi çok yorulmuş gibi hissediyorum.

Diğer herkes de aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor. Sophie, Whitney, Elijah ve ben eşyalarımızı toplarken yorgun bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz. Hiçbirimizin taksiye binecek, restoran arayacak ve geç saatlere kadar sürüklenerek geri dönecek enerjisi yok. Söze dökülmemiş bir anlaşma var: Bu gece otelin restoranında kalacağız.

Grup olarak akşam yemeği rutin hale geldi. Hiçbirimiz yalnız yemekten hoşlanmıyoruz ve bir arada kalmak daha kolay. Otel restoranını tercih , dışarı çıkma zahmetine girmeden rahatlayabileceğimiz anlamına geliyor.

Yemekler her zamanki gibi hayal kırıklığına uğratmıyor. ısırlıklar arasında memnun gülümsemelerimizi , hepimiz sessizce hemfikir

evde kalmak en iyi karardı. Şarabımı kadehinde tembelce çeviriyor, sakinliğin tadını çıkarmak için bir an ayırırken sohbetin etrafımda akıp gitmesine izin veriyorum.

Ve sonra *onu* gördüm.

Odanın , bir grup kusursuz giyimli yaşlı adamla birlikte bir masada oturan JC. Masadaki herkesin dikkatini çekerken derin bir sohbe dalmış durumda.

Geniş omuzlarına ve güçlü gövdesine mükemmel bir şekilde uyarlanmış şık siyah bir takım elbise giyiyor. Altındaki bembeyaz gömlek, koyu renkli kumaşın daha da öne çıkmasını sağlıyor. Ama *gözüme* çarpan *pembe* kravatı.

Dudaklarımı çekiştiren sırtışıla savaşıyorum. Sıcak pembe mi?

Ben olsam

ama zengin, sıcak cilt tonu, siyah saçları ve o için için yanan, yoğun gözleri karşısında nefes kesici. Renk onu bir şekilde daha da çarpıcı kılıyor.

Tekrar ona doğru bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Yavaş ve bilmiş bir gülümseme ağzının kenarını çekiştirirken, şarap kadehini ince bir selamla kaldırıyor ve bakışları benimkine kilitleniyor.

İfadem soğukkanlı ve sakin tutarak bir kaşımı kaldırıyorum. Ama içimde nabzım hızla atıyor ve tüm sinirlerim beklentiyle uğulduyor.

O çok ateşli. Ve önümüzdeki üç ay boyunca, o tamamen benim.

Ona doğru bakmamaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum. Ama bu imkansız. Bakışlarım ne zaman o tarafa kaysa -ki sık sık kayıyor- JC zaten beni izliyor, koyu renk gözleri sabit, sanki bakışlarıyla buluşmam için bana meydan okuyor.

Telefonumun yumuşak titreşimi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Aşağı bakıyorum, ekran yeni bir mesajla aydınlanıyor.

Çok güzel
görünüyorsun.

Yüzümdeki gülümsemeyele savaşıyorum ve dikkat çekmemeye özen göstererek masanın altından bir cevap yazıyorum.

Teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki, sıcak pembe kravat beni biraz şaşırttı. Ama işe yarıyor.

Tekrar çalmadan önce telefonu zar zor yere koyuyorum.

Don mu giyiyorsun?

Yanaklarım yanıyor ve oturduğum yerde kıvranarak masanın altında bacak bacak üstüne atıyorum.

Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama evet.

Bir vızıltı daha ve hızla aşağı bakıyorum.

Bir dakika içinde masanızın önünden geçeceğim. İş arkadaşlarına tuvalete gideceğini söyle. Kalk ve beni takip et. O külotu daha fazla giyemeyeceksin.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bunu bana nasıl yapar? Uyluklarımı birbirine bastırıyorum, heyecan yüzeye çıkarken ifademi düz tutmaya çalışıyorum.

Evet, efendim.

Hemen ardından telefonum çaldı.

Bil diye söylüyorum, bana efendim demen hoşuma gidiyor.

Masasından kalkıp zarafetle ayağa kalktığını görmek için tam zamanında odaya bakıyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve bana attığı bakış -karanlık, için için yanan ve vaatlerle dolu- nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Öne doğru eğildim, şarap kadehimi kasıtlı bir rahatlıkla yere bıraktım. "Lütfen bana biraz müsaade edin. Tuvalete gitmem gerekiyor."

Yanıt beklemeden ayağa kalkıyorum, kalbim hızla çarparken telefonumu çantama atıyorum.

Ama ben masadan uzaklaşırken Whitney de sandalyesini geri itiyor. "Ben de seninle geleceğim."

Bocalıyorum, bir yanıt bulmaya çalışıyorum. "Gerek yok! Kalmalı ve şarabınızın tadını çıkarmalısınız."

Beni başından savdı, zaten ayaktaydı. "Yok, benim de kullanmam lazım."

Lanet olsun. Whitney bunu benim için mahvedecek.

Whitney arkamdan gelirken, JC' onu fark etmesi ve benimle olduğunu anlaması için tüm yüce güçlere sessizce dua ediyorum. Aynı zamanda, Whitney'nin onu fark etmemesi ya da daha kötüsü, onu bir müşteri olarak tanımaması için dua ediyorum.

Tuvaletlere doğru köşeyi döndüğümüzde, onu rahatça duvara yaslanmış, sanki buranın sahibiymiş gibi seksi bir güven yayarken buluyorum... ki teknik olarak öyle.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. Sessiz bir uyarıyla gözlerimi açarak başımı hafifçe sallıyorum.

Yapma. Söyle. A. Word.

Ama tabii ki yüzüne yavaş ve bilmiş bir gülümseme yayılıyor ve ben onu durduramadan konuşmak için ağzını açıyor.

"Ee, Whitney," diyorum hızla, JC'nin sözünü kesip aniden ona dönerek. "Sana odaları taşımam gerektiğini söylemiş miydin?"

Kafası karışmış bir halde başını sallıyor. "Evet, bunu daha önce konuşmuştuk."

JC'nin gözleri Whitney'e kayıyor ve ifadesi değişiyor. Belli belirsiz -sadece bir anlık- ama yakaladım. Hiç vakit kaybetmeden, hızla bize arkasını döndü.

"Ah evet. Ne aptalım, unutmuşum."

JC'ye riskli bir bakış atıyorum. Telefonunu kulağına götürüyor ve biz yanından geçerken sesinin alçak mırıltısını yakalıyorum: "Kahretsin. Sikim bloke oldu."

Yanaklarım kızarıyor ve Whitney yanımda sohbet ederken onu duymamış gibi yapıyorum. Dudağımı ısıyorum, serbest kalmakla tehdit eden sırtıma bastırıyorum. Ona bir adım daha yaklaştığımda serçe parmaklarımız kısa bir süreliğine birbirine değiyor - kısacık, masum dokunuş ama şimdilik yeterli değil.

Whitney banyonun kapısını açıyor ve ben de girişte durup o içeride kaybolana ve güvenli bir şekilde duyamayana kadar bekliyorum. Ancak o zaman başımı JC'ye doğru eğip sesimi yumuşak bir mırıltıya indiriyorum. "Muhtemelen esnemelisiniz... çünkü bu gece sizi çok zorlayacağım... *efendim*."

Gülümsemesi geniş, karanlık ve hınzırca kırıldı. "Oh, seni yaramaz, güzel küçük şey."

Eğildim, fısıldayacak kadar yaklaştım, "Ve sana binmeden önce, sıkını o kadar sert emeceğim ki yıldızları göreceksin."

Gözleri arzuyla yanıyor ve ben geri çekilmeme fırsat vermeden popoma hızlı ve şakacı bir şaplak atıyor. "Yarın için işi iptal etmek isteyebilirsin." Sözleri alçak, tehlikeli bir vaat. "Yürüyemeyeceksin."

Sırtarak ona bakıyorum. "Tutmayı planlamadığın sözler verme."

Tuvalate girdiğimde sesi beni takip ediyor, derin ve emin. "Bu güvenebileceğin bir söz."

Aynaya doğru eğilip yeni bir kat dudak parlatıcısı sürüyorum ve kendime hızlıca bir göz atıyorum. Tam kapağı yerine oturttuğumda Whitney kabinden çıkıp lavaboya yöneliyor ve ellerini yıkarken mırıldanıyor.

"İçeri girdiğimizde telefondaki adamın ne dediğini duydun mu?" Şakacı bir sırıtışla bana bakıyor.

"Hangi adam?"

"Takım elbiseli kaslı adam. Yüzünü görmedim ama onunki gibi bir vücutla görmeme gerek yok."

Sırtıma isteğimle savaşıyorum. "Hayır, sanırım dikkat etmedim."

Rötuş için rujunu çıkarıyor. "Kiminle konuştuysa sikinin engellendiğini söylemiş." Sırıtarak başını sallıyor. "Sorununu çözmekten çok mutlu olurum."

Whitney belli ki onun kim olduğunun farkında değil - eğer farkında olsaydı, bu tür kelimeleri bu kadar gelişigüzel savurmazdı.

Whitney'nin JC'nin yakınında olduğu düşüncesi içimde bir sıkıntı yaratsa da rahat bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Burada bir erkekle kısa süreli bir ilişki düşünür müsün? Sadece birkaç ay süreceğini ve Charleston'a döndüğümüzde biteceğini bilmek gibi mi?"

Whitney pratik bir kolaylıkla son bir ruj daha sürer. "Kesinlikle. Kim ateşli bir Avustralyalı erkekle kaçamak yapmak istemez ki?"

Verdiği cevap gerginliğimi azaltıyor ve tuhaf bir şekilde rahatladığımı hissettiriyor. "Doğru. Kim istemez ki?"

Tuvaletten çıkıp koridora geri dönüyoruz. Hâlâ orada, rahatça duvara yaslanmış, telefonu kulağına dayamış, sadece otelin değil tüm dünyanın sahibiymiş gibi görünüyor.

Gözlerimi yakalıyor ve yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Dinle, sıçan. Bu iş toplantısı biter bitmez otel odana geleceğim. Senin için uygun mu?"

Uzaklaşırken elimi arkama atıyorum ve ona gizli bir başparmak işareti .

Whitney ona bakıyor, sonra sırtarak bana yaklaşıyor. "Şanslı bir kaltak bu gece biriyle yatacak."

İçimde baş döndürücü duyguyu bastırmaya çalışarak sırtıyorum.

Benim. Şanslı sürtük benim.

Bölüm 14

Alex Sebring

DERİ KANEPE ÇOK YUMUŞAK ALTIMDA HISSEDİYORUM, SANKI beni bütünüyle yutmaya çalışıyor. Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum, Rolex'imın kayışıyla oynuyorum - buradayken vazgeçemediğim bir alışkanlık.

Etrafımdaki oda sıcak bir ışıklandırma ile sakin. Her ayrıntı beni rahatlatmak için tasarlanmış. Tasarım seçimlerinin arkasında psikoloji var.

Charleston bana bunu öğretti.

Düşüncelerim onunla geçirdiğim dün geceye geri dönüyor. Gülüşü bana aitmiş gibi geliyordu, parmak uçları tenimde geziniyordu, sesi yumuşak ve alaycıydı... ta ki hiç de alaycı olmayana kadar. Hayal kırıklığına uğratmadı, en ufak bir şekilde bile. Sözünü tuttu, tıpkı benim yaptığım gibi. Ve bana o nefes nefese, neredeyse şakacı bir şekilde efendim dediğinde, soğukkanlılığımın her bir ipliğini çözdü.

Hala onun dokunuşunun hayaletini hissediyorum, sanki tenim unutmayı reddediyormuş gibi gömleğimin kumaşının hemen altında bana musallat oluyor.

Yavaşça nefes veriyorum, kendimi şimdiki zamana geri sürüklüyorum. kapısı açılıyor, beni düşüncelerimden çekiyor. Dr.

Whitfield her sıcak ve rahat gülümsemesiyle içeri giriyor. Karşımdaki koltuğa oturuyor, defteri dizinin üzerinde dengede duruyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, duruşu rahat ve davetkâr.

"Seni görmek güzel Alex." Her zaman bir terapistin pratik rahatlığıyla konuşur. "Bana son seansımızdan bu yana işlerin nasıl gittiğini anlat."

Duygularım hakkında konuşmak zorunda kaldığımda her zaman ortaya çıkan tanıdık eski rahatsızlık içeri sızıyor. Kötü bir çocukluk geçirdiğimden değil. Tam aksine. Harika bir ailede büyüdüm, ancak oturup duygularımızı paylaşacak bir tip değildik. Duygular göz ardı edilmezdi. Sadece çok fazla tartışılmazdı.

Peki ya rugby sahasında? Duygular bir sorumluluktuk. Kaba kuvvet ve disiplin üzerine kurulu bir oyunda kırılmalıya yer yoktu. Sert oynardınız, başınızı öne eğmezsiniz ve eğer sizi rahatsız eden bir şey varsa, bunu sessizce kendi başınıza hallederdiniz.

Koltuğumda hafifçe kayıyor, saatimle oynuyorum. "Her şey yolunda. Gerçekten iyi aslında."

"Hayatında yeni bir gelişme var gibi görünüyor." Düşünceli bir şekilde başını salladı ve bana bir süre verdi. "Bana seni neyin mutlu ettiğini söyle."

Bunu tek kelimeyle özetleyebilirim: Charleston.

"Biriyle tanıştım, Sydney'de üç aylık bir iş görevi için bulunan bir Amerikalı."

Dr. Whitfield başını sallıyor ve bir not alır. "Tamam. Bana nasıl gittiğini anlat."

"Henüz erken ama iyi hissettiriyor. Karmaşık değil. Ve uzun zamandır ilk kez kendimi huzurlu hissediyorum. Sanki şu anda tam da ihtiyacım olan şey o."

"*Karmaşık* değil. Bana daha önce söylediklerine bu ilginç. Ciddi ve uzun vadeli bir şey istediğini söylemiştin; bir evlilik, bir aile, her . Peki neden bu? Neden üç ay sonra eve döndüğünde bitmesi muhtemel bir ilişkiyi seçtin?"

Dr. Whitfield sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kelimelerimi bulmam için bana alan tanıyor.

"Birincisi, o farklı."

"Nasıl yani?"

"Birlikte olduğum herkes benim gibi biriyle çıkmanın beraberinde getirdiği imajı, statüyü ve yaşam tarzını istiyordu. Ama onda bunların hiçbiri yok. Ne yaptığım ya da neye sahip olduğum umurunda değil. Aslında bunların hiçbirinden haberi yok. Benimle olmayı seviyor."

Dr. Whitfield bir an için beni inceliyor, yüz ifadesi düşünceli. "Geçmişteki ilişkinizin, özellikle de eski kız arkadaşınızla olan ilişkinizin, şu anda olaylara yaklaşımınızı etkilemesi anlaşılabilir bir durum."

Yavaş bir nefes verdim, sözleri çöktü. "Ne yazık ki kadınlar söz konusu olduğunda yaptığım her şeyi şekillendiriyor." Kelimeler ağır geliyor, sanki onları çok uzun zamandır taşıyormuşum gibi. "Celeste ile her şey bir oyundu. Beni seviyormuş gibi davrandı ama her zaman beni kullandı. -İlişkimizi sosyal medyada beğenilecek ve yorumlanacak bir içeriğe dönüştürmek."

Hatırladıkça çenem geriliyor, aradan geçen zamana rağmen ihanetin acısı hâlâ taze. "En kötüsü de ne? Bunun olacağını tahmin etmemiştim. güvende hissettirdi, ona güvenebileceğimi hissettirdi ve sonra içimi boşalttı." Ve bu beni aptal hissettiriyor.

Dr. Whitfield sessizliğin yerleşmesine izin veriyor, her şeyi yüksek sesle söylemenin getirdiği duygu düğümünü çözmem için bana alan tanıyor. Bu onun özelliği, asla acele etmez.

"Ama Charleston öyle bir yer değil. Onun yanında güvendedeyim. Uzun zamandır ilk kez gerçek ben olabileceğimi hissediyorum."

"Sizin için gerçekten önemli olan anlamlı bir şey bulmuşsunuz gibi görünüyor."

"Henüz erken, ama evet, sanırım olabilir."

"Asıl soru şu: Sydney'den ayrılıp eve dönme vakti geldiğinde ne olacak?"

Koltuğumda kayıyorum, parmaklarım saatimin tokasıyla oynuyor. "Şu anda bunu düşünmüyorum. Eğer oraya gitmeme izin verirsem, şu anda sahip olduğumuz şeyi mahvederim. Ve ben

Bunu istemiyorum." Hızla akan düşüncelerimi yavaşlatmak için nefes alıp veriyorum. "Onunla birlikte olmak huzur verici. Bu duyguya elimden geldiğince uzun süre tutunmak istiyorum."

Dr. Whitfield başını sallıyor, her zamanki sakin ve ölçülü tavrıyla defterinde bir sayfa çeviriyor. "Pekâlâ o zaman. Vites değiştirelim ve bir süredir konuşmadığımız bir konuyu tekrar ele alalım. Rugby kariyerinde ne durumdasın ve nasıl sona erdi?"

Göğsümdeki tanıdık düğüm sıkılaşıyor ve başparmağımı saatimin tokasına daha sert bastırıyorum. "Kötü bir şekilde," diye itiraf ediyorum, kelimeler amaçladığımdan daha keskin bir şekilde kesiliyor. "İşte böyle bitti. Ve ben bunu hala sindiremedim... ya da kabullenemedim."

Dr. Whitfield zorlamıyor, dürtmüyor. Her zaman "*Aklında daha çok şey var ve ben hiçbir yere gitmiyorum*" der gibi görünen o kararlı, pratik bakışıyla beni izliyor.

Yavaşça nefes veriyorum, sakladığım anıların yükünü hissediyorum çok uzun süre gömülü kaldı. "Sakatlık kötü şans değildi. Bunu bilerek yaptı. Ve ben bu konuda hiçbir şey söylemedim ya da yapmadım."

"Daha önce *eylemsizliğinize* pek değinmemiştik. Şimdi ne durumdasın?"

Hayal kırıklığı yükseliyor, sıcak ve yüzeyin altında kaynıyor. "İlk başta hiçbir şey yapamadım, ne kadar istesem de onun peşinden gidemeyecek kadar yaralıydım. Sonra kendimi iyileşeceğime, geri dönüş yapacağıma ve onun peşinden gitmenin kariyerime bir faydası olmayacağına ikna ettim. Ama o geri dönüş hiç olmadı. İyileşemedim. Kendime buna değmeyeceğini, onun peşinden gitmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledim. Ama işte buradayım, iki yıl sonra, hala sıkışmış durumdayım. Hâlâ çok kızgınım. Ve bundan kurtulamıyorum."

"Bu öfke size ağırlık yapıyor. Kapanışın senin için nasıl bir şey olabileceğini daha fazla düşündün mü?"

Bakışlarımı yere indiriyorum, köşesi ağzımın bükülürken bir içinde acı, neredeyse

istemsiz bir alay. "Ne var ki? Onunla yüzleşmek yaptıklarını geri almayacak."

"Kapanış, geçmişini geri almakla ilgili değildir. Geçmişin sizin üzerinizdeki kontrolünden kurtulmaktır."

Sözleri almaya hazır olmadığım bir yumruk gibi iniyor, çok uzun zamandır kaçtığım bir gerçekle ağırlaşıyor. Zar zor, söylediklerini kabul edecek kadar başımı sallıyorum, ama buna göre hareket etme fikri bana imkânsız geliyor. Öfke hâlâ çok sıcak. Şimdi onunla yüzleşmeye kalkarsam, kendimi güvenemem. Kendini beğenmiş bir bakış, dikkatsiz bir yorum ve kendimi tamamen kaybederim. Sonra ne olur? Onun başlattığı hikâyede kötü adam olarak resmedilen ben olurum.

Hayal kırıklığı kabırır. "Anlıyorum, gerçekten. Ama şu anda? Eğer onu görseydim, muhtemelen ilk yumruğu ben atardım. Hâlâ çok kızgınım."

Tanıdık pişmanlık acısı keskin ve affetmez bir şekilde içime saplandı. En az üç yılım daha vardı; sevdiğim oyunu oynayabileceğim üç yıl. Ve o bunu benden çaldı. Kariyerimin ne zaman biteceğine ben karar veremedim. Bu kararı o verdi ve o zamandan beri bunun sonuçlarına katlanmak zorundayım.

Dr. Whitfield beni izliyor, sessizliğin kendi sözlerimin etkisini hissetmeme yetecek kadar uzamasına izin veriyor. "Henüz hazır değilsin. Ve bu . Ama bir noktada, ister yüzleşerek ister başka bir şekilde huzuru bularak olsun, bununla başa çıkman gerekecek. Aksi takdirde, seni geride tutmaya devam edecek."

Gerilim biraz gevşer ama ağırlık devam eder.

Bir gün, diye düşünüyorum kendi kendime. Belki bir gün. Ama bugün değil.

Dr. Whitfield sandalyesinde kayarak not defterinde yeni bir sayfa açıyor. "Aile işi hakkında konuşalım. Nasıl gidiyor?"

Göğsümde bir düğüm daha sıkılıyor, hayal kırıklığı yerleşiyor. "Otel işi hayatımda yapmak istediğim şey değil."

Ama ailemi de hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Rugby benim için bittiğine göre benden bir adım öne çıkmamı bekliyorlar."

Ailem bunu anlamıyor. Rugby'nin benim için ne anlama geldiğini anlamıyorlar. Sadece bir iş değildi, benim kimliğimdi, amacımdı. Ve sonra, bir anda yok oldu. Hiçbir uyarı olmadan benden koparıldı.

Şimdi, en büyük oğul olarak, aile şirketini devralmak için tüm gözler benim üzerimde. Babam emekliliğe hazır ve herkes sanki bir sonraki adım buymuş gibi kusursuz bir şekilde başkan rolüne geçeceğimi varsayıyor. Ama öyle değil.

Kaybettiğim her şeyi gömüp istediğim gibi davranamam.

"Üstesinden gelebileceğimi düşünüyorlar ama gerçek şu ki boğuluyorum." Bu itiraf beni çok etkiliyor ve başımı kaldırıp Dr. Whitfield'in sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama her gün bir kayayı yokuş yukarı itiyormuşum gibi geliyor."

"hissettiren ne?"

"Disleksim." İtiraf ağır, sanki yüksek sesle söylemek daha fazla güç veriyor. "Ragbide bunun bir önemi yoktu. Sahada bunu saklayabiliyordum. Ama iş dünyasında değil. Bundan kaçınmak imkansız. E-postaları okuyup yanıtlaması için bir asistan tutmak zorunda kaldım. Yardım olmasaydı, bunları halletmek tüm günümü alırdı."

Bunu saklamak başlı başına bir iş gibi geliyor. İnsanların tembel olduğumu düşündüklerini biliyorum çünkü birinden bir e-postayı yüksek sesle okumasını istemek gibi basit görevleri devrediyorum. Ayak uydurmak için ne kadar çaba sarf ettiğim hakkında hiçbir fikirleri yok.

Ama en kötüsü onların ne düşündüğü değil. Benim hissettiklerim. Aptal. Zayıf. Doğru düzgün okumayı öğrenememiş bir çocuk gibi, her şeyim varmış gibi davranıyorum ama aslında yok. Yakınından bile geçmiyorum.

"Alex, disleksi bir zayıflık değildir. bir meydan okumadır, evet, ama zekanızın ya da değerinizin bir yansıması değildir. Tüm hayatını okumaya bağlı olmayan bir ortamda başarılı olarak geçirdin-bir ortamı burada sen

gelişti. Bu az bir Şey değil. Sizi ragbide başarılı kılan beceriler - esneklik, problem çözüme, liderlik

-Şimdi de işinize uygulayabilirsiniz. Sadece farklı bir şekilde yaklaşmanız gerekiyor."

Dr. Whitfield duraksıyor, sözlerinin aklında yer için bana bir an veriyor.

"Bu disleksinizi saklamakla ilgili değil. Bu, sizin için işe yarayacak bir şekilde yönetmekle ilgilidir. Araçları kullanmak veya yardım için başkalarına güvenmek utanılacak bir Şey değildir. Gerçek liderlik her Şeyi kendiniz yapmak değildir. Ve inanın bana, etrafınızdaki insanlar sizin tembel olduğunuzu düşünmüyor. Aslında, neyle uğraştığınızı bilmelerine izin verirseniz muhtemelen size daha fazla saygı duyacaklardır."

Bana daha çok saygı duymak mı? Teoride belki. Ama gerçek farklı. İnsanların disleksimi bilmesine izin vermek bir seçenek değil. Başkalarına sizin üzerinizde bu tür bir güç verdiğinizde neler olduğunu gördüm - bunu çarpıtıyorlar, size karşı kullanıyorlar. Kendinizi küçük, kırılmış, beceriksiz hissetmenize neden oluyorlar.

Sahip olduğum hayatı inşa etmek, kusurlara yer bırakmayan bir dünyada saygı görmek için çok mücadele ettim. Birinin eline her Şeyi için kullanabileceği bir silah vermeyeceğim. Bazı Şeylerin karanlıkta kalması daha iyidir.

Dr. Whitfield'ın ifadesi yumuşuyor ve sorusu daha kişisel bir hal alıyor. "Depresyon ve anksiyete ile nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Charleston sayesinde daha iyi, ama ikisi de hala orada. Son zamanlarda o kadar ağır değil ama yüzeyin altında gizlendiğini hissediyorum."

"Sanki gitmemiş de çirkin başını kaldırmak için doğru zamanı bekliyormuş gibi mi?"

"Aynen öyle. Bazen endişe beni kör ediyor, özellikle de ofiste." Kelimelerim bir sonraki düşüncemle birlikte ağırlaşarak bocalıyor. "Ya bunu atlatamazsam?"

"Her Şeyi bir anda fethetmen gerekmiyor Alex. Hayat mükemmel bir planla gelmez. Mesele hatalardan kaçınmak değil. Önemli olan onlardan nasıl kurtulduğunuzdur. Sen

Çok şey atlattık ve şu anda tüm cevaplara sahip olmamak sorun değil."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Dr. Whitfield küçük, güven verici bir gülümseme sunuyor. "Öyle. Ama amaç mükemmellik değil, Alex. Bu, çok fazla olmadan önce baskıyı yönetmenin yollarını bulmakla ilgili. Her seferinde bir adım. Ve benim de önermek istediğim bir fikir var.

-kanin terapisi."

Kaşlarımı kaldırıyorum, yarı şaşkın. "Sence bir köpeğe ihtiyacım var mı?" "Bir köpek çok daha fazla yardımcı olabilir. Onların bir özellikle zor günlerde sakinleştirici bir varlık sağlamanın bir yolu."

Bir an düşündüm. "Köpekleri çok severim ama her şey olup biterken bir köpek için zamanım olduğunu sanmıyorum."

Dr. Whitfield konuyu zorlamadan başını sallar. "Bu adil. Şu anda olmak zorunda değil, ama gelecek için düşünülmesi gereken bir şey. Bu arada olumlu şeylere odaklanın, örneğin hayatınızdaki bu yeni kadınla geçirdiğiniz zamana. Her seferinde bir gün yaşayın. Her şeyi bir anda çözmek zorunda değilsiniz."

Sözlerindeki sadelik insanı . Her seferinde gün, büyük resim hala belirsiz görünse bile, yönetilebilir hissettiriyor.

"Ailenizle aranızda bazı sınırlar koymayı da konuşmalıyız. Hissettiğiniz baskının bir kısmını hafifletebilir. Hayatınızı onlar yönetmediğinde beklentileri yönetmek çok daha kolaydır."

Onun için söylemesi kolay. "Annen baharatlı Samoalı bir kadın değil."

Dr. Whitfield gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Haklısınız ama yine de denemeye değer. Bazen insanlar siz onlara söyleyene kadar üzerinizde ne kadar baskı kurduklarının farkına varmazlar."

Bunu anlamam için bana bir dakika verdi.

"Yaranıza gelince, kapanışı bulmak size yeni yollar henüz düşünmediniz . İster ister bir

sohbet, bir çıkış noktası ya da başka bir şey- ilerlemenin anahtarı olabilir."

İlerlemek. İhtiyacım olan şey bu, değil mi? Sadece ailem ya da kariyerim için değil, kendim için de.

Dr. Whitfield not defterini kapatarak bugünkü seansın sona işaret ediyor. "İlerleme kaydediyorsun Alex. Her zaman öyle hissettirmese bile."

Ayrılmak için ayağa kalktığımda kısa bir el sıkışıyoruz, sözleri hala zihnimde yankılanıyor. *İlerlemek.* Bu bir çözüm değil ama belki de şimdilik yeterli.

"Unutma Alex, iyileşme bir süreçtir. Zaman alır. Ve yol boyunca yardım istemekte bir sakınca yoktur."

Ofisten hafiflemiş hissederek çıkıyorum. Düşüncelerim hala dönüyor, ama göğsümdeki sıkı düğüm biraz daha gevşemiş hissediyor, sanki sonunda nefes alabiliyorum.

Koridora adımımı attığımda cebimdeki telefonum çalıyor.

Hey koca adam! Günün nasıl geçiyor?

Yüzüme küçük bir gülümseme yayılıyor. Uzun zamandır ilk kez her şey bu kadar ağır, bu kadar umutsuz gelmiyor. Belki de - sadece belki de- her şey yoluna girecek.

Bir yanıt yazmaya başlıyorum, parmaklarım olması gerekenden daha uzun süre ekranın üzerinde geziniyor. Sonra sessiz bir iç çekişle pes ediyorum ve metin göndermek için tercih ettiğim yöntem olan sesli dikte yöntemine geçiyorum.

Selam, favorim. Günüm harika geçti. Şimdi daha iyi. Aslında. Bütün hafta sonu iş arkadaşlarımdan kaçma şansın var mı? Seni götürmek istediğim bir yer var.

Hmm. Bir şeyler bulmam için bana biraz zaman ver. Sanırım bunu başarabilirim. Nereye gidiyoruz?

Sürpriz oldu.

Bir sonraki mesajı açılmadan önce bir sessizlik oluyor.

Bir gizem, ha? Hoşuma gitti. Kulağa heyecanlı geliyor, koca adam.

Öyle olacak. Söz veriyorum.

Telefonumu cebime geri sokuyorum, dudaklarımda hâlâ o gülümseme oynuyor. Uzun zamandır ilk kez, dört gözle beklediğim bir şey varmış gibi hissediyorum.

Bölüm 15

Alex Sebring

AÇIK RENK BİR KAZAK, BERMUDA ŞORT, ŞAPKA VE KOYU RENK

Güneş gözlüğü - ortama uyum sağlayacak kadar pratik ama gösteriştten uzak duracak kadar rahat.

Son zamanlarda ortalık sakindi - ne sinsi fotoğraflar ne de pusuya yatmış gazeteciler vardı - ama deneyimlerim bana asla fazla rahat olmamak gerektiği gibi zor bir ders verdi. Özel bir anı magazin malzemesi haline getirmek için tek gereken uzun objektifli adi bir fotoğrafçıdır.

Celeste kaosla büyüdü. Her flaştan, en yüksek teklifi verene satılan her samimi çekimden beslendi. İlgi onun yaşam kaynağıydı.

Hatırası hâlâ içimde , beni o sirkine içine çekmesine nasıl izin acı bir şekilde hatırlatıyor - yaratmaktan zevk aldığı bir sirk. Mesele sadece kameralar değildi; küçük anları büyük dramlara dönüştürmesi, her şeyi kamusal bir gösteriye dönüştürmesi ve dikkatleri üzerimize daha da çekmesiydi.

Celeste kafamı gereğinden fazla meşgul etti ve daha fazla meşgul etmesine izin vermeyeceğim. Bu hafta sonu Charleston'la vakit geçireceğim. İşler çok yoğun ve tüm hafta boyunca dört gözle beklediğim kaçamağı başlatma zamanı geldi. Cuma akşamından Pazar gecesine kadar. Plan yok, dikkat dağıtacak bir şey yok. Sadece sakın olacağız ve dünyayı bir süreliğine unutacağız.

Charleston'a sade kıyafetler giymesini, dikkat çekecek gösterişli şeyler giymemesini söyledim. İçinde birkaç mayo olan bir haftalık çanta, denizde bir hafta sonu için yeterli ve bir randevu için bir kıyafet. Bu kadar.

rahatça yaslanıp otelin kapısına doğru bakıyorum, bekliyorum. Kapılar açıldığında ve o dışarı adımını attığında, sanki hava değişiyor.

Bir an için nefesim kesildi. Lanet olsun.

Şık bir kot şort, bir tişört, arkadan gözüken at kuyruğu ile aşağıya doğru çekilmiş bir şapka ve yüzünün yarısını kapatan büyük boy güneş gözlükleri.

Ama sorun şu: çok iyi görünüyor. Kıyafetiyle ilgili hiçbir şey göze çarpmamalı ama yine de bir şekilde başka tarafa bakmayı imkansız hale getiriyor. Belki de bacaklarıdır. Ya da güneş ışığının tenine vurup onu yumuşak altın sarısı bir ışıltıya bürümesi.

Omzuna asılı çantasıyla bana doğru adım atıyor, dikkat çekmemeye çalışan biri için fazla cazip görünürken kaygısız bir tavır sergiliyor.

duruyor, büyük güneş gözlükleri o şakacı ela gözlerini gizliyor ama ağzının bir sırtış geçiyor. "G-Wagon'u arıyordum."

Jeep'i işaret ediyorum. "Bu araç çok daha az dikkat çekiyor. Bu hafta sonu amacımız radara yakalanmamak."

Charleston omzundaki kayışı ayarlıyor ve bilmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Düşük profil... Bunu çok sevdim."

Cipe biniyoruz ve o yerleşir yerleşmez uzanıp çenesini hafifçe kavrayarak yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Neymiş o?" Merakı şakacı bir gülümsemeyle karışıyor.

Başımı eğiyorum. "Sadece şapkanı görmeye çalışıyorum."

Sırtışı genişliyor ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu . Şapkanın önünde kalın harflerle D4K işlenmiş.

"D4K? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Sırıttıyor, belli ki benim bilgisizliğimden hoşlanıyor. "Bu Dak'ın amblemi. Bilirsin, Dak Prescott? Dört numara?"

Onun aşkı.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Ciddi misin? Benimle bir hafta sonu kaçamağına **Dak** şapkası takarak mı geliyorsun?"

"Bekle, daha iyi olacak." Gözlerinde fesatlık dans ederken gömleğinin eteklerini çekiştiriyor. "Oku ."

Gözlerim göğsündeki grafiğe kayıyor-Dak Prescott önde ve ortada. Resminin altında, kumaş boyunca kıvrılan bir metin satırı var, ancak göğsünün kıvrımına yayılan yazı tipi, biraz daha fazla çaba sarf etmeden okumayı imkansız kılıyor.

Lanet disleksi.

Gözlerimi kısarak hafifçe eğildim. "Oturuş şeklinden dolayı yazı tipi biraz bozuk."

Hayal kırıklığı keskin ve istenmeyen bir şekilde yükseliyor. Onun önünde lanet olası bir tişörtü okumayı bile beceremediğim gerçeği, itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Charleston koltuğunda iki büküm oluyor, bana okurken kahkahalar yükseliyor. "Diyor ki, '**Büyük... Dak... enerji.**'"

Kendime rağmen bir kahkaha atıyorum. "Oh lanet ."

"Yapmayı planlıyorum, JC... *iyi... uzun... ve sert*," diyor çabucak, sırtışı kendini fazla beğenmiş bir hal alarak genişliyor. "Sorun nedir? Dak'ı mı kıskanıyorsun?"

Alay ediyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama ne kadar inandırıcı olmadığımı ben bile duyuyorum. "Hayır, tabii ki değil."

Evet, kıskandım. Onun yerine benim şapkamı ve tişörtümü giydiğini görmeyi tercih ederim. Ama benim kendi rugby ürünlerim olduğundan tamamen habersiz.

Başını eğiyor, eğilirken şakacı bir kaşını kaldırıyor, kasketinin kenarı benimkini sıyrıyor. İçimde kıvılcımlar çaktıran bir sırtışla uzanıyor, ikimizin de şapkasını düzeltiyor ve aradaki mesafeyi kapatıyor. Dudakları benimkilere değiyor -yumuşak,

Tatlı ve telaşsız bir öpücük, derinden vuran, içimde hiçbir güvenin bir arada tutamayacağı bir şeyi çözen türden.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Sözleri yumuşak ve şakacı bir ton taşıyor.

Düşünüyormuş gibi yaparak çenemi ovuşturuyorum.

"Marjinal olarak." Sırtışı derinleşiyor, tatmin olmuş ama hâlâ şakacı. "Güzel."

Jeep yolda gümbür gümbür ilerliyor, lastikler kaldırımında uğulduyor. Charleston ayaklarını gösterge paneline dayamış, saçları rüzgârda dans ediyor. Dikkatimi tekrar yola vermeden önce ona hızlıca bir göz atıyorum. Tamamen rahat görünüyor, kaygısız bir memnuniyetin tam resmi.

"Dinlediğin şu garip şarkıların linklerini bana mesaj atabilir misin?"

Telefonunu çıkarıp gülüyor. "Müziğimi sevdiğini *biliyordum*."

Başımı sallıyorum. "Hayır, istemiyorum. Şarkıların hazır olmasını istiyorum ki birlikte olduğumuzda senin için çalabileyim."

Kıkırdayarak sırtıyor. "Yalancı. Ben yokken kesinlikle benim müziğimi dinleyeceksin."

Başımı tekrar sallayarak sırtıyorum. "Hayır, şeyi yanlış anladın. Müzik bir insan hakkında çok şey söyler. Şarkı seçimlerinle seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Sen öyle diyorsan." Telefonuna bir şeyler yazarken sırtıyor. Bir an sonra telefonum bardak tutucusunda çalışıyor.

"Sana giriş bilgilerimi gönderdim. Bu, birden fazla şarkının linkini paylaşmaktan daha kolay." Gözlerinde şakacı bir parıltıyla bana bakıyor. "Bu arabanın Bluetooth'una bağlanmamın bir sakıncası var mı?"

Konsola doğru işaret ediyorum. "Yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım."

"Beni daha iyi *tanımanızı* istiyorum... *şarkı seçimlerimle*."

Telefonundaki birkaç tuşa dokunuyor ve Jeep'in Bluetooth'u yanıt olarak çalıyor. Bir saniye sonra, tuhaf şarkılarından biri hoparlörlerden dökülüyor, arabayı çok belirgin bir şekilde ona ait olan ritimler ve melodilerin karışımıyla dolduruyor.

Charleston koltuğunda arkasına yaslanıyor, yüz ifadesini bir kıvılcımı aydınlatıyor. "Bunu daha önce hiç duymadığınıza eminim."

Ona yan gözle bakıp sırtıyorum. "Flaş haber. duymadım."

O gülüyor. "Bu bir 'Yaramaz Yaramaz' tarafından John

Parr-- klasik bir 80'ler havası." "Kesinlikle."

Şarkı çalmaya başlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan o tamamen hareketleniyor, sesi son derece yüksek ve hayat dolu bir şekilde şarkıya eşlik ediyor. Elleri dizlerine vuruyor, vücudu ritimle birlikte zıplıyor ve bir an için sadece şarkı söylemiyor, performans sergiliyor. Bu şarkıda itiraf edeceğinden çok daha fazla dans ettiğine hiç şüphem yok.

Ara sıra ona bakıyorum ve aklımdan bir düşünce geçiyor: *Tanrım, buna alışabilirim.*

Performansı devam ederken aklına başka bir düşünce gelir Aklımda. "Biliyor musun, bana arkadaşımın karısını hatırlatıyorsun... tek farkla, o iyi şarkı söyleyebiliyor."

Charleston sahte bir öfkeyle soluyarak koluma hafifçe vuruyor. "Kusura bakmayın ama hepimiz müzikal süperstarlar olamayız, değil mi?"

Sırtıyorum, ağzımın kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Laurelyn öyleydi."

Adı ağzımdan kaçtığı anda, sessizce kendimi azarlıyorum. Muhtemelen bu çok ileri bir adımdı - onu gerçekte kim olduğumu anlamaya yaklaştıran bir başka ekmek kırıntısı. Ama dürüst olmak gerekirse, çok da endişeli değilim. Kimliğimi keşfetmeye pek ilgi göstermedi.

Kaşlarını çatıyor. "Laurelyn kim?"

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum. "Arkadaşımın Amerikalı karısı. Evlenmeden önce ünlü bir country müzik yıldızıydı. Avustralya'ya taşınmak ve onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçti."

"Gerçekten kariyerinden vazgeçti mi?" Sözlerindeki şaşkınlık açıkça belli oluyor.

"Elbette. Hâlâ müzik endüstrisinde çalışıyor ama artık sahnede değil. Öncelikleri değişti - Jack ile bir aile kurmak odak noktası haline geldi.

Charleston koltuğunda kıpırdanıyor, belli ki ilgisini çekmiş. "*Country müzik yıldızı* dediğinizde Nashville'deki barlarda çalan, zor durumdaki bir sanatçıdan mı bahsediyoruz?"

"Hayır. Çok tanınmış bir grubun orijinal solistiydi. Oldukça başarılı. İsmi söylesem kim olduklarını kesinlikle bilirsiniz."

"Vay . Çok özverili bir davranış, uğruna çok çalıştığı bir şeyden vazgeçiyor olmalı."

"Onun bu şekilde gördüğünden şüpheliyim. Laurelyn Jack'e deliler gibi aşık. Evlilik ve çocuklar onun için şöhretten daha önemli. Ve çok mutlular. Dürüst olmak gerekirse, sahip oldukları şeye imreniyorum."

Charleston'ın gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal alıyor. "Birlikte harika bir şey inşa etmişler gibi görünüyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, Jack ve Laurelyn'in düşüncesi göğsüme ağır ama sıcak bir şekilde yerleşiyor. "Mücadelesiz olmadı, aslında pek çok mücadele oldu. Hiçbir evlilik mükemmel değildir. Ama evet, inanılmaz bir şey yarattılar."

Limana girdiğimde cip yavaşlıyor, tuzlu su kokusu tekne motorlarının hafif uğultusuna ve açık pencerelerden gelen rüzgârın sabit fısıltısına karışıyor. Charleston biraz daha dik oturuyor, bakışları suyun üzerinde hafifçe sallanan şık teknelerin sıralarını tarıyor.

Başını hafifçe eğiyor. "Tekneyle mi açılıyoruz?"

Ona doğru bakıyorum, aklıma ani bir düşünce geliyor: onu deniz tutarsa?

"Evet, tabii su üzerinde iyi değilseniz."

Başını sallıyor, at kuyruğu . "Hiçbir fikrim yok.

Daha önce hiç tekneyle okyanusa açılmamıştım."

"Her ihtimale karşı yatta misafirler için ilaç bulunduruyorum."

Kaşları kalkıyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Bir *yat* mı?" Kıkırdıyorum, park yerine çekiyorum. "Evet, bir yat."

Gözlerini şakacı bir şekilde bana dikeyor. "Ailenin yatı mı?"

Motoru durdururken sırttım. "Hayır. O benim."

Gözleri , şaşkınlığı karışıyor ve beni hâlâ bir araya getirmeye çalıştığı bir yapboz gibi inceliyor. "*Kimsin sen?*"

Ağzımın köşesi kaldırıp alaycı bir sırıtışa dönüştürüyor.

"Bilmek istemez miydin?"

Koltuğunda yaslanıp kollarını kavuşturuyor, şakacı şüpheciliği tam anlamıyla sergileniyor. "Burada ünlü biriyle koşturuyorum ve bunun farkında bile değil miyim?"

Cipten inerken başımı sallayarak gülüyorum ama ona bir cevap vermiyorum.

Jeep'in arkasından çantalarımızı aldım. "Şapkanı aşağıda tut ve güneş gözlüklerini çıkarma."

Beni incelerken kaşları çatılıyor, beni gerçekten inceliyor.

-Sanki daha yeni çözmeye başladığı bir gizemi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi. ", değil mi? Ünlüsün." Soru, savurmaya hazır olmadığım bir folsolu top - ne burada ne de şimdi. "Eskiden öyleydi. "Eskiden öyleydim. spot ışığı. Ama artık değil."

Kalçasını cipe yaslamış, kollarını kavuşturmuş. "Bu hiç hoşuma gitmezdi - spot ışıkları altında olmak. Görülmemekten ya da duyulmamaktan memnunum."

Sözleri içine işliyor, garip, beklenmedik bir huzur duygusu getiriyor.

Yaklaşıyorum, şapkalarımızın kenarlarını nazikçe geriye itiyorum, sadece yüzünü benimkine doğru eğecek kadar. Dudaklarım onunkilere değiyor.

Yumuşak, telaşsız bir öpücükle, kelimelere dökemediğim bir şey için sessiz bir teşekkürle.

Geri çektiğimde gözleri benimkilerle buluştu. "Bu ne içindi?"

"Sen olduğun için."

Elini onu yatın beklediği rıhtıma doğru götürüyorum. Tekneye adım attığımızda motorun hafif uğultusu ayaklarımızın altında titreşiyor. Yatın bakıcısı benimle birlikte hızlı bir kontrol listesini gözden geçiriyor ve resmi olarak onu bana teslim etmeden önce tüm güvenlik kontrollerinin tamamlandığını onaylıyor.

Artık tamamen kendi başımızayız.

Charleston'a bakıyorum, yüz ifadesi heyecan ve merak arasında gidip geliyor.

"Yola çıkmadan önce sizi gezdireyim."

Ona yerleşim planı boyunca rehberlik ederken peşimden geliyor, geniş gözleri her ayrıntıyı kavırıyor. Dümende, küpeşteye rahatça yaslanıyor, bana bakarken gözlerinde eğlenceli bir parıltı var. "Deneyimli bir denizci misin?"

Bu soruyla eğlenerek sırttım. "Hayır, ama ben deneyimli bir *yatçılıym*. Kraliyet Yatçılık Birliği, bu güzelliğe kaptanlık etmek için fazlasıyla nitelikli olduğumu beyan ediyor."

Hafif ve alaycı bir şekilde gülüyor. "Sadece bizi *Adrift* gibi gerçek bir hikayeden uyarlanmış bir filmin yıldızlarına dönüştürmeyeceğinden emin olmaya çalışıyorum."

Kıkırdıyorum, ağzımın kenarları kalkıyor. "Düşünüyorum da Film nasıl bitiyor, sanırım pas geçeceğim." "Akıllıca olur."

Bir adım daha yaklaşıyorum, elim hafifçe sırtına değiyor. "Merak etme. Kıyıdan asla çok uzakta olmayacağız."

Gözlerinde merak parıldıyor. "Nereye gidiyoruz?" "Akşamı sahil şeridi boyunca gezerek geçireceğiz."

Sonra yol üzerinde bir yerde akşam yemeği için duracağız. Ve bu gece Newcastle'ın hemen dışında demir atacağız."

Yaklaşırken gözlerinde heyecan kıvılcımları çakıyor. Kollarını bana dolayarak, muzip bir parıltıyla başını eğiyor. "Demir atalım mı diyorsun?" Sesi şakacı ve alaycı bir şekilde alçalıyor. "Sen de bu gece çapanı içime atmayı mı planlıyorsun?"

Benim yaramazlığım onunkıyla eşleşiyor. "Bu gece çapanı kesinlikle sana atıyorum ve iyice sabitlendiğinden emin olacağım."

Sözlerinden şakacı bir baştan çıkarma damlıyor. "Ooh, yatçılıkla ilgili konuşmaların çok edepsiz. Devam et."

"Gelmeye devam edeceğim."

Hızlı bir öpücükle ağzını yakalıyorum, geri çekilmeden önce tadına bakıyorum. "çıkmamız gerekiyor. Newcastle'a üç buçuk saat var ve ben uygun bir saatte demir almak istiyorum."

"Akşam yemeğinde ne yapacağız?"

". Chloe bizi ."

Yüzü aydınlanıyor, heyecandan gözleri parlıyor. "Chloe yine bizim için yemek mi yaptı?"

"Sayılır. Yemek ve yemek tarifleri gönderdi. Ama uyarayım, mutfaktan beni sorumlu muhtemelen yatı ateşe veririm. Yani, yemek yapmak sana kalmış. Temizliği ben hallederim."

"Yemekleri ve temizliği seve seve yaparım, yeter ki sen yelken. Ve *demir atma*."

Bir elimi beline dolayarak onu daha yakına çekiyorum, sözlerim şakacı bir mırıltıya dönüşüyor. "Bana güvenebilirsin."

Yat limandan çıkıp açık sulara doğru usulca süzülüyor. Güneş ufukta alçalıyor, dalgalara altın rengi bir ışıltı yayıyor. Charleston dümenin yanındaki kokpit koltuğuna yerleşir, rüzgâr şapkasının kenarını çekiştirir.

Uzanıyor ve engellemek için elini banknotun üzerine bastırıyor.

"Artık limanın dışındayız," diye sesleniyorum rüzgâra karşı, sırtarak ona bakıyorum. "İstersen bundan kurtulabilirsin."

Bana bilmiş bakış fırlatıyor, dudakları sırtarak kıvrılıyor. "Bunu Dak şapkamdan nefret ettiğin için söylüyorsun."

Bizi sahil şeridi boyunca yönlendirirken gözlerimi ayırmıyorum. "Madem öyle, o zaman gömleğini de çıkar."

"Sen ."

"Seni er ya da geç bundan kurtaracağım." Bu kadarı kesin.

Gözleri muziplikle parlıyor. "Umarım er ya da geç olur."

Uzanıp şapkasını çıkarıyor ve saçlarını serbest bırakıyor. Koltuğunda arkasına yaslanırken esen rüzgâr saçlarını yakalıyor ve gevşek teller yüzünün etrafında dans ediyor.

Charleston'ın dikkati yatın altında dalgalanan suya kayıyor. Bir süre sonra bana dönüyor, gözleri meraktan yumuşamış. "Günün nasıl geçti?"

Bu soru Dr. Whitfield ile yaptığım seansı aklıma getirdi. Bir an için ona gerçeği söylemeyi düşündüm. Ama sonunda tuttum. Çünkü ben böyle yaparım.

İki haftada bir terapide bir saat geçirdiğimi itiraf etmek karmaşık hissettiriyor. Hatta utanç verici. Hayatta sahip olduğum tüm avantajlarla -ve onun bulunduğu yere gelmek için ne kadar çok mücadele ettiğini bilerek- yaşadığım adaletsizliklerden ona nasıl şikayet edebilirim?

O kadar güçlü ki, hayattaki limonları limonataya dönüştürmenin timsali. Sadece limonata değil. Hayır, o limonları olağanüstü bir şeye dönüştürüyor... limoncello gibi.

Onun katlandığı ve üstesinden geldiği şey, ona söylediğimden ve onun bilebileceğinden çok daha fazla hayranlık duyduğum bir şey. O sadece hayatta kalan biri değil; o bir savaşçı. Hayatın karşısına çıkardığı tüm engelleri aşan ve bir şekilde gülümseyerek zirveye çıkan bir kadın.

"Benim için her şey aynı. Bugün özel bir şey yoktu. Şu ana kadar. Peki ya sen? Heyecan verici bir şey oldu mu?"

Soul Sync bugün mü?"

Küçük bir inilti çıkarıyor. "Aslında Soul Sync'te oldukça heyecanlı bir gündü."

"Dur tahmin edeyim, yeni bir randevu odası mı tasarlayacaksın?" "Evet, ama işin heyecanlı kısmı bu değil."

Acaba ünlü biri mi ? "Söyle bana." "Kleopatra bugün geldi." Bu dikkatimi çekti. "Neden?"

Charleston omuz silkiyor. "Maçı bozduğun için kıyameti koparmak için."

Benden bir kahkaha kaçıyor ve Charleston şakacı bir şekilde gözlerini kısıyor. "Hiç komik değil," diyor ama kendi kahkahası ona ihanet ediyor.

"Oh, kesinlikle komik."

"Ben orada değildim ama kızgın olduğunu, korkutucu olduğunu söylediler. Dürüst olmak gerekirse, biraz akli dengesi yerinde olmayabilir."

"Öyle bir hava yayıyordu. Bazı şeylere takıntılı olduğunu fark ettim. Bir şeye kilitlendiğinde sanki başka hiçbir şey yokmuş gibiydi." Bana eskiden tanıdığım başka birini hatırlattı.

"Onun ne kadar incindiğini duymak beni suçlu ."

"Hey, bunların hiçbirisi için suçlanacak kişi sen değilsin."

Omuz silkiyor, düşünceleri yüz ifadesinden okunuyor. "Bazıları öyle olduğumu iddia edebilir. Eğer yapmasaydım-" Kendini durduruyor ama suçluluk duygusu yüzünden okunuyor.

"Sana söyledim, Kleopatra ile ikinci bir randevu için geri dönmezdim. Soul Sync'e dönmemin tek nedeni seninle konuşmaktı."

Yavaşça başını sallıyor ama suçluluk duygusunun hâlâ gözlerinde yaşadığını görebiliyorum. "Bu konuda kendimi kötü hissetmekten alıkoyamıyorum."

"Çünkü sen kocaman bir kalbi olan harika bir insansın." Ona bakıyorum, ne kadar fazla düşündüğünü fark ediyorum. "Buraya gel."

Koltuğundan kalkıp benimle dümen arasında durarak ağırlığını bana veriyor. Yüzünün yan tarafına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Şimdi," diyorum usulca, saçlarını geriye doğru tarayarak, "o tuhaf müziğinden biraz aç. Seni daha iyi hissettireceğini biliyorum."

"Beni zaten çok iyi tanıyorsun." geri dönüyor, neşesi yerine geliyor. "Pekâlâ, Kaptan Swoony. Ne tür bir müzik dinlemek istersiniz?"

"Sen DJ'sin."

"Bu şeyin hız var mı?"

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Sanırım otopilot demek istedin." "Her neyse," diyor küçümseyici bir el sallamasıyla.

"Öyle mi?" "Öyle." Ufku tarıyorum, sakın suları fark ediyorum

ileride. "Ve evet, temiziz. Bir süreliğine takmak güvenli."

Telefonunu çıkarıp yatın Bluetooth'una bağlıyor ve müzik listesinde geziniyor.

Hoparlörlerden yumuşak notalar yükseliyor, göz ucuyla bakıyorum. "Ne dinliyoruz?"

Yüzü aydınlanıyor. "Bu Air Supply'dan 'Chances'. Eğlenceli bir gerçek: Avustralyalılar."

Sanırım tenekem o grubu dinliyor. "Tek bir Air Supply şarkısı bile söyleyemem."

Teatral bir solukla göğsünü tutuyor, gözleri irileşiyor. "Sen, dostum, ciddi anlamda yoksunluk çekiyorsun. Ama endişelenme." Bana şakacı bir göz kırpıyor. "Seni eğiteceğim. Bu gezinin sonunda tüm büyüklerin hayranı olacaksın."

Sanırım neyin iyi müzik olduğu konusunda farklı fikirlerimiz var. Ama ben cevap veremeden yaklaşıp kollarını omuzlarıma doluyor. Dokunuşu sıcak ve sakinleştirici.

"Benimle dans et," diye fısıldıyor, sözlerindeki nazik davet karşı koyamadığım bir şeyi harekete geçiriyor.

Hiç tereddüt etmeden kollarımı beline doluyorum. Dümenin yanında yavaş bir daire çizerek birlikte sallanırken müzik aramızdaki sessizliği dolduruyor.

O anla ilgili her şey doğru hissettiriyor - benimkine bastırılmış vücudu, suyun altındaki nazik yuvarlanma

Yumuşak melodi bir koza gibi etrafımızı sarıyor. Ona sımsıkı sarılıyorum, burada onunla birlikte olmanın basit ve mükemmel huzurunun tadını çıkarıyorum.

BİRKAÇ SAATTİR KIYI ŞERİDİNDE YELKEN AÇIYORUZ. hala görülebiliyor ama biz ilerledikçe sürüklenip gidiyor. Charleston oturduğu yerden kalkıyor, kabine doğru ilerlerken parmakları omzuma hafifçe dokunuyor.

"Ben yemeğe başlayacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Ben de açım."

"Sen her *zaman* açsın," diyor kıkırdayarak.

Yatın hızını yavaşlatıyorum, vitesi boşa aldığımında motorun uğultusu azalıyor. Su sakın, batan güneşin altın tonları yüzeye yayılıyor. Görünürde başka bir tekne yok; sadece biz, açık su ve sonsuz ufuk.

Charleston açık hava yemek alanına tabak taşıyarak yeniden ortaya çıkıyor. Chloe'nin gönderdiği her şeyi hazırlamıştı; böyle bir akşam için son derece uygun, sade ve zarif yemekler. Onu hazırlarken görmek, telaşsız ve doğal hareketleri, kendine özgü bir sihir gibi hissettiriyor.

"Bu akşam yemek kolay." "Ne gönderdi?"

"Dereotlu somon füme, salata, birkaç farklı peynir, ekşi mayalı ekmek." Tabakları masaya yerleştiriyor. "Oh, ve mükemmel eşleştirilmiş şarabı da unutmayalım."

Motoru durdurup yatın akıntıyla tembelce sürüklenmesine izin veriyorum. Masada ona katıldığımında, uçsuz bucaksız okyanus ve batan güneşin yumuşak ışıltısıyla çerçevelenmiş görüntüsü bir an için nefesimi kesiyor.

Oturuyoruz, soğuk beyaz şarap kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve içime ezici bir huzur duygusu yerleşiyor. ,

Charleston yanımdayken, sanki taşıdığım yük sonunda kalkıyor.

Depresyon, endişe, öfke, hepsi arka planda kayboluyor, uzak ve bana karşı güçsüz. Onunla sadece neşe var. Sadece ışık. Kendimin en iyi versiyonu gibi hissetmemi sağlıyor.

Belki ben de onun içindeki iyiliği ortaya çıkarıyorumdur?

Yemeklerin ve manzaranın tadını çıkarıyoruz, dalgaların yumuşak sesi mükemmel bir fon oluşturuyor.

"Peki, neden iç tasarım? Kariyer için bunu seçmenize ne sebep oldu?"

Şarabından yavaş ve bilinçli bir yudum alıyor, gözlerinde nostalji titreşiyor. "Aslında biraz komik. Büyürken sahip olduğum her şey -daha doğrusu sahip olduğum az şey- çoğunlukla bahçe satışlarından geliyordu."

Sözleri beni beklediğimden daha çok etkiledi, onun bu kadar az şeye sahip olduğunu düşününce içime bir hüznün çöktü.

"Büyüdüğümde karavan parkında ufak tefek işler yapardım. Leonard ve Janet bana orada burada birkaç dolar öderlerdi. Çok değildi ama o zamanlar bir servet gibi geliyordu. Sonunda, başkalarının hurdalarını alıp hazineye dönüştürmeyi sevdiğimi fark ettim. Bir bahçe satışında eski, çirkin bir dekor parçası bulur, biraz boya veya el işi malzemeleri alır ve onu gurur duyduğum bir şeye dönüştürürdüm."

Omuz silkiyor ama gözlerinde bir gurur parıltısı var. "Domuza ruj sürme konusunda oldukça iyiyim."

Gördünüz mü? Limondan limoncelloya, sana söylüyorum.

Gülümsüyorum, hikâyesinden etkileniyorum. "Ve şimdi, buradasın, bu yeteneğini bir kariyere dönüştürüyorsun. Etkileyici."

Yüz ifadesi düşünceli bir ifadeye dönüşüyor. "Eskiden beni en çok utandıran şeylerden birinin aslında beni bugün olduğum yere getiren şey olması ne kadar komik."

Gözleri gururla parlıyor. "Kim derdi ki başkalarının çöplerini boyamak bir gün beni Avustralya'ya getiren bir iş olacak... ve inanılmaz bir insanla tanışacağım."

Senin gibi bir *adam* mı?" Sözleri daha sessiz, daha samimi bir mırıltı halinde çıkarken gülümsemesi yumuşuyor. "Kader bazen gizemli yollarla işler."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini elime alıyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Komik şey, kader."

Birden yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ardından şen kahkahalar atıyor. Yata hoparlörlerinden çalan şarkıyı işaret ediyor. "Bu şarkı - Styx'ten 'Too Much Time on My Hands' - anılarımı canlandırıyor. Robin'le olan çok az mutlu anıdan biri. Pek fazla anım yok ama bu var ya? İyi bir tane."

Daha da yaklaşarak dirseğimi masaya dayıyorum, ilgimi çekiyor. "Bana bundan bahset."

Kıkırdıyor ve koltuğuna geri yerleşiyor. "Ben küçükken Robin'in arabası yoktu. Hep Charlene'inkini ödünç alırdı; Burt Reynolds'ın *Smokey and the Bandit* filminde kullandığı 1978 model siyah bir Firebird." Duraklıyor ve bana yan gözle bakıyor. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Üzgünüm, hiçbir yok."

Elini sallayarak reddetti. "Sana sonra gösteririm." Devam etmeden önce gözlerinde muzip bir parıltı dans ediyor. "Her neyse, o araba çok hızlıydı. Robin ve Charlene de onu cehennemden çıkmış yarasa gibi sürdüler."

Bir an duraksıyorum, onu yetiştiren bu kadınlardan bahsetme şekli beni şaşırtıyor. Annesine her zaman Robin ve büyükannesine Charlene diyor. Bu sık duyduğum bir şey değil - çoğu insan anne ya da annecanne, büyükanne ya da nine der. Bunun bir nedeni olmalı.

Şimdilik boş veriyorum. Sormak için uygun bir an gibi gelmiyor.

Öne doğru eğiliyor, enerjisi yükseliyor, her kelimesi canlı bir ritimle akıyor. "Eskiden gittiğimiz çakıllı bir yol vardı ve tam Y'ye ayrılıyordu."

bölündü, yol genişledi ve çakıllar kalınlaştı - yapmaktan hoşlandığı şey için mükemmeldi."

Gözleri sevgi dolu. "Ne zaman o noktaya gelsek Robin bu şarkının sesini sonuna kadar açar ve bana 'Yapmamı ister misin bebeğim?' diye sorardı." Charleston'ın kahkahası zengin ve filtresiz bir şekilde yükseliyor. "Ve ben orada, yolcu koltuğunda duruyordum - bir çocuğun olması gereken arka koltukta değil - bunu yapması için ona bağıırıyordum."

Merakım arttı. "Tam olarak *ne* yapacaksın?"

Bana şakacı, neredeyse cüretkâr bir bakış atıyor. "Çakıl sürüklemenin ne olduğunu biliyor?"

"Aydınlat beni."

Hikâyeyi anlatırken elleri sanki Firebird'e geri dönmüş gibi hareketli bir şekilde hareket ediyor. "Arabayı çakılların üzerinde döndürdüğünüzde olur - drift gibi ama daha karışık. Robin her seferinde bunu başarırdı, lastikleri bu çılgın dönüşte çakılların üzerinde mükemmel bir şekilde kaydırırdı." Gülümseyerek başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, beni öldürmediği için şanslıyım. O T-tops'lardan uçup gidebilirdim."

Zihnimde oluşan görüntüyle gözlerim açılıyor. "Kulağa çok tehlikeli geliyor."

Yüzünde bir ciddiyet gölgesi belirliyor. "Çok tehlikeliydi."

Bu pervasızlık bana ağır geliyor. Bir ebeveynin çocuğunu bu tür bir tehlikeye atmasını kabullenmek zor. Ama sonra hatırlıyorum, Charleston doğduğunda Robin de henüz bir çocuktur. Belki de daha iyisini bilmiyordu ya da belki de enine boyuna düşünmemiştir.

Charleston'ın ifadesi yumuşar, sözleri sessiz bir kararlılıkla doludur. "Sana şu kadarını söyleyeyim, çocuğumu asla böyle bir tehlikeye atmam. Asla."

Charleston'ın vücudunda dikkatsiz bir kemik bile yok. O kadarını biliyorum. Yaptığı her şey bilinçli ve düşünceli. Konuşma şeklinden, hareketlerine kadar.

dünyayı dolaşıyor. Pervasızlık onun doğasında yok. Gelecekteki çocuklarını koruyacağını söylüyorsa, ona inanırım.

Ama sözlerindeki bir şey aklımdan çıkmıyor. *Çocuğum*. İlk kez çocuk sahibi olmaktan bahsediyor.

"Bir gün çocuk sahibi olmayı düşünüyormuşsun gibi geliyor." Çok fazla zorlamak istemediğim için soruyu sıradan tutuyorum.

Omuz silkiyor, bakışları ufka doğru kayıyor. "Evet, belki... eğer koşullar uygun olsaydı."

Aklımda olan soruyu sormak için doğru zaman hissettim. "Bana bir koca aramadığını söylemiştin. Hiç istemediğin için mi? Yoksa şu anki hayatına uymadığı için mi?"

Duraksıyor, cevap vermek için zaman ayırırken yüz ifadesi düşünceli. "Robin, Charlene ve karavanımızın döner kapısından giren erkeklerle bir döngüyü izleyerek büyüdüm. Ortaya çıkarlar, istediklerini alacak kadar uzun süre kalırlar ve sonra giderlerdi." Sözleri alçaldı, dile getirilmemiş bir acıyla doldu. "Ama tek taraflı değildi. Robin ve Charlene o adamları da onlardan alabilecekleri her şey için kullandılar. Karmaşık bir durumdu."

Devam ederken bakışları ufka sabitleniyor: "Ben öyle olmak istemiyorum. Benimle ilgilenmesi için asla bir erkeğe bağımlı olmayacağım ve asla bir erkeğin merhametine kalmayacağım. Her zaman kendi ayaklarımın üzerinde duracağım ve karşıma ne çıkarsa çıksın üstesinden geleceğim."

Sözleri aramıza yerleşiyor ve bir an için onun için -ya da herhangi bir kadın için- bu tür bir korkuyu, asla başkasına güvenmeme kararlılığını taşımanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum. "Bağımsız olma ihtiyacını anlıyorum ama hayatı birlikte paylaşacağın bir partnerin olması seni zayıf yapmaz. Doğru erkek duracaktır, üstünüzde değil. Bir ilişki asla birine *ihtiyaç duymakla* ilgili olmamalıdır. Bu

yükü paylaşmayı seçmekle ilgilidir, böylece ikiniz de her şeyi tek başınıza taşımak zorunda ."

Sessizleşir, kaşları düşünceli bir şekilde çatılır. Bir süre sonra yavaşça başını sallıyor. "Bu gerçekten iyi bir nokta, JC. Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Hemen başka bir şey söylemiyor, sadece suya bakıyor, ağzının kenarları sessiz, düşünceli bir gülümsemeye dönüşüyor. Eli benimkine değişiyor ve hafifçe sıkıyor. "Bana farklı bir bakış açısı gösterdiğin için teşekkür ederim."

Bu büyük bir açıklama ya da hayat değiştiren bir aydınlanma değil. Bu küçük, paylaşılan bir an. Ve şimdilik, bu fazlasıyla yeterli.

Ckapt'ca 1W

Alex Sebring

YAT DURMAK İÇİN SÜZÜLÜYOR, ÇAPANIN YUMUŞAK TIKIRTISI

Gecenin durgunluğunu kesen zincir. Newcastle'ın kıyı şeridi uzakta uzanıyor - şehir ışıklarının soluk parıltısıyla yumuşatılmış pürüzlü bir siluet. Gözle görülebilecek kadar yakın ama ayrı bir dünyadaymışız gibi hissettirecek kadar uzak. Burada dokunulmazız. Gizli. Tam da istediğim gibi.

Güverteye çıkıyorum, gece havası tenimde serinliyor, tuz ve özgürlük kokusuyla zenginleşiyor. Deniz sakın, bana kendi özel dünyamızda yüzdüğümüzü hatırlatan bir ritimle tekneyi hafifçe sallıyor. Tepemizde sayısız yıldız gökyüzüne yayılıyor ve ay suyun üzerinde gümüş bir yol çiziyor. Buradan başka hiçbir yere sessiz bir davet.

Charleston yalınayak pruvada duruyor, silueti ay ışığında usulca parlıyor. Böyle bir hafta sonu -her sabah yanımda, saçları yastığa karışmış, eli göğsümde tembelce geziniyor- yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu çoktan unuttum.

Arkasına geçiyorum, esinti saçlarını karıştırırken kollarımı beline doluyorum. Bana doğru eğiliyor, vücudu benimkine uyuyor. "Burada sadece biz varız."

Başını hafifçe eğiyor, gülümsemesi yumuşak ama alaycı. "Bütün bir hafta sonunu benimle yalnız geçirebileceğini düşünüyor musun Kaptan Swoony?"

Dudaklarım kulağına değiyor. "*Hayatta kalmak* mı? Charleston, ben *gelişeceğim*."

Obana geri bakıyor, gözleri parlıyor yaramazlık. "Büyük laflar. Kendini abartmadığına emin misin?"

Ellerimi belinde gezdiriyorum. "Dayanma gücüm var. Asıl soru şu: "Siz istiyor musunuz?"

Bana doğru eğildi. "Puh-lütfen. Pazar gününe kadar bayılan sen olacaksın."

Onu biraz daha yaklaştırıyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

Yumuşak bir kahkaha atıyor, sesi tekneye vuran dalgalar kadar sakın.

"Bana bir dakika verin. Hemen döneceğim."

Birkaç battaniye ve birkaç yastık almak için güvertenin altına iniyorum. Döndüğümde hâlâ pruvadaydı, saçları ay ışığını yakalıyordu.

Battaniyeleri ve yastıkları güneşlenme minderinin üzerine sererek rahat bir yer haline getirdim. "Buraya gel, favorim."

Dönüyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve o kolay, telaşsız zarafetiyle bana doğru yürüyor. Bana ulaştığında sırt üstü uzanıyorum ve yanımdaki yeri okşuyorum. "Senin için mükemmel bir yer."

Yumuşak ve zahmetsiz bir hareketle güneşlenme minderine uzanıyor. "Etkilemek için her zaman bu kadar zahmete girer misin?"

O yanıma yerleşirken battaniyeyi ikimizin üzerine çekiyorum. "Sadece buna değdiğiinde."

Uzanıyor, yakınımaya sokuluyor ve başını göğsüme . Nefesi boynumu ısıtıyor ve nefes alışının sabit ritmi teknenin hafif salınımıyla senkronize oluyor. Gece havası serin bir hava ve battaniyeyi omuzlarına doluyorum. Müziğin yumuşak uğultusu hoparlörlerden süzülüyor ve tekneye vuran dalgaların uzaktan gelen fısıltısına karışıyor.

Eli hafifçe göğsümde duruyor, parmakları kazağımın kumaşı üzerinde boş desenler çiziyor. "Bunu sık sık yapar mısın?"

Ona bakıyorum, yanağındaki bir tutam saçını fırçalıyorum. "Bu şekilde değil."

"*Bunun* gibi değil mi? Bana bunun senin imzan olmadığını mı söylüyorsun - bir kızı ıssız bir yere getirmek, onu ay ve yıldızlarla büyülemek?"

Ah, bir bilse. "Pek sayılmaz. Geçmişteki randevularım göstermelikti çünkü kadınların hoşuna giden buydu. Akşam yemekleri, etkinlikler, insanların bizi şehirde birlikte görebilecekleri yerler. Hiçbiri böyle sessizliği ya da etrafta bizi görecektir başka kimse yokken benimle olmayı umursamadı."

Parmakları göğsümde duruyor. "Yani, bunu isteyen ilk kadın benim - seyirciler olmadan seninle birlikte olmayı?"

"Sen ilksin, Charleston. Ve bu seni farklı kılıyor. Beni *görüyorsun* ve kimsenin fark etmeye zahmet etmediği yanlarımı önemsiyorsun."

"Her parçanız fark edilmeye değer."

Aramızdaki kelimeler ağırlaşıyor ve bir an için ikimiz de konuşmuyoruz. Sessizleşiyor, durgunluğun sarmasına izin veriyor, bakışları gökyüzüne doğru kayıyor.

Onun görüş takip ediyorum, yıldızlar anlatılmayı bekleyen bir hikâyenin parçaları gibi geceye dağılmış. "Şuradaki kümeyi görüyor musun?" Ufka doğru işaret ediyorum. "Orion'un Kuşağı o, üç yıldız mükemmel bir şekilde hizalanmış."

Charleston kayıyor, daha iyi görebilmek için başını omzuma daha rahat .

"Büyükbabam ben çocukken bana takımyıldızlarını gösterirdi. Eski Polinezyalı denizcilerin okyanusu geçmek için yıldızları nasıl kullandıklarını anlatırdı. GPS yok, harita yok, sadece gece gökyüzü var."

"Tüm takımyıldızları biliyor musun?"

Sırıtiyorum, gökyüzünde başka bir şeklin izini sürüyorum. "."

"Gerçekten zekisin, bunu biliyor muydun?"

Sessiz bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. "Kadınlar genelde bana böyle şeyler söylemez."

Gerçeği bilseydi, bu kelimeler muhtemelen ağzından asla çıkmazdı. Küçük bir çocuk gibi okuduğumu fark etmek -yavaş, tökezleyerek, kelimeleri bir araya getirmekte zorlanarak- onu tekrar düşünmeye sevk edebilir.

Düşünce canımı yakıyor ama elimle itiyorum. Şu anda bende ne gördüğüne odaklanmayı tercih ederim, neyi bilmediğine değil.

"Belki de diğer kadınlar doğru şeylere dikkat ."

Sözleri, üzerimize örtülen battaniye gibi beni sarıyor; sıcak, rahatlatıcı ve inkar edilemez bir şekilde o.

"Bana Samoa kültüründen biraz daha bahset."

Gözlerimi kırıştırıyorum, beklenmedik soru beni bir an için şaşırtıyor. Çoğu kadın işin cilalı kısımlarına, yani rugby şöhretine, paparazzi flaşlarına, aile işine, gösterişli yemeklere ya da G-Wagon'lara takılıp kalır.

"Kadınlar benim bu yönümü sormuyor. Yokmuş gibi davranıyorlar."

"O zaman yanlış kadınlarla çıkıyorsun."

Cevabımı beklerken ay ışığı yanağının kıvrımlarına hafif bir parlaklık veriyor. Bakışlarında bir şey var, sabit ve telaşsız, bana kibar olmak için sormadığını söylüyor. Gerçekten bilmek istiyor. *Beni* tanımak istiyor. Her şeyimi.

Daha yakına kayıyor, eli göğsüme daha sıkı . "Mirasın senin büyük bir parçan. Kim olduğunun tüm yönlerini bilmek istiyorum."

Bunu söyleme şekli, yumuşak ama kesin, beklediğimden daha derinden vuruyor. Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı tekrar yıldızlara çeviriyorum. "Annem baştan aşağı cesur bir Samoalıdır. Aile onun için her şey demek - mirasımız, geleneklerimiz. O bizim büyüdüğümüzden büyüdüğümüzden bağlı olduğumuzdan emin oldu."

Biz büyük bir aileyiz. Gürültülü. Sevecen. Tamamen kaotik. Her doğum günü, düğün ya da buluşma büyük bir etkinliğe dönüşür. İsteseniz de istemeseniz de herkes gelir. Ve her zaman bir orduyu doyuracak kadar yemek vardır."

"Hepsi senin gibi yiyorsa bol miktarda yiyecek olması gerekir." Kıkırdıyor. "Kulağa hoş bir kaos gibi geliyor."

"Öyle. Samoa kültürü saygı üzerine kuruludur. Büyüklerinize, ailenize, geleneklerinize saygı. Derin bir sorumluluk duygusu var, sanki her zaman kendinizden daha büyük bir şeyin parçasıymışsınız gibi."

Eli göğsümün üzerinde tembelce geziniyor. "Peki ya evlilik?"

Samoa kültüründe bu ne anlama geliyor?"

"Evlilik sadece iki kişiden ibaret değildir. Aileler arasındaki bir bağdır. Güven, sadakat ve kalıcı bir şey inşa etmekle ilgilidir. Bir söz vardır: *O le aiga e tumau le fa'avavau. Aile sonsuza dek sürer* demektir. Biriyle evlendiğinizde, onu da bu sonsuzluğa dahil etmiş olursunuz."

Bir süre sessiz kaldı.

"Sonsuza dek kulağa çok güzel geliyor," diyor, sanki bu fikri zihninde evirip çeviriyormuş gibi.

Eğilip saçlarına hafif bir öpücük konduruyorum. "Bu çok güzel bir bağlılık, Charleston."

Güzel bir bağlılık hazırım.

"Babam İsveçli-Avustralyalı. Elbette kardeşlerim ve ben babamızın soyadını aldık ama annem her zaman bir şeyi çok net ifade etti: nereden geldiğimiz önemli. Bunu unutmamıza asla izin vermedi. Bizi yılda en az iki kez Samoa'ya geri götürür. Kısa süreli ziyaretler de değil; kültürümüzle yeniden bağ kurabilmek için haftalarca kalıyoruz."

Hafifçe kıkırdıyorum, onu hayal ederken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Annem güçlü bir kadındır ve kimseden bir bok almaz. Ve etrafta dolaşacak çok fazla fikri var. Onu tanımlamak için en iyi kelime sertlik."

Charleston başını bana doğru eğiyor, dudaklarında sinsî bir sırıtma beliriyor. "Anneni mi yoksa beni mi tarif ediyorsun?"

"İkinizin pek çok ortak noktası var."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"İnanın bana, annem gibi güçlü bir kadınla pek çok ortak yönünüz olduğunu söylemek bir iltifattır." Ve bu gerçek.

Güçlü kadınlar beni korkutmaz. Beni ayakta tutuyorlar.

Kolay bir sessizliğe sürükleniyoruz. Tekne hafifçe sallanıyor, müzik arka planda yumuşak bir uğultu halinde. Eli kazağımın eteğinin altında dalgınca hareket ediyor, parmakları tenimde sıcacık.

"Dövmeleriniz özenle yapılmış. Acıttılar mı?"

"Keskin, yoğun hiç dinmeyen bir sızı. Tam olarak acı değil - daha çok basınç ve ısıнын birleşimi gibi."

Eli göğsümde geziniyor. "Bana bunu neden yaptığını söyle."

"Her satır bir hikâye anlatır; aile, miras, anıları

Beni şekillendirdi. Bu sadece mürekkep değil. Bu benim kim olduğum."

Parmak uçları kaburgalarımın yakın bir tasarımın kıvrımında geziniyor. "Onları bitirmen ne kadar sürdü?"

"Geleneksel olan pe'a birkaç hafta boyunca yapıldı. Uzun günler boyunca hareketsiz oturup buna katlandım. Kişisel olanlar gibi diğer bazılarını ise yıllar içinde ekledim. Dövmelerim devam eden bir çalışma."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, eli tembel keşiflerine devam ediyor. "Hikâyeniz devam ettiği ve önünüzde hayatın birçok farklı aşaması olduğu için mi?"

Ona bakıyorum, ne kadar kolay anladığını görünce göğsümde bir şeyler sıkışıyor. "Aynen öyle."

Parmakları eski desenlerden birinin üzerinde geziniyor, sanki tenime kazınmış hikayeleri hissedebiliyormuş gibi hafifçe bastırıyor. Bir kez olsun, genelde kendime sakladığım yanlarımı birinin görmesine izin vermeyi umursamıyorum.

Eli tenimin üzerinde kayarken, her sinir ucu ateşleniyor ve vücudum dokunuşuna tepki veriyor. O benimle dalga geçerken alçak sesle, gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum. Arzu tarafından tamamen tüketilene kadar zevk artıyor ve artıyor.

"Dokunuşun beni çeviriyor."

"Özür dilerim," diyor sahte bir özürle ve sonra nefesi kulağıma degecek kadar yaklaşıyor. "Üzgün... *değilim*," diye fısıldıyor, sözleri baştan çıkarma ve muziplikle dolu.

İçimde şiddetli bir tutku alevleniyor, tüm varlığımı tüketiyor ve ona olan özlemimi yoğunlaştırıyor. Aramızdaki karşı konulmaz çekime karşı koyamıyorum ve daha da yaklaşıarak kendimi onun üzerine konumlandırıyorum. Yaptığı her hareket ve aldığı her nefesle içimde yanan ateş daha da güçleniyor.

"Üzerimdeki etkinin farkında olduğunu sanmıyorum." Tamamen onun büyüü altındayım.

Göğsümü itiyor ve yuvarlanıyoruz, vücudu şimdi benimkinin üstünde. Üstüme yerleşirken bacaklarımız birbirine dolanıyor, yumuşak kıvrımları içime doğru bastırıyor. Altında sıkışıp kaldım, bir öpücük için eğildiğinde vücudunun sıcaklığını benimkine sıkıca bastırılmış olarak hissediyorum. Dudakları benimkilerle acil bir açlıkla buluşuyor ve vücuduma sıcak karıncalanmalar gönderiyor.

İşaret parmağını dudaklarıma bastırıyor, sözleri yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu düşünceni bir dakika tut."

Uzaklaşıyor ve zarifçe ayağa kalkıyor. Serin gece havası ve boğucu melodi mekânı dolduruyor, o müziğin ritmine göre hareket ederken etrafını sarıyor. Vücudu şehvetli bir güvenle sallanıyor, kalçalarının her yuvarlanması büyüleyici, her hareketi beni daha çok içine çekiyor.

Kumaş katmanları teker teker teninden kayıyor, karanlıktaki fısıltılar gibi güverteye savruluyor. Kusursuz kıvrımları içimdeki ateşi körüklüyor, düşmesine izin verdiği her parçayla gerilim daha da artıyor.

Karanlıkta yanan iki alev gibiyiz, karşı koyamadığımız bir güç tarafından birbirimize çekiliyoruz. Ellerim onu tekrar kendime çekmek, kısıtlamayı bırakmak ve kendimi tamamen onun içinde kaybetmek için ağrıyor. Ama içimde derinlerde bir yerde, bir kontrol ipliği beni geri tutuyor ve daha iyi bir şeyin beklediğini fısıldıyor.

Çıplak ve davetkâr bedeni yavaş, baştan çıkarıcı bir parmakla beni çağırıyor, dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Buraya gel."

Dediğini yapıyorum, ayağa kalkarken yavaşça hareket ediyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, attığım her adımda aramızdaki boşluk daralıyor. Bana bakışı -bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi- nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Ona ulaştığımda kalbim güm güm atıyor, her adım beni zar zor tutduğum kontrol sınırından biraz daha uzaklaştırıyor.

Müzik etrafımızı sarıyor, beni yavaşça soyarken hareketlerine rehberlik ediyor, her dokunuş alaycı, lezzetli bir işkence. Daha fazla tenini ortaya çıkardıkça beklenti artıyor, üzerimdeki etkisiyle sırtışı genişliyor.

Aniden çalan şarkı durur ve bir sonraki şarkı başlar. Bu sefer yavaş, romantik bir melodi. Ay ve yıldız ışığında yıkanırken, tamamen çıplak bir şekilde yan yana duruyoruz. Birbirimizin çıplak tenini nazik öpücükler ve okşamalarla yakından keşfederken, vücutlarımız müziğin ritmiyle sallanıyor.

Parmaklarımız birbirimizin teninde dans ediyor, her kıvrımı ve çatlağı izliyor. Her dokunuş aramızda tutuşan bir kıvılcım, bedenlerimizden gelen ısı serin gece havasında birbirine karışıyor. Yumuşak iç çekişleri etrafımızdaki boşluğu dolduruyor, ben onun en hassas bölgelerini nazikçe okşarken bir zevk senfonisi. Başparmağım sertleşmiş meme uçlarının üzerinde kayarken, dokunuşuma hevesle karşılık veriyorlar, özlem dolu bir arzuyla benimle buluşmak için yükseliyorlar.

Onu kendime çekiyorum, birbirimizin kucağında erirken ellerim çıplak sırtının kıvrımlarını keşfediyor. Dudaklarımız yakıcı bir öpücükle buluşuyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve içimizdeki ateşi tutuşturuyor. Boynumdan aşağı tüy gibi hafif öpücükler bırakıyor ve omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Parmaklarımı onun yumuşak saçlarına gömüyorum, ipeksiliğinden zevk alıyorum.

Kendimizi güneş yastığının üzerine bırakıyoruz, bedenlerimiz mükemmel bir birliktelik içinde birbirine dolanıyor. Her hareketimiz bir

Eşleşen yanıt, bağlantımız asla kopmuyor. Pelüş yüzeye gömülürken tenimiz tenimizle buluşuyor, serin gece havası aramızdaki yakıcı arzuyla hoş bir tezat oluşturuyor. Elleri bedenimi keşfediyor, nazik dokunuşuyla içime ürperti gönderiyor. Omurgasını okşuyorum, sırtının küçük kıvrımına ulaştığımda nefesinin çıkardığı narin sesin tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımız tutkulu bir öpücükle tekrar buluşuyor, dillerimiz keşfe çıkıyor, tadına bakıyor. Onu altımda yuvarlıyorum, ay ışığındaki görüntüsünü içime çekiyorum - saçları dağılmış, gözleri arzuyla kararmış, göğsü kabarmış. Bacaklarını belime doluyor, beni daha yakına çekiyor, sürtünme boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkarıyor.

Vücudunu benimkine bastırıyor ve nazikçe şehvetli bir ritimle hareket ediyor. Nefesi kulağımı şöyle mırıldanıyor: "Bu gece acele etme. Benimle seviş, yavaş ve şefkatli."

"Mutlulukla."

Eğiliyorum, başını yukarı doğru eğerken elim hafifçe yanağını kavırıyor, dudaklarım yumuşak ve sıcak bir kucaklaşmayla birbirine geçiyor. Dilim onunkine sürtünüyor ve yavaş ve şehvetli bir dansla iç içe geçiyorlar. Tadı beyaz şarap gibi ve ben ona doyamıyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni nazikçe ona yaklaştırıyor ve ikimiz de nefessiz kalana kadar ağzının her köşesini keşfediyorum. Dudaklarımız ayrılırken, başını geriye yatırarak boynunun pürüzsüz kıvrımını ortaya çıkarıyor ve ben de hafif öpücüklerle onu kaplıyor, dokunuşum altında titremesine değer veriyorum.

Arkasına yaslanıyor, bana yer açmak için bacaklarını hafifçe açıyor. Vücudum ilkel bir kucaklamayla onunkine bastırıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben yavaşça içine girmeden önce aramızda sessiz bir anlayış geçiyor, beni çevreleyen sıcak sıklığın tadını çıkarıyorum. Vücutlarımız iç içe geçerken, doğal hissettiren bir ritim buluyoruz. Her itiş gücü ondan gelen eşit bir güçle karşılanıyor, hareketlerimiz sanki daha önce yapmışız gibi senkronize oluyor.

yıllardır birlikte dans ediyoruz. Şu anda ikimizden başka hiçbir şey yok.

Birlikte sallanırken vücutlarımız mükemmel bir ritimle hareket ediyor. Sevişmelerimiz şefkatli ve hayranlık uyandırıcı, birbirimizin her parçasına tapıyoruz.

"JC." Bana takma adını bir dua gibi söylüyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Bu kez bu, öfkeli bir cehennemden ziyade yavaş yavaş gelişen bir zevk -yavaş bir yanma-.

Dudaklarımı köprücük kemiğinin narin kıvrımları boyunca gezdiriyor, sıcak tenindeki keskin tuzun tadını çıkarıyorum. Ben öpücüklerin izini sürerken, o omuzlarımı kavlıyor, ben özellikle hassas bir noktayı okşarken parmakları etime batıyor. O noktaya tekrar tekrar dönüyorum, her seferinde dudaklarından yumuşak zevk iniltileri yükseliyor. İç kasları etrafımda kasılarak beni zorluyor.

Her nazik hareketle, vücutlarımız mükemmel bir ritimle birbirine şekil veriyor. Biz sadece birbirimize odaklanırken dış dünya kayboluyor. Tenin tene yumuşak dokunuşu, aramızda oluşan sıcaklık ve paylaştığımız zevkin narin sesleri havayı dolduruyor. Samimi kozamızda zaman dururken nefeslerimiz senkronize oluyor ve onun gözlerine bakarak kendi tutkumun ve hayranlığımın bana geri yansıdığını görüyorum. Yüzünü ellerimle kavıyorum, dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce başparmaklarımı kızarmış yanaklarında gezdiriyorum.

"Bunun seninle nasıl bu kadar iyi, bu kadar farklı olabileceğini anlamıyorum." Kulağına fısıldıyorum.

"Ben de bilmiyorum ama öyle."

Basınç, kıyıya vuran dalgalar gibi yavaş ama istikrarlı bir şekilde artıyor. Nefes alış verişi hızlanıyor ve hareketleri daha acil hale geliyor. titriyor, kendinden geçmenin eşiğinde.

Yumuşak bir çığlıkla kollarımda çözülüyor. Onun serbest kalışını görmek ve hissetmek benimkini tetikliyor ve zevk dalgaları üzerimizden geçerken birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Bizim

Artçı sarsıntıları birlikte atlatırken bedenlerimiz birlikte titriyor.

Yavaş yavaş, hareketlerimiz yavaşlıyor ve sonra duruluyor. Henüz aramızdaki samimi bağı koparmak istemediğim için onun içinde kalıyorum. Birbirimize dolanmış halde yatıyoruz, ortak yüksekliğimizden aşağı inerken düzensiz nefeslerimiz birbirine karışıyor. Yüzüne yumuşak öpücükler konduruyorum - alnına, yanaklarına ve son olarak burnunun ucuna. İç çekiyor, dudaklarında hülyalı bir gülümseme belirliyor.

"Bu--" diye kesiyor, ne diyeceğini şaşırmış gibi. "En iyisiydi," diye bitiriyorum, saçının bir tutamını tarayarak Yüzünden.

Karşılıklı anlayışımızı onaylarcasına başını sallıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. Yumuşak öpücükler ve şefkatli dokunuşlarla sıcak memnuniyet hissinin tadını çıkarıyoruz. Acele etmeye gerek yok; dünya kadar vaktimiz var.

Huzurlu gece bizi sarıyor, yataın nazik hareketleri dalgalarla ritim tutarak bizi rahatlatıyor. Başı göğsümde, teni hala karışık yorganın altında benimkine karşı sıcaklık yayıyor. Bir süre sessiz bir mutluluk içinde uzandık, ikimiz de tutkumuzun ardından bir süreliğine kaybolmuştuk.

"Daha önce kimse benimle sevişmemişti." Kelimeleri ilk kez yüksek sesle test ediyormuş gibi duraksıyor. "Hep seviştik ama *iyi* bir sevişme bile değildi. Dürüst olmak gerekirse, hiçbiri iyi olmadı. Sana kadar."

Benimle seks yapmaktan hoşlandığını duymak beni mutlu ediyor ama aynı zamanda bazı rahatsız edici duyguları da harekete geçiriyor. Açıkçası, benden önce başka erkeklerle birlikte olduğunun farkındaydım. Bu bir sürpriz değil. Sürpriz olan bunun bana hissettirdikleri.

Hafifçe kayıyorum, elim sırtında geziniyor. "Başka erkeklerle birlikte olduğun düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Gülüyor, hafif ve alaycı. "Kıskandın mı, JC?"

Öyleyim ama bunu bilmesini istemiyorum. Kıskançlığı çekici bir özellik olarak gör. "Kıskanmıyorum."

"Sesin biraz kıskanç geliyor." Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, gözleri yüzümü inceliyor.

Sırıtarak bir kaşımı kaldırıyorum. "mi?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, sırtışı genişliyor.

Bana sahip ama bunu asla kabul etmeyeceğim.

Bir elimi saçlarında gezdirip hafifçe kulağının sıkıştırıyorum.

"Hiç ciddi bir ilişkin oldu mu?"

"Birkaç ilişkim oldu ama hepsi birkaç ay sonra bitti."

"Yani hiç aşık olmadın mı?" "Hayır.

Yakınından bile geçmedim."

Göğsüme sessiz bir tatmin duygusu yerleşiyor. Söylemiyorum ama hiç kimseyi sevmemiş olması hoşuma gidiyor. Kalbinin hiç kimseye ait olmadığını bilmek, onun bir parçasının hâlâ dokunulmamış olduğunu ve doğru erkeğin ona sahip çıkmasını beklediğini hissettiriyor.

"Peki ya sen? Hiç aşık oldun mu?"

Parmaklarım hafifçe kolunda geziniyor. "Yakın hissettiğim durumlar oldu ama hayır... aşk değil." Duraksıyorum, kabulümün aramızda yerleşmesine izin veriyorum. "Yine de aşık olmak istiyorum."

Sözlerimi zihninde evirip çeviriyormuş gibi usulca mırıldanıyor. Sonra başını kaldırıp çenesini hafifçe göğsüme yaslıyor. "Umarım bir gün hayatının aşkını bulursun, JC. Bunu hak ediyorsun."

Sözleri içimde beklenmedik bir sızı uyandıran bir samimiyet taşıyor ve beni bir anlığına nasıl karşılık vereceğim konusunda kararsız bırakıyor.

"Mükemmel bir eşi hak ediyorsun, bir gün sahip olacağın tüm o güzel küçük Samoalı bebekler için mükemmel bir anne olacak birini."

Tarif ettiği hayat bana uzak geliyor, sanki henüz tanışmadığım bir versiyonuma aitmiş gibi. Şimdiye kadar var olmamış bir versiyona.

Bu doğru, bir gün bir eş ve çocuk istiyorum. Ama şu anda tek umursadığım önümüzdeki üç ayın onunla nasıl geçeceği.

Üç ayın ne kadar çabuk geçip gidebileceği düşüncesi göğsümün derinliklerinde bir şeyleri sıkıyor. Beni ele geçirmeden önce endişemi bastırıyorum.

Şimdi

olmaz. Bu

gece olmaz.

Bana sokuluyor, onun sıcaklığı huzursuz düşüncelerimin kenarlarına karşı sessiz bir merhem. Şimdilik onunla geçirdiğim bu an yeterli. Geleceğin hazır olduğunda gelmesine izin vereceğim.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum, saçlarının hafif, tanıdık kokusunu içime . O bana doğru kıvrılmışken, yıldızlar yukarıda sonsuza dek uzanırken ve okyanus altımızda durmaksızın sallanırken, her şey tam da olması gerektiği gibi hissettiriyor.

Sadece geçici olsa bile. Ve bu

gecelik bu kadar yeter.

Bölüm 17

Mag "olia ½iccl

GÜNEŞİN DOĞUŞUNU DIŞARIDAN İZLEMENİN GERÇEKÜSTÜ BİR YANI VAR.

burada, gökyüzü ve deniz arasında asılı. Renkler suyun üzerinde dalgalanıyor, koyu mordan görebildiğim kadar uzanan sıcak bir altına dönüşüyor. Pek çok gün doğumu izledim, ama bir şekilde bu farklı hissettiriyor. Bu her zaman hatırlayacağım bir gün doğumu.

JC yanımda, kollarını belime dolamış, yata küpeştesine yaslanırken beni kendine yakın tutuyor. Şu anda dünya inanılmaz derecede sessiz, sadece yata vuran dalgaların sesi ve sisin içinde bir yerlerde ara sıra bir deniz kuşunun ötüşü duyuluyor.

Kahvemi yudumluyorum, serin sabah etrafımızı sararken sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Güne başlamak için fena bir yol değil." Sesi sabahın erken saatlerinin kalıcı törpüsünü taşıyor.

Profili güneşin ilk ışıklarıyla yumuşamış. "Hiç de fena değil. Buna alışabilirim."

Mırıldanarak onaylıyor ve orada sessizce durup güneşin yükselişini, her şey parlayana kadar suyun üzerinde ışık saçmasını izliyoruz. Bu anı onunla paylaşmak özel hissettiriyor, sessiz bir tür sihir.

"Bugün için planın nedir?"

"Günün çoğunda yatta kalacağız. Yüzme, müzik..." Biraz daha yaklaşıyor, kelimeleri alçalıyor

Daha yumuşak, daha samimi bir ses tonu. "*Mahremiyet*."

Parmaklıklara tutunuyorum, yeni günün güneşi tenimi ısıtırken esinti saçlarımla oynuyor. "Ah, *mahremiyet*." Sözlerini papağan gibi tekrarlıyorum, onun şakacılığını yansıtıyorum.

"Chloe sayesinde ögle ve akşam yemekleri çoktan ayarlandı.

Ve bu gece, bir sürpriz için Newcastle'a gideceğiz." "Beni merakta bırakmayı gerçekten , değil mi?"

Gözleri sabah ışığında parlıyor. "Bir şekilde ilgini çekmem lazım."

Dudaklarımda şakacı bir glmsemeyeyle yaklaşıyorum. "Endişelenmene gerek yok, ilgimi fazlasıyla çekmeye devam ediyorsun."

Bana bakışında göğsüme doğru bir çarpıntı gönderen bir şey var.

Kuşluk vakti güneş yükselmiş, ben mayomu giymek için aşağı inerken sıcaklığı güverteye yayılmıştı. Yanıma aldığım kırmızı bikiniyi giyiyor, askılarını ayarlıyor ve kumaşı düzelttikten sonra aynada kendime şöyle bir bakıyorum.

Bir an için yansımama bakıyorum, iyi yemek ve hayatı dolu dolu yaşama sevgimi kanıtlayan yumuşak kıvrımlara dikkat ediyorum. Ben salata seçen ya da imkansız bir standarda uymak için kendini a bırakan bir kız değilim. Yemek yerim, keyif alırım ve bu belli olur. Bunlar kendimle ilgili takdir ettiğim şeyler. Ve JC de bunu takdir ediyor gibi görünüyor, bana dokunduğunda ellerinin nasıl oyalandığına bakılırsa, sanki doyamıyormuş gibi.

İri yarı bir adam, geniş ve sağlam; ince yapılı ya da narin biriyle birlikte olduğunu hayal bile edemiyorum. Bunu hiç söylemedi ama bakışlarının beni takip edişi, beni kendine çektiğinde tutuşunun hafifçe sıkılaşması bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Beni olduğum gibi seviyor. Ve bu düşünce dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

Güverteye geri adım attığımda gözleri benimkilerle buluşuyor, üzerimde gezinmeden önce bir süre sabit kalıyor. Dudakları yavaş ve minnettar bir sırtışla kıvrılıyor.

"Lanet olsun, sen bir nakavtsın. Ama aşkım, o güneşte kızarmadan önce biraz güneş kremi sürsen iyi olur."

Lovie mi?

Gözlerimi deviriyorum ve yakındaki banktan güneş kremi alıyorum. Ben daha başlayamadan, gözlerinde alaycı bir parıltıyla elini uzatıyor. "Buraya gel, küçük soluk benizli."

"Küçük mü? Hayır, hiç sanmıyorum." Kaşlarımı çatıyorum, elimde şişeyle yaklaşıyorum. "Ve ben solgun değilim."

İtirazlarımdan hiç rahatsız olmadan beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Benim durduğum yerden bakınca, sen bunların her ikisisin."

Çekingen bir gülümsemeyle şişeyi ona uzatıyorum ve işe koyulması için arkamı dönüyorum. Güneş kremi omuzlarıma sürerken elleri sıcacık, sert hareketlerle sırtımda geziniyor. Parmakları nefesimi kesecek kadar bastırıyor ve aşağıya doğru inerken elleri mayomun kenarının altına girerek popoma masaj yapıyor. Sonra onlarla oynayarak sallanmalarını sağlıyor.

"Orada ne halt ediyorsun?" Sırıtarak omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Mayomun orayı örttüğünden eminim. O bölgede güneş yanığı olma ihtimali yok."

Hiç pişmanlık duymadan sırtlıyor. "Güvenliğiniz için uğraşıyorum."

"Uh-huh." Küçük bir kahkaha attım, kıcımla oynaması beni eğlendirmişti.

Sözünü bitirdiğinde tek kaşımı kaldırarak ona dönüyorum. "Benimle yatacak mısın?"

Kıkırdıyor ve bana bakarken kollarını kavuşturuyor. "Bronzluğum yıllar önce iyice oturmuştu. Ve bunu elde etmek için güneşte pişmem gerekmedi."

"Sende iyi genler var." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Tek yapman gereken annenin rahminde kuluçkaya yatmaktı."

"Onun gibi bir şey," diyor, güneşlenme yastığına yerleşmemi izlerken.

Uzanıp güneşin tenime nüfuz etmesine izin , ama gelip eğlenceli bir gölge önce yerleşmem uzun sürmüyor. "Sen biraz güneşlenirken, ben de bugün senin kabinci çocuğun olacağım."

Ona sırtarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Pekâlâ, kabinci çocuk, içki menüsünde ne var?"

Omzunun üzerinden güvertenin uzak tarafındaki gölgeye park etmiş içecek arabasına bakıyor. "Neyin stoklandığından emin değilim, o yüzden bir göz atmamız gerekecek. Ama şunu söyleyebilirim ki, yatın bakıcısı genellikle iyi tedarik sağlar."

Birlikte içecek arabasına doğru yürüdük. Eğilip şişeleri ve karıştırıcıları gözden geçiriyorum. "Klasik bir mai tai'ye ne dersiniz?"

Duraklıyor, kaşları çatılıyor. "Kulağa hoş geliyor ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"JC, sen kabinci çocuk için üzücü bir bahanesin."

Önümüzdeki şişeleri ve malzemeleri işaret ederek bana şakacı bir şekilde kaşlarını çatığında sırtıyorum. "Çok basit. Light rom, dark rom, portakal curaçao, taze limon suyu ve orgeat şurubu. Sen bile ."

Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Kabin görevliniz olabilirim ama barmen değilim."

"Endişelenmeyin." Göz kırıyorum, birkaç şişeyi ve bar aletlerini alıyorum, şimdiden kendime uygun hissediyorum. "Şanslısınız ki ben çok iyi eğitilmiş bir miksolojistim."

Geri çekiliyor ve ben işe koyulurken gözlerinde eğlenen bir beni izliyor. Çalkalıyorum, karıştırıyorum ve pratik bir kolaylıkla döküyorum, çalkalayıcıyı döndürürken ve bileğimin bir hareketiyle geri çevirirken küçük bir yetenek atıyorum. İçkiyi bir çırpıda bitirip ona şakacı bir göz kırptığımda, kısık bir ıslık çalıyor.

"Yalan söylemeyeceğim. Çok ateşliydi."

İkinci içkiyi karıştırırken beni izliyor. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Robin ve Charlene, ikisi de barmen." Duraksıyorum, tepkisinin değiştiğini görüyorum. "İçki karıştırmayı çocuk yaşta öğrendim."

Başını sallıyor, bu kez pek de eğlenmiş görünmüyor. "Robin ve Charlene hakkında ne kadar çok şey duyarsam, ebeveynlik becerilerini o kadar az önemsiyorum."

Çenesi geriliyor, bakışlarında bir fırtına var. Belki de koruyuculuk?

"Sen bir çocuktun, Charleston. Ve seni korumadılar."

Bunu söyleme biçiminde bir şey var - o kadar kararlı, o kadar emin - göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Bu acıma değil, yargılama da değil. Bu gerçek bir endişe ve bu bana bir şeyler yapıyor. Önemsemediğini, benim adıma kızgın olduğunu bilmek garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor. Birinin benim iyiliğim için bu şekilde endişelenmesine alışık değilim ve bunun ne kadar hoşuma gittiğini inkar edemem.

"Doğru. Ama en azından Leonard ve Janet bana göz kulak oluyordu. Yatak odamın kapısına içeriden bir asma kilit taktılar ve bana onu nasıl ve ne zaman kullanacağımı öğrettiler. Robin ve Charlene'in evimize getirdiği pisliklerden kendimi nasıl koruyacağımı çok erken yaşta öğrendim."

Leonard ve Janet için Tanrı'sükürler olsun. O asma kilit beni birden fazla kez kurtardı. Gecenin bir yarısı yatak odamın kapı kolunun sallanışını duyduğum zamanların sayısını unuttum, Robin ya da Charlene serserilerin kalmasına izin verdiğinde kapımın dışındaki tehlikeleri hatırlatan pek de ince olmayan bir hatırlatma.

Yüz ifadesi sertleşiyor, bakışları elindeki içkiye kayıyor. "Bu tür bir tehlikeye maruz kalmamalıydın."

"Maalesef öyleydim. hayatım böyleydi. Şimdi öğrendiğim dersleri alıp daha iyisini yapmaktan başka yapacak bir şey yok. Çünkü daha iyisini bildiğinizde, daha iyisini yaparsınız."

Beni izliyor, hayranlık gözlerindeki kenarı yumuşatıyor. "Sen çok bilge ve bağışlayıcı bir insansın. Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Her zaman böyle olmadı. Yıllar sürdü - yıllar süren kalp ağrısı, öğrenme, değiştiremeyeceğim şeyleri bırakmaya kendimi zorlama. Kızgınlığı unutmak, hak ettiğim şey hakkında kendime anlattığım hikayeyi yeniden yazmak zorunda kaldım. Affetmek kolay olmadı ama bu süreçte bir şeyi fark ettim: Öfkeye tutunmak ona sadece daha fazla güç verir. Ve geçmişin beni tanımlamasına izin vermeyi reddediyorum.

"Bakın, hayatımın geri kalanını çocukluğuma kızarak geçirebilirim ama bu beni sadece acı çeken, mutsuz bir insan yapar. Ve ben böyle biri olmak istemiyorum."

Ona bakıyorum, söylemek üzere olduğum sözlerden güç aldığımı hissediyorum. "Hikayemde kurban değil, kahraman olmayı seçiyorum."

Sessizleşiyor, söylediklerimi düşünürken bakışları bana sabitleniyor. Ardından gelen duraksamada, gözlerinde bir şeylerin değiştiğini görüyorum; bana bunu ciddiye aldığını söyleyen bir şey.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, gözleri uzaklara dalıyor. Sonunda tekrar konuştuğunda, sözlerinde bir ağırlık, daha önce olmayan bir gerginlik var.

"Birkaç yıl önce eski işimde başıma bir şey geldi. Bir meslektaşım -kasıtlı olarak- ciddi bir şekilde yaralanmama neden olan bir şey yaptı. Bu yaralanma, o meslekte çalışmaya devam edemeyeceğim anlamına geliyordu."

Duraklıyor, bakışları ufukta sabitlenirken çenesi geriliyor. "Bundan hiçbir şey çıkmadı. Azarlanmadı ve ben de onunla hiç yüzleşmedim. Şimdi bile, iki yıl sonra, hala o kadar öfkeliyim ki, onunla yüzleşirsem kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum. Onu boğacağımdan korkuyorum."

Sözlerinden hayal kırıklığı sızıyor. "Böyle bir şeyi nasıl atlatırsın? Senin sahip olduğun tavrı nasıl benimseyebilirim?"

Sözleri beni tam kalbimden vurdu, anlamlarını görmezden gelmek imkânsızdı. Sabit bir nefes alıyorum ve cevabımı dikkatle seçiyorum. "Robin ve Charlene'in yaptıkları kasıtlı değildi. İhmalkâr ve tehlikeli miydi? Evet. Ama beni incitmek için değildi. Kendi zehirli döngüleri içinde sıkışıp kalmışlar, kendileri gibi kırılmış başka biri tarafından kendilerine öğretileni yapıyorlar. Bu, tekrarladıklarının farkında bile olmadıkları bir hayatta kalma mekanizması."

Hafifçe kayıyor, bakışları tekrar bana dönüyor. Gözlerinde bir bakış var, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi ham ve çözülmemiş bir şey.

"Birini kasıtlı olarak incitmeyi seçmek için özel bir tür... bilmiyorum, *karanlık* gerekir. Senin benim yaşadıklarımın tamamen farklı."

Sözlerimi düşünerek yavaşça başını sallıyor. "Peki bundan sonra nasıl devam edebilirim?"

Acısının derinliğini hissederek onu izliyorum. "Bana ne olduğu hakkında daha fazla bilgi verebilir misin? Tabii eğer benimle paylaşmaktan çekinmiyorsan."

Sonunda konuşmadan önce tereddüt ediyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Aşıl yırtıldı. Bir anda oldu." Duraklıyor, çenesi gergin, sanki anısının bir kısmını saklıyormuş gibi. "Görüntüleri izledim. Arkadan geldi, alçaktan vurdu, kasıtlı olarak ayak bileğimi hedef aldı. Sanki bir şey bacağımı yırtmış gibi hissettim."

Onu izliyorum, gerginliğini ve kelimelerin altında zar zor gizlenen hayal kırıklığını duyuyorum. "Tendon parçalanmıştı ve çarpmanın şiddeti sinirlere zarar verdi. Ameliyattan, aylarca süren rehabilitasyondan ve bana verebilecekleri her türlü fizik tedavi egzersizinden sonra... Hala dengemi geri kazanamadım." Eli yumruk şeklinde sıkılıyor. "Bazı günler bileğimin sabit durup durmayacağını ya da pes edip etmeyeceğini bilmiyorum. Sanki artık kendi aklı varmış gibi."

Yere bakıyor, ifadesi sertleşiyor, acısını fark etmemek imkânsız. "Ve en kötüsü? Ona hiçbir şey olmadı. Ben hayatımı nasıl yeniden kuracağımı düşünürken o çekip gitti -ne bir özür ne de bir sonuç-." Duraklıyor, yüzünü bir gölge karartıyor. "Ve bu onun bir şeyi ilk denemesi değildi. Sadece ilk kez başarılı oldu."

Nefes alıyorum, sözlerinin yerleşmesine izin veriyorum, sonra eline uzanıp güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Senin iyi bir insan olduğunu, kimseyi bilerek incitmeyecek biri olduğunu biliyorum. Ama anlıyorum ve kapanış ihtiyacını da anlıyorum. Böyle bir öfke insanı yiyip bitirebilir. Sence bir tür misilleme sana hayatına devam etmek için ihtiyaç duyduğun huzuru verir mi?"

, bakışları uzakta, göremediğim bir şeye sabitlenmiş. "Bazen yardımcı olacağını düşünüyorum. Diğer zamanlarda o kadar emin değilim. Ama olduğu gibi bırakamam. Çok uzun zamandır içimi kemiriyor, beni parça parça yiyor. Bir şekilde başarısız olduğum hissi -gerçek bir erkeğin yapması gerektiği gibi ele almadığım- beni parçalıyor."

Göğsüm sıkışıyor çünkü onu böyle görmekten nefret ediyorum - tek başına savaşmak zorunda kalmaması gereken bir savaşta kaybolmuş. Bu tür bir ağırlığı ya da acıyı hak etmiyor. Gülmeyi, hafifliği ve gözlerine ulaşan ve orada kalan bir gülümseme nedenini hak ediyor.

"Birinin ilgilenmesine ihtiyaç duyarsanız, söylemeniz yeterli. Eğer ihtiyacın olan buysa, 1,3 saniye içinde şık bir Charleston hanımefendisinden tam bir Mississippi cahiline dönüşebilirim." Ona göz kırpmıyorum.

Ondan kaçan kahkaha gerçektir ve bir anlığına da olsa yüzünü aydınlatır.

"Tamamen şaka yapmıyorum, biliyorsun. Eğer bunu yapabilecek bir konumda olsaydım, bu adama sana yaptıklarını memnuniyetle ödetirdim. Bunu tüm kalbimle söylüyorum."

"Tatlı, Güneyli gibi konuşan küçük bir pakete sarılmış bir sürü belasın, değil mi?"

Şakalaşmanın altında dürüstlük var. "Sadece diyorum ki, eğer bu adam yoluma çıkarsa, dikkat etse iyi olur. Bunu senin için halletmeye karar verebilirim."

Eğlencesi azalıyor. "Ona saldırırsam hakkımda daha az mı düşünürsün?"

"Azıcık bile değil. Senin insan olduğunu düşünürdüm - ve sana yaptıklarının izlerini hâlâ taşıyan bir adam olduğunu." Elini sıkıyorum, başparmağım eklemlerinin üzerinde geziniyor. "Herkesin bir kırılma noktası vardır JC ve bazen gerçekten de yeter."

Derin bir nefes alıyorum ve kelimelerimin dikkatlice çıkmasına izin veriyorum. "Bu dünyada sana bunu aşmanı söyleyecek pek çok insan var. Ama hayat bana bir şey öğrettiyse, o da şudur: Senin ayakkabılarını giymemiş birinin sana bağcıklarını nasıl bağlayacağını söylemesine izin verme. Sana neyin huzur getireceğini sadece sen bilirsin."

"Yaşından daha akıllısın, musun?"

"Yol boyunca birkaç iyi insandan bir şeyler öğrendiğim için şanslıydım."

Ben güneşlenme minderine uzanırken, güneşin sıcaklığı tenimin derinliklerine işlerken sohbet huzurlu bir sessizliğe sürükleniyor. O da yanıma yerleşiyor ve birlikte günün telaşsız bir şekilde ilerlemesine izin veriyoruz, yata vuran dalgaların nazik ritmi tek yoldaşımız. Sıcaklık arttıkça tenimde bir ter tabakası oluşuyor. Doğrulup bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, saç tellerimin arasında oynayan yumuşak esintiyi memnuniyetle karşılıyorum, kısa ve ferahlatıcı bir rahatlama sunuyor.

"Burası o kadar sıcak ki benim bile terim akıyor. Sanırım ruhumun buharlaştığını hissedebiliyorum."

Gözlerini şakacı bir parıltıyla aydınlatarak bakıyor. "Suda serinlemek ister misin?"

"Elbette."

Neden olmasın? En kötü ne olabilir ki?

Etrafımızdaki uçsuz bucaksız okyanusa bakıyorum ve hayal gücüm, yardımcı olmayacak kadar canlı, senaryolar üretmeye başlıyor. Denizaneleri bir anda ortaya çıkabilir. Sinsi bir akıntı

beni altına çekebilir. Köpekbalıkları-oh, evet, doğaçlama bir deniz ürünleri tabağı olma olasılığını unutmayalım.

Ama tüm bunların gerçekleşme ihtimali nedir? Zayıf, değil mi?

Umarım öyledir.

JC'ye bakıyorum, alaycı sırıtışından dalmaya hazır olduğunu anlıyorum. Beni kurtarmak için burada... umarım.

Yatın arkasına doğru yürüyoruz ve birlikte suya atlamadan önce geriye doğru sayıyor. Serin su, güneşin ısıttığı tenimle keskin, canlandırıcı bir kontrast oluşturuyor ve yüzeye çıktığımda nefesimi kesiyor. Mavinin sonsuz genişliğine bakıyorum, zihnimde keskin yüzgeçler ve aşağıda gizlenen görünmeyen gölgeler canlanıyor.

"Köpekbalığı gelirse ne yaparsınız?" Şakacı görünmeye çalışıyorum ama tedirginliğimi tam olarak gizleyemiyorum.

Gülüyor, sesi suyun üzerinde yankılanırken hafif ve kaygısız. "Seni kurtarmak için kendimi feda edeceğim."

Bunu söyleme şekli, çok kolay ve hazırlıksız, beni gülümsetiyor. Ama içten içe, bunu gerçekten kastettiğini biliyorum. Eğer beni güvende tutacaksa, bunu tereddüt etmeden, ikinci kez düşünmeden yapardı. İşte o böyle biri; değer verdiği insanları kendi pahasına bile olsa koruyacak türden adam. Bu düşünce göğsümde bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor, analiz etmeye tam olarak hazır olmadığım bir sıcaklık.

"Köpekbalıkları için gerçekten , değil mi?"

Yakalanınca biraz utanarak yere bakıyorum. "Belki biraz. Yani, onların arka bahçesinde oynuyoruz."

Başını sallıyor, alaycı tavrının yerini daha yumuşak bir tavır alıyor. "Kendini daha rahat hissetmene yardımcı olacaksa yüzer pistte takılabiliriz."

Rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum ve yüzen pede tırmanırken başımı sallıyorum. Altımızda sallanıyor, biraz dayanıksız, bu yüzden sağlam bir yüzer yüzeyden ziyade doğrudan suyun içinde oturuyormuşuz gibi hissediyoruz. Etrafımızda biriken su, güneşin sıcağına rağmen tenimizi serin tutuyor. Her hareketimiz pedde hafif bir dalgalanma yaratıyor, bizi usulca sallıyor, su yanlarımıza ve bacaklarımıza vuruyor.

Okyanusun sesi rahat sessizliği dolduruyor, ta ki yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakana kadar. "Telefonuna yapışmış insanlardan biri olmadığını fark ettim. Sosyal medyanız var mı?"

Omuz silkiyorum. "Birkaç platformda hesabım var ama nadiren paylaşım yapıyorum. Muhtemelen başlangıçta pek sevmediğim insanlardan onay almak için hayatımı yayınlamak bana göre değil. Tüm bunlar bana tuhaf geliyor - okulda sizi yargılayan ya da görmezden gelen insanların birdenbire sosyal medyada bağlantı kurmak istemeleri ve yargılamaya devam etmeleri. Hepsi çok sahte, gerçek hayatla uzaktan yakından alakası yok. Sosyal medya benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Kısa bir sessizlik ardından merakımı uyandırıyor. "Senin de telefonuna bağlı olmadığını fark ettim."

"Sosyal medya benim için hiç cazip değil. Elbette hesaplarım var ama onları başkası yönetiyor."

Ayağa kalkıyorum, gülüyorum ve ona şüpheci bir bakış atıyorum. "Sosyal medyanı yöneten biri mi var? Ciddi misin?" O sırtıyor, onun gözler parıldayan ile a iz .
Gizem.

"İşin avantajları."

"Tanrım." Eğlenerek başımı sallıyorum. "*Sen de kimsin?*"

Arkasına yaslanıyor, gözlerinde alaycı bir parıltıyla gülümsemesi genişliyor. "Bilmek istemez miydin?"

Gülüyorum ama aklımdan bir düşünce geçiyor ve onu daha dikkatle inceliyorum. "Newcastle'a gün ışığında gitmekten kaçınıyoruz çünkü birilerinin sizi görüp tanıma ihtimali çok yüksek, değil mi?"

Omuz silkiyor, ifadesi düz, hiçbir şey belli etmiyor ama sessizliği her şeyi anlatıyor.

Arkama yaslanarak abartılı bir iç geçirdim. "Eğer gerçek ortaya çıkarsa ve bunca zamandır bir süperstarla takıldığımı anlarsam kendimi çok gülünç hissedeceğim."

Kıkırdıyor, açıkça eğleniyor ama yine de bir onay vermiyor. Yine de inkar etmiyor.

Harika. Şimdi zihinsel olarak eski sevgilisinin bir süper model olma ihtimaline hazırlanmalıyım.

Güneş gökyüzünde alçalıyor ve yatı limana yanaştırıp inmemeye yardım etmek için yanıma geliyor. İskeleye adımımı attığımda eli sıcak ve sabit, hafif beyaz elbisem akşam esintisinde dalgalanıyor. Onun isteği üzerine elbisemi sade tuttum -sandaletler ve her şeyi bir araya getirmek için gevşek bir örgü- ama gecenin bizi götürebileceği her yer için yeterince gösterişliydi.

Bermuda şort, hafif bir kazak ve her zamanki kendinden emin rahatlığıyla rahat bir şekilde giyinmiş.

Ne kadar havalı.

Liman boyunca yürüyoruz, Newcastle'ın canlı uğultusu havayı dolduruyor, hedefimize ulaşana kadar: şehrin kalbine sıkışmış küçük, butik bir sinema. Eski moda çadırı usulca parlıyor, eski dünyanın cazibesi beni özel bir şey vaadiyle içeri çekiyor.

Duraksadım, her şeyi anladım. "Eski bir sinema mı? Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Memnun bir gülümsemeye tepkimi izliyor. "Hoşuna gideceğini hissetmiştim. Seni çözmeye başlıyorum."

"Gerçekten mi? Tam olarak ne buldun?" "Gösterişli şeylerle ilgilenmiyorsunuz. Nazik olanı takdir ediyorsun. Çoğu insanın gözden kaçırdığı bir cazibesi var. Düşünceli, benzersiz, biraz nostaljik - burası tam size göre bir yer gibi görünüyor."

Bu kadar isabetli konuşması beni şaşırttı. "Tamam, kabul ediyorum, beni beklediğimden daha iyi tanımaya başladın. Ne görüyorsunuz?"

"Bir romantik komedi."

"Romantik komedi mi? Bunu mu seçtin?"

"Hey," diyor, gibi yaparak. "İyi bir hoşlanırım ve senin de neşeli bir şeyden hoşlanacağını düşündüm."

Vay canına. Ben dokundu tarafından ve
DÜŞÜNCELİLİK arkasında onun
seçimi. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, bunu biliyor musun?"

"Umarım öyledir."

Anında büyölendim. Rahat, nostaljik atmosfer etrafımızı sarıyor ve yavaşça dönerek her şeyi içime çekiyorum - pelüş koltuklar, kadife perdeler, duvarları kaplayan apliklerin yumuşak ışıltısı. "Burası inanılmaz bir yer. Zamanda geri adım atmak gibi."

Gülümsüyor, takdirimden memnun olduğu belli. "Hoşuna gideceğini hissetmişim. Gösteriştten uzak kalmak istediğimde en sevdiğim yerlerden biri."

Radarın altında kalmak için mükemmel bir yer.

Film başladığında, uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. Dokunuşu sıcak ve sabit. Ekrana odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim sürekli yanımdaki ona, benim elime ve her geçen an aramızda büyüyen sessiz, konuşulmayan bağa geri dönüyor.

Ekranda, iki başrol oyuncusu yanlış anlamalara, tuhaflıklara ve birbirlerine karşı inkar edilemez bir çekime takılarak tomurcuklanan bir aşk yolunda ilerliyorlar. İzlerken, düşüncelerim bize kayıyor - bu kadar kısa sürede, benim için herhangi bir erkeğin yaptığından daha düşünceli ve anlamlı şeyler yaptı. Kendinden bazı parçaları açıkça paylaşıyor ve bu içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Duruşundaki sessiz güveni ve ifadesindeki rahatlığı fark ederek ona bakıyorum. Kim olduğu ve hayatımda açtığı yer için içimi bir takdir dalgası kaplıyor. Bu dünyanın sunduğu her iyi şeyi hak ediyor. Ve özlemini çektiği ama yüksek sesle söyleyemeyecek kadar gururlu olabileceği her şeyi hak ediyor.

Film bitip de serin gece havasına geri döndüğümüzde, içime yumuşak ama sarsılmaz bir düşünce yerleşiyor. Her şeye sahip olmasını istiyorum - huzur, tatmin, aşk. Peşinde koştuğu mutluluğun her zerresine.

Elimi tekrar onun elinin içine kaydırarak, daha önce fark etmediğim bir şeyin farkına vararak bu anın tadını çıkarmama izin verdim. Bu -her ne ise- geçici olsa bile, şu anda onun hikayesinin bir parçası olduğum için minnettarım. Ne kadar sürerse sürsün

olmak Burada, Yürümek yanında Onu,
paylaşma bunlar kısacık anlar.

Bölüm 18

Mag "olia ½iccl

YAĞMURUN YATIN ÇATISINA VURAN YUMUŞAK ŞİPİRTİSİ BENİ ÇEKİYOR.

Güneşin doğmasına fırsat kalmadan uykudan uyandım. Çok da önemli değil; kapalı gökyüzü ve yoğun bulutlar güneşin bugün pek görünmeyeceğini açıkça ortaya koyuyor. *Dışarıda*, dünya grinin sessiz tonlarına bürünmüş, "*Yatakta biraz daha kal*" diye fısıldayan türden bir sabah. Ve yanımda bu adam varken, fazla iknaya ihtiyacım yok.

Sıcak yorganın altına sokulmuş, JC'nin kolları tembelce üzerime dolanmış bir halde kendimi o ana bıraktım. Böyle sabahlara alışabilirdim; onun nefes alışının sabit ritmiyle, bedeninin sıcaklığıyla ve tamamen güvende olma hissiyle uyanabilirdim.

Onun yanında uyanmanın çok rahatlatıcı bir yanı var, sanki ben burada olduğum sürece dünyanın kaosu bana dokunamazmış gibi. Bu sadece onun varlığı değil, uykusunda bile beni tutma şekli, sanki bırakmak bir seçenek değilmiş gibi.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, huzurun ve her şeyin sessiz samimiyetinin tadını çıkarıyorum. Uzun zamandır ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum. Onunla birlikte.

Yağmur giderek şiddetleniyor, yatin tavanına ritmik bir şekilde vuruyor, bugünün planlandığı gibi gitmeyeceğini sürekli hatırlatıyor. Yüzmek yok, Sydney'e yumuşak bir dönüş yok. Sadece

Dışarıda fırtına yaşanırken biz bu küçük, şirin dünyada sıkışıp kaldık.

Pencerelere doğru bakıyorum, yağmurun camdan aşağıya süzülüşünü ve ötesindeki suyun görüntüsünü bulanıklaştırışını izliyorum. Sanki dünya etrafımıza bir perde çekmiş ve ikimizi bu sessiz, zamansız alanda kozalamış gibi hissediyorum.

Yanımda kıpırdanıyor, sabahki cılız sesi hâlâ uykunun ağırlığını taşıyor. "Görünüşe göre bir süre daha burada kalacağız."

Bu fikirden gayet memnunum. "Burada şikayet yok. Rahat etmek için fena bir bahane değil."

Kolunu bana doluyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. "İyi çünkü sağanak yağmurda yelken hevesli değilim. Her neyse, yanımda çok iyi bir arkadaş var."

Rahat bir sessizlik etrafımızı sarıyorkelimelere ihtiyaç duyulmayan türden. Yatakta sokulmuş bir halde, yağmurun camlara vuran ritmik pıtırtilarını ve altımızdaki yata rahatlatıcı salınımını dinliyoruz. Anlar bulanıklaşıyor, sessizlik o kadar sakinleştirici ki sanki zamanın kendisi yavaşlamış gibi hissediyorum. Çok geçmeden gözlerim tekrar ağırlaşıyor ve kendimi onun kollarında güven içinde uykunun sıcaklığına bırakıyorum.

Sonunda günün çekiciliği bizi battaniyelerin kozasından çekip çıkarıyor. JC geriniyor, hareketleri yavaş ve telaşsız, ben ise yatağın sıcaklığının tadını çıkararak bir süre daha kalıyorum. Yağmur dinmiyor, günün geri kalanının tonunu belirleyecek gibi görünen yumuşak, sabit bir ritim yaratıyor.

Gün ortasında, yağmur durma belirtisi göstermiyor ve yata üzerinde yumuşak gri bir parıltı oluşturuyor. Öğle yemeği basit ama gün için mükemmel: sandviçler, taze meyve ve bir şişe şampanya. Yaşam alanına yerleştiğimizde sabahın sessiz samimiyeti öğleden sonraya kadar uzanıyor, yağmurun sabit sakinleştirici bir fon sağlıyor.

Çantamı karıştırdım ve küçük bir deste kâğıt çıkardım.

"O da ne?"

"Sohbet başlatıcı bir oyun. Arkadaşlık paketi için alışveriş buldum ve eğlenceli olabileceğini düşündüm. Birbirimizi daha hızlı tanımamıza yardımcı olacak."

"Birbirimize pis şeyler yapabilecek miyiz?" Sırtını minderlere yaslamış, kendinden fazlasıyla memnun görünüyor.

Desteyi kaldırırken başımı sallayarak gülüyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu o tür bir oyun değil. Bu gerçek konuşmalarla ilgili."

Sırtışında bir parça entrika var. "Ah, yani bu bir konuşma oyunu. Anladım."

"Üç seviyesi var -yakın, daha yakın ve en yakın." Ona şakacı bir bakış attım. "Ve bil diye söylüyorum, işler kişiselleştiğinde pısrıklık yok."

Ellerini şakacı bir teslimiyetle kaldırıyor. "Bunu hayal bile edemezdim."

Onun yanına yerleşerek desteyi karıştırıyorum, bu beklenti beni gülümsetiyor. Kartları aldığımdan beri bunu dört gözle bekliyordum. "Pekâlâ, soruları ben mi okuyayım yoksa sen mi okumak istersin?"

Arkasına yaslanmış, fazlasıyla rahat görünüyor. "Bu onuru sana bırakıyorum."

İlk karta bakıyorum ve gülümsüyorum. "Sevgi diliniz nedir?"

Kaşları kalkıyor. "*Aşk dilinin* ne olduğunu bile bilmiyorum anlamına gelir."

Başımı sallayarak bir sırtışımı geri alıyorum. "Temelde başkalarına sevgini göstermeyi tercih ettiğin yol ve karşılığında nasıl sevildiğini hissettiğin."

Desteyi bir elimde tutarak açıklamaya başlıyorum. "İlk olarak, onaylama sözleri var. Bu, birinin , içten notlar ya da sizi düşündüğünü söyleyen kısa bir mesajla sevgisini ifade etmesidir."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Hayır, kesinlikle ben değilim."

"Tamam. Bir de hediye vermek var. Bu parayla ilgili değil.
-Daha çok küçük bir hatıra veya anlamlı bir kitap gibi düşünceli
jestlerle ilgilidir."

Bir an düşünür, sonra tekrar başını sallar. "Hl ben
değilim."

"Fiziksel dokunuşa ne dersiniz?"

Yüzüne bir sırtıma yayılır. " bu daha iyi.
Bu kesinlikle benim."

Onu şakacı bir şekilde drtyorum. "Bil diye söylüyorum,
fiziksel dokunuş sadece seksle ilgili değildir; genel olarak
şefkatli olmak anlamına gelir. Sadece bir seks partneri değil."

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Bu durumda, cevabımı gözden
geçiriyorum. Kesinlikle o da değil."

"TmDoğru, nasıl hakkında eylemler . Hizmet mi?
İşte bu. ne zaman biri gösterir Aşk tarafından
yapıyor yardımcı ayak işlerini yapmak, bir şeyleri
tamir etmek ya da gerektiğinde yardım etmek gibi."

Düşünürken hafifçe kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturuyor.
"Hmm, belki... ama yine de uymuyor gibi geliyor."

Gülümsüyorum ve son seçeneği işaretliyorum. "O zaman
sanırım seninkini buldum: kalite Zaman.Bu
hakkında olmak şu an, Dikkatiniz
dağılmadan, verdiğiniz insanlarla vakit geçirmenin tadını
ıkarın." Başını sallarken yüzüne samimi bir glmsemi
yayılıyor. "Evet, bu benim. Ailemle vakit geçirmeyi
seviyorum.

Ve," diye duraklıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor, "seninle
vakit geçirmeyi gerçekten seviyorum."

Göğsümde sıcaklık çiçekleri aıyor ve ben gülümsüyorum.
"Kaliteli zaman benim de sevgi dilimdir. Ve birlikte geçirdiğimiz
zamandan gerçekten keyif alıyorum."

Bir sonraki kartı çekiyorum ve ona bakıyorum, soruyu
okurken gülümsemem hafifçe kırılıyor. "Son ilişkiniz neden
bitti?"

Yer değiştiriyor, yüzünde rahatsız bir ifade beliriyor.
"Sakıncası yoksa önce sen git."

Ona küçük bir glmsemi vererek başımı sallıyorum.
"Elbette."

Derin bir nefes alarak yumuşak bir nefes verdim.
"Sonuncusu, bir erkekle takıntılı hale geldiğinde işler hızla
yokuş aşağı gitti.

Kendini *alfa erkek* olarak ilan eden bir influencer. Bilirsin işte. -Erkeklerin ve kadınların nasıl davranması gerektiğine dair zehirli saçmalıklar söyleyen adamlardan biri."

Başımı sallıyorum, Hunter'ın o deliliğin içine nasıl çekildiğine hâlâ şaşıyorum.

"İlk başta zararsız motivasyonel şeylerdi. Ama sonra bir tarikata katılmış gibi konuşmaya başladı, *gerçek kadınların yerlerini bilmeleri gerektiğinden* ve bu kadar *bağımsız olmazsam daha mutlu olacağımdan* bahsedip durdu. Sanki birdenbire cinsiyetim yüzünden beni kendisinden aşağı gören biriyle çıkmaya ."

Omuz silktim, boyun eğdim ama kararlıydım. "Ona bir seçenek sundum: Ya saçmalamayı kesecekti ya da ben gidecektim. Durmadı, ben de ayrıldım. Pişman değilim."

Yüz ifadesi yumuşar, gözlerinde saygı belirir. "Aferin sana. Kimse bu tür saçmalıklarla uğraşmamalı."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Sıra sende. Son ilişkiniz neden bitti?"

Tereddüt ediyor, bakışları bir an için kartlara kayıyor. "Şey, takipçilerine takıntılı bir sosyal medya fenomeniymi, her zaman onları meşgul etmek için aklına gelen her şeyi paylaşıyordu. İlk başta bunun onun için bir yan proje, eğlenmek için yaptığı bir şey olduğunu düşündüm ama hayır." Duraklıyor, yüzünde bir gölge belirliyor.

"Çıkmaya başladığımızda, bizimle ilgili küçük şeyler paylaşırdı - burada bir resim, orada sevimli bir başlık. Takipçileri buna bayılıyordu ve ben de buna pek aldırmıyordum. Ama sonra ilişkimizi takipçi sayısını artırmak için kullanabileceğini fark etti ve işler sarpa sardı. Bir gün, iznim olmadan -benim haberim bile olmadan- beni filme aldı ve yayınladı."

Olanları hatırlarken gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

"Videonun ne hakkında olduğuna girmeyeceğim ama son derece kişiseldi. Onun için bu sahnelenmişti. Benim içinse gerçek tepkimdi. video bir idi ben asla olmazdım

herkesin görmesini istedi. Beğenileri ve yorumları hiç düşünmeden ."

Yanağımın içini ısıyorum, bir sempati dalgası kaplıyor. "Çok üzgünüm. Bu korkunç bir şey. Ne kadar zaman önceydi?"

Sertçe nefes veriyor ve aşağıya bakıyor. "Birkaç yıl oldu. Sakatlanmamdan hemen önce. Yani hayatımın en iyi yılı sayılmaz."

Sözlerinin ağırlığı karşısında göğsüm sıkışıyor. "Bu gerçekten berbat."

"Evet," diyor ve mizah içermeyen kısa bir kahkaha atıyor. "Öyle oldu."

"Berbat biri," diyorum usulca, kartı desteye geri koyarken.

Bir süre sonra boğazını temizliyor. "Biliyor musunuz, sevmeyi beklemediğim bir oyun için hiç fena değil. Devam et -Sırada ne olduğunu merak ediyorum."

Ona bakıyorum, açık sözlülüğü bende bir gülümseme uyandırıyor. "Pekâlâ."

Bir sonraki kartı çekiyorum, okurken merakım daha derin bir şeyle karışıyor. Bakışlarımı kaldırıp ona şakacı bir bakış atıyorum. "Bu tamamen senin, Bay eş arayan."

"Vur bana. Ben hazırım."

Yüksek sesle okuyarak sırtıyorum. "İdeal evlilik size nasıl görünüyor?"

Duraksıyor, sözlerini düşünürken yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Benim için ideal bir evlilik gerçek bir ortaklık olurdu. Ne olursa olsun, iyi günde de kötü günde de birbirinin yanında olan iki insan. Güvenebileceğim, arkamı kollayan, birlikte gülebileceğim ve yanımda kendim olabileceğim biri. Maske yok. Sadece gerçek."

Arkasına yaslanıyor, devam ederken sözleri daha yumuşak bir hal alıyor. "Bence ideal bir evlilik ev gibi hissettirir. Bu sadakat ve güvenle ilgilidir; birbirinizi sadece sevmezsiniz, birbirinizi kusurlarıyla ve her şeyiyle *tanırsınız*. Ve hala

Her gün birbirimizi seçmek. Birbirimizin hayallerini desteklemek, kolay olmadığında bile birbirimize destek olmak. Bir evlilik hayatın fırtınalarını atlatmalı ve yine de daha güçlü çıkmalıdır."

Sözleri zihnime yerleşiyor, netlikleri ve samimiyetleri içimde derin bir şeylere çarpıyor. Tarif ettiği türden bir ilişki gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor; güven, sadakat ve her şeye rağmen süren bir ortaklık üzerine kurulu. Birini bu kadar derinden tanımak ve ona tamamen güvenmek, sahip olunması inanılmaz olacak türden bir bağ.

"Peki ya siz? Sizin mükemmel evlilik anlayışınız nedir?"

Soru beklediğimden daha sert geldi, onun evlilik vizyonu çok güzel ama benim bildiğim her çok uzak. Nefes alıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak hafifçe kıpırdanıyorum. "Benim ideal evliliğim--" Duraklıyorum, kelimeler düşündüğümünden daha ağır geliyor. "Dürüst olmak gerekirse, sağlıklı bir evliliğin neye benzediğini gerçekten bilmiyorum."

Aşağı bakıp hafifçe omuz silkiyorum, içimi bir utanç duygusu kaplıyor. "Ben bunu görerek büyümedim. Belki de bu yüzden evlenme fikriyle hep mücadele ettim. Bunu dayandırabileceğim pek bir şey yok."

Ona bakarak nefes veriyorum. "Ama az önce tarif ettiğin şey gerçekten hoşuma gitti. Aslında çok hoşuma gitti. Her şeyden çok, kendimi evimde gibi hissettiğim biriyle birlikte olmak istiyorum." Doğru kelimeleri bulmak için bir an duraklıyorum. "Ve eğer , **çok evli** olmak isterim. Sonsuza kadar."

"**Çok evli**. Bunu sevdim."

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için sessiz bir anlayış oluşuyor; konuşulmayan ama derinden paylaşılan bir şey. Kendimi hayal etmeye bırakıyorum; onun tarif ettiği türden bir evlilik, gerçek hayattan çok bir peri masalı gibi hissettiren türden bir evlilik. Ve yine de burada onunla otururken, o kadar da ulaşılmaz gelmiyor.

Kartları karıştırıp bir sonrakine bakıyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Tamam, işte eğlenceli bir tane. Ya da en azından öyle olması gerekiyor. Geçmişte yaşadığınız küçük düşürücü bir an nedir?" Küçük bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum. "İlk sen başlamak ister misin?"

İç geçiriyor ve gözlerine tam olarak ulaşmayan alaycı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Oh, bu çok kolay. Hiç şüphesiz, eski sevgilimin benimle ilgili yayınladığı videoydu."

Uzanıp elini hızlıca sıkıyorum. "Benimki de pek eğlenceli sayılmaz. Lise son sınıfta Robin bir gece eve bir adam getirdi..." Tanıdık bir utanç dalgasının yükseldiğini hissederek devam ediyorum. "Bu arada alışılmadık bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, Robin bir duman gösterisi ve her zaman eve erkek getiriyor, bu yüzden ilk başta çok fazla düşünmedim. Ama bu sefer sınıf arkadaşım olduğu ortaya çıktı. Hem de herhangi bir sınıf arkadaşım değil, aşık olduğum bir çocuk."

Gözleri açılıyor ve yüzünü buruşturuyor, çoktan anlamış. "Ne?"

"Ah, evet," diyorum kuru, esprisiz bir kahkaha atarak. "Ve bu Daha da kötüsü. Bunu kaydetti ve arkadaşlarına gösterdi. Doğal olarak, haber orman yangını gibi yayıldı. Ertesi gün bir erkek yanıma gelip annem kadar iyi sevişip sevişmediğimi sordu." Bu anıyı hatırlayınca başımı iki yana sallıyorum. "Çok utanç vericiydi. Şimdi bile bunu düşününce bir deliğe girebilirim."

Çenesi geriliyor, yüzünde inançsızlık ve öfke parlıyor. "Bu ABD'de yasal mı?"

"Ahlaksız ve aşağılayıcı mı? Kesinlikle. Ama yasadışı? Hayır," diye omuz silkiyorum. "Adam on sekiz yaşındaydı, yani ikisi de rıza gösteren yetişkinlerdi."

Beni izliyor, öfkesi yerini daha yumuşak bir duyguya bırakıyor. "gelenler için gerçekten üzgünüm."

"Hâlâ utanç verici. Lise toplantımı kaçırmış olmam yeterince kötü."

Yine göt herifler."

Bir sonraki karta bakıyorum, sonra da bir sırtışıla ona bakıyorum. "Bir tane daha mı?"

Omuz silkiyor, rahat bir gülümsemeye arkasına yaslanıyor. "Neden olmasın?"

Devam edin."

Kartı çekiyorum ve yüksek sesle okuyorum, "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Duraksıyor, bakışları düşünceli bir hal alıyor. "Beş yıl içinde... Evli olmak istiyorum. Umarım birkaç çocuğum olur - belki karım isterse üçüncüsü de yolda olur. Hayattan memnun olmak, anlıyor musun? Yerleşik ve mutlu."

Sözlerindeki samimiyet göğsümde bir şeylerin çarpmasına neden oluyor ve dikkatini bana çevirmeden önce bir an için onu izliyorum, sözlerini özömsüyorum. "Peki ya sen?"

"Bunu söylemek zor. Belki evliyim, belki . Belki anneyim, belki değilim. Kendimi beş yıl sonra hayal etmek zor."

Beni inceliyor. "Doğru adam hayatına girse evlenir miydin?"

"Kesinlikle. Evliliğe karşı ama peşinden de koşmuyorum. Eğer olursa, harika. Olmazsa da sorun değil. Ben tek başıma yeterim."

"Evet, ."

Son kartı da desteye geri koyuyorum. "Tamam, sanırım şimdilik bu kadar ağır şeyler yeter."

"Katılıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki bu oyundan nefret etmiyorum."

Kapıya doğru bakıyorum, aklıma bir fikir geliyor ve sırtıtarak ona dönüyorum. "Şu anda ne kadar spontane hissediyorsun?"

"Aklında ne var?"

Cevap vermek yerine elini tutup ayağa kaldırıyorum ve tereddüt etmeden dışarı çıkarıyorum. Yağmur durmadan yağıyor, dünyayı sisle kaplayan serin bir çiseleme. Güverteye adım attığımızda, taze, yağmurla ıslanmış hava bizi karşılıyor ve anında sıırıslıklam oluyoruz. Ben onu açık alana doğru çekerken o gülüyor, sesi dolgun ve korunaksız.

Kollarımı gökyüzüne kaldırıyorum, yavaşça dönüyorum, yağmurun üzerimden geçmesine izin veriyorum, serinliği canlandırıyor, diğer her şeyi silip süpürüyor. Ona dönüp baktığımda, orada duruyor, o sıcak, tanıdık gülümsemesiyle beni izliyor, yüzünden yağmur damlıyor.

"Dans et benimle." Ona uzanırken gülüyorum.

Hiç tereddüt etmiyor, beni kendine çekerken elleri belime dolanıyor. Yağmurun soğuğuna karşı dokunuşu sıcacık. Birlikte sallanıyoruz, hareketlerimiz telaşsız, yağmurun ritmi tarafından yönlendiriliyor. Kahkahalarım onunkilere karışıyor, etrafımızdaki dünya biz hareket ettikçe soluyor. Parmakları sırtımda nazik daireler çiziyor ve olmamıza rağmen bunun bir önemi yok. Bu andan hiçbir şeyin önemi yok.

Bir an duraksıyoruz, gözlerimiz dünyanın geri kalanını eritecek şekilde kilitleniyor. Eli yüzüme , yağmurdan ıslanmış bir tutam saçı yanağımdan nazikçe fırçalıyor. Ben daha nefesimi tutamadan eğiliyor, dudakları benimkilerle buluşuyor ve etrafımıza yağın yağmur kadar doğal bir öpücük konduruyor.

Dünya gri bir bulanıklık içinde , yağmurun sabit ritmi tek müziğimiz. Sadece ikimiz varız, sırlıslık ve tamamen birbirimize sarılmış, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, olmayı tercih edeceğimiz başka bir yer yokmuş gibi tutunuyoruz.

Beni hızlı bir hareketle kaldırıyor ve ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı beline dolayarak güçlü bedenine tutunuyorum. Beni yemek masasına taşıyor ve soğuk, ıslak yüzeye nazikçe bırakıyor, tenime dokunduğunda vücuduma ürperti gönderiyor.

Üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırı varken, sırlıslık gömleğim vücuduma yapışıyor ve her kıvrımı ortaya çıkarıyor. Dantelli külotumu dikkatlice indiriyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Yumuşak bir vuruşla içime giriyor ve ikimiz de saf bir sevinçle ilkel bir inilti çıkarıyoruz. Bedenlerimiz birbirine karışıyor, kendimizi bizi saran yoğun zevke teslim ediyoruz.

Bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, ruhlarımızın birleşmesi ateşli bir tutkuyu ateşliyor. O anda, damarlarımızda dolaşan yoğun zevke kendimizi teslim ederken bizden başka hiçbir şey yok. Elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor, birbirimizin kucağında kendimizi kaybederken beni daha yakına çekiyor. O içimde hareket ederken zaman duruyor ve dünyanın geri kalanı yok oluyor

"Çok iyi hissediyorsun," diyor bana bakarak.

Bacaklarımı itiyor, dizlerimi büküyor ve birbirinden ayırıyor. Bedenlerimiz kusursuz bir ritimle birlikte hareket ederken altımızdaki masa inliyor. Güçlü vücudu benimkine baskı yapıyor, her kasıtlı itiş içime zevk dalgaları gönderiyor. Bu anda, tamamen hisler içinde kayboluyorum, beni yavaş, güçlü vuruşlarla doldurmasının hissinde kayboluyorum. Hızımız kasıtlı ve telaşsız, coşkun her anını ortaya çıkarıyor ve ikimizi de sınırına getiren lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

Bakışlarımla ve eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. İçime bilinçli bir hızla girip çıkarken alnımız birbirine değiyor. "Lütfen durma," diye fısıldıyorum, bu duygunun asla bitmesini istemediğimi bilerek.

Elleri sıkıca bastırıyor, girerken beni hareketsiz tutuyor. Onun gücü ve yoğunluğu beni her zamankinden daha derine götürüyor.

Bedenlerimiz birleşirken kalçaları durur ve beni kendine çeker. Dudakları, sıcak ve davetkâr, benimkilere bastırıyor. "Siktir, sana doyamıyorum."

JC eğiliyor, parmakları ıslak saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. Bakışlarımız birleşiyor ve birden dünya sadece ikimize dar geliyor. O anda bir şeyin farkına varıyorum.

Ben de ona doyamıyorum. Bana neler oluyor?

Скaпт'ca 17

Alex Sebring

KÜKREMESİ KALABALIĞI YIKAR BENİ, VE BU GIBI zamanda geri adım atıyorum. Taze kesilmiş çimlerin kokusu ve beklentinin yüklü uğultusu, gömdüğümü anıları harekete geçiriyor ve şimdi şaşırtıcı bir netlikle yüzeye çıkıyor.

Stadyumdaki süite yerleşiyorum, gözlerim aşağıdaki sahaya kayıyor. Tanıdık yüzler etrafımı sarıyor -eski takım arkadaşlarım ve sektörün önemli isimleri- gülüyor, içkilerini yudumluyor ve hikayelerini paylaşıyorlar. Bir zamanlar burası benim dünyamdı. Bunlar benim insanlarımdı. Ama şimdi, süit daha çok bir akvaryum gibi hissettiriyor, kibar baş sallamaları ve yan bakışları göğsümdeki bir düğümü sıkılaştırıyor. Hepsi neden artık orada olmadığımı biliyor ya da en azından bildiklerini sanıyorlar.

Çoğu kişi bunu kötü şansa bağlar; garip bir kaza ya da sahada geçirilen acımasız yılların kaçınılmaz bedeli. Ama gerçek çok daha çirkin. Tyson McRae kariyerimi tek bir hesaplanmış, kirli atışla bitirdi. O an sadece bedenimi paramparça etmedi, uğruna çalıştığım her şeyi çözdü. Ve kimse böyle bir ihanetin sadakat, oyun ve kendiniz hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi nasıl yeniden düzenlediğini anlayamaz.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve bekledikleri maskeyi takıyorum - iyi olduğumu ve yoluma devam ettiğimi söyleyen bir maske. Ama her tezahürat

Trib nlerden gelen her tanıdık ses, taze kesilmiş çimlerin her soluk ipucu, neyin gittiğini keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ve ne kadar çok şey kaybettiğini.

"Geri dönmek güzel, değil mi?" Eski takım arkadaşım Nate sırtarak beni dürtüyor, onun rahat tavrı fırtınayla tam bir tezat oluşturuyor. "Eski güzel günlerdeki gibi, ha?"

Hayır, Nate. Hiç de eski güzel günlerdeki gibi değil.

Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Evet, tekrar stadyumda olmak güzel."

Başını sallıyor, i kisinden bir yudum alıyor, gözleri aşağıdaki alanı tarıyor. "Yine de farklı - oynamak yerine izlemek."

"Oldukça." Kelime niyet ettiğimden daha keskin bir şekilde ağzımdan kaçıyor.

"Anladım, Sebring. Kendi şartlarımla emekli oldum. Vücudum bana birkaç uyarı verdi ve bırakma zamanının geldiğini biliyordum. Ama sen--" Bana bakıyor, düşüncesinin geri kalanı aramızda konuşulmadan asılı kalıyor, söylemesine gerek kalmadan netleşiyor.

"Hayır, seçme şansım yoktu." Acı, sözlerimin kenarlarını tırmalıyor, kırmakla tehdit ediyor.

Nate başını sallayarak omzuma hızlıca vuruyor. "Bu çok zor dostum. Bunu kıskanmıyorum."

"Yarısını bile bilmiyorsun." Zihnimden anılar geçiyor; yorucu iyileşme seansları, uykusuz geceler ve uğruna çalıştığım her şeyin elimden alındığını bilmenin verdiği sonsuz hayal kırıklığı. Ama hepsini geri itiyorum, burada yüzeye çıkmalarına izin vermek istemiyorum.

Nate koltuğunda arkasına yaslanıyor, bakışları mesafeli. "Yine de seni burada görmek güzel."

"Evet, bu kadar erken bir yaşta burada seyirci olarak oturacağımı düşünmemiştim."

Nate başıyla küçük bir selam veriyor, dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "En azından iyi bir koşu yaptın. Aslında harika bir koşu."

"İyiydi." Bir parçam kelimeleri tam olarak benimseyemiyor. "Ama olması gerektiği gibi bitmedi."

Oyuncular sahaya hücum ediyor, kramponları canlı hissettiren bir ritimle çime vuruyor, her hareket keskin, kasıtlı, güçlü. Gözlerim hareketleri takip ediyor, ta ki ona -yedek oyuncuma- gelene kadar. İyi biri, hakkını vermeliyim. Güçlü, hızlı, disiplinli. Ama hala bir şeyler eksik, incelik, sadece zamanla gelen içgüdü.

Onu izlerken düşüncelerim dalgalanıyor, yasaklanmamış anılar beni sakatlıktan sonraki ilk günlere geri götürüyor. Koltuk değnekleri, bitmek bilmeyen fizik tedavi döngüsü, zamanla hafifleyen ama asla tam olarak kaybolmayan sürekli ağrı. Ve sorular, hep sorular. İyileşecek miydim? Geri dönebilir miyim? Ve en zoru da iyileşemezsem ne yapacağım?

Nate beni dürterek düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Muhtemelen duymamışsındır ama Julia ve ben bebek bekliyoruz! Bir oğlan."

"Bu harika." Ona içten bir gülümseme gönderiyorum. "Seni ve Julia'yı tebrik ederim."

Sırıttıyor, adeta gurur saçıyor. "Teşekkürler dostum. Tam olarak planlanmamıştı - düğünden hemen önce hamile kalmak - ama hey, olur böyle şeyler."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "İşleri ilginç tutmanın bir yolu da bu."

Nate gülüyor, sesi kolay ve rahatsız edici değil. "Geride kalıyorsun, biliyorsun. Emekli olduğuna göre artık bir eş bulma zamanın geldi. Hâlâ gençken birkaç oğul edinmelisin ki biz yetişemeyecek kadar yaşlanmadan onları birer rugby yıldızına dönüştürebilelim."

Sırıttıyorum, başımı hafifçe sallayarak yorumu savuşturuyorum, ancak düşünce kabul etmek istediğimden daha ağır bir şekilde devam ediyor.

"benim için koşuşturan bir bayan görürseniz, bana haber verin."

Nate kıkırdıyor ve dikkatini tekrar oyuna veriyor. Bakışlarım sahaya sabitlenmiş durumda, ama aklıma sessiz bir düşünce geliyor - orada bir oğlumun olması nasıl bir şey olurdu?

bir gün? Bildiğim her Şeyi aktarmak için. Bu fikir derinlerde bir Şeyleri harekete geçiriyor ama hemen ardından başka bir imge geliyor; bir kız çocuğu. Sahip olduğu her Şeyle koruyacağım, hayal edebileceğimden daha sert büyüyeceğine hiç Şüphe olmayan küçük bir kız. Özellikle de Charleston onun annesi olsaydı. O  ocuk  elik iradeli olurdu, hiç Şüphe yok.

Ma  bitiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Nate ve birkaç kişiyle birlikte ma  sonrası olağan toplantılardan birine s r kleniyorum. Müzik, kahkahalar, akan içkiler, takım arkadaşları, taraftarlar ve kutlamanın bir parçası olmaya hevesli kadınlardan oluşan bir bulanıklık içinde geliŐmeye alıŐkın olduğu türden bir sahne. Herkesin birbirine karıŐarak büyük, uğultulu, kaotik bir aileye d n Őt đu türden bir gece.

Ama Şimdi farklı hissettiriyor. Kapalı. Sanki her Şeyi camın arkasından izliyormuŐum gibi. Kahkahalar, kadeh Őingirtıları, sohbet uğultusu... Bunlar sadece gürültü ve artık buraya ait olmadığımın farkına varmamı güçlendiriyor.

  kimi yudumluyorum, zar zor tadına bakıyorum, alıŐkanlıktan odayı tarıyorum. Kadınlara flört ediyor ve gülüyor, her Şeyi i lerine çeken erkeklerle sohbe dalıyorlar, eskiden hoşuma giden türden kolay, kaygısız bir ilgi. Ama Şimdi? Boş geliyor, geride bıraktığım bir versiyonum gibi.

Ve sonra, hareket ve gürültü bulanıklığı arasında onu görüyorum. Odanın öbür ucunda gözüme çarpıyor ve diğer her Şey kayboluyor.

Celeste. Fark edilmek için giyinmiş, gülümseme keskin ve kasıtlı, odayı bir bıçak gibi kesiyor. Gözlerimiz çok kısa bir süre için buluşuyor ve bu onun ihtiya ı olan davet. Bakışları benimkilere kilitleniyor, kalabalığın içinde ilerlerken gözlerinde yırtıcı bir niyet var. Sanki o emrediyormuŐ gibi oda onun için ayrılıyor. Her adımı, her bakışı hesaplanmış, tam olarak istediğini elde etmek için tasarlanmış bir silah gibi kullanılıyor.

"Alex." Adımı söylüyor, eli kolumu okŐıyor - istemediğim bir dokunuş.

SertleŐiyorum, kibar ama mesafeliyim. "Merhaba Celeste."

Bakışları üzerimde gezinirken gülümsemesi genişliyor. "Oh, hadi ama, Alex. Böyle davranma. Biz her zaman iyi anlaştık, değil mi?"

"İyi ' biraz olabilir."

Yumuşak bir şekilde gülüyor, görünüşe göre etkilenmemiş. "Güzel zamanlarımız oldu, değil mi?" Eli kolumdan aşağı kayıyor, dokunuşu kasıtlı, test ediyor. "Ve eminim sana sadece benim verebileceğim şeyleri özlüyorsunuzdur."

Sihirli bir amcığı olduğunu düşünmek tam Celeste'e göre.

"Celeste, bazı şeylerin geçmişte kalması daha iyidir. Sen onlardan biri."

emin gülümsemesi bir an için duraksıyor, sonra onu düzeltiyor ve cazibesi tekrar yerine oturuyor. Yaklaşıyor, sesi alçak bir mırıltıya düşüyor, belli ki bir samimiyet havası yaratmayı amaçlıyor. "Belki de biraz uzaklaşmalıyız. Sana neleri kaçırdığını hatırlatabilirim."

Sabırımı tükeniyor. "İlgilenmiyorum."

Gülümsemesi gerginleşiyor, cıvıltı dış görünüşündeki bir çatlak ortaya çıkmaya başlıyor. "Neden olmasın?" Bakışları keskinleşirken başını eğiyor. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

Soru aramızda asılı kalıyor, gözleri bir tepki bekliyor.

"Fark eder mi?"

Gözlerini kısıyor, zoraki rahatlığı kayboluyor. "Sanırım bu bir evet demek."

Şimdi bu konuşmayı bitirmek için mükemmel bir an. "Celeste, gerçekten gitmeliyim." Etrafından dolanıp odanın kenarına doğru ilerliyorum.

Ve sonra onu
gördüm. Tyson
McRae.

Odanın diğer ucunda bir grupta gülüşüyor, tavırları sanki geçmiş hiç yaşanmamış gibi rahat ve kaygısız. Onu gördüğümde nabzım hızlanıyor, öfkem o kadar yoğun bir dalga halinde içime yayılıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Kalbim her acı düşünceyle, benden çaldıklarını her hatırlatışıyla çarpıyor. Ben onun yaptıklarının sonuçlarıyla uğraşırken, onu bu kadar rahat, bu kadar kendini beğenmiş görmek, içimde bir şeyleri derinden sarsıyor. Farkına bile varmadan yumruklarım sıkıca kıvrılıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için yüzünde soğuk bir şey parlıyor. Sonra ağzı yavaş bir sırtışa dönüşüyor. Bana doğru yürümeye başlıyor, adımları temkinli, kendine güveni bir meydan okuma gibi yayılıyor.

"Sebring, seni burada görmeyi beklemiyordum. Sonunda saklanmayı bırakacak cesareti buldun, değil mi? Söyle bakalım, tribünden izlemek bir şey dostum? Kötü şans, ha?" Her kelimeden alaycı bir sempati damlıyor.

Çenem geriliyor, cevap verme dürtümle savaşıırken boynumdaki kaslar geriliyor. Tüm içgüdülerim yüzündeki o sırtışı tek bir darbeye silmem için bana bağırıyor ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Ona istediğini veremem.

Daha yakına eğiliyor, sözleri tırtıklı bir kenar taşıyan neredeyse fısıltıya düşüyor. "Sahada daha dikkatli olmalıydım." Sırtışı keskinleşerek düpedüz kötü niyetli bir şeye dönüşüyor.

Bir öfke parıltısı beni kör ediyor, yumruklarım o kadar sıkılıyor ki tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Vücudumdaki her sinir onu susturmak, kendini beğenmiş kibrini tek bir kararlı hareketle susturmak için çılglık atıyor. Ama nefes alıp veriyorum, kendimi sakinleştiriyorum. Kazanmasına izin vermeyeceğim, bu şekilde değil.

Ama *lanet olsun*, tutmak için her şeyimi harcıyorum.

Öfke beni tüketmeden önce kendimi o anın dışına çıkmaya zorlayarak uzaklaşıyorum. Kalabalığın arasından ilerlerken gürültü artıyor, alan daha dar geliyor ve duvarlar etrafımı sarıyor gibi görünüyor. Anılar ve öfke birlikte kıvrılıyor, her adımda daha sıkı sarılıyor, ta ki derim baskıdan yarılacakmış gibi hissedene kadar. Her nefes daha sert, daha ağır geliyor, derimin altındaki yanık ne kadar silkinmeye çalışsam da solmayı reddediyor.

Kaybettiklerimin her acısı, burada olmanın, onu görmenin uyandırdığı her alay ve hatıra bunaltıcı. Duruyorum, bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, nabzım hızla atarken kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Sınır tehlikeli bir şekilde yakın, keskin ve görmezden gelinmesi imkânsız geliyor.

Ve sonra, puslu havayı yaran bir düşünce beni şaşırtıcı bir netlikle sakinleştiriyor.

Charleston.

Sadece onun adı bile içimde bir şeyleri değiştiriyor, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde sabitliyor. Beni bu durumdan kurtarabilecek tek kişi o. Tam olarak farkına varamadan parmaklarım telefonuma uzanmaya başladı bile. Mikrofon simgesine dokunuyorum ve telefonumu ağzıma götürüyorum. "Buradan nefret ediyorum. Keşke yanımda olsaydın."

Kalbim küt küt atarken mesajı gönderdim. Beni tüketen öfke ve pişmanlıktan kurtarabilecek tek şey ondan haber almaktı.

Cevabı neredeyse anında geliyor ve sözleri ekranda belirirken göğsümdeki gerginlik hafiflemeye başlıyor.

Sen iyi misin?

Hayır

Ben senin için buradayım. Gittiğinde çatı katına gel...
eğer istersen.

Basit. Mütevazî. Tam
ihtiyacım olan şey.

Tuttuğum nefes dışarı kayıyor ve öfke azalmaya başlıyor, gerginlik gevşiyor. Acımı dindiren hap o. Bu stadyuma adım attığımdan beri ilk kez sabit, gerçek bir şey hissediyorum. Onun benim için orada olduğunu bilmek bile beni kendime getiriyor.

Kimseye tek kelime etmeden ayrılıyorum. İrlandalı bir veda uygun geliyor-açıklama yok, vedalaşma yok. Parti sonrası dışarı çıktığımda serin gece havası beni selamlıyor. Omuzlarımdaki gerginlik devam ediyor, düğümlenmiş ve sıkı, ama Charleston'ın mesajı onun kenarını köreltiyor. Şehrin uğultusu etrafımı sarıyor, birkaç nefes alırken düşüncelerimi sabitleyen sessiz bir ritim. Öfke yavaş yavaş yatışıyor, parça parça geri çekiliyor.

Celeste ve Tyson artık benim üzerimde bu güce sahip olamazlar. Onlar geçmişin kalıntıları -gerçek, iyi bir şey inşa edeceksem hayatımın geride bırakmam gereken parçaları. İstediğim hayat mı? O hayat burada yok, büyümüş olduğum bir dünyaya karışmış durumda.

Her adımda kararlılığım artıyor. Geçmiş artık beni tanımlamıyor.

Yola
çıkıyorum.

İçeri girdiğimde çatı katı hareketsizdi, gecenin karmaşasından uzak bir sığınak. Sessizce yatak odasına doğru ilerliyorum, kapıyı iterek açtığımda Charleston'ı yatakta buluyorum, saçları kestane rengi bir hale gibi yastığın üzerine dökülmüş. Kıpırdanıyor, uykunun ağırlaştırdığı gözleri ve yumuşak, davetkâr gülümsemesiyle bana doğru dönüyor.

"Hey, koca adam. Her şey yolunda mı?"

Onun görüntüsü omuzlarımdaki son gerginliği de alıyor ve derin bir nefes veriyorum. "Artık öyle."

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp yere bırakıyorum ve yatağa, onun yanına kayıyorum. Onu kendime çekerek kendimi ona yaslıyorum, vücudunun sıcaklığı beni başka hiçbir şeyin yatıştıramayacağı kadar rahatlatıyor. Onun kollarında, yıllardır hissetmediğim bir rahatlık duygusu buluyorum.

Hafifçe kayıyor, eli benimkini buluyor ve üzerinde dinleniyor. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Bir an için tereddüt ediyorum, konuyu açıp açmamakta emin değilim. Ama bunu kendime saklama düşüncesi gerektiğinden daha ağır geliyor, ve biliyorum ki biriyle konuşmak

Charleston gibi anlayışlı olmak tam da ihtiyacım olan şey. "Bu gece eski sevgilimle karşılaştım."

Yüzüme doğru dönüyor, gözleri merak ve endişeyle keskinleşiyor. "İkinizin arasında bir şey mi oldu?"

"Biraz flört etti. Bazı önerilerde bulundu." Kaşları çatıldı. "Ne tür *öneriler*?"

Kuru bir kıkırdama çıkardım, hatırası daha rahatsız ediciydi. Eğlenceli. Ama Charleston'ın sesinde yakaladığım hafif kıskançlık..... hoşuma inkâr edemem. "Bana neleri kaçırdığımı hatırlatmak için uzaklaşmamızı istedi."

Charleston'ın gözleri kısıldı. "Sana tam olarak neyi hatırlatmak istiyordu?"

"Tam olarak düşündüğün şey."

İfadesi okunamaz hale geliyor, sonunda cevap vermeden önce duraklama bir vuruş kadar uzuyor. "Tabii ki istedi. Neden istemesin ? Seks inanılmaz." Giderek artan kıskançlığını hissederek, bazı şeyleri açıklığa kavuşturma ihtiyacı duyuyorum. "Ayrıldım ve buraya geldim. Eski sevgilim bir şey ifade etmiyor.

benim için bir şey. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkileri arıyor, yüz hatları yumuşuyor. "Sana inanıyorum." Sözleri söylenmemiş, yüzeyin ötesine ulaşan bir şeyle ağırlaşıyor. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ve sana kiminle görüşüp görüşemeyeceğini söylemeye hakkım yok, ama--" Duraklıyor, nefesini içine çekiyor. "Eğer başka biriyle birlikte olmak istiyorsan bu durumda kalamam. Bunu daha önce söylemeliydim ama bu benim için yeni bir şey. Bundan -bizden- gerçekten keyif alıyor olsam da, birlikte olduğumuz sürece seni başkasıyla paylaşmayacağım."

Seni başka kimseyle paylaşmayacağım. Sözlerindeki sessiz yoğunluk beni etkiliyor, savunmasız ama kararlı, beklemediğim bir şekilde derine iniyor. Bunu duymak hoşuma gidiyor - muhtemelen duymam gerekenden daha fazla. Bu sınırı koyacak kadar önemsediyini bilmek güven verici, bana bir hissi kesinlik veriyor.

istediğimi fark etmemiştim. Onunla, bu kontrolle ilgili değil. Netlikle ilgili. Kendi çizgisini çizdi ve ben buna saygı duyuyorum. Hatta hayranım.

Aramızda bir değişim var, öncekinden daha keskin, daha net bir şey. "Artık o hayatla ilgilenmiyorum. Bunu yaptım -randevuları ayarladım, kendimi dağıttım, her şeyi sıradan tuttum. Şu anda istediğim bu değil."

Onu daha yakına çekip alına bir öpücük konduruyorum. "Hayatımdaki tek kadın sensin, Charleston."

Eli benimkini buluyor, parmakları birbirine dolanıyor, dokunuşu sıcak ve emin. "Ve sen benimkiindeki tek erkeksin."

Charleston başını eğip loş ışıktaki beni inceliyor. "Hâlâ üzgün görünüyorsun. Bu gece olanların hepsi bu kadar mı?"

Nefes alıp kendimi dengeliyorum. Her şeyi duymayı hak ediyor. "Hayır. Yaralanmama neden olan adam -Tyson- o da oradaydı. Benimle alay etti, yüzüme baktı ve bulabildiği her düğmeye basmaya çalıştı."

Gözleri ani bir şiddetle parlıyor ve elimi sıkıca kavırıyor. "Bu adam seni yaralıyor, kariyerini bitiriyor ve sonra da bu konuda seninle alay etme cüretini mi gösteriyor? Bu tam bir saçmalık."

Hatıralarım yeniden canlanırken çenem geriliyor. "Kendimi kaybetmemek için her şeyimi verdim. O kibri suratından söküp atmak istedim ama herkes oradaydı. Eğer misilleme yapsaydım, bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi."

"Orada kendini güvende hissettiği için sizinle toplum içinde yüzleştiğini sanmıyorum. Bence kışkırtmak, tepki vermeni ve herkesin önünde kötü görünmeni sağlamak istedi. Bu pisliğin seninle uğraşması bitmedi."

Sözleri rahatsız edici bir netliğe sahip. Tyson'ın olay çıkarmayacağımı bildiği için benimle alay ettiğini düşünmüştüm ama belki de haklıydı. Belki de patlamamı istiyordu.

"Bu pislik neden sana takmış?"

"Onun işini ben aldım. *Organizasyon* beni istedi çünkü işimde daha iyiydim ve o transfer edildi. Bu kadar basit.

Bu."

"Yani seni yaralayarak bir hesaplaşma mı yapıyordu? Sanki o işi alamazsa sen de alamazmışsın gibi?"

"Aynen öyle."

İç çekiyor, ifadesi yumuşuyor. "Bu gece bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. İyi misin?"

Sözlerindeki sıcaklık ve gözlerindeki gerçek endişe içimde bir yerlere dokunuyor. "Artık öyleyim. Seninle konuşmak bunu kontrol edilebilir kılıyor. Öfkem o kadar da ezici gelmiyor."

Başparmağını yanağımda gezdirirken gülümsemesi yumuşuyor, yavaş ve sakinleştirici hareket içimdeki gerginlikten geriye kalanları hafifletiyor. ", " diye fısıldıyor ve alnını hafifçe benimkine yaslıyor. "Huzuru hak ediyorsun."

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir zamanda ilk kez huzur hissediyorum. O yanımdayken, öfke daha küçük, daha sessiz, daha kolay yönetilebilir bir şeye dönüşüyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun varlığının üzerimde dolaşmasına izin veriyorum - ne olduğunu tam olarak anlamadığım zamanlarda bile ihtiyaç duyduğum ve aradığım şeyin ta kendisi.

Bölüm 20

Mag "olia ½iccl

YUKARI EVE ÇEKİYORUZ VE ŞAŞKINLIKLA BAKIYORUM.

geniş bir arazi ortaya çıkıyor. Yemyeşil yeşillikler arasında yer alan ev, yumuşak altın sarısı güneş ışığıyla yıkanıyor, görkemli ama gösterişsiz tasarımı davetkâr bir sıcaklık yayıyor. Burası bir derginin sayfalarını kolayca süsleyebilecek türden bir yer.

"O zaman bir tuğla sıç ve onunla bir ev inşa et!"

JC kıkırdıyor ve bana bakıyor. "tutma, Charleston. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Arkadaşların ne iş yapıyordu?"

"Jack'in Avustralya ve Yeni Zelanda'da birçok üzüm bağı var. Laurelyn müzik endüstrisinde, country sanatçıları için söz yazarlığı yapıyor."

"Oh doğru." Klik sesi gibi başımı sallıyorum. "Eskiden büyük bir country müzik yıldızıydı, değil mi?"

"Bu doğru. Ayrıca Healing Melodies adında kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu yönetiyor. Bu vakıf çocuklara, özellikle de bağımlılıkla mücadele eden ebeveynler gibi zorlu aile koşullarıyla uğraşanlara yardım etmek için müzik terapisini kullanıyor."

"Tüm bunları dört çocuk yetiştirirken mi yapıyorlar? Elleri her zaman dolu olmalı."

"Bu en hafif tabirle. Ama bir şekilde bunu başarıyorlar. Göreceksiniz, inanılmazlar."

Bu onun dünyasının daha önce görmediğim bir yönü ve bana anlattıklarına göre Jack ve Laurelyn arkadaşan öte bir aile. Hayatının bu kısmına girmeme izin vermesi, daha derin bir şeye kapı açıyormuş gibi önemli hissettiriyor.

Ön kapıya yaklaşırken ona bir bakış fırlatıyorum, daha iyi düşünmeden soru ağzımdan kaçıyor. "Bizim... *durumumuzla* ilgili her şeyi biliyorlar mı?"

Sırtması kolay oluyor, eğlence yüzünü aydınlatıyor. "Biliyorlar ve sıfır yargılama var. Söz veriyorum. Bizim olduğumuz yerde bulundular, bu yüzden aramızda neler olduğunu tam olarak anlıyorlar."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve gerginliğimi azaltıyor. "Laurelyn'le bu konuyu konuşabilir miyim?"

"Kesinlikle. Ona her şeyi sorun. O da sizin yerinizdeydi ve size doğruyu söyleyeceğini biliyorum."

Violet'i düşünüyorum, her zaman yanımda olan ve beni dinlemeye hazır olan Violet'i. Ama o binlerce mil uzakta, burada olanları göremeyecek ya da JC ile kurduğumuz garip, beklenmedik bağı tam olarak kavrayamayacak kadar uzakta. Bunu kelimelere dökmek zor, bazen kendim için bile. Laurelyn'le -bu tür bir kasırgayı yaşamış biriyle- bunu açıklamak zorunda kalmayacağım.

JC elini uzatıyor, McLachlan'ların evine girmeden önce benimkini kısa ama kararlı bir şekilde sıkıyor. Birlikte, temiz hava solumak hissettiren bir alana adım atıyoruz - durum ilişkimizin o kadar da karmaşık hissettirmedeği bir tür rahatlık.

Eşikten geçerken beni eskitilmiş ahşabın ve hafif çiçeksi bir şeyin zengin kokusu karşılıyor. Sıcak ışık odaya yayılıyor, cilalı yüzeylerin yumuşak parıltısını ve duvarlardaki çerçeveli aile fotoğraflarının ince cazibesini vurguluyor. Arka plana karışacak kadar yüksek bir müzik sesi var.

"Jack! Laurelyn!" JC sesleniyor, sesi açık alanda kolayca duyuluyor.

"Selam." Laurelyn köşeden beliriyor, gülümsemesi parlak ve içten, kollarını çoktan açmış bir şekilde ilerliyor. Önce JC'yi sıcak bir şekilde kucaklıyor, gülümseyerek uzaklaşırken sırtını sıvazlıyor. "Seni görmek çok güzel."

JC kenara çekildi, eliyle bana doğru işaret etti. "Laurelyn, bu Charleston."

Bakışları bana kayıyor, yaklaştıkça gülümsemesi genişliyor. Beni sert ve sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor. "Charleston, burada olduğun için çok mutluyuz." Onun kolay, doğal kucaklaması, tutunduğum tüm gerginlikleri anında eritiyor.

Jack onun arkasından geliyor, elini güçlü ve kararlı bir şekilde sıkıyor ve ardından JC'nin omzuna hızlıca vuruyor. "Tam zamanında geldim. Umarım ziyafete hazırsınızdır."

Laurelyn bir adım daha yaklaşıyor, kolu benimkine doğal bir rahatlıkla dolanıyor. ", sana etrafı göstereyim."

Mekânda zarifçe hareket ediyor, küçük ayrıntılara işaret - burada bir fotoğraf, orada bir sanat eseri- her birine dünyasına davet gibi hissettiren bir hikâye eşlik ediyor. Onu çerçeveli fotoğraflarla dolu bir galeri duvarına kadar takip ediyorum, bakışlarım özellikle bir tanesine takılıyor. Bu bir düğün fotoğrafı - Laurelyn ve Jack, mutluluk saçıyorlar, etrafları arkadaşları ve aileleriyle çevrili. Ama beni durduran onlar değil.

"Bekle bir saniye." Daha yakına eğildim, parmağım resmin yanında geziniyordu. "Bu... Jake Beckett mı? Düğünüze mi gelmişti?"

Laurelyn fotoğrafa bakıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Çünkü o benim sperm donörüm."

Başımı geriye atıyorum ve çenem neredeyse yere düşecek şekilde ona bakıyorum. "Baban Jake Beckett mı? Yani

Jake Beckett mı? Efsanevi country m z k yıldızı, * u* Jake Beckett mı?"

"Evet," diyor, neredeyse küçümser bir tavırla p'yi patlatarak. " ok etkilenme." Yüz ifadesi gerginle iyor. "O bir pislik."

Gözlerimi k rp     yorum, sözleri i ime işliyor. Bunu rahat bir şekilde söylemesi daha da sert vuruyor, sanki uzun zamandır kabul ettiği bir gerçekmiş gibi. Düşüncelerim dönüp dolaşıp beni kendi hayatıma, kendi babama geri götürüyor.

Bir ebeveynin pislik olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim ama en azından Jake Beckett benimkine benzemiyor. Yaptığı hatalar arasında kızını tehlikeli işlerin i ine sürüklemek ya da kötü seçimlerinin sonuçlarından korunmak için geceleri kapısını kilitlemesi konusunda ısrar etmek olduğunu sanmıyorum.

Babam aklımdan geçtiğinde her zaman olduğu gibi düşünceler ağır ve çözülmemiş bir şekilde yapıp kalıyor. Laurelyn'e bakıyorum, Jake Beckett'la ilgili ne tür hik yeler ta ıd  n , ondan bu kadar gerçekçi bir şekilde bahsetmeyi nasıl ba ard  n  merak ediyorum. "Anlıyorum. Benim de kendime göre bir babam var."

Laurelyn'in bakışları benimkilerle buluşuyor, başka bir fotoğrafı işaret edip konuşmayı daha hafif bir konuya kaydırmadan önce aramızda belli belirsiz bir anlayış geçiyor. Ama düşüncelerim y zeyeye çıkıyor, yüzeyin altında sessiz bir fırtına, paylaşmak istemediğim bir fırtına.

Jack bir kadeh alır ve    ede kalan son doldurur. "Al bakalım, Charleston. İyi mal. Kendini ailenin bir parçası gibi hissetmeni ya da en azından tatlıya kadar bize tahammül etmeni sağlayacak." Kendi kadehini şakacı bir şekilde kaldırıyor, esprisi beni gülümsetiyor.

Bu jest rahat ve misafirperver, g    mdaki sinir d   m n  biraz daha hafifletiyor.

" ok güzel bir eviniz var." Gözlerim yüksek tavanlara ve a ık yerleşim planına gidiyor. Abartısız zarafet sıcak

ve davetkâr; hiçbir yanı aşırı gösterişli değil.

"Teşekkür ederim," diyor Laurelyn. "Burayı gerçekten çok seviyorum. Bu evde bizim hikayemizden çok şey var; hayatımızı kurduğumuz, çocuklarımızı büyüttüğümüz ve pek çok anı biriktirdiğimiz yer burası. ABD'de yaşamaktan farklı ama bunu hiçbir şeye değişmem."

Jack sırtarak JC'nin omzuna vurur. "şey sırayla, dostum. Hadi şarap mahzenine gidip bir şişe daha şarap bulalım."

JC, Jack'i takip etmeden önce bana hızlıca göz kırpmıyor ve beni Laurelyn ile yalnız bırakıyor. Buraya gelirken ne kadar gergin olduğuma şaşırarak sakinleştirici bir nefes alıyorum. Yine de bu sinirlerim azalmaya başladı.

Laurelyn mutfakta zarafetle hareket ederek yemeğin son rötuşlarını yapıyor. Etrafta koşuşturan personel yok, resmiyet havası yok - sadece kendi halinde bir eş ve anne, sıcak ve otantik hissettiren bir alan yaratıyor. Beklemediğim bir şekilde rahatlatıcı ve sürpriz bir şekilde kendimi rahat hissediyorum, sanki gerçekten buraya aitmişim gibi.

Yukarıya bakıyor, kolay bir gülümsemeyle gözümü yakalıyor, anında hoş karşılandığınızı hissettiren türden. "Bil diye söylüyorum, burada resmi değiliz. Rahatla, kendini evinde hisset. Eğer katılmak istersen katıl, istemezsen baskı yok. Nasıl rahat ederseniz."

"Dürüst olmak gerekirse, biraz gergindim ama bu geceyi gerçekten kolaylaştırdınız."

"Güzel. İşte biz de bunun için buradayız; baskı yok, beklenti yok, sadece aile." Tezgâha bir tabak koyuyor, ellerini havluya sürdükten sonra bana bakıyor, yüz ifadesini şakacı bir kıvılcım aydınlatıyor. "Aileden bahsetmişken--" Gülümsemesi yaramazca genişliyor. "Çocuklara ikinizin küçük bir oyun oynadığınızı ve siz buradayken ona Julius Caesar demeleri gerektiğini söyledim. Ama daha çocuk, kim bilir buna ne kadar sadık kalacaklar."

Jack'in benim için doldurduğu şaraptan bir yudum alarak gülüyorum.

Bir kaşını kaldırıyor, bakışlarında şakacı bir meydan okuma dans ediyor. "İçlerinden biri ağzından kaçırırsa gerçek adını öğrenmeye hazır mısın?"

"Hata yaparlarsa dünyanın sonu olmaz. Takma isim olayı eğlence için. Sahip olduğumuz şey, ben burada Avustralya'dayken sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmekle ilgili."

Başını sallıyor, gözlerinde bir anlayış pırıltısı var. "Onun hakkında daha fazla şey bilmemek senin için sorun değil mi?"

Duraksıyorum, olasılığı değerlendiriyorum. "Kamuoyunda iyi tanınan biri olduğunu biliyorum. Bu saklayabileceği bir şey değil, ama aslında gizemi seviyorum. Bu gece gerçek adını öğrensem bile, bu benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Tüm bunlar beni Jack Henry ile ilk tanıştığımız zamana götürüyor. Eminim birbirimizi görmeye başladığımızda kendi küçük anlaşmamızı yaptığımızı duymuşsundur."

Sırıtiyorum, kolay bir dostluğun yerleştiğini hissediyorum. "JC bana her şeyi anlattı. Düzenlemeniz bizim için kesinlikle bir ilham kaynağı oldu."

"Umarım siz de birlikte geçirdiğiniz zamandan bizim kadar keyif alıyorsunuzdur. O ilk günler çok özeldi. Gerçekten unutulmazdı."

Laurelyn gülüyor, nostalji gözlerini aydınlatıyor. "Jack Henry'nin gerçek adını tamamen tesadüfen öğrendim. Babasının tıbbi bir acil durumu vardı ve ben beklenmedik bir şekilde McLachlan ailesinin ortasına atıldım. Hastaneye vardığımızda annesi ona Jack Henry diye seslendi ve gerçek adını bilmediğim gerçeğini örtbas etmek için ben de ona öyle seslendim." Sırıtiyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Annesi neredeyse kendini kaybediyordu çünkü ona bu şekilde seslenen tek kişi oydu. Bunu yapmama izin verdiğine göre beni sevdiğine dair bir işaret olarak algıladı. Ve o zamandan beri benim Jack Henry'm oldu."

Gülümsüyorum, hikâyenin büyüüne kapılıyorum. "Aşk hikayeniz için harika bir başlangıç."

Başını sallıyor, gülüşü yumuşak ve sıcak. "Senin gibi bizim de ilk tanıştığımızda takma adlarımız vardı. Onunki McLachlan'dan sonra Lachlan'dı, benimki de Paige'di - göbek adım. Bunun işleri karmaşıklştırmaması gerekiyordu, en azından başlangıçta." Omuz silkiyor, gülümsemesi yumuşuyor. "Ama uzun süre bu şekilde kalmadı. Karmaşıklık çok çabuk araya girdi

-Ama karmaşık olanın en iyisiydi."

"Takma adlarımızı nasıl bulduğumuzu size anlattı mı?"

", ama size söylemeliyim ki, Julius Caesar ona hiç yakışmıyor."

Başımı sallayarak onunla birlikte gülüyorum. "Ona JC demeye başladım. Daha iyi uyuyor."

Gözleri eğlenceyle ısınıyor. "Bu şeylerin kendi başlarına bir hayat sürmeleri çok komik. Her şeyi daha da özel kılıyor."

"Aynen öyle! Takma adlarımız yarattığımız bu küçük baloncuğa bağlı. Aptalca, biliyorum ama kendi içinde anlamlı."

"Aptalca değil." Laurelyn şarabından bir yudum alıyor, bakışları düşünceli. "Peki, siz ikiniz bu üç aylık anlaşmada ne kadar ilerlediniz?"

"Yaklaşık bir ay oldu." İlk dört haftanın ne kadar çabuk geçtiğine dair hissettiğim beklenmedik sızı beni şaşırtıyor.

"Asıl eğlence o zaman başlıyor - garip yeniliğin etkisi geçiyor ve sonunda birbirinize alışıyorsunuz."

"Çok doğru."

Nerede anlayan biriyle konuşmak çok güzel. Bu, herhangi birine açıklayabileceğiniz türden bir durum değil.

"Önümüzdeki iki ay uçup gidecek, güven bana. Siz farkına bile varmadan, birlikte geçireceğiniz zaman dolmuş olacak. O yüzden tadını çıkarın. Her anın tadını çıkarın."

Sözleri sessiz bir akorda çarpıyor, bunun ne kadar geçici olduğunu düşünmekten kaçınan bir parçama yerleşiyor.

düzenleme. Ancak bu gerçek tam olarak yerleşmeden, Jack ve JC şarap mahzeninden çıkarlar, her biri bir şişe taşır ve yüzlerinde rahat bir gülümseme vardır, onların varlığı havayı daha hafif bir hale getirir.

Jack sırtıyor, gözlerinde alaycı bir parıltı var. "İmparator bana biraz... *sıra dışı* müzikle ilgilendiğinizi söyledi?"

Ellerimi kalçalarımın koydum ve gözlerimi JC'ye diktim. dramatik bir onaylamama ile. "*Eklektik*, alışılmadık değil. Çalma listem son derece seçkindir, çok teşekkür ederim."

JC ellerini teslimiyetle kaldırır. "Yeterince adil, düzeltiyorum."

Laurelyn kadehini kaldırarak, "Müziğine tutkuyla bağlı kadınları severim," diyor.

Jack arkasına yaslanır, gözlerinde gururlu bir parıltı vardır. "Müzikten bahsetmişken, Sezar güzel karımın bir müzisyen olduğundan bahsetti mi?"

"Bahsetmiş olabilir."

Jack'in sırtışı genişler. "Ama bahse girerim Southern Ophelia'nın orijinal solisti olduğu kısmı atlamıştır."

Çenem düşüyor, bakışlarım Laurelyn'e kayıyor. "Güneyli Ophelia mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Jack kıkırdıyor, belli ki tepkimden hoşlanıyor. "Şaka yapmıyorum. O gerçek bir anlaşma."

Yüzümde huşu ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle Laurelyn'e dönüyorum. "Bu inanılmaz."

Laurelyn mütevazı bir gülümsemeyle geçiştirse de gözlerinde bir ışıltı var. "Bu bir ömür önceydi, ama kesinlikle çılgın bir yolculuktu."

Başımı eğip onu dikkatle inceliyorum ve birdenbire her şey yerine oturuyor; ses, yüz. Ağzım açık kaldı. "Bekle. Seni hatırlıyorum."

Aklıma bir melodi geliyor ve kendimi durduramadan Southern Ophelia'nın en büyük hitlerinden birinin nakaratını mırıldanmaya başlıyorum. Sözler doğal bir şekilde akıyor, ben kelimeleri ağızma alırken alçak bir mırıltı halinde dökülüyor:

*Kalbinin uyanmasını bekliyorum,
böylece kalmamı isteyeceksin.
Kalbim sabırsızlıkla bekliyor
Sana söylemen için yalvardığı kelimeleri duymak
için.*

Laurelyn'e bakıyorum, gözlerim farkına varmakla irileşiyor.
"O sendin."

"Jack Henry için o şarkıyı ben yazdım." Bir kahkaha atıyor ve elini başından savmak istercesine sallıyor. "Başka bir hayat gibi geliyor. Yıllar önce sahneye çıkmayı bıraktım. Şimdi başkaları için şarkı yazıyorum ve sümüklü burunları siliyorum."

Bunu bile yüz ifadesinde sessiz bir sıcaklık, gururdan bahseden bir parıltı var. Ve göğsüme bir huşu yerleşiyor.

Jack rahat bir sırtısla odanın içinde ilerliyor, kollarını Laurelyn'e doluyor ve onu kendine çekiyor. "Bu inanılmaz, muhteşem kadın kendine yeterince değer vermiyor. Şarkılarından üçü bu yıl ilk 10'a girdi bile. Ve size şunu söyleyeyim, eğer onları seslendiren o olsaydı, doğrudan bir numaraya yükselirlerdi."

"Jack Henry," diyor gülerek, göğsüne hafifçe vuruyor, yanakları sıcak bir kızarıklıkla renkleniyor. "Kes şunu. O günler çoktan geride kaldı."

Bana dönüyor, gülümsemesi yumuşuyor ve kadeh kaldırmaktan çok bir davet gibi hissettiren bir hareketle kadehini kaldırıyor. "Belki piyanoyu daha sonra çalıştırırız."

Bardağımı hafifçe onunkine vuruyorum. "İşte bu kaçırmayacağım bir şey."

Dördümüz güzelce hazırlanmış masanın etrafına yerleşiyoruz ve her ayrıntıya gösterilen özenle kendimi biraz şımartılmış hissediyorum. Mumların yumuşak ışıltısı ve yemeğin lezzetli aroması rahat, davetkâr bir atmosfer yaratıyor. Tam sohbet koyulaşmaya başlamışken üst kattan gelen yüksek bir gümbürtü Laurelyn'in dikkatini çekiyor. Bilinçli bir gülümsemeyle yukarı bakar.

"Bakıcıdan çocukları yukarıda oyalamasını istedim, böylece yetişkinlerle biraz vakit geçirebilecektik."

Jack kıkırdıyor, biraz daha şarap dolduruyor. "Muhtemelen yukarıda triyaj yapıyordur."

Boğuk kıkırdamalar ve telaşlı ayak sesleriyle birlikte bir gümbürtü daha duyulur. Laurelyn başını sallar, gülümsemesi genişler. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

JC hafifçe eğiliyor, sözleri şakacı bir mırıltıya dönüşüyor. "Her zaman böyle, yani her gün bir sirk gibi."

Jack sırtarak JC'nin kadehini şarapla dolduruyor. "Ama kabul etmelisin ki oldukça sevimli bir sirk."

Laurelyn başıyla onaylıyor. "Çok şirin bir sirk."

JC yükseltir a Kaş, onun bakışlar darting arasındaOnlar. "Görünüşe göre eğlenceye bir yenisini daha eklemeniz gerekiyor."

İkisi de hiç vakit kaybetmeden kahkahalara boğulmadan önce hep bir ağızdan "Hayır!" diye cevap verirler.

Jack başını sallar. "Kendinize ait dört tane alın ve sonra beşinciye eklemenin iyi bir fikir olup olmadığını bana bildirin."

JC kıkırdar. "Yeterince makul. Sözüne ."

Yemeğe oturuyoruz ve Laurelyn bakıyor. "Birlikte dışarı çıkıp şehri keşfedebildiniz mi?"

JC ona alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Sydney'de işler zor. Çok fazla göz var. Siz ikiniz bunu muhtemelen herkesten daha iyi anlıyorsunuzdur."

"Ne tür şeyler başardınız?" Jack soruyor. "Birkaç kez Tavşan Deliği'ne gittik ve yatı bir hafta sonu için Newcastle'a götürdük. Ayrıca Chloe'nin restoranına gittik - elbette özel yemek odasını kullandık. Dürüst olmak gerekirse, zamanımızın çoğunu çatı katında geçirdik."

Jack ve Laurelyn birbirlerine eğlenerek , nostalji pratikte görünür yumuşayan onların

ifadeler, sanki ikisi de hikayelerinin ilk günlerini tekrar oynuyorlarmış gibi.

Jack başını sallayarak "Sidney'de çok fazla göz ve sallanan dil var," diyor. "L'yi Sydney Opera Binası'na götürdüm ve daha içeri girmeden paparazziler yüzümüze kamera tutmaya başladı. Ertesi gün fotoğraflarımız her yere asılmıştı."

"Neden bizim fotoğraflarımızı çektiklerini anlamıyordum." Laurelyn gülüyor, gözleri anılarla parlıyor. "Aman Tanrım, operada harika bir geceydi."

Jack kadehini kaldırıyor, bakışları onunkilerle kilitlenirken sırtıyor. "Yanlış hatırlamıyorsam *harika* bir geceydi."

Paylaştıkları bakışlar katmanlı bir his veriyor, sözleri Soruları davet edemeyecek kadar kişisel, çok derin bir hikaye. Bu operayla ilgili değil; bu onların tarihindeki bir anla ilgili, daha fazla açıklama gerektirmeyecek kadar anlamlı bir an. Hikaye her neyse, onlara ait ve ben de üzerine gitmemeye karar verdim.

Jack kıkırdıyor ve bize dönüyor. "O geceden sonra tüm sırların ortaya çıkması uzun sürmedi. Her şey açığa çıktıktan sonra ilişkimiz değişti. Daha iyiye doğru."

Laurelyn başını sallıyor, gözleri çok sevdiği bir anının ışıltısıyla parlıyor. "İşte o zaman eğlenceden inanılmazla Artık gölgelerde saklanmak yok."

Jack başını eğiyor, gözlerinde alaycı bir parıltı var. "Gölgeler o kadar da kötü değildi. Seninle baş başa kalmak hoşuma gitti."

"Doğru. Ama halka açıldığımızda çok daha fazla özgürlüğümüz oldu. Takma isimler eğlenceli olsa da, birbirimizin gerçek isimlerini öğrendiğimizde işler değişti. Her şey değişti."

Bir süre durakladıktan sonra elini sallıyor, yüz ifadesi nostaljiyi silercesine yumuşuyor. "Ama bizden bu kadar bahsettiğimiz yeter."

Yemeği bitirdik ve masayı toplamaya yardım etmek için bir tabağa uzandığımda Jack sırtarak beni başından savdı. "Bunu aklımdan bile geçirme. İmparator ve ben bu işi . Siz hanımlar gidip rahatlayın. Birazdan orada olacağız."

JC'ye bakıyorum, o da bana rahat bir gülümseme veriyor. "Uzun sürmeyecek."

"Peki, tartışmayacağım," diyorum gülerek ve Laurelyn'in oturma odasına gitmesine izin veriyorum.

Dikkatimi hemen bir köşeye sıkışmış güzel piyano çekiyor. Şık siyah yüzeyi yumuşak ışık altında parıldıyor ve zarafet yayıyor. Yanına gidip parmaklarımı hafifçe cilalı kenarında gezdiriyorum. "Bu çok çarpıcı."

İlgimi fark ediyor ve gülümsüyor. "Oynuyor musun?"

"Tanrım, hayır. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Laurelyn bankın üzerine yerleşti ve parmaklarının tuşların üzerinde hafifçe gezinmesine izin verdi. "Emin değildim." Birkaç yumuşak nota çalar, "Julius Caesar müziği sevdiğinden bahsetmişti."

Gülümsüyorum, zarif uzun parmaklarının zarifçe hareket edişini izliyorum. "Evet, ama ben müzik derslerinin mümkün olduğu bir ailede büyümedim. Benim derslerim biraz daha pratikti ve çok daha az eğlenceliydi diyelim."

Başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor. "Bunu tahmin edebileceğinizden çok daha iyi anlıyorum. İnsanlar benim mükemmel bir şekilde yetiştirildiğimi sanıyor ama öyle değildi. Mücadeleler vardı - belki senin yaşadığın gibi değil ama yine de mücadeleler vardı. Dürüst olmak gerekirse, Jack Henry ile tanışana kadar mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum."

İçimden bir ürperti geçiyor ve dudaklarıma yerleşen küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu tüylerimi diken diken etti."

Başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde bilmiş bir ifade var. "Julius Caesar için de aynı şeyleri hissettiğin için mi?"

Çocukların hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için mutfağa doğru bakıyorum. "Belki onun gibi bir şey."

Laurelyn gülümsüyor, gözleri anlayışla parlıyor. "Biliyorum, buraya o kadar yolu bir kadın bulmayı umarak gelmedin."

ama bazen kaderin başka planları vardır. Ve biz her zaman söz sahibi olamayız."

Sözleri içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor. Cevap vermek istiyorum ama gerçek şu anda kelimelere dökülemeyecek kadar büyük geliyor. Bunun yerine, ne demek istediğini tam olarak anladığımı ifade etmek için yeterli olacağını umarak küçük bir gülümseme sunuyorum.

Laurelyn tereddüt ettiğimi anlamış gibi görünüyor ve sıcak bir gülümsemeyle vites değiştiriyor. "En sevdiğin müzik hangisi?"

Piyanoya yaslanırken rahatlıyorum. "Oh, kesinlikle 70'ler ve 80'ler. Bazen 60'lar. Biraz da 90'lar. "Her yerde biraz varım."

Parmakları tuşların üzerinde kayıyor ve birkaç dakika içinde "The Rose "un yumuşak, tanıdık açılış notaları odayı dolduruyor. Gözlerim parlıyor ve Laurelyn bunu fark ediyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Bunu , değil mi?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Elbette. Bu şimdiye kadar yazılmış en iyi şarkılardan biri."

"Katılıyorum. , benimle birlikte söyle."

Gülüyorum, başımı hızla sallıyorum. "Oh hayır. Seninle asla şarkı söyleyemem."

Bir elini sallıyor, gözleri cesaretle parlıyor. "Saçmalama. Bu evde şarkı söylemek sadece profesyonellere mahsus değil. Herkes şarkı söyler."

Onun şakacı ısrarı beni bir kahkaha daha atmaya itiyor ve bir an için bu fikrin yerleşmesine izin veriyorum. Belki, sadece belki

-Bir deneyebilirim. Ama şimdilik sadece dinliyorum, müzik tanıdık eski bir dost gibi etrafımı sarıyor.

Laurelyn oynamaya devam ediyor ve ben köşeden bakan küçük bir figür fark ediyorum, geniş gözleri sessiz bir merakla bize sabitlenmiş. Gülümseyerek Laurelyn'e doğru eğildim. "Görünüşe göre misafirimiz var."

Laurelyn başını kaldırıp bakar, küçük kızı görünce yüzü aydınlanır. "İçeri gelebilirsin, tatlım."

Kız koşarak gelir ve piyanonun başında duran annesinin yanına atlar. "Çaldığını duydum."

Laurelyn kızına gülümseyerek bir kolunu ona doluyor. "Şarkı söylemek üzereyiz. Bize katılmak ister misin?"

Küçük kız başını sallar. "Evet, hanımefendi."

"Bu bizim kızımız, Maggie James. Ona MJ diyoruz."

Hafifçe çömelip MJ'in parlak ve meraklı bakışlarıyla buluşuyorum. "Merhaba, MJ. Bazı arkadaşlarım bana Maggie der."

MJ'in gözleri açılıyor, ilgisi artıyor. "Bana büyükannem Margaret'in adını vermişler. Senin gerçek adın Margaret mi?"

Etrafıma bir göz gezdiriyorum ve sonra en sulu dedikoduyu ortaya çıkaracakmış gibi eğiliyorum. "Aramızda kalsın kızlar... Benim gerçek adım Magnolia." Şakacı bir göz kırpmayla bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. "Ama bu aramızda kalsın."

Laurelyn eğiliyor, gülümsemesi dolup taşıyor. "Bu sadece biz kızların bilmesi gereken bir şey. Oğlanlar bilemez, özellikle de amca--" Yumuşak bir kahkaha atarak kendini tutuyor. "*Julius* Amca."

MJ'in yüzü aydınlanıyor, bir yetişkinin parçası olmaktan heyecan duyduğu belli
Sır. "Söylemem."

Kıkırdıyorum, MJ'e yaklaşıyorum. "Güzel. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız."

Küçük sırrımızı paylaşmayı bitirdiğimiz anda Jack ve JC oturma odasına giriyor, rahat kahkahaları piyanonun sessiz uğultusunu bozuyor.

"Oturun beyler. Çok memnun olmak üzeresiniz," diyor Laurelyn şakacı bir sırıtışla, elleri anahtarların üzerinde.

JC kaşlarını kaldırıyor, muzip sırıtışı MJ'i hedef alıyor. "Güzel ve yüksek sesle söyle, MJ. Charleston'ı taşıman gerekecek - diyelim ki onun şarkı söylemesini tanımlamak için kullanacağım ilk kelime zevk değil."

Başımı sallayarak gülüyorum. "*Kaba*... ama adil."

"The Rose'u yapıyoruz," diye anons ediyor ve parmaklarının açılış melodisine dalmasına izin veriyor. Kızına bir bakış atıyor. "Sence bunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum anne!" MJ, coşkusuyla odayı aydınlattığını söylüyor.

Laurelyn'in parmakları tuşların üzerinde dans ederken, şarkı söylemeye başlıyoruz. Müzik kolayca akıyor ve beni şaşırtacak şekilde, kendimi hiç de mahcup hissetmiyorum. Onlarla birlikte şarkı söylemek doğal geliyor, sıcak ve tanıdık bir şeyin içine buyur edilmek gibi.

Laurelyn'in şarkısı nefes kesici, derin ve canlı, melodiyi doğal bir zarafetle taşıyor. MJ'in sesi genç bir tatlılık katıyor ve bir şekilde, mükemmel olmayan notalarım yersiz hissettirmiyor.

Yarı yolda JC'yi beni izlerken yakalıyorum. Bakışları sabit, yumuşak ve tereddütsüz. İçimde bir farkındalık, ne düşünüyor olabileceğine dair sessiz bir merak uyandırıyor.

Şarkı sözleri beklemediğim bir yoğunlukta, içimde derinlerde bir yerlerde yankılanıyor. Kırılgan ama kalıcı, belirsiz zamanlarda bile çiçek açan, uykudaki aşktan bahsediyorlar. Laurelyn'in söyleme şekli, her nota kişisel hissettiriyor, neredeyse havaya fısıldanan bir söz gibi.

Son notalar sessizlikte kaybolurken, kendimi o ana tutunurken buluyorum. Sessizliğin içinde bir düşünce var - JC'nin gerçek kimliğini bilmek bunu değiştirmezdi. Aksine, daha da olağanüstü hale getirebilir. Ama bu kararı verecek olan ben değilim.

Şimdilik bu kadarı yeterli. Bilinmeyenin güzelliği, müziğin ve bağlantının sıcaklığıyla sarmalanmış, ihtiyacım olan her şey gibi geliyor.

Bölüm 21

Alex Sebring

YUMUŞAK UĞULTU KONUŞMA VE SOLUK ÇINLAMA
Restorana adım attığımızda bizi camlar karşılıyor. Yemek yiyenlerin rahat vızıltısı mekânı dolduruyor, sesleri hafif fon müziğiyle karışıyor. Bu canlı atmosfer, Charleston'la birlikte özel yemek odasında meraklı gözlerden uzakta saklandığım son seferle tam bir tezat oluşturuyor.

Oturduktan sonra Laurelyn menüyü açtı. İçki sipariş ediyoruz ve garson uzaklaşır uzaklaşmaz ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor, bakışları sakın bir yoğunlukla bana yerleşiyor.

"Jack Henry bu hafta şehir dışında olduğu için seninle biraz zaman geçirmenin iyi olacağını düşündüm." Laurelyn'in rahat konuşması, altında daha düşünceli bir şey olduğunu ima ediyor.

"Davetiniz için teşekkür ederim." Ama bunun sadece dostça bir sohbet olmadığını söyleyebilirim.

Gülümsemesi yumuşar. "Geçen gece Charleston'ı yemeğe getirdiğine çok sevindim. Onunla tanışmaktan gerçekten keyif aldım."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Seninle tanışmaktan keyif aldım."

"Aranızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu kontrol etmek istedim." Laurelyn'in her zamanki şakacılığı yerini beklenmedik bir ciddiyete bırakıyor.

"Her şey harika. Birlikte çok eğleniyoruz."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve yüz aydınlatıyor.
"Güzel. Çünkü Charleston'ı gerçekten seviyorum. bizde kalabilir mi?"

Ben gülüyorum ve onun ifadesi daha ciddi bir hal alıyor.
"Aslında şaka yapmıyorum Alex. Beni dinle."

Sözleri tüm dikkatimi çekiyor. "Pekala."

"O harika biri. Sizin ve ailenizin hayatına çok doğal bir şekilde uyum sağlayacaktır. Malie ve Alexander ona bayılırdı ve tüm kardeşlerinizin de bayılacağını biliyorum. Özellikle de Leilani ve Sefina."

Onunla daha fazla şey yaşayacağım düşüncesi içime bir sıcaklık yayıyor. "Evet, istediklerini biliyorum. Ama şu anda böyle bir bağlantı aramıyor."

"Belki aramıyor ama bu, organik olarak gelişirse buna açık olmayacağı anlamına gelmiyor. Bazen hayattaki en iyi şeyler planlı değildir. Bir anda oluverirler."

Duraksıyorum, Laurelyn'in sözlerinin bir an için aklımda yer etmesine izin veriyorum.

Beni incelerken ifadesi yumuşuyor. "Bütün bunlarla ilgili aklın nerede?"

"Henüz erken ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. de fazla. Ve o gittiğinde ve onu kaybettiğimde çok yanacağını şimdiden biliyorum."

Laurelyn bir an beni inceliyor. "Ya onu kaybetmek zorunda olmasaydın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben de senin yerindeydim Alex. Korktuğun ya da işe yaramayacağına inandığın için iyi bir şeyin elinden kayıp gitmesine izin vermenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Ama ona nasıl hissettiğini söylemeden gitmesine izin vermek hata olur."

Başımı hafifçe sallıyorum, sessiz bir kahkaha kaçıyor.
"Ondan benim için dünyasını değiştirmesini isteyemem. Charleston'da bir hayatı var, işi var, arkadaşları var."

Laurelyn tereddüt etmez. "Ondan kalmasını istemen gerektiğini söylemiyorum. Dürüst olmayı ikinize de borçlusunuz diyorum. Sizin için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlayın. Eğer

yine de gitmeyi seçerse, en azından bilecek. Ve eğer gitmezse... belki de kaderin başka planları vardır."

Sözleri içimde yadsınamaz bir şeyler uyandırıyor. "Charleston iş için burada Laurelyn. Görevi sona erdiğinde Amerika'ya geri dönecek. Ve gerçek bir nedeni olmadan benim için hayatını bırakacak değil."

Laurelyn'in bakışları keskinleşir, kararlılığı sarsılmaz. "O zaman ona bir sebep ver."

Başımı sallıyorum. "Evlilikle ilgilenmediğini açıkça belirtti. şey bu değil."

"Belki şu anda değil. Ama burada seninle Alex, zamanını seninle geçiriyor. Bu bana, henüz farkında olsun ya da olmasın, daha fazlasına açık olduğunu söylüyor. Asıl soru şu: Ona bunun neye benzeyebileceğini gösterecek kadar cesur musun?"

Laurelyn'in gülümsemesi yumuşak, neredeyse eğleniyor, ama bilmiş bir yanı da var. "Jack Henry de evlenmek istemiyordu, ama şimdi ona bir bak. Hiç kimse bugün olduğundan daha evli olamaz. İşler değişir, Alex. İnsanlar değişir. Ve ikinizin birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Henüz o noktada olmayabilir ama o kız sana aşık oluyor. Ve senin de ona aşık olduğunu biliyorum."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, tam olarak kucaklayamayacak kadar temkinli olduğum bir düşünceyi. Dürüst olmaya karar vererek yavaş bir nefes aldım. "Haklısın. Yalan söyleyemem, ona karşı giderek artan hislerim var. Charleston'la bir hayat kurabilirim ama sadece o da isterse. Onu istemediği bir şeye zorlayamam."

"Onunla ne kadar, yedi haftan mı kaldı?"

Göğsümde bir endişe yumağı sıkılaşıyor. Geçen her hafta daha da keskinleşiyor, geri sayım her şeyin üzerinde beliriyor. "Doğru. Yedi hafta ve ondan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüz ifadesi yumuşar. "Bu yedi haftayı iyi değerlendir. Ona seninle bir hayatın olabileceğini göster. Bırak görsün

Geride ne bırakacağını."

Bir sonraki sözlerini dikkatle tartıyormuş gibi bir an beni inceliyor. "Charleston farklıdır. Ona güvenebilirsin. O Celeste değil ve seni yanlış nedenlerle kovalayan diğer kadınlar gibi değil."

Düşüncelerim Charleston'la paylaştığımız anlara kayıyor; geçmişimin gölgeleri tarafından dokunulmamış, ham ve gerçek anlara.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmeden seninle tanışmak için Rabbit Hole'a geldi. Seni gerçekten olduğun gibi seviyor - rugby efsanesi Alex Sebring değil. Sebring Otelleri'nin varisi Alexander Sebring III de değil. Sadece seni."

Rahatlama göğsümdeki gerginliği gevşetiyor. "Onun Celeste ya da diğerleri gibi olmadığını biliyorum, biraz bile değil. Ve ona güveniyorum. Soul Sync'e kaydolduğumda umduğum her şey onda vardı."

Hafifçe kıkırdıyorum, dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılırken başımı sallıyorum. "O uyumluluk değerlendirmesini doldurmak tam bir haftamı aldı, her sorunun, her kelimenin üzerinden geçtim. Beynim darmadağın olmuştu. Ama bir şekilde onu buldum. Charleston tam da o anketteki her yanıtta tarif ettiğim kişi."

"Bu beni hiç şaşırtmadı. O senin için doğru kişi, Alex. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyorum." Yüz ifadesi değişiyor ve ciddileşiyor. "Takma isimlerin eğlenceli olduğunu biliyorum ama bir noktada ona gerçekte kim olduğunu söylemen gerekecek. Rol yapma oyunu sona erdiğinde, bunun gerçek bir şey olup olmadığını o zaman anlayacaksın - sürebilecek bir şey."

Laurelyn'in sözlerinin doğruluğu inkar edilemez. O haklı. Charleston dürüstlüğümlü fazlasıyla hak etti. Her şeyi bilmeyi hak ediyor.

"Her testi geçtiğini kabul etmelisin. Kendini kanıtladı ve seni tanımayı hak ediyor - tamamen, bütünüyle, özüne kadar." Bakışları yumuşuyor, sözlerine sıcaklık yayılıyor. "Jack Henry ve ben seni seviyoruz, Alex. Sizi mutlu görmek istiyoruz; bunu fazlasıyla hak ediyorsunuz. Ve eğer bu

Bundan emin olmak için işinize burnumu sokarsam, bunu seve seve yaparım."

"Şu anda sesin Margaret McLachlan'a çok benzemeye başladı."

Gözleri gururla parlayarak sırtıyor. "Teşekkür ederim. Bunu en büyük iltifat olarak kabul ediyorum."

Gözlerinde muzip bir pırıltı var. "Margaret'in Jack Henry ve benim için yaptığını ben de Charleston ve senin için yapmak istiyorum."

Merakım arttı. "Peki bu tam olarak neydi?"

"Gerçek aşkın olanaklarına gözlerini açmana yardım etmek için. Charleston'ı öğle yemeğine davet etmeme izin verir misin? Onu daha yakından tanıma fırsatını çok isterim... ve belki birkaç tohum ekerim."

Tohum ekmek Laurelyn'in uzmanlık alanı. Bir fikri o kadar ince bir şekilde ortaya atıyor ki siz farkına bile büyümeye başlıyor. Bahse girerim Jack Henry çok derine inene kadar bunun geldiğini görmemiştir.

"Tabii ki. Charleston buna bayılırdı. Geçen hafta sonu seninle takılmaktan ne kadar keyif aldığını bana birkaç kez söyledi."

"Güçlü bir kadına benziyor, kendini korumak için duvarlar örmek zorunda kalmış biri. Ona gerçekte kim olduğunuzu ve nasıl hissettiğinizi göstermeden birlikte geçirdiğiniz zamanın geçip gitmesine izin vermeyin. Allah korusun, o da benim gibi olur ve veda etme düşüncesine katlanamadığı için ayrılmaya karar verir."

Bakışları yumuşuyor, ifadesi acı veren bir anıyla renkleniyor. "Ben kaçtıktan sonra Jack Henry'nin beni bulması aylar sürdü. Ve bu süre zarfında cehennemde yaşıyordum."

Sözleri üzerime sarsamadığım bir ağırlıkla çöküyor, beklediğimden daha derin kesiyor. Charleston'ın parmaklarımın arasından kayıp gittiği düşüncesi göğsümde görmezden gelemeyeceğim bir acı bırakıyor. Gerçekten nasıl hissettiğimi bilmeden çekip gitmesini izlemek dayanılmaz olurdu.

Laurelyn konuşmaya devam ederken sesi arka planda kayboluyor ve düşüncelerim Charleston'a kayıyor. Ona gerçeği söylemek, her şeyi ortaya dökmek ve onun her şeyi güvende tutacağına inanmak çok kolay olurdu. Ona güveniyorum - yıllardır kimseye güvenmediğim kadar.

Gizlilik, takma adlar, toplum içinde başka biri olmanın sürekli gerilimi - çok yorucu. Charleston ile maskenin arkasından çıkma fikri daha az korkutucu ve daha çok rahatlama gibi geliyor.

Onun gerçek beni görmesini istiyorum. Numara yok, duvar yok, sadece ben varım. Ve bundan daha fazlası, her şeyi bilseydi birlikte ne görmek istiyorum.

Akşam sona ererken, Laurelyn'in sözlerinin sessiz uğultusu sessizliğe sürüklenir, ancak mesajı kalır. Yeni keşfedilen bir kesinlik kök salıyor, istikrarlı ve inkar edilemez. Charleston risk almaya değer. O tanıdığım herkesten farklı.

Beklediğim kişiyi bulmuş olabilirim.

Bölüm 22

Mag "olia ½iccl

JC VE JACK 'DA AKŞAM YEMEĞİ YEDİĞİMDEN BERİ BİR BİR HAFTA OLDU VE

Laurelyn'in evi ve beni kızlar gününe davet etmek için aradığında çok şaşırdım. Daha yeni tanışmıştık ve her ne kadar sıcak ve misafirperver olsa da ondan haber almayı beklemiyordum. Mesajında alışverişe gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, kendimi hiç tereddüt etmeden evet derken buldum.

Lüks butikler ve seçkin vitrinler hayal ettim, onun gösterişli yaşamına uyan türden yerler. Bunun yerine canlı bir alışveriş merkezindeyiz, gerçek insanların -benim gibi insanların- alışveriş yapmaya geldiği türden bir yer. Hayal ettiğim gibi değil ama mükemmel.

Mücadele ettiğimden değil, kendi başıma gayet iyiyim. Ama kıt kanaat geçinerek büyümek bende iz bıraktı. Para konusunda dikkatli davranıyorum, her zaman ileriye düşünüyorum, neyin gerekli neyin anlamsız olduğunu tartıyorum. Savurganlıklar nadirdir, gerçekten özel bir şey için ayrılmıştır... ya da düşünmeden duramadığım bir şey.

Dikkatim -istemeden, karşı konulmaz bir şekilde- girdiğimiz mağazadaki özel bir iç çamaşırı takımına kayıyor. Narin dantelli koyu zümrüt rengi, normalde satın alacağım hiçbir şeye benzemiyor. Ama hem şaşırtıcı hem de görmezden gelinmesi zor bir şekilde dikkatimi çekti.

Laurelyn raftan dantelli siyah bir parça alıp muzip bir sırtışla havaya kaldırırken gözleri parlıyor. "Bu gece bunu giyerek ortaya çıkarsam Jack Henry'nin tepesi atar."

Gölüyorum, başımı sallıyorum. "ok seksi. Kesinlikle almalısın." Kolunun üzerine örtüyor, gülümsemesi tatmin edici bir hal alıyor.

"Sanırım yapacağım. Bir sonraki dansım için mükemmel."

"Sıradaki dans?" Kaşımı kaldırıp merakımı uyandırarak soruyorum.

Gözleri şakacı bir güvenle parılıyor. "Direk dansı yapıyorum -Sadece Jack Henry için tabii ki. İşleri eğlenceli kılıyor." Bunu sanki kahvaltıda ne yediğinden bahsediyormuş gibi rahatça söylüyor. Bunu tamamen özür dilemeden sahiplenmesi hem şaşırtıcı hem de takdire şayan.

Narin dantelleri ve ipekleri eleyerek ilerliyor, sanki bu sıradan bir işmiş gibi usulca mırıldanıyor. Onun rahatlığı manyetik.

Şarkı söylemek, dans etmek, dört çocuk yetiştirmek ve hala bir milyon dolar gibi görünmek - cidden, bu kadının yapamayacağı bir şey var mı?

Rafları tarıyoruz, kumaşların yumuşak hışırtısı havayı doldururken merakım beni ele geçiriyor. "Peki, evli olmak nasıl bir şey-" Duraklıyorum, numarayı hatırlamadığımı fark ediyorum.

"On yıl," diye rahat bir gülümsemeyle tedarik ediyor. "Ve bu... şey, kusurlu. Ama aynı zamanda kendi içinde büyülü. Bu öyle bir bağ ki, yaşamadığınız sürece tarif etmesi zor; mutlak neşe dolu anlar ve sabrınızın ve her zerresini sınavan diğerk anlarla dolu. Her zaman bir peri masalı değildir, ama sihir gerçekliğindedir, birinin arkanızda olduğunu bilmek, kusurlar ve her şey. Karmaşanın içinde, parça parça birlikte bir hayat inşa etmenin güzelliğı vardır."

Sözlerinin içine işlemesine izin verdim, arkalarındaki derinliğı hissettim. "Peki ya kariyeriniz? Bir müzik grubunun solistiydin.

en büyük country gruplarından biriydim. Bundan vazgeçtiğiniz için hiç pişmanlık duydunuz mu?"

"Bir saniye bile." Yüz ifadesi yumuşuyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Jack Henry her zaman benim ilk tercihim olacak. Onu seviyorum ve birlikte kurduğumuz hayatı seviyorum. Ailem benim için her şey demek. Hiçbir şey - ne sahne ne de spot ışığı- evimde sahip olduklarımla kıyaslanamaz."

Göğsüme bir hayranlık acısı yerleşiyor. "Bunu görebiliyorum. Birbirinize bakışınızdan aranızdaki aşkı hissedebiliyorsunuz. Ama nereden biliyorsun?"

"O Jack Henry miydi?" Bana kısa bir süre bakıyor, gülümsemesi sevgiyle derinleşiyor, sonra gözleri elindeki iç çamaşırına kayıyor. "Sadece biliyordum. Onunlayken kendimi eve dönmüş gibi hissettim. Sanki her parçam anlaşılmış ve kabul edilmişti, soru yoktu, koşul yoktu. Gerçek beni gördü - kusurlarımı, tuhaflıklarımı, her şeyimi- ve beni yine de sevdi. Bu, birlikte her şeye göğüs gerebileceğinizi bilmenizi sağlayan türden bir sevgiydi."

Sözleri üzerime çöküyor, derin ve sessiz bir şeyleri harekete geçiriyor. Ve anlattıkları düşüncelerimde yumuşak bir iz bırakıyor. "Bu mantıklı."

Laurelyn raftan çarpıcı kırmızı bir iç çamaşırı takımı çıkarırken gözleri parlıyor; narin dantelli bir sütyen ve ona uygun, yumuşak saten kenarlı, neredeyse hiç olmayan bir alt. Bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor. "Bu sende inanılmaz durur."

Şöyle bir bakıyorum, canlı kırmızı danteller adeta rahatlık alanımdan çıkmam için bana meydan okuyor. "Dürüst olmak gerekirse, iç çamaşırı bile almadım. Yani, neden yapayım ki? Avustralya'ya bunu bekleyerek gelmedim-" Bu cümleyi bitirmenin zarif bir yolu olmadığını fark ederek duraklıyorum.

"*Sevişmek* için mi?" Laurelyn şakacı bir gülümsemeyle söze giriyor. "Julius Caesar seni bunun içinde görse aklını kaçırdı. Bunu almalısın. Bu onun ve senin geceni güzelleştirir."

Tereddüt ediyorum, dantel sanki bana meydan okuyormuş gibi elinden sarkıyor. Normalde seçeceğim bir şey değil ama

cesur, cüretkâr, Magnolia Steel'in ikinci kez bakmayacağı türden bir var.

Ama Charleston?

Laurelyn kaşlarını kaldırıyor, yüzünde cesaret dolu bir ifade . "Yap o zaman."

Kendimi bundan vazgeçiremeden seti kapıyorum ve beni bile şaşırtan bir sırtışla koluma geçiriyorum. "Neden olmasın?"

Reyonlarda dolaşıyoruz, sohbet de alışveriş kadar kolay akıyor. Laurelyn meraklı bir ifadeyle bize bakıyor. "Her şey hakkında nasıl hissediyorsun?"

Gülümsüyorum, JC'nin düşüncesi içimi ısıtıyor. "O inanılmaz biri. Sabırlı, özverili ve gerçekten verici. O özel biri. İki dolarlık bir tabancadan daha ateşli olması da canımı yakmıyor değil."

Laurelyn gülüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Birlikte çok zaman geçiriyorsunuz, değil mi?"

"Her gece ve tüm hafta sonları birlikteyiz. Neredeyse benimle birlikte çatı katına taşındı. İş arkadaşlarım muhtemelen odama kapanıp depresyona girdiğimi ve üzüldüğümü düşünüyorlardır." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Keşke bilselerdi. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Peki ya seks? İnanılmaz. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi." Kelimelerin ağzımdan ne kadar kolay çıktığını fark ettiğimde yanaklarım hafifçe ısınıyor. "Ama ona ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, muhtemelen bunu duymak ."

Laurelyn umursamaz bir el sallıyor, kahkahası hafif ve kolay. "Beni zerre kadar rahatsız etmiyor. İlişkiniz hakkında ne isterseniz söyleyin."

Kolayca kabul etmesi içimde bir şeyleri yumuşatıyor ve sırtıtıyorum. "Teşekkürler Laurelyn. Dürüst olmak gerekirse, bunun anlamı çok büyük. Onun hakkında konuşabileceğim kimsem yok. İş arkadaşlarıma bu konuyu açamıyorum."

Laurelyn başını sallamadan önce düşünceli bir şekilde beni inceliyor. "Biliyor musun, sen ve Julius Caesar birbirinize çok uygun görünüyorsunuz."

İçimde sıcaklık çiçekleri açıyor. "Daha önce hiç kimseyle bu kadar uyumlu hissetmemiştim. Geçmişlerimizin ne kadar farklı olduğunu düşünürsek, bu gerçekten şaşırtıcı."

"Bence onun hakkında daha fazla şey bilseydiniz ve hayatının size henüz göstermediği kısımlarını görebilseydiniz kendinizi daha da yakın hissederdiniz."

Düşünce kök salıyor. "Bazen daha fazlasını öğrenmeyi arzuluyorum. Burnumu sokmam gerektiği için değil, onu daha iyi anlamayı arzuladığım için. Onun ulaşılamayan parçalarını görmek istiyorum."

Laurelyn elini uzatıp hafifçe koluma koydu. "Belki de birbirinize karşı dürüst olmayı düşünmenin zamanı gelmiştir. Takma adlar başlangıç için eğlenceli bir yoldu; güvenli, eğlenceli ve o zamanlar tam da ihtiyacınız olan şeydi. Ama şimdi daha güçlü bir şey inşa ettiniz, gerçek bir şey. Jack Henry ve benim gibi siz de bu oyunu geride bıraktınız."

Bu oyunu bıraktın. Kelimeler içimde derinlere yerleşiyor, belirsizliğin sessiz sızısını uyandırıyor.

Bundan sonra olacaklara hazır mıyım?

"JC beni herhangi bir erkekten daha iyi tanıyor. Gerçek beni." Yani, neredeyse gerçek beni. İstisna, tabii ki, ismim ve babam hakkındaki gerçekler.

"Yani gerçek benliğini ona rahatça açıklayabiliyor musun?"

"Öyleyim. Garip ama onunlayken kolay geliyor. Doğal."

"Ve Julius Caesar'ın kim olduğunu öğrenmeye karşı değilsin.

nedir?"

" de değil." Tereddüt yok. "Ama bu onun kararı olmalı. Eğer bilmemi isterse, hazır olacağım. Eğer istemiyorsa, bu onun seçimi."

"Bunu ona söylemelisin. Bekleme. Zamanının geri kalanını onun gibi gerçek bir erkekten başkasıyla geçirmek utanç verici olur."

Sözleri çöküyor, sessiz ama kararlı bir şekilde dürüstlüğe doğru itiyor. "Jack'i nasıl terk edebildin?"

aylar mı?"

Yüz ifadesi yumuşuyor. "İnatçıydım ve korkuyordum. O kadar çok duvar örmüştüm ki, ona nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar savunmasız olmama izin veremedim. Bu yüzden bir veda bile etmeden çekip gittim, kendime bunun onun aynı şekilde hissetmediğini söylemesinin vereceği acıyı göze almaktan daha kolay olduğunu söyledim."

Bakışları uzaklara dalıyor, dudaklarında uzak bir anıya kapılmış gibi yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Bilmediğim şey Jack Henry'nin çoktan benim için geldiğiydi. Bana her şeyi anlatmaya hazırdı -nasıl hissettiğini, ne istediğini. Ama ben çoktan kaçmıştım ve birbirimizi birkaç saatle kaçırdık."

Sözleri dile getirilmemiş bir uyarı gibi yankılanıyor. "Sevdiğiniz insandan ayrı kalmak, hazırlıklı olamayacağınız türden bir ıstıraptır. Hiç beklemediğiniz bir şekilde içinizi boşaltıyor. Onunla o kadar çok zaman kaybettim ki, şu anda sahip olduğumuz hayatı inşa etmek için harcayabilirdik."

Sözlerinde bir aciliyet iması var. "Benim yaptığım hatayı yapma. Korkunun ya da gururun seni dürüst olmaktan alıkoymasına izin verme. Eğer onu önemsiyorsan -ki önemseydiğini biliyorum- o zaman ona söyle. Sesin titrese bile aklından geçeni söyle. Ve şüphe gibi kırılgan bir şeyin seni gerçek bir şeyden mahrum etmesine izin verme."

Dudakları küçük, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Güven bana, Julius Caesar sana çok değer veriyor."

Sana çok değer veriyor. Bu sözler beni sessiz bir yoğunlukla etkiledi ve göğsümde bir çarpıntıya yol açtı.

Laurelyn dantelli ve ipek desenli, beyaz, zarif bir iç çamaşırı takımı alır ve muzip bir sırıtışla havaya kaldırır. "Bunu çoraplar ve topuklu ayakkabılarla hayal edin, her şeyiyle. İnan bana, hiç şansı olmayacak."

Parmaklarımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Korkuyorum."

Laurelyn sadece bu yolda yürümüş birinin verebileceği sessiz bir güvenceyle elini koluma koyuyor. "Ben de o geçtim. Ve sana *bildiğim* bir yerden söylüyorum.

korkunun seçimlerinizi y6nlendirmesine izin vermeyin. Pişmanlık, alacağınız tüm risklerden daha kötüdür. Yaptığınız şeylerden pişmanlık duymak, yapmadığınız şeylerden pişmanlık duymaktan daha iyidir."

Sözleri içime işliyor, içimde bir şeyleri, dokunmamaya çalıştığım kırılğan bir yeri harekete geçiriyor. "Peki ya her şey dağılırsa?"

Gölümsüyor, yumuşak ama emin. "Bazen daha iyi şeylerin bir araya gelebilmesi için bazı şeyler dağılır."

Laurelyn'in sözleri cesarete benzeyen bir şeye dönüşüyor. Üç ay, sadece bunun için kayıt yaptırđım, sadece bunun için umutlandım.

Ama şimdi fark ediyorum ki, çok daha fazlasını istiyorum.

Bölüm 23

Alex Sebring

OYNADIĞIM TÜM OYUNLAR ARASINDA BU BİR EN ÇOK OLDU Eğlenceli. Ama şimdi? Oynamayı bırakma zamanı.

Charleston yanımda, ama yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığı her zamankinden daha fazla bastırıyor. Bu gece, gerçek ortaya çıkacak. Artık saklanmak yok. Artık maske yok.

Direksiyonu kavriyorum, ona bir bakış nabzım hızla atıyor. Gösterge panelinin ışıklarının yumuşak parıltısı yüzüne gölgeler düşürüyor, ifadesi sakin, her şeyin değişmek üzere olduğundan habersiz.

Bu an kırılgan, elektrikli, dalmadan önce tutulan bir nefes gibi. Sözleri bir kez söyledim mi, geri dönüşü yoktur.

Bazı oyunlar bir düdükle biter. Bu ise gerçeikle bitiyor.

Yola çıkmadan önce hafta sonu için bir çanta hazırlamasını söyledim ve tahmin yürütmesini sağlayacak kadar entrika kattım. Şimdi, kırsalın derinliklerine doğru ilerlerken, dudakları küçük, bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni şaşırtmayı seviyorsun."

Sırıtiyorum, ona doğru bakıyorum. "Biliyorum ama bu seferki farklı.

Bu gece şimdiye kadarki en büyük sürpriz."

Ana yoldan sapıp uzun, ağaçlarla çevrili bir araba yoluna giriyoruz; bu yol, ışıkları uzakta usulca parlayan, manzaranın içine gömülmüş bir eve doğru zarifçe kıvrılıyor.

Charleston'ın bakışları kayıyor, ayrıntıyı inceliyor, merakı canlı bir tel gibi kıvılcımlanıyor. "Beni nereye getirdin?"

Ona bakıyorum, ağzımın kenarı tam olarak saklayamadığım bir sırıtışa dönüşüyor. "Sabırlı ol. Yakında öğreneceksin."

Merakla karışık alaycı bir gözlerini kısıyor. "Dur tahmin edeyim, bu bir Airbnb. Burayı özel bir hafta sonu kaçamağı için kiraladınız."

Eli bacağımın üzerinde kayıyor ve gözleri muziplikle dans ediyor. "Dünyadan uzakta bir hafta sonu. Sadece ikimiz. Bunu çok isterim."

Kartlarımı yakın tutarak sırıtıyorum. "Bildiğim iyi oldu."

G-Wagon'u garaja yönlendiriyorum ve motoru durduruyorum, yumuşak uğultu sessizliğe gömülüyor. Ona baktığımda, yüzünü aydınlatan merak kıvılcımını yakalıyorum. Etrafına bakıyor, açıkça meraklanmış.

"Bu büyük bir sürpriz."

Arabadan çıkıyoruz, hava taze ve hafif serin. İçeri girdiğimizde, mekan sıcak bir kucak gibi etrafımı sarıyor. Mutfığa adım attığımda içimi bir rahatlık kaplıyor.

Burası sadece bir ev değil. Benim evim.

Charleston etrafına bakarken gözleri parlıyor, bakışları odanın üzerinde geziniyor. "Burası muhteşem bir yer."

"Devam et. Keşfedin."

Charleston mutfığa göz gezdiriyor, parmaklarını soğuk mermer tezgahıta . "Bu hafta sonu senin için yemek yapacağım. Güneyli bir şeyler tabii ki. Eminim daha önce benimki gibi bir yemek yememiştir."

Tezgâha rahatça yaslanıyorum. "Sabırsızlıkla bekliyorum. İnanılmaz olacağına eminim." Laurelyn'in benim için sayamayacağım kadar çok kez Güney yemekleri pişirdiğinden bahsetmekten kendimi alıkoyuyorum. Onun hayallerini yıkmamın imkanı yok.

Mutfaktan oturma odasına doğru ilerliyor. Bakışları şöminenin üzerinde duran çerçeveli bir fotoğrafa takılıyor ve

Fotoğraflı eline alıyor ve incelerken yüz ifadesi yumuşuyor. "Bu siz ve aileniz misiniz?" diye soruyor fotoğrafa bakarak.

"Güzel bir kaos," diyorum, parçaları birleştirmesini bekliyorum.

Bakışları odayı tekrar tarıyor, her yere serpiştirilmiş küçük, kişisel dokunuşları ve yaşanmış bir evden bahseden sıcaklığı alıyor. Yavaşça bana dönüyor, farkına vardıkça gözleri hafifçe açılıyor.

Gülüşü yumuşak, neredeyse inanmaz bir şekilde geliyor. "Bu *senin* Ev mi?"

Başımı sallıyorum, onun tepkisine hazırlanırken bile gerçek ortaya çıkıyor. "Burası evim."

"Julius Caesar!" Etraflı tekrar tarıyor, başını sallarken kahkahası artıyor. "Sen pis kokulu bir zenginsin."

Bir adım daha yaklaşıyorum, yüzünü ellerimin arasında nazikçe tutuyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor. "Benim adım Julius Caesar değil."

Bakışları keskinleşiyor, benimkini arıyor. Bir an için diğer her şey kayboluyor, dünya ikimize daralıyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Başımı sallıyorum, kararımın ağırlığı göğsüme iyice yerleşiyor. "Her şeyimi bilmeni istiyorum. Sadece görmene izin verdiğim kısımlarımı değil."

Dudakları hafifçe aralanıyor ve nefesinde belli belirsiz bir titreme yakalıyorum. Genelde çok sabit olan gözleri belirsizlikle dolu, onda daha önce hiç görmediğim bir kırılganlığa ihanet ediyor. İçimde bir şeyler kıpırıyor, onu rahatlatma dürtüsü neredeyse bastırıyor.

"Ama sadece hazırsan," diye ekliyorum, içinde yükseldiğini gördüğüm korkuyu hafifletmeyi umarak.

Nefesi kesiliyor ve yüzünde tereddüt beliriyor, çığ ve korunaksız bir şey. "Korkuyorum." Kelimeler o kadar sessiz ki bana zar zor ulaşıyor.

Başparmağım usulca yanağına değiyor. "Ben de öyle."

İtirafımın dürüstlüğü beklediğimden daha ağır.

Sessizlik uzuyor, kadın nefes verene kadar her saniye daha da sıkılıyor. "Her şeyi bilmek istiyorum; iyiyi, kötüyü, hepsini."

Sözleri beni tahmin ettiğinden daha çok etkiledi. Her şeyimi istiyor, ama zihnimin arkasındaki küçük bir ses ne istediğini gerçekten bilip bilmediğini merak ediyor. Sakladığım o kadar çok şey var ki - beni hiç uyarmadan yakalayan anksiyete, hiç beklemediğim anda beni aşağı çeken depresyon, disleksi ile yaşamamanın onun için yavaşlamayan bir dünyada sürekli hayal kırıklığı. Ve her zaman orada, yüzeyin altında kaynayan, kariyerimi ve hayatımı üzerine kurduğum çalan adam tarafından körüklenen öfke.

Ya her şeyi görür ve çok fazla olduğuna karar verirse? Ya da *benim* yeterli olmadığımı karar verirse?

Bu düşünce göğsümde bir bıçak gibi saplanıyor. O hak ediyor

Taşıdığım gölgelere sahip olmayan biri. Geçmişinin hataları ve yaralarıyla ağırlaşmamış biri. Ama onu bırakma fikri bana imkansız geliyor. Bencilce olduğunu biliyorum ama onu istiyorum. Yeterli olmasam bile, yeterli birini bulmasına izin vermem gerekse bile, gitmesine izin veremem.

Parmaklarımın arasından kayıp gitmesi düşüncesi dayanılmaz.

Henüz
değil.
Şimdi
değil.

"Sana her şeyi anlatmaya hazırım."

Nefesimi düzene sokarak, bundan sonra olacaklar için kendimi hazırlıyorum. "Benim... adım..." olarak duruyorum, herhangi bir tereddüt belirtisi için yüzünü izliyorum. Eğer durmak istiyorsa, bu onun son şansı.

Ama bakışları sabit, tereddütsüz ve açık, sessizce beni ileri çağırıyor.

"Alex." Adım dilimde ağır ama özgür hissettiriyor. "Alex Sebring. Alexander Björn Sebring III, aslında."

Bunu, hazır olduğumdan daha uzun süren bir sessizlik izliyor. Yüzü okunmaz halde ve korku omurgamdan yukarı doğru süzülüyor, pençesini sıkıyor. Ya bu onun için çok fazlaysa? Ya ismi, mirası, her şeyin büyüklüğünü görür ve bana eşlik eden belaya değmeyeceğime karar verirse?

Sonra beni şaşırtarak kahkahayı patlattı. Yumuşak ve melodik, hafif ve şakacı, korkularımı yarıp geçiyor.

"Özür dilerim," diyor kıkırdamalar arasında, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Ama senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, Alex Sebring."

Göğsümdeki gerginlik o kadar hızlı çözülüyor ki neredeyse nefesim kesiliyor. İnançsızlıkla karışık bir rahatlama hissediyorum ve kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum.

"Bir ipucu bile mi yok?" Yarım bir gülümsemeye başımı sallayarak soruyorum.

"Yok. Yapmalı mıyım? Sen kraliyet ailesinden falan mısın? Şu reverans yapmalı mıyım?"

Kahkahalar göğsümde gümbürdüyor. "Hayır, kraliyet ailesi değil. Sadece adımın çok ... gereksiz ilgiyle birlikte geldiğini söyleyelim."

Eğiliyor. "Bunların hiçbiri benim için önemli değil. Ben senin için buradayım, dünyanın Alexander Björn Sebring III olduğunu düşündüğü kişi için değil."

Sözleri üzerime çöküyor, aynı anda hem topraklıyor hem de özgürleştiriyor. Haftalardır ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyorum, sanki sonunda onunla birlikte ışığa adım atıyormuşum gibi.

"Ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsiniz. Kimliğimin her şeyi değiştireceğine o kadar inanmışım ki."

Başını eğiyor, gülümsemesi yumuşak ama alaycı. "Yani, senin zengin ve gizemli olduğunu zaten biliyordum. Tüm bu 'Alexander Björn Sebring III' olayı düşündüğümde çok daha havalı olduğunu doğruluyor. Ama bunların hiçbiri senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor, JC-özür dilerim, Alexander."

Adımı -gerçek adımla- söylediğini duymak beklenmedik bir sıcaklık dalgası gönderdi, sanki bir şey

yerine oturdu. Laurelyn haklıydı. Charleston, Avustralya rugby'si, sürekli spot ışıkları ya da toplumun beklentileri gibi çok korunduğum dünyanın bir parçası değil.

Beni her zaman çevreleyen gürültü ve baskıdan etkilenmemiş, tamamen kendine ait bir dünyadan . Ve onun dünyasında, korktuğum şeylerin hiçbirinin önemi yokmuş gibi görünüyor.

Uzun, sabit bir nefes alıyorum, yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. İlk defa, sonunda gerçek olma şansımız varmış gibi hissediyorum. "Sadece Alex. Seninle olmak istediğim tek şey bu."

"*Alex*." Adımı tekrarlıyor, yumuşak bir gülümsemeyle başını eğiyor ve aramızdaki havaya yerleşmesine izin veriyor. "Alex," diyor tekrar, bu sefer daha yavaş, sanki tadını çıkarıyormuş, şekillenmesine izin veriyormuş gibi. "Kesinlikle bir Julius Caesar'dan çok bir Alex'e benziyorsun."

Omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor. "Annem ve onun ailesi bana Alex demez. Onlar için ben *Aleki*'yim - Alexander'ın Samoa dilindeki hali. Halkın savunucusu anlamına geliyor."

Kaşları ilgiyle kalkıyor. "Aleki. Hoşuma gitti. Baban da belli ki Alexander?"

"Bu doğru. Tenekemin adı da Malie." "*Teneken* beni biliyor mu?"

"Atlamak Pazar günleri ile ve AİLE değil gitti

fark edilmeden. Tinā sorular sormaya başladı, ben de ona biriyle görüştüğümü söylemek zorunda kaldım."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Seni Pazar günleri aileden uzak tuttuğum için benden pek memnun olduğumu sanmıyorum."

"Her şeyi yanlış anladınız. Tinā biriyle görüştüğüm için çok heyecanlı. Tam olarak 'Celeste gibi olmadığı sürece' dedi."

Gülümsemesi duraksıyor. "Celeste eski sevgilin mi, videoyu yayınlayan?"

Şimdi her şeyi ortaya dökme şansım var, ne kadar dağınık ya da rahatsız edici olursa olsun. Eğer birlikte bir geleceğimiz olacaksa, Charleston her şeyi bilmeli.

"Celeste Warrington. Onu internette ararsanız, videoyu artık sosyal medya hesaplarında göremezsiniz, ama hala orada. İnternette hiçbir şey kaybolmaz."

Başını sallıyor. "Beğeni ve yorum toplamak için yayınladığı kurgulanmış bir videoyu izlemekle ilgilenmiyorum."

Küçük bir rahatlama dalgası üzerime çöküyor ama bu konuşmanın bitmediğini biliyorum. "Bunu duyduğuma sevindim ama daha fazlası var ve bunun kalmasını istemiyorum. Sana tam olarak ne olduğunu anlatmalıyım ki yanlış anlaşılmalarda olmasın."

"Tamam. Dinliyorum."

Sakin bir nefes alıp konuya giriyorum. "Celeste bir gün konuşacak önemli bir şeyi olduğunu söyleyerek beni çağırdı. Oraya gittiğimde elinde pozitif bir hamilelik testi vardı ve tepkimi bekliyordu."

Anı şaşırtıcı bir netlikle odak noktasına geliyor. "Bunu iyi idare edemedim, bebek yüzünden değil. Her zaman çocuk istemiştim, baba olmayı seveceğimi biliyordum. Ama ondan bir çocuk sahibi olma düşüncesi, özellikle de ilişkiyi bitirme kararını çoktan vermişken, bunaltıcıydı. Bunun kalıcılığı ve başka bir kadınla kurabileceğim herhangi bir geleceğe doğru dalgalanma şekliydi. Sanki tüm dünyam eğilmiş, altımdaki zemin kayıyormuş gibi hissediyordum. Bir çocuk aracılığıyla ona sonsuza kadar bağlanma fikri beni hayal edebileceğimden daha fazla etkiledi."

Charleston'ın tepkisini izliyorum, anlamasını istiyorum. "Hiçbiri tutmadı. Celeste hesapçıdır. O planlamadıkça hamilelik gerçekleşmez. Ben de bunu söyledim."

Duraksıyorum, kendimi en kötü kısma hazırlıyorum. "Bilmediğim şey, benim iznim olmadan beni kaydettiği idi. Bir saat sonra, hamile olduğu için onu terk ettiğimi iddia ederek histerik bir şekilde ağladığı başka bir video ile birlikte videoyu internette yayınladı. Hikaye kurulmuştu: Ben kötü adamdım, o ise kurban."

Charleston'ın gözleri kısıldı. "Ondan bir çocuğun mu var?"

"Hayır." Ellerimi hızlıca kaldırıyorum. "Muhtemelen bununla."

Kaşlarını çatıyor, yüz ifadesindeki şaşkınlık açıkça görülüyor. "O zaman ne-?"

"Celeste asla hamile değildi. Hepsi sahteydi. O sırada hamile olan kız kardeşine onun yerine test yaptırdı."

Charleston'ın çenesi düşer. "Hamilelik numarası mı yaptı? Ne için?"

Bu saçmalığı sindirmek hâlâ zor. "Takipçiler ve ilgi-yeterince alamıyordu. Kendini gündemde tutmak için yaptığı bir başka gösteriydi."

"Bu delilik. Seni hiçbir şey yokmuş gibi bu işe mi sürükledi?"

"Aynen öyle. Ve her şey darmadağın olduğunda, serpintiyle uğraşmak bana kaldı."

Başını sallarken kaşları çatılıyor. "Bir noktada neden bebek olmadığını açıklamak zorunda kalacağı hiç aklına gelmedi mi?"

"Pozitif gebelik testi numarası yaptı ve sonra bunun yanlış alarm olduğunu iddia etti. Dürüst olmak gerekirse, bence asıl planı spot ışıklarını kendi üzerinde tutmak için sahte bir düşük yapmaktı. Ama sonra bunu ona nasıl *kötü davrandığı*mla ilgili bir hikayeye dönüştürerek daha fazla sempati toplayabileceğini fark etmiş olmalı." Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa daha da saçma geliyor, kötü bir pembe dizideki abartılı bir olay örgüsü gibi.

Charleston'ın tiksintisi çok açıktı. "Bu iğrenç. Sadece senin için değil, böyle bir şeyle karşılaşan herkes için."

kayıp. Bu, düşük yapan ya da çocuk sahibi olmak için mücadele eden kadınlara karşı acımasız ve saygısızca bir tutumdur."

"Daha fazla katılamazdım."

"bir kadınla nasıl çıkarsın?"

Pişmanlığın acısı şimdi bile keskin. "Başta öyle değildi. Ya da belki de ben . Büyüleyiciydi, kendine güvenirdi, her zaman partinin neşesiydi. Bir süre için istediğimin bu olduğunu düşündüm. Ama zamanla çatlaklar ortaya çıkmaya başladı. Celeste'in istediği kişi olabilen insanlardan olduğunu öğrendim. Bukalemun gibiydi; ne söyleyeceğini ve nasıl davranacağını çok iyi biliyordu, sanki her şeyi prova etmiş gibiydi. Onu tanıdığımı sanmıştım ama aldanmışım."

Charleston'ın bakışları yumuşar. "O tipi çok iyi tanıyorum. Robin ve Charlene de aynı. O anda kim olmak istiyorlarsa ona dönüşebiliyorlar."

Eli kayıyor, hafifçe benimkinin üzerinde duruyor. "Bu oyunu takma adlarla oynuyor olsak da, sana karşı her zaman gerçek olduğumu bilmeni istiyorum. Sana kendim hakkında söylediğim her şey gerçek. Asla başka biri gibi davranmadım. Ancak paylaşmadığım bir şey var - sakladığım için değil, daha önce alakalı gelmediği için. Artık halkın ilgisini çektiğinizi anladığıma göre, eğer biri hayatımı araştırmaya karar verirse, ailem hakkında bir şeyler ortaya çıkarabilir."

Elini tutuyorum. "Her ne , bana söyleyebilirsin."

Derin bir nefes alarak duraksıyor. "Babam iyi bir adam değil. Yanlış giden bir uyuşturucu anlaşması sırasında birini öldürdüğü için cezaevinde ömür boyu hapis yatıyor." Gözleri kısa bir süre düşüyor, sonra tekrar yükseliyor, sabit ama kararsız. "Hüküm giymiş bir katilin kızıyla bağ kurmak istemezseniz bunu anlarım."

"Babanın ne yaptığı umurumda değil. Onun davranışları seni yansıtmıyor."

Küçük, titrek bir iç geçiriyor, parmakları benimkileri hafifçe sıkıyor. "Bunu mantiken biliyorum. Ama yine de

utanç verici. Ailemle ilgili tüm bunları kabul etmek çok zor."

Tereddüt ediyor, bakışları bir an için düşüyor, yüzünü utanç kaplıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ailem hiç bitmeyen bir tren enkazı gibi. Ne zaman ondan kaçtığımı düşünsem, bir şey geri sürüklüyor ve nereden geldiğimi hatırlatıyor."

"Utanmana ya da mahcup hissetmene gerek yok. Bu seni nasıl gördüğümü ya da senin hakkında nasıl hissettiğimi değiştirmez."

Omuzları gevşiyor, rahatlama ifadesini yumuşatıyor. "Kontrolm dışındaki şeyler için beni yargılamadığınız için teşekkür ederim."

"Benim de sana söylemediğim şeyler var. İstemediğim değil, gerçekte kim olduğumu bilmenin aramızdaki ilişkiyi değiştirebileceğinden korktuğum için. Bu bağ çok iyi ve çok gerçekti. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemedim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, tereddütsüz. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Ona söyledikten sonra geri dönüş yok. "Ailem varlıklı ama şöhretim buradan gelmiyor. Benim kariyerim rugby'deydi. Profesyonel olarak oynuyordum ve övünmek gibi olmasın ama önemli bir oyuncuydum. Aslında ligdeki en yüksek maaşlı oyuncuydum."

Yüzünde bir eğlence kıvılcımı yanıyor, dudakları şakacı bir sırtışla kıvrılıyor. "Demek büyük Dak enerjin vardı?"

Gülmekten kendimi alamıyorum, başımı sallıyorum. "Evet, onun gibi bir şey."

Arkasına yaslanıyor, şaşkınlıkla başını sallarken kahkahası çınlıyor. "İnanılmaz. Avustralyalı Dak Prescott'la ıkıyormuşum da haberim yokmuş. Aslında bu çok seksi. Dürüst olmak gerekirse, şaşırmadım. Sende bir atlet havası var."

Bakışları biraz yumuşuyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki, kendimi biraz bilgisiz hissediyorum. Bütün gün futbol konuşabilirim ama ragbi? Bilmiyorum.

bu konuda ilk şeyi biliyorum."

"Sorun değil. Sana öğretmekten mutluluk duyarım. Bence çok seversin."

"Eğer futbol gibi bir şeyse, ben de varım."

Bakışları yumuşuyor, beni incelerken ifadesi ciddileşiyor. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kelimelerimi dikkatle seçerek derin bir nefes alıyorum. "Seninle paylaşmak istediğim kişisel şeyler var, önemli şeyler. Ama zamanı geldiğinde, doğru hissettiğimde sana anlatacağım."

"Her gerçeği kabul edebilirim. Sadece bana yalan söyleme." "Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Bir an için beni inceliyor, gözleri benimkileri arıyor. "İyi miyiz?"

Hiç tereddüt etmeden ona uzandım. Kucağıma kayıyor ve kollarını sıkıca bana doluyor.

"Biz iyiden de iyiyiz, favori."

Onun yakınlığı tüm şüpheleri yok ediyor. Dudaklarımız buluşuyor, yavaş başlayan ama hızla derinleşen öpücük elektrik yüklü. Aramızdaki an daha sıcak, daha yoğun hale gelirken elim uyluğu boyunca kayıyor, dokunuşum içgüdüsel.

Yer değiştiriyor, bana sarı kadar kendini yeniden konumlandırıyor, vücudu ait olduğu yermiş gibi benimkine oturuyor. Aramızdaki hava ağır, sözsüz ama anlam dolu. Bir süre sonra hafifçe geri çekiliyorum, dudaklarımda bir sırtış belirliyor. "Ev turunu atlayıp doğruca yatak odasına gitmek ister misin?"

Gülüyor, kaşları şakacı bir şekilde kalkıyor. "Sebring malikanesinde büyük bir tur yok mu?"

Ellerimi kalçalarına dolayarak onu daha da yakına çekiyorum. "Bu gece yapacağın tek tur yatakta olacak. Gerisi yarına kadar bekleyebilir."

Gülümsemesi muzipleşiyor. "Pekâlâ. Ama bir dakikaya ihtiyacım var. Sana bir sürprizim var."

"Benim için bir sürpriz mi?" Onun altında kayıyorum, beklenti ve sabırsızlık karışımı bir duygu. "Ve ben de

beklemek mi?"

Sırılarak yaklaşıyor. "Sadece bir dakikalığına. Söz veriyorum." Kendini çözerek üzerimden kayıyor ve çantasına doğru ilerliyor. Kalbim olacakların heyecanıyla çarpıyor, ama sonra aklıma geliyor - bana hâlâ gerçek adını söylemedi. Bu düşünce bir an için merakımı cezbediyor ama o anın telaşına kapılıp gitmesine izin veriyorum. İsmi biraz bekleyebilir biraz daha uzun.

Bölüm 24

Alex Sebring

HER SANİYE UZAR DAHA UZUN DAHA SON , BEKLENTİ
kopmaya hazır gergin bir bobin gibi içime dolanıyor. Charleston
banyo kapısının hemen ötesinde ve beklemek işkence gibi. Uzun
sürmeyeceğine söz vermişti ama saatin her tık takı bana
sonsuzluk gibi geliyor. Vücudum onu istemenin acısıyla
neredeyse titreşene kadar zihnim onun -gelecek olanın- canlı
görüntülerini çizerek yarıyor.

Kapı nihayet gıcırdayarak açıldığında daha dik
oturuyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Ve sonra o
dışarı çıktı.

Belli belirsiz beyaz iç çamaşırları, kıvrımlarını saran narin
danteller, pürüzsüz tenine göz kırpan şeffaf malzeme bir
şekilde hem zarif hem de günahkâr görünmeyi başaran ince
askılar. Işıl ışıl, beynimdeki tüm tutarlı düşünceleri çalan bir
görüntü.

Değer. O. Bekle.

Sertçe yutkunuyorum, hiçbir şey söyleyemiyorum,
boğazım kurudu, kelimelerim inançsızlık ve arzu arasında bir
yerde sıkışıp kaldı. İleriye doğru belli belirsiz bir adım atıyor
ve oturduğum yerde kalmak için elimden geleni yapıyorum,
ellerim ona uzanmak, onun bana karşı olan gerçekliğini
hissetmek için kaşınıyor.

Bana doğru ilerlerken nefesim kesiliyor, her adımını kasıtlı,
karşı konulmaz bir çekişle beni içine çekiyor. Stilettolarının
parke üzerindeki keskin tıkırtısı

Sessiz odada, içimdeki ilkel bir şeyi ateşleyen ve nabzımı aşırı hızlanmaya gönderen sabit bir ritim.

Yaklaştıkça her adımda kalçaları sallanıyor, zaten seksi olan vücudu giydiği vücudu saran iç çamaşırlarıyla daha da cazip görünüyor. Yatağın kenarına doğru ilerliyorum ve bana ulaştığında ellerimi beline doluyorum, onu daha yakına çekiyorum, vücudunun yumuşak kıvrımlarının benimkine yaslandığını hissediyorum.

"Bunun içinde ne kadar da afetsin."

"Beklemeye değdi mi?"

"Oh, çok fazla."

Eğilirken gözleri muzip bir parıltıyla parlıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, beni çıldırtacak kadar yakın. "Bakalım bunu senin için daha da değerli hale getirebilecek miyim?" Her kelime bal gibi damlıyor, pürüzsüz ve yavaş, etrafımı sarıyor ve çekirdeğimin derinliklerine batıyor.

Vücudunu benimkine bastırıyor, kolları boynuma dolanıyor. Dudaklarımız tutkulu bir kucaklaşmada buluşuyor, dillerimiz uyum içinde dans ediyor. Vişneli dudak kreminin ve diş macunundan gelen nane kokusunun tadını çıkarıyorum. Sarhoş edici, tatlı günah ve baştan çıkarıcılığın mükemmel bir karışımı.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni öpücüğün derinliklerine çekiyor. Tadının, kokusunun, sıcaklığının, nefeslerimizin birbirine karışmasının hissinde kendimi kaybediyorum. Bu beni tamamen çözmeye yetiyor.

Hızlı bir hareketle onu yatağa çekiyorum ve yumuşak bir gümbürtüyle üstüme düşüyor. Saçları öne doğru düşerek yüzlerimizin etrafında bir perde oluşturuyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, arzuyla parıldıyor, göğsü her kararsız nefeste yükselip alçalıyor. Kendini beğenmiş bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor, onu ateşleyen şeyin benim dokunuşum olduğunu biliyorum.

Onu sırt üstü çevirirken kalçalarını sıkıca kavriyorum. Tutku dolu gözlerle bana bakıyor, göğsü her nefeste inip kalkıyor. Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor

Onun içindeki bu arzunun sebebinin ben olduğumu bilmenin gücüyle .

Dudaklarım ağzının köşesinden başlayarak boynunun pürüzsüz çizgisine doğru kayıyor. Sırtını dikleştiriyor, her santimini keşfetmem için bana istekli bir teklifte bulunuyor. Tenini nazik öpücükler ve alaycı ısırıklarla yıkıyorum, ayırık dudaklarından kaçan her tatlı nefesin tadını çıkarıyorum. Dilim tembel daireler çizerek dans ediyor, hassas teninde bir arzu haritası çiziyor, vücuduna ürperti gönderen tüy kadar hafif ısırıklarla noktalanıyor.

Parmakları tenimde dans ediyor ve arkalarında ateşten bir iz bırakıyor. Dokunuşu hem nazik hem de yoğun, içimde içgüdüsel bir arzuyu ateşliyor. Tırnakları gömleğimin üzerinde gezinirken homurdanıyorum, kumaş sadece gerilimi artıran bir bariyer haline geliyor. Ve bana karşı daha sert bastırdığında, tüm varlığımı tüketen bir zevk patlaması gibi.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye fısıldıyor, acil elleriyle gömleğimin düğmelerini çekiştiriyor.

Gözleriyle buluşmadan önce boynuna bir öpücük daha kondurarak sırtıyorum. "Şimdi sabırsız olan kim?"

"Elimde değil. Tenini tenimde hissetmek istiyorum." Onu memnun etmek için yanıp tutuşurken, bacaklarının arasına diz çökerek doğruluyorum,

ve gömleğimin düğmelerini açıyorum. Gömleğimi çıplak göğsümü ortaya çıkarmamı doyumsuz bakışlarla izliyor. Elleri uzanıyor, dokunabildikleri her santim deriyi okşuyor. Parmakları kaslarımın üzerinde dolaşırken içimden elektrik kıvılcımları fişkırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bu hissin tadını çıkarıyorum, dokunuşu içimde bir cehennemi ateşliyor.

Gözlerimi açtığımda, bakışlarının yoğunluğu beni hemen etkisi altına alıyor. Sanki bana ruhunu açıyor, hassas kırılganlık ve arzu dengesi kalbimin tellerini çekiyor. Tereddüt etmeden, dudaklarımız şefkatli bir öpücükle buluşuyor. Acele etmiyoruz, her anın tadını çıkarıyoruz, dile getirilmemiş tüm duygularımızı ona döküyoruz. Ellerim geziniyor

yüzünü okşuyor, her nefes alış verişinde öpücüğü derinleştiriyordu.

Dudaklarım teninde kışkırtıcı bir yol izliyor, iç çamaşırının karmaşık dantelinin altındaki saten pürüzsüzlüğündeki etinin tadını çıkarıyor. Her öpücüğümde, karnının vadisine inmeden önce göğüslerinin yükselişinden göğüs kafesinin eğimine kadar her kıvrımı ve yarığı keşfediyorum. Dokunuşumun altında titriyor, içime doğru eğilip daha fazlası için yalvarırken beklentisi belli oluyor.

Tatlı vanilya ve narin kiraz çiçeklerinin aroması, ateşli çekiciliğimizle iç içe geçerek havaya karışıyor. Her okşayışımın tadını çıkarıyorum, inlemelerinin ve nefes alışlarının senfonisinin tadını çıkarırken dilimle kışkırtıcı desenlerin izini sürüyorum. Vücudunun her santimi tapınılmak için yalvaran bir şaheser ve hayranlığımın dokunulmamış hiçbir parça bırakmamaya kararlıyım.

Yüzümü bacaklarının arasına yerleştirerek formundan aşağı doğru kayıyorum. Külotunun narin dantelleri çıkarılmayı bekliyor, ama ben direniyorum, birikimin tadını çıkarıyorum. Nazik bir çekişle külotunun ağ kısmını kenara kaydırıyorum. Dokunuşum ve keşfim için yalvaran kızarmış, kaygan yapraklarını ortaya çıkarırken nabzım hızlanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum ve omuriliğimden aşağı bir ürperti yayılıyor. Bu lezzetli bekleyiş, onun nektarını tatmadan önceki an, her zaman en tatlısıdır.

Dilim dışarı fırlıyor, suları test ediyor, uyarılmasının misk kokulu özünün tadını . İnliyor, çarşafları avuçluyor ve bana karşı kıpırdandıkça kalçalarını tutuyorum.

Kahretsin, bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum. "Tam orada, Alex. Tam oraya."

Eli aniden saçlarımın arkasını kavırıyor, kendini ağzıma doğru bastırırken beni kalbine doğru yaklaştırıyor. Kalçaları hevesli dilime karşı dalgalanıyor, zevki her kışkırtıcı yalamayla artıyor.

Dilim klitorisinin etrafında dans ediyor, uyarılmışlığının tadını çıkarıyor. İki parmağım ıslaklığına dalıyor ve vücudu tepki olarak titriyor. Sınıra yaklaşırken kalçaları titriyor ve onu hevesle serbest bırakmaya yaklaşıyorum.

"Oh Tanrım, Alex," diye inliyor, kalçaları yataktan kalkıyor. Bu dünyada hiçbir şey onun böyle bir coşku yaşarken benim adımı -gerçek adımı- haykırmasını duymakla kıyaslanamaz.

Kendimi hislerin içinde kaybediyorum - kıvrımlarının ağzıma ve parmaklarıma karşı kayganlığı, teninin dokunuşumdaki yumuşaklığı, duyularımı dolduran uyarılmışlığının baş döndürücü kokusu. Dünya yok oluyor, bizi bu zevk ve tutku anına bırakıyor.

Bunu başka hiç kimsede hissetmedim, sadece onda.

Dilimle onu yalamaya devam ederken nefesi hızlanıyor ve kalçaları doyumsuz bir ritimle ağzıma sürtünüyor. İki parmağım içindeyken, üçüncüyü ekliyorum ve sonra duvarları birkaç saniyede bir parmaklarımın etrafında sıkılıp gevşiyor.

"Oh! Oh! !" diye bağırıyor.

Charleston'da asla soru işareti olmaz. Onu zevkten eritecek noktayı tam olarak ne zaman yakaladığımı hep bilirim.

Altımda kıvranıyor, vücudu kıvrılmış ve patlamaya hazırKeskin bir çığlıkla yataktan fırlıyor, nefesi kesik kesik gelirken parmaklarıyla sıkıyor. Nihayet , titreyen bedenini takip etmeden önce dudaklarımı iç uyluğuna bastırıyorum. Gözleri arzudan ağırlaşmış, yanakları zevkten kızarmıştı. Dudaklarını ateşli bir öpücükle yalayıp yutuyorum, dilimde bıraktığı tadın tadını çıkarıyorum.

"Bu..." diye ediyor, hala nefessiz.

"Sadece başlangıç," diye mırıldanıyorum boynuna karşı, nabız noktasını hafifçe ısıyorum. Altımda titriyor, elleri sırtımdan aşağı kayıyor, tırnakları hafifçe tenimi kazıyor.

"Mmm... öyle mi?"

Tek bir akıcı hareketle beni sırtüstü itip yatağa yapıştırıyor. Onu üstümde, saçları dağılmış ve dudakları öpüşmelerimizden şişmiş halde görmek nefesimi kesmeye yetiyor.

Parmaklarını göğsümde gezdiriyor, tüylerimi diken diken eden hafif dokunuşlar yapıyor. Boxer külotumun bel bandına ulaştığında duraklıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme oynuyor. Parmakları kenar boyunca dans ediyor, geri çekilmeden önce lastiğin altına dalıyor. Beklenti enfes bir işkence.

"Seni boşaltma sırası bende," diye fısıldıyor.

Eli boxerımın içine kayarken dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakalamak için eğiliyor. Parmakları sikimin etrafını sarıp yavaşça okşarken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

"Siktir." Eli yukarı ve aşağı hareket ederken, her vuruş kasıtlı ve yavaşken düşük bir inilti çıkardım.

"Bu hissi seviyor musun?" "Oh evet. Bayıldım."

"Sadece bekle," diye fısıldıyor, eli büyüleyici hareketlerine devam ederken. "Henüz gerçek büyüye başlamadım bile."

Yumuşak dudakları benimkilerden ayrılıyor ve çene çizgim boyunca boynuma doğru bir öpücük izi bırakarak dolaşıyor, aşağı inmeden önce dilini her bir hassas meme ucunun etrafında döndürmek için duruyor. Parmaklarımı ipeksi uzun saçlarının arasından geçiriyorum, kalçalarım sikimin etrafına sarılmış eline doğru kalkıyor. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, vücudumda daha da aşağı kayarken yüzünde hınzır bir gülümseme var.

Yumuşak bir hareketle boxerımı indiriyor. Aletim onun sıcak ve ıslak ağzının içine girmeden önce kısa bir süre serin havayı hissediyor. Boğuk bir ses çıkarıyorum, beni ağzına daha fazla alırken saçlarını sıkıca kavriyorum. Geri çekilmeden önce dili ucun etrafında dans ediyor, beni emerken yanaklarıyla emme yaratıyor.

Ağzı nasıl bu kadar iyi hissedebiliyor?

Dudakları, dili ve eliyle mükemmel bir uyum içinde beni çalıştırırken nefesim kesik kesik geliyor. Duyguların birleşimi neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla. Başının her hareketinde zevk yoğunlaşırken, vücuduma sıcak bir his yayılıyor. Midemin çukurunda ısı oluşuyor ve beni ecstasy'nin kenarına yaklaştırıyor.

"Kahretsin, harikasin," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum. Yanıt olarak mırıldanıyor, titreşimler vücuduma şok zevk dalgaları gönderiyor.

Siktir. Siktir. Fuccceck.

Beni derinlere alıyor, ıslak ısı ve emme beni çılgına çeviriyor. Eşiğe ulaştığımı hissettiğimde kalçalarım titriyor. O da bunu hissediyor olmalı çünkü beni daha sıkı kavıyor, elini ağzıyla aynı anda aşağı yukarı hareket ettiriyor. Kalçalarım onun hareketlerine karşılık veriyor.

"Çok yakınım. Çok yakınım," diye uyarıyorum onu, sesim gergin.

Bana bakıyor, gözleri arzuyla kararmış ve küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor, beni olabildiğince derinlere alıyor ve etrafımda yutkunuyor. Ve hepsi bu kadar, millet. Yutkunma hissi beni uçurumun kenarına itiyor.

Boğuk bir çığlıkla serbest kalıyorum, o beni sağıarak bakımlarına devam ederken üzerimde yoğun zevk dalgaları yıkıyor.

Her biri. Son. Damla.

Tamamen tükendiğimde yavaşça çekiliyor ve kalçama şefkatli bir öpücük konduruyor. Dudaklarında tatmin olmuş bir gülümsemeyle vücuduma geri sürünüyor. Onu yakınım çekiyorum, ağızlarımız derin, telaşsız, yumuşak ve bağlantı dolu bir öpücükle buluşuyor. Sonunda ayrıldığımızda oda sıcak ve , mükemmel bir sessizlik etrafımızı sarıyor.

Yan yana uzanıyoruz, başı göğsümde, parmakları hafifçe desenlerini tenimde izliyor. Onun

Dokunmak sakinleştiriyor ve kendimi derin nefesler verirken buluyorum, uzun zamandır olmadığım bir şekilde memnunum.

Elimle saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bana adını hiç söylemedin."

Başını hafifçe kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Benim adım Magnolia... Magnolia Steel. Aslında Magnolia Elizabeth Steel."

"Neden gülmüyorsun?" diye eklemekten önce yüzünde bir tereddüt beliriyor.

Kaşlarını çatıyorum, şakaya katılmıyorum. "Neden güleyim ki?" "Çünkü filmi *Steel Magnolias*. Benim büyükannem bana Magnolia Steel adını vermenin akıllıca olacağını düşündü. O Büyüleyici düşündüm ama her zaman utanç verici buldum. İsmim hayatım boyunca uzun soluklu bir şaka oldu."

Başımı eğip onu inceliyorum. ", o filmi hiç duymadım. İkincisi, adın çok güzel. Tıpkı senin gibi."

Dudakları sanki bunu beklemiyormuş gibi hafifçe aralanıyor ve ağzının kenarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşiyor. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle."

Magnolia Steel. İsmi zihnime yerleşiyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Magnolia Steel. Ve az önce yaptığın şey inanılmazdı."

Dudaklarım karşı koyamadığım bir öpücükle onunkilere değiyor.

Hafifçe gülüyor, parmakları göğsümde hafifçe gezinirken gözleri muziplikle parlıyor. "Hoşuna gitmesine çok sevindim, Alex Sebring."

Bakışlarında göğsümü en iyi şekilde geren derin bir şey var.

Bir süre sonra boğazımı temizliyorum, kalbim itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla çarpıyor. "Magnolia, yarın akşam katılmam gereken bir düğün var. Eski bir takım arkadaşımın. Ben

ve... benimle gelmeni istiyorum."

Gözleri hafifçe açılıyor, şaşkınlığı yüz ifadesine yayılıyor. "Randevun mu? Yani... halka mı açılacaksın?"

Başımı sallıyorum, bakışlarını sabit tutarak bunu ne kadar çok istediğimi görebilmesini umuyorum. "Evet, eğer istersen seni de yanımda istiyorum. Bu özel bir tören ve paparazzilerden uzak duracağımızdan emin olacağım. Tamamen korunacaksın."

Gülümsemeye karşı koyarak dudağını ısıırıyor. "Gitmeyi çok isterdim Alex ama düğünde giyecek bir şeyim yok, özellikle de profesyonel bir rugby oyuncusunun düğününde."

"Bu kolay bir çözüm. Yarın alışverişe çıkar ve sana giymen için çarpıcı bir şeyler buluruz. Ne dersin?"

Lütfen evet de.

Tereddütü bir gülümsemeye dönüşüyor, heyecanı yüzeyin altında fokurduyor. "Tamam o zaman. Senin artı-birin olmak isterim."

Evet dediğini duymak içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Öne doğru eğilip dudaklarını yumuşak bir öpücükle yakalıyorum, bu anın tatlılığının ve olasılıkların tadını çıkarıyorum.

Bu bizim için bir dönüm noktası. Onu düğüne götürmek, halka açılmak, hayatımdaki insanların bizi birlikte görmesine izin vermek- bu bir randevudan daha fazlası. Bu sessiz ama inkar edilemez bir açıklama: o benim seçtiğim, istediğim kişi. Onun güven dolu gözlerine baktığımda, bunun doğru hareket olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmıyor.

O düğüne kolumda onunla girme düşüncesi heyecan ve sinir karışımı bir duygu uyandırıyor. Bu daha büyük, daha derin bir şeye doğru atılan bir adım. Bu, onun dünyama tamamen girmesine izin vermekle ilgili.

Elini uzatıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Evet dediğin için teşekkür ederim."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Elim yanağına değiyor. "Orada olman benim için kelimelere dökemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben daha fazlasını söyleyemedim, aramızdaki küçük boşluğu kapatarak yer değiştiriyor. Öpücüğü yavaş ve kasıtlı, bana doğru bastırırken elleri omuzlarıma kayıyor.

Öpücüğü derinleştiriyorum, onu daha yakına çekiyorum, ellerim sırtının kıvrımlarında geziniyor. Her öpücük, her dokunuş ikimizin de tutmaya fazlasıyla hazır olduğu bir söz gibi geliyor.

Geri çekiliyor, gözlerinde belirsizlik dolaşıyor. "Bunu tekrar yapmadan önce biraz daha zamana ihtiyacın yok mu?"

"Seninle değil." Ondan gelen en basit dokunuş, az önce söndürdüğü alevi yeniden ateşleme gücüne sahiptir

Bizi ters çeviriyorum, onu altımda sabitliyorum ve saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor - loş ışıktaki kestane rengi bir hale. Tam bir melek gibi görünüyor.

Dünyama ne kadar mükemmel uyum sağladığına hayret ederek ona bakıyorum ve başparmağımla yanağının kıvrımını izliyorum. "Burada, benim alanımda olmanı seviyorum."

Gözleri yumuşuyor, dudaklarında şefkatli bir gülümseme beliriyor. "Burada olmayı seviyorum."

Dudaklarım ateşli bir kucaklaşmayla açlıkla onunkilere sürtünüyor. Ellerim, dizginlenemez bir arzuyla beslenerek vücudunun her kıvrımını hevesle keşfediyor. Narin hareketlerle külotunu pürüzsüz bacaklarından aşağı kaydırıp bir kenara atıyorum. Gözlerim önümdeki manzarayı yutuyor - vücudunu saran dantelli iç çamaşırları, düzgün bacaklarını vurgulayan çorapları ve onu daha da çekici kılan tehlikeli derecede yüksek topuklu ayakkabıları. Çıplak tenine değen narin danteller kışkırtıcı bir gibi, beni özlemle çılgına çeviriyor.

"Bana nasıl istediğini söyle. Yavaş ve nazik mi, yoksa hızlı ve sert mi?" Köprücük kemiğine kadar öpüyorum, cevabını bekliyorum.

Magnolia parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve gözlerimiz buluşana kadar beni kendine çekiyor. "Bu gece sevişmek istiyorum. Her santimini keşfetmek ve her anın tadını çıkarmak istiyorum."

"Her parçamı alabilirsin."

Bu gece sana aidim, Magnolia Steel.

Büyüleyici gözleri - kahverengi, yeşil ve altının büyüleyici bir karışımı - beni esir alıyor. Şu anda onun için her şeyi yapmaya hazırım. İstemesine bile yok; bana bakışı onun her arzusunu yerine getirmek istemem için yeterli.

Ağrıyan bir şefkatle içine girerken derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyorum. Bedenlerimiz tek vücut olurken, nefes nefese kalıyor ve bana karşı eğilerek daha derine inmem için beni teşvik ediyor. Hareketlerimiz akıcı ve senkronize, her dokunuş ve itiş bedenlerimize zevk dalgaları gönderiyor. Aramızdaki bu şehvetli dansa her his yükseliyor, bedenlerimiz diğerinin arzularına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. İkimizin de içinden geçen sarhoş edici hislerin içinde kaybolduğumuz, tadını çıkardığımız enfes bir an.

Ağırlığımı dirseklerime vererek Magnolia'nın çarpıcı yüzüne bakıyorum ve dikkatle onun içinde ilerliyorum. Gözlerimiz kilitleniyor, aramızda fiziksel olanın ötesine geçen yoğun bir bağ oluşuyor. Sanki ben onun ruhunun derinliklerini görebiliyorum, o da benimkini.

Bu samimi anda bir araya gelen ikimizden başka hiçbir şey kalmayana kadar dünya kayboluyor. Her hissin tadını çıkarıyorum - vücudunun sıcaklığı, teninin yumuşaklığı, benimle mükemmel bir uyum içinde hareket etmesi.

"Magnolia," diye fısıldıyorum, adı dudaklarımda bir dua gibi.

"Alex," diyor, ismim şefkatle fısıldanıyor ve arzu.

Telaşsız sevişmemize devam ediyoruz, birbirimizin gözlerinde ve bağlantımızın yoğunluğunda kayboluyoruz. Her itiş yavaş ve amaca yönelik, zevkimizi kademeli olarak artırıyor. Şu anda biz biriz -beden, kalp ve ruh iç içe geçmiş durumda.

Bedenlerimiz yavaş, şehvetli bir ritimle birlikte hareket ediyor, her hareket kasıtlı ve anlam dolu. Magnolia'nın kalbinin zamanında benimkiyle attığını hissediyorum, nefesimiz

Aramızdaki küçük boşlukta birbirine karışıyor. Bu yakınlık neredeyse bunaltıcı ve hiç bitmesini istemiyorum.

Gözlerinin içine baktığımda, bir duygu kaleydoskopu görüyorum - arzu, kırılganlık, güven. Sanki özü gözlerimin önüne serilmiş gibi. Ve umarım o da benim gözlerimde benzer bir şey görüyordur.

Birlikte hareket etmeye devam ettikçe zevk yavaş yavaş, yavaş yanan bir ateş gibi artıyor. Her sinir ucu canlı hissediyor, bedenlerimizin birleştiği her noktanın aşırı farkında.

Bu anda, kendi his ve duygu dünyamızda kaybolan ikimizden başka hiçbir şeyin önemi yok. Biz her enfes anın tadını çıkarırken zaman durmuş gibi görünüyor. Dış dünya tamamen kayboluyor ve geriye sadece biz kalıyoruz.

Tutkumuz arttıkça, hareketlerimiz daha acil hale geliyor ama yine de o sevişme hissini koruyor. Sessiz nefes alışları ve zevk iç çekişleri duyduğum en güzel müzik.

"Alex," diye inliyor usulca, tırnakları sırtımda hafifçe geziniyor. Bu his tüm bedenimi ürpertiyor.

İkimiz de coşkunun doruğuna yaklaşıyoruz ama ben bu mükemmel anı uzatmak ve mümkün olduğunca uzun süre bu mutluluk verici bağlantıda asılı kalmak . Hızımızı bir kez daha yavaşlatıyorum, her hareketi uzatıyorum.

Bacakları gerilirken Magnolia'nın gözleri arzudan kararmış bir şekilde dalgalanıyor. "Çok yakınım," diye fısıldıyor, kelimelerindeki ihtiyaç yadsınamaz ve ne istediği konusunda hiçbir şüphe bırakmıyor.

Kontrollü ve alaycı bir yavaşlıkla, sikimin başının her itişte içindeki o özel noktaya sürtünmesine izin verecek kadar uzunluğumu geri çekiyorum ve ikimizden de bir zevk nefesi çıkarıyorum. Vücutlarımız şehvetli bir dansla birlikte hareket ediyor, hareketlerimiz akıcı ve senkronize bir şekilde mutluluğun o nihai zirvesine doğru gittikçe daha yükseğe tırmanıyoruz.

Aramızdaki gerilim, enerjisini patlayıcı bir coşku patlamasıyla serbest bırakmaya hazır, sıkıca sarılmış bir yay gibi zarif bir şekilde artıyor.

Magnolia'nın nefesi artık kısa, keskin soluklarla geliyor. Bana tutunurken parmakları omuzlarıma gömülüyor. Vücudundan geçen titremeleri hissediyorum, kendi uzuvlarımdaki titremeyle eşleşiyor.

"Oh... oh... oh," diye , sesi kırılıyor.

Titreyerek verdiği bir nefesle serbest kalıyor, vücudu saf bir coşku içinde kamburlaşıyor. Onun zevk içinde kaybolmuş görüntüsü içimde bir ateşi tutuşturuyor ve kendimi sınıra doğru çekildiğimi hissedebiliyorum.

İkimiz de doruğa ulaştığımızda vücudumdaki her sinir beyaz-sıcak zevkle karıncalanıyor, bizi nefessiz bırakıyor ve birbirimizin kollarında titriyoruz. dünya duyulardan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor ve var olan tek şey içimizde akan ezici zevk dalgası.

Uzun dakikalar boyunca sarmaş dolaş kalıyoruz, yavaşça yeryüzüne inerken kalplerimiz birlikte çarpıyor. Magnolia'nın yüzüne yumuşak öpücükler konduruyorum - kapalı göz kapaklarına, yanaklarına, ağzının kenarına. Sonunda gözlerini açtığında öyle bir şefkatle doluyor ki kalbim sızlıyor.

Magnolia'nın kızarmış yüzüne ve karmakarışık saçlarına bakarken bir şeyin farkına varıyorum. Melek gibi ve saf görünebilen bu kadının şeytani bir yanı var ve kanımı ateşe veriyor. O sadece tatlı, masum komşu kızı değil. Aynı zamanda basit bir bakış ya da dokunuşla beni ilkel, şehvetli bir yaratığa dönüştürebilen bir baştan çıkarıcı. Melek ve şeytan, ikisi de sarhoş edici bir pakete sarılmış. Ve ben tamamen bağımlıyım.

Magnolia bana nazlı bir gülümseme veriyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen. Ve tanıdığım en tatlı ve en seksi kadın olmayı nasıl başardığın."

Kalbimi hoplatan müzikal bir sesle gülüyor.

Yumuşak teninin sıcaklığını içimde hissederek onu kendime yaklaştırıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?"

Magnolia göğsüme sokularak memnuniyetle mırıldanıyor. "Sen de oldukça inanılmazsın," diyor nefesi tenimi gıdıklayarak.

Sonrasında uzanırken, bunun ne kadar doğru bir his olduğunu fark ettim. Sadece seks değil, gerçi bu kesinlikle acı vermiyor. Magnolia'nın kollarıma mükemmel bir şekilde oturması, kahkahalarının kolayca yükselmesi, bana baktığında gözlerinin ışıldaması. Parmaklarımı omurgası boyunca tembelce gezdiriyorum, ortaya çıkardığı küçük ürpertinin tadını çıkarıyorum.

Dokunuşuma doğru eğildi. "Mmm, bu güzel bir his."

"Evet, bu güzel."

Magnolia ile kendimi fiziksel bağdan daha fazlasını arzularken buluyorum. Tembel Pazar sabahları ve paylaşılan şakalar istiyorum. Onun umutlarını ve korkularını, hayallerini ve pişmanlıklarını bilmek istiyorum. Desteğe ihtiyacı olduğunda başvurduğu ve başardığında birlikte kutladığı kişi olmak istiyorum.

Ruh halimdeki değişimi hisseden Magnolia bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. Yüzümü inceliyor, gözlerinde bir parça endişe var. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerine bakıyorum, altın rengi beneklerin büyüüne kapılıyorum. "Evet," diyorum, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyorum. "Sadece bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum."

Yumuşakça gülümsüyor, parmakları omzumda boş desenler çiziyor. "Gerçekten iyi hissettiriyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama içimde bir düşünce fırtınası kopuyor. Beş hafta içinde Amerika'ya dönmüş olacak ve onu kaybetme fikri bana dayanılmaz geliyor. Bulmayı umduğumdan çok daha fazlası; aradığım her şey onda var.

Bunun elimden kayıp gitmesine izin veremem. Kalmasını sağlamaya çalışmadan, ona sahip olduğumuz şeyin tutunmaya değer olduğunu göstermeden olmaz. Mesafe, zorluklar, hepsi onun hayatımda olmaması düşüncesiyle kıyaslandığında önemsiz görünüyor.

Bana yaslanırken, sessiz bir yemin ediyorum. bu bağı olağanüstü bir şeyin sadece başlangıcı olduğuna onu ikna etmenin bir yolunu bulacağım. Zaman dolduğunda gitmesine izin vermek bir seçenek değil.

Artık değil.

Bölüm 25

Mag "olia ½iccl

ZÜMRÜT YEŞİLİ ELBİSE
SARIYOR, CESUR

VÜCUDUMU MÜKEMMEL BİR ŞEKİLDE

zarafet, incelik ve cazibenin çarpıcı bir karışımı. Alex bunu kendisi seçti, doğru kişi olduğunda ısrar etti ve şimdi nedenini anlıyorum. Ayna elbiseden daha fazlasını yansıtıyor; biraz ürkütücü olsa da yeni bir döneme, Alex'in dünyasına adım atmaya hazır bir kadını gösteriyor.

Oturma odasında, pencerenin yanında duruyor ve kol düğmelerini pratik bir kolaylıkla ayarlıyor. Smokin ona kusursuz bir şekilde uyuyor, geniş omuzlarını vurguluyor ve sessiz bir güven yayıyor. Bir an için kapı aralığında durup onu inceliyorum. Bu Alex Sebring; duruşu düzgün, gösterişli, zarafet ve incelik dolu bir dünyada tamamen evinde gibi.

Onun için bu normal. İkinci doğası. Benim içinse korkutucu.

Ben öne çıkarken dönüyor, bakışları benimkine kilitlenmeden önce üzerimde geziniyor. Gülümsemesi ince ama anlam yüklü. "Nefes kesicisin."

"Teşekkür ederim." Ben de gülümsüyorum, sinir ve beklenti karışımı bir duygu göğsümde dalgalanıyor. "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun. Oldukça iyi temizleniyorsun, koca adam."

mesafeyi kapatırken sırtışı genişliyor. "Sadece *oldukça iyi*, ha? Ben daha çok yıkıcı derecede yakışıklı ya da tehlikeli derecede nazik gibi bir şey umuyordum."

"Peki, Bay Tehlikeli Şıklık." Başımı sallayarak gülüyorum. "Smokin giysen de giymesen de 10 numarasın."

"Çok daha iyi," diyor beni daha yakına çekerek.

Eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor, başparmağı saten kumaşı içime bir sıcaklık dalgası gönderen bir dokunuş yapıyor. "Bu gecenin bunaltıcı olabileceğini biliyorum ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Kim ne düşünürse düşünsün ya da ne derse desin, önemsediğim tek kişi sensin. Gördüğüm tek kişi sensin."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Buraya kadar olduğunun farkındasın, değil mi? Takma ad yok, saklanmak yok. Sen ve ben, herkesin yargılaması için açıktayız."

"Biliyorum." Başını sallıyor, bakışları sabit. "Bu gece spot ışıklarını gelin ve damattan çalacağımızı da bilmelisin." Dudakları gururlu, şakacı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama umurumda değil. Seninle birlikte yürümek - dünyaya ne kadar inanılmaz olduğunu göstermek - doğru hissettiriyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

İçimde çalkalanan sinir ve heyecan karışımı yeni bir sınır buluyor. "Seni gururlandırmak istiyorum." Kırılganlığımın ortaya çıktığını hissediyorum. "Bu senin dünya, benim değil. Yanlış bir adım atmak istemiyorum."

Amansız şüphe kök salıyor. Yüksek profilli hayatı, gösterişli dostları ve içinde kolayca hareket ettiği zarif dünyası benimkinden uzak bir galaksi gibi geliyor. Ya yanlış bir şey söylersem? Ya onu utandırırsam?

Eli kayıyor, yanağımı kavıyor. "Magnolia, sen olduğun gibi mükemmelsin. Beni gururlandırmayacak hiçbir şey yapamazsın."

Sözleri bir vaat gibi üzerime çöküyor ve beni belirsizliğin kıyısından çekiyor. Bu gece ürkütücü olabilir ama Alex yanımdayken daha büyük bir şeyin başlangıcı gibi geliyor. Gerçek bir şeyin. Her riske degecek bir şey.

Dışarıdan gelen limuzinin alçak uğultusu bu anı böldü. Alex pencereye doğru bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, eli benimkini buluyor. Kavrayışı sağlam ve sabitti.

Başparmağım hafifçe tenime sürtünüyor. "Bunun için hazır mısın?"

Bakışlarını karşılıyorum, güveninin sıcaklığının içime sızmasına izin veriyorum. Elini sıkarken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Olabileceğim kadar hazırım."

Limuzin caddelerde süzülürken dışarıda şehrin ışıkları bulanıklaşıyor, içeride altın ve beyazdan oluşan geçici desenler oluşuyor. "Bu arada, o yeşil elbise? Mükemmel. Senin için yapılmış."

"Teşekkür ederim." İltifatı midemdeki kelebeklerin bir kısmını yatıştırdı. Bu elbiseyi benim için o seçmişti ve onu sevdiğini bilmek her şeyi değiştiriyor.

Yine de içimde bir huzursuzluk dolaşıyor.

Daha önce, hem Celeste'in hem de Tyson'ın düğünde olma olasılığı konusunda beni uyarma gereği . Bu düşünce zihnimin arkasında istenmeyen bir gölge gibi dolaşıyor. Ya geceyi bozmanın bir yolunu bulurlarsa? Ya eski gerginlikler su yüzüne çıkarsa?

Ama bu şüpheler içimi kemirirken bile kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Bunu Celeste, Tyson ya da başka biri için yapmıyorum. Alex için buradayım. Bu gece ne olursa olsun, onun yanında olacağım.

Bana karşı dürüst davrandı - beni gücüne hayran bırakacak şekilde saf ve savunmasız. Bu gece, onun için aynı güç kaynağı olmak istiyorum. Eğer geçmişinin hayaletleri kafalarını kaldırırsa, ben burada olacağım. Sabit. Tereddütsüz. Fırtınadaki deniz feneri.

Düğün mekânı Pinterest'ten fırlamışçasına nefes kesici; yükselen mermer sütunlar, parıldayan avizeler ve üst düzey bir gelinlik bloguna aitmiş gibi görünen karmaşık bir şekilde düzenlenmiş çiçek sergileri. İçeri girdiğimizde, elim Alex'in eline kayıyor, dokunuşu beni sakinleştiren sessiz bir güvence.

Eşiği geçtiğimiz anda kafalar dönüyor ve fısıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor. Bakışları

Sanki çözülmeyi bekleyen bir gizemmişiz gibi merakla doluyuz.

Alex eğiliyor, nefesi kulağıma sıcak bir fısıltı gibi geliyor. "Bu sadece başlangıç Magnolia. Buradaki birkaç bakış, ileride olacakların yanında hiçbir şey."

Ona bakıyorum, sakın ve tereddütsüz varlığında teselli buluyorum. "Sadece yanımdan ayrılmayacağına söz ver."

Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor, ifadesi kararlılıkla yumuşuyor. "Asla."

Koltuklarımıza oturduğumuzda Alex'in eli sırtımın alt kısmına gidiyor, hem koruyucu hem de kasıtlı bir dokunuş, sanki izleyen herkese onun artı-birinden daha fazlası olduğumu ince bir şekilde ilan ediyor. Oturduktan sonra eli bacağımı buluyor ve göğsümdeki tedirginliği yatıştıran sessiz bir güvenle orada dinleniyor.

Bu jest, buradaki herkese ve bana, bu gece ona sadece eşlik etmediğim, onunla *birlikte* olduğum mesajını veriyor. Gösterişli değil ama sessiz ve güçlü bir anlamı olan, bana onun sarsılmaz varlığını ve sadece beni yanında bulundurarak yaptığı açıklamayı hatırlatan bir hareket.

Tören başlıyor ve gelinle damat yeminlerini ederken düşüncelerim bilinmeyen bir bölgeye doğru sürükleniyor. Alex'in istediği de bu; birlikte inşa edilecek bir gelecek, bütünüyle paylaşılacak bir hayat. Bu düşünce içimde derin bir özlem ve korku uyandırıyor.

Evlilik sadece bir ortaklık değildir; kalbinizin tamamen teslim olması, birinin ruhunuzun her gizli köşesini görmesine izin verme isteğidir. Talep ettiği savunmasızlık, güvenlik ağı olmayan bir ipte yürümek gibi hissettirir.

Bakışlarım bizden önceki çifte kayıyor, yüzleri sarsılmaz bir aşkla parlıyor. Onların yerinde durma düşüncesi içime bir huzursuzluk dalgası gönderiyor.

Ben. Yükselen mermer sütunlar, ışıltılı avizeler ve hazır olda bekleyen konuklar denizi göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Bu sadece bir düğün değil; ait olduğumdan emin olmadığım bir dünyaya bir bakış - Alex'in kolaylıkla yönettiği ama beni açıkta ve belirsiz hissettiren bir dünya. Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Gerçek şu ki, Alex'in istediği hayat - hak ettiği hayat - beni korkutuyor.

Tören sona erdiğinde, en az onun kadar nefes kesici olan resepsiyona geçiyoruz. Bembeyaz çarşaflarla örtülü masalar, parıltıyan mumlar ve karmaşık çiçek aranjmanlarıyla ışıltıyor. Ön tarafa yakın bir masaya yönlendiriliyoruz; burada iki çift çoktan oturmuş, kahkahaları havayı canlı bir sıcaklıkla dolduruyor. Alex elimi sıkıyor, dokunuşu sabit, sanki sessiz bir güvence verir gibi.

"Magnolia, seni birkaç kişiyle tanıştırmak istiyorum. Bunlar benim takım arkadaşlarım, Bradley ve Jonathan. Ve onların iyi yarıları, Megan ve Callie. Millet, bu Magnolia."

Alex tanıştırırken sıcak bir şekilde gülümseyerek başımı sallıyorum. "Merhaba. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Megan'ın yüzü aydınlanıyor, sırtışı genişliyor ve gerçek oluyor. "Magnolia... Bu isimde birini hiç tanımamıştım. Bayıldım bu isme. Ve aksanına! Bütün gece seni konuşurken dinleyebilirim."

Callie'nin kaşları ilgiyle kalkıyor, gözleri parlıyor. "Bir timsahı bile büyüleyebilecek bir ses tonun var, nerelisin?"

Onların rahat sıcaklığında rahatlıyorum, taşıdığım gerginlik hafiflemeye başlıyor. "Şu anda Charleston, Güney Carolina'da yaşıyorum ama aksanım? Hepsi Mississippi'den."

Megan ve Callie gerçekten nazik görünüyorlar. Kafamdaki profesyonel sporcu eşleri imajına hiç benzemiyorlar - üstünlük havası yok, mesafeli bir kibarlık yok.

"Ah, Mississippi-bu her şeyi açıklıyor," diyor Callie, bir gizemi çözmüş gibi parmaklarını şıklatarak. "İşte bu yüzden tatlı bir ritmi var."

İnsanlar Mississippi'li olduğumu tepkileri genellikle iki uçtan birine düşüyor. Bazılarının gözlerinde yıldızlar belirir, manolya ağaçları, tatlı çay ve nemli esintide gıcırdayan ön sundurma salıncaklarının görüntüleri canlanır. Diğerleri ise kaşlarını çatıyor, sanki beni bir karavan parkından kirli tulumlar içinde yalınayak, bir kolumun altında altılı bir paket ve tasmalı bir keseli sıçanla çıkarken hayal ediyorlar. Dürüst olmak gerekirse, karavan parkı konusunda pek de haksız sayılmazlar. Orta yol diye bir şey yok gibi görünüyor, ama ben biraz cazibeyle bu yola girmeyi öğrendim - bu herkes için işleri kolaylaştırıyor.

"Hepinizin çok güzel aksanları var. Ya argo? Başlamayayım bile. Zamanın yarısında, Amerikalıların kafa sallayıp sallamayacağını görmek için kelime uydurduğunuza ikna ."

Megan güler ve başını sallayarak onaylar. "Haklısın, ama seninki pastayı kapıyor, Magnolia. Bir mısır gevreği kutusunun üzerindeki malzemeleri okuyabilirsin ve hepimiz büyüleniriz."

Callie'nin gözleri merakla parlıyor. "Peki, seni Charleston'dan Sydney'e getiren nedir?"

"İş. Avustralya'da kısa süreli bir görev fırsatı çıktığında dayanamadım. Bir macera için mükemmel bir bahane gibi geldi."

Megan sırtarak Alex'e alaycı bir bakış fırlatıyor. "Maceracı ve muhteşem. Alex, turnayı gözünden vurdun."

Alex elini hafifçe sandalyemin arkasına koyuyor ve bana hayran gözlerle bakıyor. "Güven bana, hiçbir fikrin yok."

Callie bana göz kırpmıyor. "Sanırım *Demir Duvar*'ı parmağında oynatıyorsun, Magnolia. Yüzünün her yazıyor."

Megan başını sallayarak onaylar. "O haklı. Onu hiç böyle görmemiştim."

Bradley iyi huylu bir iniltiyle başını sallar. "Pekala hanımlar, adamı biraz rahat bırakın."

Kahkahaları etrafımı sarıyor, sıcak ve samimi, sinirlerimi kolaylıkla eritiyor. Alayları hoş bir kucaklaşma gibi geliyor, beni çemberlerinin içine çekiyor.

Alex'in sabit bakışları bana buraya ait olduğumu hatırlatırken, sorularını yanıtlayarak kendimden bir parça paylaşıyorum. Onun dünyasına uyum sağlama konusunda endişeliydim ama onların nezaketi beni rahatlattı. Pasta servis edildiğinde, sinirlerimin ne kadar gereksiz olduğuna gülümsüyorum. Bu gece beklenmedik bir şekilde doğru hissettiriyor.

Grup Etta James'in "At Last" şarkısını çalmaya başlıyor, yumuşak, duygulu melodi odaya yayılıyor ve çiftleri dans pistine çekiyor. Tanıdık melodi kulağıma çalınıyor ve dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum."

Alex'in bakışları benimkilerle buluşuyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme kıvrılıyor. Ayağa kalkarak hafif, şakacı bir selamla elini bana doğru uzatıyor.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Steel?"

Elimi onun elinin içine sokarken gülümsemem genişliyor. "Evet, yapabilirsiniz Bay Sebring."

Alex beni pistin ortasına götürüyor, altın ışıklar sıcak ve samimi hissettiren yumuşak bir parıltı yayıyor. Eli sırtımın kısmına yerleşiyor, diğer eli de beni kendine çekerken sıkıca tutuyor. Odanın geri kalanı bir bulanıklığa dönüşüyor ve ikimizi kendi dünyamızda bırakıyor.

Müzik yumuşak ve sabit ve bir an için zaman durmuş gibi geliyor. Ona bakarken kalbim küt küt atıyor, bana bakışından büyüleniyorum, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi.

"Bu gece inanılmazdın." Gözlerindeki hayranlık, sözlerindeki sıcaklıkla eşleşiyor.

Değerlendirmesine şaşırarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "İnanılmaz mı? Hayır, sadece kendi ayağıma takılmamaya çalışıyordum."

Nabzımı hızlandıran zahmetsiz bir zarafetle beni döndürüyor. "Bundan çok daha fazlası. Sanki bunu yüzlerce kez yapmışsın gibi davranıyorsun. Sanki buraya aitmişsin gibi."

Sözleri derinliklerine yerleşiyor, sıcak ve beklenmedik. Yüzünde alaycı bir ifade arıyorum ama yok, sadece saf bir samimiyet var. "Ben sadece seni takip ettim."

"Kimsenin izinden gitmedin," diyor beni bir kez daha kendine çekerek. "Her şeyi kolaymış gibi gösterdin. Sanki bu dünya -bu hayat- senin içinmiş gibi."

Düşünce daha derine batıyor, beni tırmalıyor. Belki daha önce fark etmemiştim ama ya ben de Robin ve Charlene gibiysem? Ya ben de bir bukalemunsam, bu role girip uyuyormuş gibi yapıyorsam? Rolümü oynayabiliyorum, doğru yerlerde gülümseyebiliyorum ama bu gerçek değil.

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim kesiliyor. Gözlerinde bir şey var - söylenmemiş, güçlü ve çok hassas. sarıyor, ördüğüm tüm duvarları aşıyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ama uzun sürmüyor. Tedirginlik onu takip ediyor, daha ağır bir şeye dönüşüyor, tam olarak adlandıramadığım bir şeye.

Ve bu beni korkutuyor.

Çünkü böyle anlarda, kim olduğum gerçeği dayanılmaz geliyor. Ben sadece kaosun içine doğmuş bir kıyım, güzel olanından değil, üzerinize yapışan ve saklayamayacağınız yaralar bırakan türden.

Avizeler ve geniş mülkler, özel jetler ve ışıltılı şehir manzaraları üzerinde tünemiş çatı katları ile dolu bir hayat için doğmadım. Sekiz ya da dokuz haneli banka hesapları -belki de on haneli- benim gerçekliğime ay kadar uzak.

Bu benim dünyam değil ve asla da . Geçici bir dünya. Tam olarak üç ay.

Bakışları benimkileri tutuyor, sabit ve amansız. Bu çok fazla. Yoğunluk, çığlık, gerçekten görülme olasılığı.

Ve "At Last" son notalarına doğru yükselirken, şarkı sözleri benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum elinden kurtulup. Gülümsemem kırılğan, zar zor bir arada duruyor.

Kaşları çatılıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama ısrar etmiyor. "Elbette."

Arkamı döndüğümde, şarkının son notaları arka planda kayboluyor ve her adımda içimdeki acı daha da ağırlaşıyor, beni tamamen tüketmekle tehdit ediyor.

Dans uzaklaşıyorum, sözleri zihnimde yankılanıyor, ağır ve tedirgin edici.

Sanki bu dünya -bu hayat- sizin içinmiş gibi.

Masadan çantamı alıp sıkıca tutarak banyoya doğru ilerlerken nabzım hızla atıyor.

Akşamın romantik havası üzerime siniyor ama banyonun kapısını iterek açtığımda içeride beni bekleyen yalnızlık beni . Kabinin içinde duraklıyorum, sessizlik etrafımı sararken hareketsiz duruyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Sözleri, bu gece olması gerekenden çok daha fazla, beklemediğim bir ağırlıkla üzerime çöküyor. Bunun hafif ve eğlenceli olması gerekiyordu. Peki neden altımdaki zemin kaymış gibi hissediyorum? Neden bana nasıl tutacağımı bilmediğim bir şey teklif ediyormuş gibi hissediyorum?

Titreyerek nefes veriyorum, dışarı çıkıyorum ve lavaboya doğru ilerliyorum. Aynadaki yansımama bakarken parmak uçlarımda altındaki serin tezgah beni sakinleştiriyor. Yanaklarım kızarmış, nefes alışım düzensiz. Yavaş ve bilinçli bir nefes alıp kendimi dengelemeye çalışıyorum. Çantamdan bir ruj çıkarıp makyajımı tazeliyorum, tanıdık rutine odaklanıyorum - anın kontrolünü yeniden kazanmak için küçük bir girişim.

Rujumu tazelemeyi bitirdiğimde banyonun kapısı açıldı. Çarpıcı, uzun boylu bir sarışın içeri giriyor, varlığı dikkat çekiyor. Duraklıyor, keskin bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken kollarını rahat bir kibirle kavuşturuyor.

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için kibar ama temkinli bir "Merhaba" diyorum.

Sırıtişı keskin, kesici bir şeye dönüşüyor. "AhGüneyli dilber," diye mırıldanıyor, ses tonu alaycı. "Görüyorum ki Alex uluslararası olmuş. Sanırım gerçek Alex Sebring'i gördükten sonra Avustralya'daki hiçbir kadın onu istemiyor."

Kim olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. "Celeste."

Gülümsemesi derinleşiyor, memnuniyeti adeta etrafa yayılıyor. "Oh, benden bahsetmiş mi? Umarım hakkımda övgü dolu bir değerlendirme yapmıştır."

Kollarımı kavuşturuyorum, duruşum sağlam. "Sadece beğeni ve izlenme için yanıp tutuşan biri olarak. Gerçekten acınası."

Sırıtişı bir an için duraksıyor, sonra tekrar keskinleşiyor. "Onun hakkında bir araştırma yapmalısın, hikayeleri okumalı, videoları izlemelisin. O zaman gerçekten nasıl bir adamla birlikte olduğunu kendin göreceksin."

Başımı salladım. "Videoyu izlemedim ve umurumda da değil. Neden biliyor musun? Çünkü senin hakkında, onun hakkında olabileceğinden daha fazlasını ortaya koyuyor."

Gözleri kısıldı. "Onu tanıdığını mı sanıyorsun? İnan bana tatlım, daha yüzeye bile çıkmadın."

Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum, sesim değişmiyor. "Haklısın, bir zamanlar tanıdığın Alex'i tanımıyorum. Ama şu anda nasıl biri olduğunu biliyorum ve tek umursadığım da bu."

Kendini toparlamadan önce sırtıtişı bir an için duraksıyor. "Hata yapıyorsun," diye , her kelimesi zehirle dolu.

Başımı eğiyorum, yavaş ve kendinden emin bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Eğer öyleyse, bu *benim* hatam, senin değil. Bu yüzden uykusuz kalmayın."

Kapıya doğru dönüyorum ama duraklıyorum, omzumun üzerinden yavaş ve kasıtlı bir gülümsemeyle geriye bakıyorum. "Oh, ve Celeste? Alex'in yatakta ne kadar iyi olduğunu unutmadığın belli. O

Maçtan sonra bana küçük girişiminizden bahsetti. *'Belki de biraz uzaklaşmalıyız. Sana neler kaçırdığınızı hatırlatabilirim.'* Zavallı kelimesi bile bunu anlatmaya . Bu senin için utanç verici."

Bununla birlikte, topuklarım mermer zemine kararlı bir şekilde vurarak, onun acımasızlığını ve beni umutsuzca sarsma çabalarını çok geride bırakarak dışarı çıkıyorum.

Resepsiyona geri dönüp Alex'i odanın diğer ucunda, daha önce hiç görmediğim ama kim olduğunu çok iyi bildiğim bir adamla gergin bir tartışmaya kilitlenmiş halde gördüğümde midem bulanıyor. Aralarındaki enerji yüklü, havayı kesecek kadar keskin, meraklı izleyicilerden oluşan küçük bir kalabalığı çekiyor. Alex'in çenesi gergin, yumrukları iki yanında kenetlenmiş, güvendiğim sakın kontrolü gözümün önünde çözülüyor.

Bu çok kötü. Gerçekten kötü. İçindeki fırtına her gergin kasında, gözlerinin her kayışında görülebiliyor ve zar zor tutunduğu kavramayı kaybetmesine dakikalar kaldığını söyleyebilirim.

Alex'in tam önüne kadar seyircilerin arasından . Hiç tereddüt etmeden adamla arasına giriyorum, patlamaya hazır gibi hissettiren gerginliğe karşı bir bariyer oluşturuyorum. Elimi yavaşça göğsüne koyduğumda, avucumun altında kalbinin gümbür gümbür attığını hissedebiliyorum - vahşi, kararsız ve zar zor kontrol altına alınmış.

"Hey, bebeğim."

Gözleri benimkilere kayıyor, içinde kopan fırtınayı fark ediyor.

"Sonsuz Aşk' şarkısını ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi başımı eğerek küçük bir gülümseme sunuyorum. "Benimle dans etmeye gelir misin?"

Arkamda, Sör Dövüşçü alay ediyor, kendini beğenmiş kahkahası kalın havayı kesiyor. "Bu doğru, Sebring." Sözlerinden zehir damlıyor. "Dans etmeye devam et. Gerçek oyunu gerçekten becerebilenlere bırak."

Ona bir tepki verme tatminini yaşatmayı reddederek ırkılmıyorum. Bakışlarım Alex'inkilere kilitleniyor, tereddütsüz. "Şarkımızda dans etmezsek çok üzüleceğim."

Elimi onunkinin içine sokup nazikçe sıkıyorum.

Daha yakına eğilerek fısıldıyorum, sözlerim sadece onun için. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Seni tuzağa düşürüyor, herkesin önünde kendini kaybetmeni sağlamaya çalışıyor ki seni kötü adam olarak gösterebilsin. Ona bu zevki tattırma, Alex. Benimle gel."

Çenesi geriliyor, gerginlik fiziksel bir güç gibi yayılıyor. Ama yavaşça, vücudundaki mücadelenin azaldığını hissediyorum. Omuzları gevşiyor ve elimi tutuşu değişiyor - öfkeyle değil, sessiz bir teslimiyetle.

Onu kalabalıktan uzaklaştırıyorum, adımları ağır, isteksiz ama takip ediyor. İçinde tuttuğu şeyin gerginliği ona yapışıyor, sessizliği herhangi bir patlamadan daha yüksek sesle.

Dans pistinin ortasına geldiğimizde, sallanan çiftler deniziyle çevrili ve düşmanın görüş alanından güvenli bir şekilde durup ona dönüyorum. Ellerim yüzünü buluyor, nazikçe kavıyor, çenesi dokunuşumun altında geriliyor, nefesleri sık, düzensiz çekişlerle geliyor.

"Alex," diye fısıldıyorum, başparmağımı çene çizgisinde güven verici hareketlerle gezdiriyorum. "Her şey bitti. Bana bak. Sadece bana. Kontrol sende."

Bakışları benimkilere kilitleniyor, kendini sakinleştirirken gözlerindeki kargaşa azalıyor. Gerginliği çözülürken nefes alış veriş yavaşlıyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bir an tereddüt ediyor, sonra derin bir nefes veriyor, içinde kopan fırtınayı dindirirken vücudu yumuşuyor.

Geri çekildiğimde, sözleri sert ve zorlukla kontrollü bir şekilde çıkıyor. "Sen benim bu çılgınlıktaki huzurumsun. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Yavaş bir ritimle birlikte hareket ederken müzik yumuşak ve sabit bir şekilde bizi çevreliyor. Beni sıkıca kavıyor ama

Bir şekilde hassas, sanki bırakırsak aramızdaki kırılgan bir şey parçalanacakmış gibi. Oda, kalabalık, gerginlik, hepsi kayboluyor, sadece ikimiz kalıyoruz, kendi yarattığımız bir dünyada sabit ve ayrılmaz.

Alex dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Buradan istiyor musun?"

Bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı eğiyorum ve nazik bir gülümseme sunuyorum. "Ne istersen yaparım."

Kaşları hafifçe , ağzının kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor. "**Ne** istersem mi?"

"Ne istersen. Sadece ."

Gözleri omzunun üzerinden Tyson'a doğru kayıyor, ifadesi sertleşirken çenesi geriliyor. "Tek istediğim, beni geri dönemeyeceğim bir yere itmeden önce buradan gitmek."

"O zaman gidelim," diyorum tereddüt etmeden ve elini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

Kalabalığın arasından geçip dışarıda bekleyen arabaya doğru ilerlerken Alex'e bir bakış atıyorum. Profili gergin, düşünceleri açıkça ağır, dile getirilmemiş duyguların çekimi onu sessizliğe sürüklüyor. Bunu hak etmiyor, ne bu gece ne de başka bir zaman. Tyson'ın karıştırdığı karanlık her neyse, içinde kopan fırtına neyse, burada durmasını sağlayacağım. Bu gece bittiğinde, kaos uzak bir anı . Sadece ona verdiğim sakinliği hatırlamasını sağlayacağım.

Ckapt'ca 2W

Mag "olia ½iccl

LIMUZININ ARKASINDA SESSİZLİK ETRAFIMIZI SARIYOR, AĞIR ve inatçı, ikimizin de kaldıramayacağı bir melankoli. Alex yanımda oturuyor, duruşu sert, bakışları pencerenin önünden bulanıklaşan şehir ışıklarına sabitlenmiş. Ondan yayılan gerilim beni dışarıda tutan bir kale gibi.

Buna dayanamıyorum.

Daha yakına kayıyorum, elimi hafifçe kalçasına koyuyorum. Tepki vermiyor, kıpırdamıyor ve göğsümdeki ağrı daha da artıyor.

"Alex." Ona doğru eğildim. "Yapma bunu."

Gözleri bana dikilmiş, temkinli ve mesafeli. "Ne yapacaksın?" "Beni dışarıda bırak." Parmaklarım elinin üzerinde geziniyor, sessiz bir

Bağlantı için yalvarış. "Ben buradayım. Beni bırakıp gitme."

sertçe veriyor, bakışlarını elimin üzerinde durduğu yere indirirken çenesi geriliyor. "Bunu tercih etmiyorum, ama derimin altına girme şekli--"

Elimi göğsüne doğru kaydırıyorum, kalp atışlarının hızlı ritmini avucumun altında hissediyorum. "Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin, benimle değil."

Eli benimkini örtmek için hareket , başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. "İstediğimden değil." Sanki kelimeleri arıyormuş gibi gözleri ellerimize kayıyor. "Ama sanki

Seçme şansım yok. Kafam yavaşlatamadığım düşüncelerle dolup taşıyor. Gürültü, baskı... sürekli."

Göğsü avuçlarımin altında keskin bir şekilde yükseliyor. "Nasıl kazanacağımı bilmediğim bir savaş veriyorum. Ve bazen, Magnolia"

-"Kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Bu bir ego çatışması ya da iki erkek arasındaki sidik yarışı değil, daha derin bir şey. Alex sadece kızgın değil. Acı çekiyor. Tyson'ın sözleri kıvılcımı ateşlemiş olabilir, ama ateş çok daha eski, çok daha tüketici bir şeyden geliyor - bir süredir sessizce taşıdığı bir şeyden.

Göğsüm ağrıyor çünkü o bunu yüksek sesle söylemeyi reddetse de ben görüyorum. Bu Tyson'la ilgili değil. Bu Alex'in kendini kırılmaktan korumak için verdiği mücadele.

"Kaybetmiyorsun," diye fısıldıyorum, ona ulaşmak için çaresizce. "Benimle değil. Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin Alex. Bırak gireyim. Yardım etmeme izin ver."

Elimi tutuşu sıkılaşıyor, bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Gözlerindeki yoğunluk neredeyse dayanılmaz, içimi parçalayan sessiz bir fırtına. Dünyayı omuzlarında taşıyan bir adam gibi görünüyor ve bunu görmek içimde bir şeyleri kırıyor.

Kontrolü tutmak için kendini zorluyormuş gibi çenesi geriliyor. "Tyson'la başa çıkabilirim. Bu senin endişelenmen gereken bir şey değil. Seni bundan uzak tutmam gerek."

Kelimeler beklemediğim bir darbe gibi çarptı, etkileri derine işledi. Bana direnmekle kalmıyor, beni koruyor. Beni kendi içinde savaştığı karanlıktan koruyor. Ve bu içimi parçalıyor çünkü beni dışarıda tutmanın beni korumadığını fark etmediğini biliyorum. Bu sadece bizi ayrı tutuyor.

"Bunu atlatmana yardım etmek istiyorum. İzin ver bunu senden alayım... *kendi* yöntemimle. Her ne , bırakmana yardım edeyim."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Anlamıyorum." "İçinde çok fazla şey tutuyorsun." Gözlerim arıyor

onun. "Ama mecbur değilsin. Benimleyken olmaz. Benimleyken içini dök. Dayanabilirim."

Yüzünde bir şüphe, kafa karışıklığı ve direnç fırtınası belirir. "Ne? Hayır--"

"Bazen insanlar çılgılık gereken bir noktaya gelirler. Ama illa sesleriyle değil, belki başka şekillerde. Bunu patlamadan önce basıncı boşaltmak gibi düşünün. Bunu benimle yapabilirsin. Bırak gitsin, bıraktığın kişi ben olayım."

Elimi daha yukarı kaydırarak yüzünün yan tarafını kavriyorum. "Her şeyi içinde tutmak zorunda değilsin. Bu gece olmaz. Benimleyken olmaz."

Gözleri benimkileri arıyor, belirsizlik ve başka bir şeyle bulutlanmış - ham ve korunmasız bir şey. Sessizlik aramızda uzuyor, söylenmemiş duygularla ağırlaşıyor ve nefesimi tutuyorum, sözlerimdeki gerçeği görmesini diliyorum.

Onu görüyorum; netlik çiçek açıyor, şüpheyi kırıyor. Tereddüt kırılıyor, yüzeyin altındaki ham ve evcilleşmemiş bir şey ortaya çıkıyor. Bakışları keskinleşiyor ve dokunuşuma doğru eğilirken gözlerinde bir fırtına birikiyor, sesi sert ve kararsız. "Bunu istediğine emin misin?"

İrkilmedim. Bunun yerine mesafeyi kapatıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor ve fısıldıyorum, "Hiç bu kadar emin olmamıştım. Hepsini bana ver."

Nefesi kesiliyor, eli yanağımı okşamak için yukarı kayıyor, başparmağı çenemde yumuşak bir şekilde gezinirken yüzümde şüphe arıyor. Hiçbir şey bulamayacak. Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Tam olarak ne istediğimi biliyorum--her istiyorum, Alex. İyi, kırık, güzel... hatta bana göstermekten korktuğun karanlık yanlarını bile. *Özellikle* de onları."

Aramızdaki gerilim elektrik gibi. ip kopmak üzere. Gözleri kararıyor, çenesi geriliyor.

Eğer kendini tutuyorsa. Ama bırakmıyorum, elimi kalbinin üzerine bastırıyorum, avucumun altındaki gök gürültüsünü hissediyorum. "Bunu tek başına halletmek zorunda değilsin. Bırak gireyim. Sonuna kadar."

İçindeki bir şey değişiyor -bir karar, bir teslimiyet- ve an uzuyor, olmak üzere olan şeyin büyüklüğüyle ağırlaşıyor. Sonra yavaşça nefes veriyor, eli boynumun arkasına doğru kayıyor ve beni kendine çekiyor. Ve sonunda dudakları dudaklarıma çarptığında, bu nazik değil. Çiğ, aç ve sakladığı her şeyle dolu.

Eli saçlarıma dolanıyor, sıkıca kavırıyor ve bana paylaşmaya korktuğu yanlarını vererek kendini bıraktığını biliyorum.

Limuzin şehrin içinde süzülürken, dışarıdaki dünya bulanıklaşıyor. Dokunuşu aceleci, hareketleri sahiplenici ama tüm bunların altında minnettarlığını, güvenini hissediyorum. Ve onunla aynı yoğunlukta buluştuğumda, daha derin bir şeye geçtiğimizi biliyorum - bizi ikimizin de inkar edemeyeceği bir şekilde bağlayan bir şeye.

"Beni nasıl istersen öyle becer," diye kulağına doğru nefes alıyorum. "Bunu kaldırabilirim. Bırak seni serbest bırakayım."

Beni kucağına çekerken göğsünden derin bir hırıltı yükseliyor, dudakları tutkulu ve acil bir öpücükle benimkilerle buluşuyor. Bir inilti çıkarıyorum, kalçalarımı smokin pantolonundaki sertleşen şişkinlikle senkronize bir şekilde hareket ettiriyorum.

"Seni kullanmamı mı istiyorsun?" diye hırıldayarak alt dudağımı ısıırıyor.

"Beni senin... *ç1k1ş* noktan olarak düşün."

Onun kurtuluşu, kaçıışı olmak istiyorum - kendini tamamen kaybedebileceği ve kollarımda teselli bulabileceği bir yer. Acısını dindiren sıcaklık, hayatın onda bıraktığı yaraları yatıştıran merhem olmak istiyorum. Hem görebildiğim hem de göremediğim yara izlerinin üzerinde nazik parmaklarımı gezdirmek için can atıyorum. Sessiz teselli sözcükleri mırıldanmak için can atıyorum

ve taşıdığı ağırlık hafifleyene kadar tenine karşı kabullenme.

Nihayet gardını indirdiğinde, kendini savunmasız bıraktığında, onun güvenli limanı olmak istiyorum - şüphe veya umutsuzluk onu dibe çekmekle tehdit ettiğinde başvuracağı kişi. Yargılamadan dinlemek, sessiz bir güç sunmak istiyorum. Dünya ona çok ağır geldiğinde düşebileceği yumuşak bir yer olmak istiyorum. Sadece sevgilisi değil, güvenilebileceğini bildiği kişi.

Ve çiğ çiğ sikilmek istiyorum.

Hafifçe arkasına yaslanıyor, çenesi sanki dilinin ucuna gelen kelimeleri ısıtıyormuş gibi esniyor. İçindeki savaşı görüyorum, beni kaosundan korumak istemesi ve bunu dışarı vurmak için duyduğu çaresiz ihtiyaç arasındaki itiş kakışı.

Dudakları aralanıyor ve bir an için hayır diyeceğinden emin oluyorum, beni savaştığı fırtınadan korumak için, düşündüğü karanlıktan korumak için. Bakışları tereddütle bulanıklaşıyor, parmakları neredeyse özür diler gibi bir şekilde benimkileri okşuyor.

Ama sonra bir şeyler değişiyor. Önce belli belirsiz bir nefes alıyor, omuzları gevşiyor, sert çenesi hafifçe yumuşuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben bunu görüyorum.

-Bir şey kırılıyor, ham ve korunmasız bir şey nihayet katmanları zorluyor.

Göğsü inip kalkıyor, dudaklarından sığ ve titrek bir nefes çıkıyor. Sonra bir barajın yıkılması gibi bana uzanıyor, eli enseme kayıyor ve beni kendine çekiyor, sıkıca kavlıyor ama titriyor.

"Artık duvarlar yok," diyor, neredeyse kendi kendine. "Artık içinde tutmak yok."

Dudakları benimkilere ezici ve vahşi bir tutkuyla çarpıyor; kontrollü bir fırtına, yoğun ama derin bir saygıyla. Bu sadece bir salıverme değil; bu bir teslimiyet, bana güvenmeyi seçtiği, taşıdığı yükü paylaşmama izin verdiği bir an. Onunla tamamen buluşuyorum, ellerim

Kendimi ona karşı tutmak için kayıyorum, bunun bizimle olduğu kadar onun kendini yeniden bulmasıyla da ilgili olduğunu biliyorum.

"Beni nasıl istiyorsun?"

"Dizlerinin üzerinde, koltuğa doğru eğilerek." "Nasıl istersen."

Alex öne doğru eğilip ses sisteminin sesini açıyor, Breaking Benjamin'in "Breath" şarkısının akorları arabanın içinde patlıyor. Violet eskiden bu şarkıyı sürekli çaldığı için hemen hatırlıyorum.

Ağır ritim alanı dolduruyor, diğer her şeyi bastırıyor ve sürücünün hiçbir şey duymamasını sağlıyor. Komutunu yerine getirirken kalbim hızla çarpıyor, çarpma ritmi nabzımla senkronize oluyor. Eğildiğimde altımdaki deri koltuk kızarmış tenime karşı serinliyor, elbisemin kalçalarımı ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktığını hissediyorum.

Alex'in elleri kalçalarımı kavırıyor, parmakları arkamda konumlanırken içeri giriyor.

Parmakları dantel tangamın kenarında geziniyor, zonklayan sikini kaygan girişime yerleştirirken kenara çekiyor. Güçlü bir hamleyle içime dalarken derin iniltisi içimde gümbürdüyor. Yoğun hisler vücudumu kaplıyor ve nefesimi tutabilmek için mücadele ediyorum. Ama Alex yavaşlamıyor, kalçaları şarkıya ayak uydurarak amansız bir ritimle hareket ediyor.

Alex'in kalçaları amansız bir güçle ileri atılıyor, her bir hamle bir öncekinden daha derine iniyor. Tenin tene çarpma sesi limuzinin arkasını dolduruyor, ortak inlemelerimiz ve nefes alışlarımızla noktalanıyor. Parmakları kalçalarımına saplanıyor, her güçlü darbede beni ona doğru çekmek için kaldıraç kullanıyor.

İçime girerken, beni gererken ve tamamen doldururken onun her santimini hissedebiliyorum. Yoğunluk her geçen an artıyor, zevk içimde daha da sıkılaşıyor.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Magnolia." "Göster bana."

Hızı artıyor, neredeyse çılgınca bir hal alıyor. Hareketlerinin sertliği, her itişin ardındaki ham ihtiyaç, beni sınıra yaklaştırıyor.

Alex'in eli ön tarafıma doğru kıvrılıyor, parmakları en hassas noktayı pratik bir kolaylıkla buluyor. Sıkı, hızlı daireler çizmeye başlıyor, amansız itişleriyle mükemmel bir senkronizasyon içinde. İkili uyarım neredeyse dayanılamayacak kadar fazla ve kendimi hızla ecstasy uçuşumuna yaklaşıırken hissediyorum.

"Benim için gel, Magnolia. Etrafımda dolaştığını hissetmek istiyorum."

Sözleri, vücudumda dolaşan enfes hislerle birleşince beni uçuşumun kenarına itiyor. Haykırıyorum, zevk dalgaları üzerime çökerken sırtım kamburlaşıyor. İç duvarlarım ritmik bir şekilde onun etrafında kenetleniyor ve dolgunluk hissini yoğunlaştırıyor.

Alex homurdanıyor, kendi boşalmasını kovalarken hareketleri düzensizleşiyor. Son, güçlü bir hamleyle kendini içime gömüyor, doruğa ulaştığında vücudu titriyor.

Bir an için o pozisyonda donup kalıyoruz, ikimiz de ortak yüksekliğimizden aşağı inerken nefes nefese kalıyoruz. Yavaşça benden uzaklaşıyor ve ben onun doluluğunun yokluğunda bir kayıp duygusu hissediyorum.

Alex deri koltuğa sırt üstü yığılır, nefes alırken göğsü kabarır. Bir elini saçlarında gezdirip alnından geriye doğru iterek nefes alış verişini düzene sokmaya çalışıyor. "Siktir."

Elbisemi düzeltmek için bir an ayırıyorum, kalçalarımın arasındaki lezzetli acıdan hafifçe irkiliyorum. Kendimi tekrar prezentabl hale getirdikten sonra müziğin sesini kısıyorum ve onun yanındaki yere kayıyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri karanlık ve yoğun, aramızdaki sıcaklık hâlâ için için yanıyor. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor, memnuniyet ve şefkat eşit parçalarda. Hiç tereddüt etmeden kucağına oturuyorum.

sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Kollarım omuzlarına dolanıyor ve elleri belimde yerini bularak beni sabitliyor.

Eğiliyorum, alnımı onunkine bastırıyorum, kolonya, ter ve tamamen Alex'e ait bir şeyin karışımını içime çekiyorum. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Sadece birbirimize sarılıyoruz, nefes alış verişlerimizin ritmi yavaş yavaş senkronize oluyor, sessiz yakınlık aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Havada seks kokusu var, buğulu camlara ve arka plandaki müziğin yumuşak uğultusuna karışıyor. Bu anda, dışarıdaki dünya yok - sadece ikimiz varız, kelimelerden daha büyük hissettiren bir şeyin sonrasına sarılmışız.

"Umarım seni incitmemişimdir. İstedğimden daha sert davrandım."

Başımı sallıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Beni incitmedin. Hoşuma gitti. Aslında çok."

Kaşları şaşkınlıkla hafifçe kalkıyor. "Yaptın, ha?" "Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, ona doğru sokuluyorum.

"Hoşuma gitti

Sertlik, aciliyet, hayal kırıklıklarınız için bir çıkış noktası olabileceğimi bilmek. İnanılmaz derecede... *tahrik* ediciydi."

Alex bir an sessiz kaldı, sonra çenemi tuttu, beni eğdi. yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Sen harikasın, bunu biliyor musun? Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Seni bir tür stres giderici olarak kullanmak istemiyorum."

Uzanıp parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Ama ya ben istersem? Ya senin için öyle olmaktan hoşlanıyorsam?"

"Ciddi misin?"

Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum. "Tamamen. Alex, seni önemsiyorum. Mümkün olan her şekilde senin yanında olmak istiyorum. Eğer bu ihtiyacın olan bir şeyse, sana yardımcı olacak bir şeyse, bunu sana vermek istiyorum."

Bir an için yüzüme baktı. "Tanrım, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümsüyorum, boynunun kıvrımlarına sokuluyorum ve nabzının attığı noktaya yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sanırım bir fikrim var."

Alex beni kendine çekiyor, güçlü kollarını etrafıma sarıyor. Bir süre sadece birbirimize sarıldık ve ışıltının tadını . Küçük baloncuğumuzun dışındaki dünya uzak ve önemsiz görünüyor.

"hiç tatil gününüz var mı?"

Başımı kaldırıp bakıyorum, soruyu merakla karşılıyorum.

"Biraz.

Neden?"

"Önümüzdeki hafta şehir dışına çıkmam gerekiyor. Benimle gelmeni istiyorum."

"Başka bir sürpriz mi?"

"Belki." Sırtışı derinleşiyor, parmakları parmaklarımın üzerinde geziniyor. "Soul Sync ile bir şeyler ayarlayıp benimle gelebilir misin?"

bir heyecan geçiyor, başımı sallarken heyecanım kabarıyor. "Sanırım bunu başarabilirim."

"Güzel."

Kolu etrafımda sıkılaşıyor. Yolculuğun sessiz samimiyetine alışırken eli sıcak bir şekilde sırtıma dayanıyor.

Araba karanlık sokaklarda ilerlerken ona bakıyorum, profili şehir ışıklarının parıltısıyla yumuşamış. Bu gece ilk kez yüzündeki gerginlik azalmış gibi görünüyor ve ben de bunu hissediyorum - kırılğan ama inkar edilemez bir huzur duygusu.

Bundan sonra ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğimizi biliyorum. Ve şu anda, önemli olan tek şey bu.

Bölüm 27

Mag "olia ½iccl

İÇİMDE BİR HEYECAN VE ŞÜPHE KASIRGASI ÇALKALANIYOR.

Alex'in çocukluğunun geçtiği eve yaklaştığımız her kilometrede midemiz bulanıyor. Ailesiyle tanışmak anıtsal bir duygu - son kullanma tarihi olan bir ilişki için fazla anıtsal. Bu tür bir adım, kalmayı planladığınız zaman atılmaz mı, geri sayım saat gibi tepenizde asılı dururken değil?

Alex uzanıyor, eli benimkinin etrafına dolanırken sıcak, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde yavaş, bilinçli daireler çiziyor. Bu küçük bir jest ama beni rahatlatıyor, düşüncelerim dönerken bile dokunuşu sabit.

"Rahatla, Magnolia. Ailem seni çok sevecek."

Gülümsemeye zorluyorum, güveninin üzerime çökmesine izin vermeye çalışıyorum, ama tek bir sorunun çekiciliği daha da sertleşiyor. *Bunu neden yapıyoruz?*

Bir hayalin içinde yaşıyoruz, üç ay boyunca sonsuza kadar uzayabileceğini, ailesiyle tanışmanın sahip olmadığımız bir ilişki için bir dönüm noktası olmadığını söyledi. Ona bakıyorum, profili keskin ve sabit, elimi tutuşu sarsılmaz. O kadar emin görünüyor ki, karşı karşıya olduğumuz gerçeklik onu hiç sarsmamış.

Ama ben .

Çünkü içten içe bunun bir ziyaretten daha fazlası olduğunu biliyorum. Bu, ilerlememesi gereken bir ilişkide ileriye doğru atılmış bir adım.

belirlediğimiz sınırların ötesinde. Yine de işte buradayız - ben onun dünyasına adım atmak üzereyim, hayatındaki en önemli iki kişiyle tanışmak üzereyim.

Yaklaştıkça gerçeği görmezden gelmek daha da zorlaşıyor: Sanki saat işlemiyormuş gibi, sanki kalan zamanımız her geçen saniye elimizden kayıp gitmiyormuş gibi davranıyoruz.

Ön kapıya yaklaştığımızda yeni bir sinir dalgası ortaya çıkıyor ve gömmeye çalıştığım anıları canlandırıyor. Hiçbir zaman bir adamın annesiyle tanışması için eve getirdiği kız olmadım - kasabadaki herkes Robin Steel'in kim olduğunu tam olarak bilirken değil. Barmen, kötü anne, ara sıra koca hırsız. Hiçbir erkeğin annesi, oğlunun onun gibi bir kadının kızına yaklaşmasını istemezdi.

Sertçe yutkunuyorum, ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum ve yan gözle Alex'e bakıyorum. O köklerin ne kadar derine indiğini, ne kadar ilerlemiş olursam olayım hâlâ ağrıyan yanlarımı nasıl sardığını bilmiyor.

Alex sanki içimde kopan fırtınayı hissetmiş gibi elimi sıkıyor, başparmağı hem rahatlatan hem de vaat eden bir şekilde tenimi okşuyor. "Benim ailem gerçekçi insanlar. Göreceksin."

Buna tutunmaya çalışıyorum, içimde dönüp duran endişeyi yatıştırmasına izin veriyorum. Ancak geçmişimin hayaletlerinden kurtulmak zor, yüzleşmeye hazır olmadığım şüpheler fısıldıyorlar.

Yeterince iyi değilsin.

Senin burada işin yok.

Kaldırımda ilerlerken, bu sabah seçtiğim çiçek buketini sıkıca kavriyorum - canlı ve tropik, Alex'in Samoalı köklerine bir selam. O zamanlar bunları düşünceli bir jest, annesine değer verdiğimi gösterecek bir şey olarak düşünmüştüm. Ama şimdi, burada dururken, daha çok selofan ve kurdeleye sarılmış bir sinir yumağı gibi hissediyorum, endişemin her zerresi doğrudan kapıya taşındı ve kesime giden bir kuzu gibi sunuldu.

Kendimi sorgulamama fırsat kalmadan kapı açılıyor ve sıcaklık bir hoş geldin kucaklaması gibi dışarı taşıyor. Alex'in annesi Malie öne çıkıyor, yüzü öyle ışıltılı bir gülümsemeye aydınlanıyor ki bir an için nutkum tutuluyor. Hem doğal hem de hükmedici bir şekilde çarpıcı; parlak siyah saçları gümüş renginde omuzlarına dökülüyor, yüz hatları yumuşak ama sessiz bir güçle örülmüş.

"Tinā," diyor Alex, onu Samoaca selamlarken saygı dolu bir ifadeyle. "Bu Magnolia."

Gülümsemesi genişliyor ve ben kibarca bir merhaba diyemeden öne çıkıp beni şaşırtıcı derecede sıkı ve kusursuz bir sıcaklıkla dolu bir kucaklamayla sarıyor.

"Magnolia, seninle tanışmak çok güzel." Sözlerinden içten bir sıcaklık yayılıyor.

"Sizinle tanışmak da harika." Buketi kaldırıyorum, çiçekler elimde hafifçe titriyor. "Bunları sevebileceğinizi düşündüm."

Çiçekleri alan Malie'nin gözleri parlıyor, yüzünde gerçek bir mutluluk ifadesi belirliyor. "Ah, Manolya, bunlar muhteşem," diyor buketi çevirerek canlı, tropik tonlara hayranlıkla bakıyor. "Bana evimi hatırlatıyorlar. Ne kadar düşüncelisiniz. Teşekkür ederim."

Tepkisi o kadar içtendi ki, sinirlerimin bir kısmının yatıştığını hissettim. İlk izlenimlere bakılırsa, belki de korktuğum kadar yersiz değilimdir.

Yanındaki Alex'in babası Alexander, oğluyla çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Alex'in koyu renkli, sert yüz hatları Samoa mirasını yansıtırken, Alexander'ın açık teni, keskin mavi gözleri ve açık sarı saçları İsveç kökenlerine işaret ediyor. Uzun boylu, ancak oğlu geniş ya da otoriter değil.

Sıcak bir gülümsemeye öne çıkar. "Magnolia, sonunda seninle tanışmak bir zevk."

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum, her ikisinden de akıyor gibi görünen sıcaklık karşısında sinirlerim yumuşuyor.

Onlar.

Bay Sebring'in ifadesi beni hemen rahatlatıyor - sanki zaten hoş karşılandığım bir yere adım atmışım gibi.

Alex ve ben ailesini evin içinde takip ediyoruz ve evin ihtişamına rağmen beni en çok etkileyen şey davetkâr sıcaklığı oluyor. Yumuşak ışıklandırma mekânı yıkıyor ve gösterişli olmaktan çok düşünceli hissettiren dekoru vurguluyor - duvarlardaki aile fotoğrafları, iyi sevilen mobilyalar ve zenginlikten ziyade sevgi üzerine inşa edilmiş bir evden bahseden küçük dokunuşlar.

Mutfağa giriyoruz ve ev yemeğinin zengin, kışkırtıcı aroması beni sıcak bir kucak gibi sarıyor. Tezgahlar, her biri bir öncekinden daha davetkâr olan canlı yemeklerle dolu.

Malie ocağın yanında zarifçe hareket ediyor, gerçek bir ziyafete benzeyen yemeğin son rötuşlarına odaklanmış durumda. Önce sofraya, sonra ona bakıyorum, kendimi biraz yersiz hissediyorum ama katkıda bulunmaya hevesliyim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Malie'nin gözleri nezaketle kırışıyor. "Bu gece bizim misafirimizsin, Magnolia." Sonra göz kırpmıyor ve şakacı bir edayla ekliyor: "Ama bir dahaki sefere yardım edebilirsin."

Bir dahaki sefere.

Malie gururlu bir gülümsemeyle renkli sofrayı işaret ediyor. "Bizim için geleneksel bir Samoa yemeği hazırladım. Faiai eleni, fa'apapa ve sapasui var."

Canlı yemeklere bakarken gülümsemem genişliyor. "Daha önce hiç Samoa yemeği yemedim, bu yüzden bunu gerçekten dört gözle bekliyorum."

Alex arkamdan yaklaşıyor, eli hafifçe sırtıma değiyor. "Sana bir sürprizim var. Kimse bunu Tinā'dan daha iyi yapamaz."

Malie onun bu övgüsüne hafifçe gülerek onu başından savar. "Tabii ki öyle diyor. Onu bu yemeklerle büyüttüm." Davetkâr bir baş hareketiyle tabakları işaret ediyor. "Her şeyi yemek odasına taşıyalım. Bu yemeği yemenin tek yolu aile tarzı."

İçgüdüsel olarak adım öne çıkıp servis tabaklarından birine uzanıyorum. "Dur, yardım edeyim."

Malie bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama küçük bir baş sallamasıyla rahatlıyor. "Teşekkür ederim, Magnolia. Sadece dikkatli ol, fa'apapa sıcaktır."

Bulaşıkları birlikte, uzun bir masanın abartısız bir zarafetle kurulduğu yemek odasına taşıyoruz. Beyaz örtüler zarifçe örtülüyor, her yerde özenle katlanmış peçeteler duruyor ve mumların yumuşak ışıltısı davetkâr bir sıcaklık yaratıyor. Her şey yerli yerine oturduğunda, atmosfer daha da sıcak ve samimi bir hale bürünüyor.

Malie masanın ortasındaki büyük kâseyi işaret ediyor. "Bu faiai eleni-soğan ve sebzelerle hindistan cevizi kreması içinde pişirilmiş uskumru. Bana her zaman evimi hatırlatan bir yemektir."

Yanındaki bir tabak altın ekmeği işaret ediyor. "Bu da fa'apapa-hindistan cevizi ekmeği, biraz tatlı. Diğer yemekleri toplamak için mükemmel."

Alex öne doğru eğiliyor, heyecanı belli oluyor. "Sapasui ile denemelisin. Samoa usulü chop suey. Benim favorim."

Merakımı yenemeyip her birinden bir ısırık alıyorum; zengin, tatlı, tuzlu ve tamamen eşsiz tatlar dilimde patlıyor. "Bu inanılmaz."

Malie bu karşısında gururla gülümsüyor. "Beğendiğinize çok sevindim. Yemek insanları bir araya getirmenin bir yoludur; kalplerimizi bu şekilde paylaşıyoruz. Ve yemek, sevgimizi ve kültürümüzü paylaşmanın en iyi yollarından biridir. Anneler böyle yapar; herkesi tıka basa doyurana kadar ."

Onun sözleri içimde acı tatlı bir şeyler uyandırıyor. Annemin yaptığı bu değildi. Robin Steel'in sevgi anlayışı her zaman kendine bakmakla ilgiliydi, başkalarını beslemekle değil. Büyükanнем Charlene de farklı değildi. Sevgi güveçte pişirilmedi ya da ev yapımı turtalara dökülmedi; geçici, bencil ve koşulluydu. Malie'nin yaydığı sıcaklık ve ilgi yabancı hissettiriyor, sanki

Bir zamanlar okuduğum ama yaşamayı asla hayal edemediğim bir romanın sayfaları.

Malie'nin sesi beni düşüncelerimden yavaşça çekip çıkarıyor. "Nerelisin Magnolia?"

"Mississippi'de büyüdüm ama şimdi Doğu Yakası'nda, Güney Carolina'da yaşıyorum."

"Aleki iç tasarımda çalıştığını söyledi?"

"Özellikle dekor psikolojisiyle ilgileniyorum. Yaptığım işi çok seviyorum. Her proje farklı ve mekanların insanların ruh hallerini ve enerjilerini nasıl etkilediğini düşünmem gerekiyor. İnsanların hoş karşılandığını, sakinleştiğini ve hatta ilham aldığını hissettiren renkleri, dokuları ve düzenleri seçmek gibi çok fazla psikoloji söz konusu."

Malie ilgisini belli ederek başını sallıyor. "Kulağa büyüleyici geliyor. Bir odaya ne kadar niyetin girdiğini hiç düşünmemiştim."

"İyi tasarlanmış bir mekânın ne kadar büyük bir etki yaratabileceği inanılmaz. Bu sadece estetikle ilgili değil; bir mekanın bir insanı nasıl güvende, mutlu ve hatta güçlü hissettirebileceğiyle de ilgili. Çok ince ama önemli."

Alex'in eli masanın altından benimkini okşuyor, küçük ama güven verici bir jest.

Alexander'ın gözleri Malie'yle bakışırken merakla parlıyor. "Ne kadar ilgi çekici bir konsept. Gelecek yıl otellerde bir tadilat yapmayı planlıyoruz ve sizin becerilerinize sahip biri gerçek bir fark yaratabilir."

"Heyecan verici bir projeye benziyor."

"Mekânları yenilemek istiyoruz. Amacımız, konukların kendilerini sadece şımartılmış değil, aynı zamanda değerli hissettikleri zarif ve lüks bir atmosfer yaratmak. Bunu nasıl gerçekleştireceğinizi çok iyi biliyorsunuz gibi görünüyor."

Malie'nin dudakları gülümseyerek kıvrılıyor, gözleri parlayarak aramıza bakıyor. "Belki de Magnolia'yı işe almalısınız. Eminim Melbourne'daki mekanlara yeni ve benzersiz bir bakış açısı getirecektir."

Yüz ifadesi merakla yumuşuyor. "Kendini olduğun yerde kalırken mi yoksa olabilirken mi cezbedilirken mi görüyorsun?"

uzakta?"

Tereddüt ediyorum, tabağıma bakarken sorusu içime yerleşiyor. "Aslında bir ay içinde buradaki görevim sona erdiğinde ABD'ye döneceğim."

Masanın üzerine nazik bir sessizlik çöküyor, o an konuşulmayan bir şeyle renkleniyor. "Şey, bu çok kötü. Umarım Avustralya'da geçirdiğiniz zaman unutulmaz olmuştur."

Bakışlarım Alex'e kayıyor, gözlerinin bana sabitlenişini yakalıyorum, yumuşak ve göğsümün sıkışmasına neden olan bir şeyle dolu. "Hayal edebileceğimden çok daha unutulmaz oldu."

Malie'nin gülümsemesi genişliyor, sözleri hafif bir heyecan taşıyor. "Gelecek hafta Samoa'da bize katılacağın için hepimiz çok mutluyuz. Ailenin geri kalanı seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Alex inliyor, annesine şakacı bir bakış fırlatırken gözlerini deviriyor. "Ah, Tinā! Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Oops." Malie eliyle ağzını kapatıyor, gözleri suçlulukla irileşiyor. "Üzgünüm, Aleki."

Şaşırarak bakiştım. "Samoa'ya yaptığın seyahatlerden birinin zamanının geldiğini bana söylememiştin."

"Bu kadar erken olmaması gerekiyordu ama büyükbabamın sağlığı kötüye gidiyor, bu yüzden yolculuğu öne almak istiyoruz. Ve" -bir an duraksıyor- "burada sadece birkaç hafta kalmışken senden bir hafta boyunca uzak kalmayı hayal edemiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

Malie ve Alexander'a dönüp bakıyorum, sıcak, beklenti dolu gülümsemeleri göğsümdeki gergin dalgalanmayı hafifletiyor. "Elbette geleceğim. Gerçekten dört gözle bekliyorum. Beni de dahil ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Yemekten sonra Malie'yi mutfığa kadar takip ediyorum, temizliğe yardım etmeye hevesliyim. Ben tabakları istiflemeye ve artıkları saklama kaplarına aktarmaya başlarken başıyla onaylıyor o da bulaşık makinesini dolduruyor. sessiz

Görevlerimizin ritmi alanı dolduruyor, ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum - sıcak ama araştıran bir bakış, sanki altında yatanı görmek için katmanları soyuyormuş gibi.

Bir kaşını kaldırıyor, ifadesinde alaycı bir parıltı var. "Biliyor musun, Aleki'yi daha önce hiç bu kadar aşık görmemiştim. Sürekli senden bahsediyor - her zaman gözlerinde o özel bakışla."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve utangaç bir gülümsemeye dudaklarımı bükerek aşağı bakıyorum. "Alex'le birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyorum. O... şey, o inanılmaz biri."

Malie'nin ifadesi yumuşuyor, gururu . "Belki önyargılıyım ama inanılmaz kelimesinin doğru olduğunu söyleyebilirim. her zaman iyi bir adamdı, ama seninle birlikte, bir değişiklik olarak mutlu görünüyor."

Sözleri beni duraksatıyor, içimde sessiz bir şaşkınlık dalgası dolaşiyor. Alex, mutsuz mu? Kendine güvenen, kendinden emin bir adam olarak tanıdığım Alex'in halinden memnun olduğunu düşünmek zor. Ama yine de, onda daha derin bir şeyin parıltılarını gördüm - şakalarının duraksadığı, sessizliğinin çok şey anlattığı anlar. Bunu iyi saklıyor ama henüz tam olarak anlayamadığım bir tür azap taşıyor.

Herkesin iyiliği için rol mü yapıyordu?

Mühürlediği konteynere bakıyor, sanki bir sonraki sözlerini tartıyormuş gibi hareketleri yavaşlıyor. "Amerika'ya geri döndüğünde ne olacak?"

Sorusu beni şaşırttı. "Emin değilim."

Malie'nin Alex'le yaptığımız anlaşmadan haberi yok - üç ay boyunca karmaşık olmayan bir eğlence, hiçbir şarta bağlı olmayan sabit bir bitiş tarihi. Basit olması gerekiyordu, ama şu anda sahip olduğumuz hiçbir şey artık basit gelmiyor.

Bir an beni inceledi. "Umarım bir şeyler bulursunuz. Uzaklığın sizin yerinize karar vermesine izin vermek utanç verici olur. O yüzden canım, kulağını ruhuna yaklaştı ve iyi dinle."

Sözleri beni beklediğimden daha sert vurdu, ağırlıkları ağır, sarsılmaz bir gerçek gibi üzerime çöktü.

"Yollarınızı ayırdığınızı görmekten nefret ediyorum. Aleki için iyisin... son çıktığı kızın aksine."

Gece ilerledikçe kendimi Malie ve Alexander'ı daha yakından izlerken buluyorum. Birlikte hareket etme biçimlerinde bir şey var, onlarca yıllık güven ve sevgiden bahseden sözsüz bir ritim. Ortak bir bakış, kısacık bir gülümseme; onlar her zaman bir ailenin nasıl olması gerektiğini hayal ettiğimin bir portresi.

Onları beklediğimden, olması gerekenden daha fazla seviyorum. Varlıklarında çok yabancı ama çok çekici gelen bir rahatlık var, kaçırdığımı bilmediğim bir dünyaya adım atmak gibi.

Kısa bir an için, böyle bir aileye ait olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Malie ve Alexander'ı sadece Alex'in ebeveynleri olarak değil, benim de ailem olarak görmek?

Ama gerçeklik bu düşünceyi keskin bir kenar gibi kesiyor ve beni plana geri çekiyor. Bu geçici bir durum. Hayal etmeye başladığım hayat - bu ailenin bir parçası olduğum, Alex ve benim kalıcı bir şeyler inşa ettiğimiz hayat - yaptığımız anlaşmanın bir parçası değil. Güzel bir rüya ama ancak bu kadar olabilir. Geçici bir hayal, buradaki zamanım bittiği anda yok olmaya mahkum.

Bölüm 28

Alex Sebring

YOLDA İLERLERKEN SINIRLERİMİN ALTINDA BEKLENTİ ÇALKALANIYOR.

Havaalanına. Bu sadece Samoa'ya başka gezi değil, bir sıçrama, bir tür sınav. Magnolia tüm geniş ailemle, gürültülü, birbirine sıkı sıkıya bağlı, harika kaotik klanımla tanışmak üzere. Bunu benimseyeceğini umuyorum ama bu anın önemini de inkar edemem.

Büyükannem ve büyükbabam -Tinā'nın anne ve babası- ailemizin kalbi ve Magnolia'nın bildiğinden dünyalar kadar farklı bir hayat yaşıyorlar. Babam ve ben lüks ve başarıyla çevrili hayatlar kurarken, büyükanne ve büyükbabam köklerine sadık kalarak geleneksel bir Samoa evinde yaşıyorlar. Bu sevgi, gelenek ve sadelik üzerine kurulu bir hayat. Çok güzel ama herkese göre değil.

Celeste orada beş dakika bile dayanamazdı. Evlerini tuhaf ve uygunsuz bularak el sallayacak, bunun yerine Apia'da klima, mini bar ve Wi-Fi ile tamamlanmış bir süiti tercih edecekti. Büyükannem ve büyükbabamın yaşam tarzındaki sessiz gücü, gururu, tarihi, bağlantıyı anlayamazdı. Ona göre bu bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi.

Ama Magnolia Celeste değil. Magnolia... Magnolia. Samimi, uyumlu ve gösterişten uzak. Kendi kaosunda büyüdü ve bu ona çoğu insanın asla bulamayacağı bir derinlik verdi. O türden kadın kim olabilir

Gerçekten neyin önemli olduğunu takdir edin - dış görünüşün değil, olayların özünün.

Yanımda ona bakarken, manzaranın akıp gidişini izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve ona olan güvenim artıyor. Ailemin dünyasına saygı duyacağını, onun değerini ve güzelliğini göreceğini biliyorum. Anlayacaktır.

Yine de gerginliğim devam ediyor. Çünkü bu sadece onun ailemle tanışmasıyla ilgili değil. Benimle de ilgili. Samoa'ya daha önce hiç kimseyi getirmedim, hayatımın bu bölümünü daha önce bir kadınla paylaşmadım. Bu benim için kutsal ve onu içeri almak ruhumu çıplak bırakmak gibi geliyor.

Ama Magnolia ile doğru hissettiriyor. Gerçek bir şeye doğru atılan ilk adım gibi. Öyle bir şey ki, burada geçirdiği süre dolsa bile, elimden kayıp gitmesine izin veremem.

Küçük havaalanı görüldüğünde derin bir nefes alıyorum, beklenti göğsümde sıkışıyor. Magnolia benim dünyama adım atmak üzere - cilalı, halka açık versiyonuna değil, koruduğum kutsal, cilasız kısımlarına. Ve yine de, her şeyi kendine özgü o sessiz güç ve sarsılmaz zarafetle karşılayacağını biliyorum.

Terminale yanaşıyoruz ve ben daha ilk çantayı alamadan Magnolia Sebring-Malietoa katına sürükleniyor. Kız kardeşlerim her zamanki kasırga enerjileriyle iniyor, parlak gülümsemeleri ve hızlı konuşmalarıyla onu kuşatıyorlar. Onların sıcaklığı elektrik gibi, hoş karşılanmaktan başka bir şey hissetmesini imkânsız kılıyor.

Celeste ile böyle değillerdi. Yakın bile değillerdi.

Magnolia'nın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar ve ona buna göre davranıyorlar, onu gerçekten önemli biri ayırdıkları sıcaklık ve özenle karşılıyorlar.

Her zaman ailenin kalbi olan Tinā, sevgi ve kabullenme yayan bir kucaklamayla liderliği ele alıyor. "Manolya, bunu dört gözle bekliyorduk."

Leilani ve Sefina çok geride değiller, kahkahaları köpürürken Magnolia sorularla ve

Hikayeler.

Magnolia'ya hitap ederken bakışlarını bana sabitleyen Leilani'nin sırtışı düpedüz şeytani. "Alex durmadan senin hakkında konuşuyor. Magnolia şöyle... Magnolia böyle." Kelimeleri abartılı bir dramayla söylüyor ve rahatsızlığımdan açıkça zevk alıyor. "Sonunda seninle tanışmamızın zamanı geldi."

Magnolia'nın hafif kahkahası utancımı yarıp geçiyor. "Alex burada beni övdüğüne göre iyi bir izlenim bırakmış olmalıyım. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Bana öyle alaycı bir bakış fırlatıyor ki, içime bir sıcaklık yayılıyor.

Leilani ortalığı karıştırmaktan memnun bir şekilde kıkırdar. "Oh, Magnolia, bu iltifattan da öte. Kardeşim neredeyse senin hakkında şiir yazacak."

"Böyle devam edersen Lei, herkese One Direction hayranlığı döneminden bahsedeceğim." Yarım ağızla gözdağı vermek için gözlerimi kısıyorum.

Leilani iki eliyle beni tersledi. "Sanırım az önce yaptın, ezik. Çok teşekkürler."

Magnolia başını eğiyor, sırtışı şakacı bir merakla genişliyor. "Bekle, bekle. Geri çekil. Bu şiir hakkında daha fazla şey bilmem gerek."

Leilani elleriyle bir kalp oluşturarak dramatik bir kalp atışını taklit ederken gözleri muziplikle parlıyor. "Alex çooooook aşık," diye ilan ediyor, kelimeyi abartılı bir yetenekle uzatarak.

Bir elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. "Leilani, yemin ederim-"

Leilani kahkahalarla iki katına çıkıyor, zayıf tehdidimden hiç etkilenmiyor.

Magnolia bakışlarımla buluşuyor, gözleri eğlenceyle parlıyor ve bir an için dünya ikimize dar geliyor.

İçimi çekiyorum, başımı isteksiz bir gülümseme beliriyor. Leilani'ye kızmalıydım ama kendime hakim olamıyorum.

umursamak için. Bu kadar mutluyken olmaz.

Arkamdan gelen alçak bir ıslık dikkatimi çekiyor. Döndüğümde Niko'nun kaşlarını kaldırmış sırttığını görüyorum. Magnolia'ya doğru başını sallayarak, "Tam bir afet, dostum," diyor.

Elias kıkırdıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Eğer seninle olmasaydı, şansımı denerdim."

"Sanki," diye araya giriyor Asa sırtarak, kollarını kavuşturarak. "O senin liginin çok dışında, Eli. Ve dürüst olalım, Alex

-Daha önce yanınızda getirdiğiniz herkesten daha gerçekçi. Göze hoş gelmesinden bahsetmiyorum bile." Bana bakarken bakışları keskinleşiyor, belli ki bir tepki bekliyor.

Başımı sallıyorum, kendime rağmen gülüyorum. "Üçünüzün yorumu bitti mi?"

Asa eğiliyor, sırtışı genişliyor. "Daha önce Samoa'ya hiç kimseyi getirmedi. Bu çok şey anlatıyor, değil mi?"

Birbirlerine bilmiş bakışlar atıyorlar, sırtışları büyümekle tehdit ediyor. İçimi çekip bir elimi kaldırıyorum. "Peki, işte anlaşma." Omzumun üzerinden bakıyorum, Magnolia'nın Tina ve kız kardeşlerimle gülerek kaosun içine karıştığını görüyorum. "O gerçek - rol yapmıyor, numara yapmıyor. Hayatımın bu kısmını gerçekten önemsiyor ve daha da önemlisi buna saygı duyuyor."

Elias omzuma bir tokat daha atıyor, sırtışı onaylayıcı bir hal alıyor. "Aferin sana Alex. Görünüşünden daha fazlasına sahipmiş gibi geliyor - önceliklerini de doğru belirlemiş gibi geliyor."

Başımı sallıyorum, bakışlarım Magnolia'ya geri dönüyor. Terminalin öbür ucunda gözlerimle buluşuyor, gülümsemesi yumuşayarak daha sessiz bir şeye dönüşüyor, sanki sadece benim içinmiş gibi hissettiren bir şeye. Kardeşlerime döndüğümde yüzüme yavaş bir sırtma yayılıyor. "O gerçek bir anlaşma."

Niko eğiliyor, sırtışı hiç dinmiyor. "Bu da iyi bir şey çünkü bu ailede hayatta kalmak için tüm o 'gerçekliğe' ihtiyacı olacak."

Uçuş ekibi uçağa binme zamanının geldiğini anons ediyor ve teker teker özel kiralanmış uçağa adım atıyoruz. Magnolia koltuklarımıza yerleşirken bize yakın duruyor. Altı saat boyunca

Uçuş zamanı yaklaştığında kolumu ona dolayarak onu kendime çekiyorum.

Motorların uğultusu giderek artıyor, ailemin yerleşirken çıkardığı sessiz vızıltıya sürekli bir fon oluşturuyor. Başımı kaldırıp baktığımda kardeşlerimin ön tarafta, bize biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzakta oturduklarını görüyorum.

"Ne yazık ki tüm ailem gemide." Kulağına eğildim. "Çünkü inan bana, şu anda seninle birlikte mil yüksekliğindeki kulübe katılmayı çok isterdim."

Magnolia kaşlarını çatıyor, gözlerinde şakacı bir parıltı beliriyor. "Bu senin için bir ilk mi?"

"Olabilir. Şimdiye kadar bunu pek düşünmemiştim. Peki ya sen? Bir mil yüksekliğindeki üyenin yanında mı oturuyorum?"

Kahkahası çınlıyor, yumuşak ve içten, yanakları hafif bir allıkla renkleniyor. "Yakınından bile geçmiyor."

O anın beklenmedik tatlılığı beni şaşırtıyor. Elini sıkıyorum, parmakları benimkilerle birleşiyor ve uçak pistte taksi yapmaya başlarken dokunuşunun basit sıcaklığı beni sakinleştiriyor.

Motorların uğultusu sabit bir ritme oturduğunda Magnolia'ya bakıyorum. Bana rahatça yaslanıyor, varlığı beni hiç bilmediğim bir şekilde sakinleştiriyor ve bir an için dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi hissediyorum.

Şimdi ona söylemem gerekeni söylemenin tam zamanı. "Magnolia, oraya varmadan önce açıklamam gereken önemli bir şey var."

Başını eğiyor, dikkati tamamen benim üzerimde. "Ne oldu?"

"Benim ailemde fa'aaloalo her şey demektir. Bu bir kelimeden çok daha fazlası, bir yaşam biçimi. Büyüklerimize saygı göstermek ve kültürümüzü onurlandırmakla ilgili." Duraklıyorum, gözlerim onunkileri tutuyor, söylediklerimin önemini anlamasını istiyorum. "Bu, büyükannem ve büyükbabamın evinde kaldığımız sürece aynı yatağı paylaşmayacağımız anlamına geliyor. Evli olmadığımız sürece bu saygısızlık olarak kabul edilir."

Bakışları dalgalanmıyor ve bir süre sonra ifadesi yumuşuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Anlıyorum. Ailenizin değerlerine ters düşecek bir şey yapmak istemem. Saygı gördüklerini hissetmeleri benim için önemli."

"Anlayışınız için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük." İçimi bir rahatlama kaplıyor ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Umarım dün gece benden seni bir süre idare edecek nasibini almışsındır."

Kahkahası sessizliği bozuyor, sesi hafif ve alaycı, her zaman sahip olduğu o dayanılmaz kıvılcımı taşıyor. "Umarım *benden* yeterince almışsındır," diye karşılık veriyor, gözleri şakacı bir meydan okumayla parlıyor.

Eğildim, kelimelerim kaba bir fısıltı. "Sana asla doyamayacağım."

Havada geçen altı saatin ardından uçak yere iniyor ve Samoa'nın sıcak, hoş kokulu kucağına adım atıyoruz. Burada güneş ışığı canlı, daha zengin, daha yumuşak ve altın renginde, sallanan palmyelerin ve parıldayan okyanusun üzerinden dökülüyor. Hava tuz ve çiçek kokusu taşıyor, her zaman ev gibi hissettiren bir karışım.

Magnolia yanıma geliyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış, her şeyi kavlıyor. Bakışlarının palmye ağaçlarının canlı yeşillikleri, inanılmaz mavi gökyüzü ve inişli çıkışlı tepeler üzerinde dolaşması her şeyi yeniden görmemi sağlıyor. Onun hayranlığı içimde bir şeyleri harekete geçiriyor - hayatımın bu bölümünü onunla paylaşabildiğim için gurur duyuyorum.

Kuzenlerimden oluşan bir grup bize doğru koşarken kahkahalar ve sesler yükseliyor. Samoaca selamları müzik gibi çınlıyor, kollarını açmış bizi kucaklıyorlar. Bu kaotik, neşeli bir karşılama, gülümsememek mümkün değil.

Küçük kuzenlerimden Masina elinde canlı kırmızı bir hibiskus çiçeği tutuyor. Sol kulağının üzerine sıkıştırmadan önce geniş, parlak gözleriyle Magnolia'ya sırtıyor. "Samoa'ya hoş geldin Magnolia. Ben Masina. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Magnolia çiçeğe hafifçe dokunuyor, Masina'nın bakışlarıyla karşılaştığında gülümsemesi sıcak ve samimi. "Teşekkür ederim. Çok güzelmış. Sizinle tanışmak da çok güzel."

Kulağının arkasına sıkıştırdığı ebegümeci, yumuşak ve ısıltılı gülümsemesi, ada güneşinin yüzüne altın bir parıltı yaymasıyla onu karşımda görünce göğsümde duygular kabarıyor. Nefes kesici, ummaya cesaret edemeyeceğim kadar güzel. Bu an içime kazındı, sonsuza kadar yanımda taşıyacağımı biliyorum.

Büyükannemle büyükbabamın evine yanaşıyoruz ve göğsümde heyecan ve sinir karışımı bir duygu çalkalanıyor. Dışarı çıktığımızda Magnolia'nın eli benimkine dolanıyor, geniş gözleri önündeki manzarayı görüyor - sallanan palmyeler ve canlı çiçeklerle çerçevelenmiş evlerinin sade güzelliği.

Verandada, büyükannem ve büyükbabam parlak gülümsemeleriyle bekliyorlar, sıcaklıkları tek bir kelime bile konuşulmadan önce yayılıyor. "Aleki!" Nana sesleniyor, yaşına rağmen güçlü bir sesi var ve beni evimdeymişim gibi hissettiren bir kucaklamanın içine çekiyor.

Magnolia'ya döndüğünde gülümsemesi yumuşuyor ve Magnolia'nın omuzlarındaki gerginliğin biraz hafıflediğini görebiliyorum. Nana onun ellerini nazıkçe tutuyor, önce Samoaca konuşuyor, sonra İngilizceye geçiyor. "Burada olduğunuz için çok mutluyuz. Malie bize hep senden bahsediyordu ve şimdi nedenini anlıyorum."

"Magnolia, bu benim büyükbabam Tui."

Tui sıcak bir şekilde gülümser. "Hoş geldin, Magnolia. Geldiğin için çok mutluyuz."

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Burada olmak ve ailenizle tanışmak benim için gerçekten bir onur."

Nana başını sallar, Magnolia'nın ellerini sıkarken onayladığı bellidir ve sonra onu kısa ama şefkatli bir kucaklamanın içine çeker.

Aile dalga dalga geliyor, bahçeyi kahkahalar ve sıcak kucaklaşmalarla dolduruyor. Kuzenler, teyzeler, amcalar ve komşular beni kendi yörüngelerine çekerken isimler ve yüzler bulanıklaşıyor. Ben bile biraz bunalmış hissediyorum, ama Magnolia'yı aradığımda buluyorum

sorunsuzca uyum sağlıyor. Gölüyor, sohbet ediyor ve sanki sonsuza dek bu dünyanın bir parçasıymış gibi kendini tutuyor.

Bakışları kalabalığın arasından benimkini yakalıyor, gülümsemesi yumuşak ve ısıltılı. İçimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor - belki gurur, belki de huşu. Sadece uyum kalmıyor, gelişiyor da.

Umukai için oturduğumuzda Magnolia sessiz bir merakla her şeyi inceliyor. Daha yakına eğilip önümüze konan yemekleri işaret ediyorum. "Palusami'yi dene."

Bir ısıruk almasını izliyorum. Yüzü aydınlanıyor ve bana gerçek bir takdirle bakıyor. "Vay canına."

"Söylemiştim," diyorum sırtarak. Ve bir an için her şey tam da olması gerektiği gibi hissettiriyor.

"Alex, bu inanılmaz." Gözleri merakla parlıyor. "Burada seninle olmak, hayatının bu yönünü görmek... çok güzel. Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum. Onlar senin kim olduğunun büyük bir parçası."

Sözleri beklenmedikti. Bir an için, hayatım boyunca tanıdığım yüzlere, nesiller arasında akıp giden kahkahalara ve hikayelere bakıyorum. Burası evim, nereye gidersem gideyim değişmeyen bir parçam.

Davulların sabit ritmi havada titreşerek herkesi Siva Samoa'nın yapılacağı açıklığa doğru çekiyor. Kuzenlerim ve kız kardeşlerim bir yarım daire oluşturuyor, vücutları ritimle uyum içinde hareket ediyor. Sallanırken ve adım atarken meşale ışığı yüzlerine titrek gölgeler düşürüyor, hareketleri akıcı ve her jestlerinde hikaye anlatıyorlar.

Yanımda, Magnolia büyülenmiş gibi. Gözleri huşu içinde her hareketi takip ediyor, dudakları sanki tek bir anı bile kaçırmak istemiyormuş gibi hafifçe . Hiç düşünmeden profiline bakıyorum, ateş ışığı yüz hatlarının kenarlarını yakalıyor. Sadece izlemekle kalmıyor, her şeyi içine çekiyor, sessiz yoğunluğu göğsümde kabaran gururu neredeyse zapt edemeyeceğim hale getiriyor.

Elime uzanıyor, parmakları tek kelime etmeden benimkinin etrafında kıvrılıyor. Bu basit bir jest, ama içimde derinlerde bir şeyleri yatıştırıyor - dünyamı sanki onun da dünyası haline geliyormuş gibi kucakladığını görmek.

Tempo artıyor ve kız kardeşim Leilani öne çıkarak şakacı bir gülümsemeyle çemberi kırıyor. Geniş ve davetkâr sırtışıyla Magnolia'ya işaret ediyor. "Gel, Magnolia! Bizimle dans et."

Magnolia'nın gözleri benimkilere kayıyor, tereddüt ettiği belli ama ben sırtıtarak başımı sallıyorum. "Devam et. Bayılacaksın."

Küçük bir kahkaha atarak ayağa kalkıyor ve Leilani'nin uzattığı eli tutuyor. Kız kardeşim ona temel adımları göstermeye başlıyor ve Magnolia başlangıçta kararsız olsa da ritmi çabucak kapıyor. Hareketleri gevşiyor, ritimle salınırken gülümsemesi daha da parlaklaşıyor, meşale ışığı her zarif dönüşünü vurguluyor.

Karşı koyamayarak yanına gidiyorum, arkasına geçiyorum ve ellerimi hafifçe beline koyuyorum. "Sadece rahatla," diyorum kulağına doğru. "Müziği hisset, o sana yol gösterecektir."

Bana bakıyor, gözleri kahkahalarla parlıyor. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Birkaç dakika içinde zarif bir şekilde hareket ediyor, vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor, her sallanışı ve dönüşü mükemmel bir zamanlamayla gerçekleşiyor. Ellerimin altındaki sıcaklığı, davulun ritmi ve aramızdaki elektrik yükü o anı gerçeküstü hissettiriyor.

Davullar sustu ve bir an için, ailem tezahürat ve kahkahalar içinde patlamadan önce gece durdu. Annem yakınlarda duruyor ve kutlamalara uyum sağlayan Magnolia'yı izlerken gururla gülümsüyor.

Magnolia bana dönüyor, yanakları kızarmış, gözleri parlıyor. Ve bu anın ikimizin de bir an olduğunu biliyorum - bu gecedен daha büyük bir şey.

"Bir dans daha var. Siva Afi. Güç, cesaret ve gelenekleri onurlandırmakla ilgili. Bu yüksek enerjili, biraz daha yoğun."

Yakınlarda hazırlanan kuzenler ve kardeşler grubuna bakıyorum ve sırtarak ona dönüyorum. "Hiçbir yere gitme. Sana bir sürprizim var."

Kaşları kalkıyor, gülümsemesi şakacı bir hal alıyor. "Gergin olmalı mıyım?"

" de değil." Uzaklaşmadan önce ona göz kırpıyorum.

Karmaşık Samoa desenleriyle süslenmiş bir lavalava etek ve göğsümde bağlı bir banttan oluşan geleneksel kostümümü giyerek diğerlerine katılıyorum. Kollarım çıplak, tenimi örten savaşçı dövmelemleri ve pazumdaki hafif yanık izi görünüyor - Siva Afi'yi öğrendiğim zamandan kalma bir iz. Ateş ışığının çemberine girdiğimizde kalabalık kıpırdanıyor, mırıltılar beklentiyle daha da yükseliyor.

Dans başladığında alevler canlanıyor, bıçaklar havayı keserken parlıyor. Davullar şiddetli ve sabit bir ritimle , titreşimleri gecenin içinde titreşiyor. Magnolia'nın gözleri açılıyor, ben alevli bıçağı döndürüp yükseğe fırlatırken ve akıcı bir hassasiyetle yakalarken yüz ifadesi hayranlığa dönüşüyor. Isı tenime , her hareket kasıtlı ve kontrollü.

Ateşi sıkı, keskin kavisler çizerek döndürüyorum, tekrar gökyüzüne fırlatmadan önce yere doğru süpürüyorum. Alevler tışıyor ve çıtırdıyor, kalabalığın büyülenmiş yüzlerini aydınlatıyor. Bedenim ritimle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, her adımım ve dönüşüm benden önce gelenlerin mirasını onurlandırıyor.

Ateş ışığı kumun üzerinde uzun gölgeler oluşturuyor, şekilleri her hareketle dalgalanıyor ve değişiyor. Tenimde ter parlıyor, performansın sıcaklığı ve yoğunluğu benden her şeyimi talep ediyor. Ama kalabalığın içinde onun yüzünü buluyorum-Magnolia, gözleri bana kilitlenmiş, ellerini göğsüne bastırmış, sanki nefesini tutuyormuş gibi.

Alevler ellerimde canlanıyor, güçleri kalp atışı gibi içimde dolaşıyor, ama onun bakışları beni sabitliyor. Her atış, her dönüş, her hassas adım damarlarımda akan gelenek için olduğu kadar onun için de.

Davullar kreşendosuna ulaştığında, bıçağı son bir kez yukarı fırlatıyorum, ateş gece gökyüzüne karşı parlak bir yay çiziyor ve ben onu son bir güçlü yakalıyorum.

Davullar sustuğunda ailem tezahüratlara boğuluyor, sesleri havayı dolduruyor. Ateş ışığından çıkarken göğsüm kabarıyor, dansın yankıları hâlâ içimde uğulduyor. Magnolia yükseliyor, gözleri parlıyor, gülümsemesi ışıldıyor ve o anda ondan başka hiçbir şey yok.

Son alev söndüğünde, ona geri . Bana bakıyor, hayret ve inançsızlık eşit derecede. Kolumu kaldırıp ona pazumdaki belli belirsiz yanık izini gösteriyorum. "Bunu hak ettiğim yer burası. Ateş bıçağı dansı öğrenirken affedici değildir."

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken sırtışı büyüyor. "Bu çok seksiydi. Giydiğin şey de öyle."

Bir kaşımı kaldırıp yaklaşıyorum. "Ne kadar sıcak?"

Başını sallayarak gülüyor. "İyi denemeydi. Ama bitiremeyeceğimiz bir şeye başlamayacağım - büyükannenlerin evinde değil, pratik yaparken... neydi o kelime? Fa..."

"Fa'aaloalo." Kelime dilimden kolayca dökülüyor.

Şakacı gülümsemesi genişler. "Doğru. Fa'aaloalo, yani dalga geçmek yok."

Kıkırdıyorum, onu yakınımı çekiyorum ama saygılı olmak için yeterli mesafeyi koruyorum. "Etrafta dolaşmak yok demek değil bu. Onların çatısı altında aylaklık yok demek."

"Oh, tamam, Bay Teknik." Magnolia'nın gözleri muziplikle parlıyor. "Ben de ipek dansımın sinirli olduğunu sanıyordum. Ama hayır, beni alevli bıçaklarla sahneye çıkarmak zorunda kaldın."

Omuz silkiyorum, sırtıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, nifo'oti -bıçak- sarılı. Daha çok gösteriş için. *Hava ipekleri* de ne?"

Anlatırken yüzü ışıldıyor, coşkusu büyüleyici. "Uzun kumaşlara asılı olarak tırmandığınız yer

ve onu akrobasi yapmak için kullanıyor - bükölmeler, pozlar, şekiller. Zarif ama çok fazla güç ve kontrol gerektiriyor."

Havada asılı kalmış, ipeklerin arasında kıvrılan görüntüsü beni esir alıyor. "Bunca zamandır senin yerçekimine meydan okuyuşunu kaçırdığımı mı söylüyorsun? Şimdi bunu görmeliyim."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Düzgün bir kurulum gerektiriyor; bir stüdyo, ipekler, teçhizat. Bunu her yerde yapamam."

Yaramaz bir sırıtışla eğildim. "Sana bir stüdyo yapacağım."

Kaşları çatılıyor, dudaklarında bir eğlence beliriyor. "Doğru.

Ve bunu üç hafta içinde mi yapacaksınız?"

Sözleri havada asılı kaldıkça alay azalıyor ve gülümsemelerimiz titriyor. Üç hafta. Bunun korkusu aramızda konuşulmadan ama ağır bir şekilde yerleşiyor.

"Hayır, sanırım değil," diyorum sessizce, elini uzatıp parmaklarımızı birbirine geçirerek. "Ama her saniyeyi değerlendirmek istiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor, ifadesi yumuşuyor ve şefkatli bir hal alıyor. "Her saniye," diye fısıldıyor.

Ateşin ışığı etrafımızda dans edip yüzüne sıcak gölgeler düşürürken, gece sonsuza kadar uzanıyor. Bu anda, bir şeyden eminim: Zamanımız ne kadar kısa olursa olsun, onunla geçirdiğim her anı önemli kılacağım.

Ckapt'ca 27

Alex Sebring

PATIKASI DAHA DERINLERE YEMYEŞİL ORMANINA, GÜNEŞ
IŞIĞINA DOĞRU KIVRILIYOR

gölgelikten süzülen, değişen desenler. Dış dünyanın uğultusu kaybolur, yerini kuş seslerinin sakin melodisi ve esintideki yaprakların nazik hışırtısı alır. Buradaki hava daha serin, yağmurla öpülmüş toprağın ve tropik çiçeklerin topraksı kokusuyla zengin.

Alçak bir dalı kenara fırçalayıp arkama bakıyorum. Magnolia bir kayalığın üzerinden adım atıyor, gözleri kocaman, ifadesi huşu ve merak arasında bir yerde. Samoa'yı yeni gözlerle görüyor ve bunun onu nasıl aydınlattığına doyamıyorum.

"Orada iyi misin?"

Bakışları benimkilere kayıyor, gözlerinde şakacı bir meydan okuma parlıyor. "Bir yürüyüşle başa çıkabilirim, Alex.

Benim için endişelenme." Uzanıp yakındaki bir daldan olgun bir guava koparıyorum. "Güzel, çünkü en taze guava'yı deneyimlemek üzeresin.

adada atıştırmalık."

Meyveyi alıp dişlerini geçiriyor ve gözleri mutlulukla kapanırken dudakları meyve suyuyla parlıyor. "Oh, vay canına. Hiçbir şeyin tadının bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum."

Tepkisi beni esir alıyor, bu kadar basit bir şeyin tadını çıkarma şekli. "Bu Samoa. El değmemiş. Saf. Başka hiçbir şeye benzemez."

Bakışları canlı yeşilin üzerinde geziniyor. "Sanki başka bir dünyaya adım atmışız gibi hissediyorum."

Elini uzatıp parmaklarımızı birleştiriyorum, bağ ayaklarımızın altındaki yol kadar doğal. "Sadece bekle. Henüz en iyi kısmını görmedin."

Biz patikayı takip ettikçe akan suyun sesi yükseliyor, etrafımızdaki yeşillikler sıklaşıyor. El ele küçük bir tepeye tırmanıyoruz, her adımda beklentimiz artarken patika daralıyor.

Magnolia bana bakıyor, yanakları yürüyüşten dolayı kızarmış, gözleri parlıyor. Onda beni istemeden de olsa gülümseten bir enerji var.

"Neredeyse geldik." Sarmaşıklardan oluşan bir perdeyi kenara iterek açıklığı ortaya çıkarıyorum.

Şelale, koyu renkli kayaların üzerinden, canlı tropik çiçek patlamalarıyla çerçevelenmiş kristal berraklığında bir havuza dökülür. Güneş ışığı suyu yakalıyor ve yemyeşil bitki örtüsü üzerinde ışık huzmeleri saçıyor.

Magnolia donakalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bakışları manzarayı tarıyor, şelaleye, yüzeydeki güneş ışığının parıltısına, saran el değmemiş güzelliğe odaklanıyor. "Bu bir rüya gibi. Güzel bir rüya."

"Seveceğinizi biliyordum. Burayı pek fazla kişi bilmiyor, sadece yerliler biliyor."

Bana döndüğünde yüz ifadesi yumuşak, minnettarlığı ise açıkça belli oluyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. "Gel hadi. Su bekliyor."

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Gülümsemesi derinleşirken örtüsünü silkiyor ve nabzımı hızlandıran bir bikini ortaya çıkarıyor.

"Dikkatli ol," diyorum, elini uzatarak. Parmakları benimkilere kayıyor, sıcak ve sabit, onu parıldayan havuza götürmem için bana güveniyor.

İlk adımda nefesi kesiliyor, keskin nefesi bir kahkahaya dönüşüyor. "Beklediğimden daha soğuk."

Ona doğru bir su sıçratıyorum, su yere düşerken güneş ışığını ısıltılı yaylar halinde yakalıyor.

Nefesi kahkahaya dönüşüyor. "Oh, şimdi bunun içindesin, koca adam," diyor ve bana serin bir spreyci dalgası gönderiyor.

Soğuk su göğsüme çarpıyor ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ateşkes! Sen kazandın!"

Gözleri kısık, şakacı ve meydan okuyan. "Şimdiden pes mi ediyorsun? Bu hayal kırıklığı Alex."

Sırıtarak yaklaşıyorum. "Ne zaman bilirim."

Biz doğru sürüklenirken, etrafımızı saran sis serin ve pırıl pırıl parlarken eğlenceli enerji kayboluyor. Elini uzatıp onu kendime çekiyorum, aramızdaki sessizlik derinleşiyor. Bakışlarımla buluşuyor, yüzü spreycilerin arasından süzülen ışıkla çerçevelenmiş.

Parmaklarımı gezdirerek ıslak bir tutam saç yavaşça kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Bir an için dünya buna daralıyor - şelalenin sesi, nefes alışımızın ritmi, havada asılı duran söylenmemiş bağlantı.

"Daha önce buraya hiç kadın getirmemiştim."

"Bu şelaleye mi?"

Başımı salladım. "Samoa'ya."

"Celeste bile mi?"

"Özellikle de Celeste'e. Burası -ailem, kültürüm- benim kim olduğum ve bunu anlamayacak biriyle paylaşmak istemedim." Elim suyun altında onunkini buluyor. "Çünkü seninle her şey farklı. Açıklamak zorunda değilim ya da kendini bunun üstünde görmenden endişelenmiyorum. Sen sadece... anlıyorsun."

Parmakları benimkilere dolanıyor, gülümsemesi yumuşak ve içten. "Bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim Alex. Burada olmayı seviyorum."

Su akıyor, ama tek hissettiğim onun elinin benim elimde olduğu ve beni sabitlediği. "Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz,

Ama yemin ederim, beni herkesten daha iyi ."

Gülümsemesi değişiyor, daha derin bir şeye dokunuyor. "Seni görüyorum, . Ve her parçanı seviyorum."

Eğilip alınımı onunkine yaslıyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, aramızdaki sessizlik söylenmemiş duygularla yoğunlaşıyor. Dünya bulanıklaşıyor, geriye sadece şelalenin düzenli akışı ve elimin altındaki nabzının yumuşak atışı kalıyor.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğuında, yavaş ve kasıtlı bir öpücük, kelimelere dökemediğim her şeyi aktarmak için yapılmış bir öpücük. şefkatli, telaşsız, sessiz bir söz. Bu anda, başka hiçbir şey yok. Sadece o var. Sadece biz.

Ayrıldığımızda, gözlerinde göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiren bir yumuşaklık var. Gülümsüyorum ve geri yüzerek serin suyun altına dalıyorum.

Yeniden yüzeye çıktığımda, yakınlarda yüzen narin bir çiçek görüyorum. Onu yakalıyorum ve kulağının arkasına sıkıştırmak için ona dönüyorum.

"Mükemmel." Buraya ne kadar doğal bir şekilde uyum sağladığına şaşırıyorum, sanki burası başından beri onu bekliyormuş gibi.

Parmakları çiçeği sıyırıyor, gülümsemesi parlak ve korumasız. "Bu anı asla unutmak istemiyorum."

"Ben de öyle."

İkimiz de kuruyana kadar suyun içinde sürükleniyoruz. Burada, bu gizli vahada, başka hiçbir şeyin önemi yok - beklenti yok, plan yok.

Sonunda dışarı çıktık ve havuzun kenarındaki bir battaniyeye yerleştik. Getirdiğim küçük piknik paketini açıyorum ve ona bir dilim mango uzatıyorum. Bir ısırık alıyor, tatlı suyu dudaklarına damlarken gözleri kapanıyor.

"Bu rahatlatıcı," diyorum onu izlerken. "Telefon yok. Teslim tarihleri yok. Sadece biz varız."

Magnolia bana doğru eğiliyor ve başını omzuma yaslıyor. "Çok huzurlu."

Yukarı bakıyor, gözlerinde sessiz bir yoğunluk var, sanki ikimiz de aramızdaki değişimi sessizce kabul ediyormuşuz gibi - ikimizin de adını koymadığı ama ikimizin de hissettiği bir şey.

Battaniyenin üzerine yan yana uzanıyoruz, şelalenin sesi durgunluğu dolduruyor. Kolum ona dolanıyor, başı omzumda kendine yer buluyor.

Güneş ışığı dalgalanan suyun üzerinde dans ediyor ve parmakları benimkilerin arasından geçiyor, o kadar doğal bir şekilde uyuyorlar ki sanki her zaman olması gibi. Tek kelime etmiyor ama dokunuşu ikimizin de yakın tuttuğu, konuşulmayan her şeyi anlatıyor.

Birleşen ellerimize bakıyorum, başparmağım parmak eklemlerini ovuyor. Bu sadece bir an değil; bu daha büyük bir şey, buradan ayrıldıktan sonra da uzun süre yanımda taşıyacağım bir şey.

Birlikte oturup sessizliğin uzamasına izin verirken şelalenin sabit ritmi bizi çevreliyor. Ama ağaçların arasından belli belirsiz kahkahalar süzülüyor ve her adımda daha da yükseliyor. Başımı kaldırıp baktığımda kardeşlerimin ve kuzenlerimin eşsiz enerjisini fark ediyorum.

Gülüyor. "Pekala... özel anımız için çok fazla. Görünüşe göre aile fa'aaloalo ekibi bugün tam kadro dışarıda. Dalga geçme şansımız yok."

Elini hafifçe sıkıyorum. "En azından onlar bizi bulmadan önce biraz zamanımız oldu."

Ailemin gelmesiyle açıklık canlandı. Kardeşlerim doğruca uçuruma yöneliyor, gözleri parlıyor ve açıkça bir sonraki atlayışlarını planlıyorlar.

Leilani, Sefina ve birkaç kadın kuzenim Magnolia'ya doğru ilerliyor, onu gruplarına çekerken kahkahaları parlıyor. Gülümseyerek bana bakıyor ve ben de zaten onların çemberinin bir parçası olan Magnolia'nın onlarla nasıl bağ kurduğunu izliyorum.

Kardeşlerim her zamanki maskaralıklarına başlıyor, en çılgın atlayışı yapmak için birbirlerine meydan okuyor, kahkahaları ve şakalaşmaları açıklığı dolduruyor.

Niko'nun sesi gürültünün üzerinde yükseliyor, sırtışı keskin. "Alex!"

Sakın bana kız arkadaşının önünde korktuğunu söyleme."

Magnolia kaşlarını kaldırıp sırtarak eğlenirken ona bakıyorum. "Yükseklikten , değil mi?"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Korkmak mı? Hiç şansın yok. Ben bu uçurumdan atlayarak büyüdüm."

Kardeşlerim durmak bilmeyen sataşmalarına devam ediyor, rekabetçi sırtışları birilerinin -muhtemelen benim- saçma bir şey yapmak üzere olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Kardeşlerimle birlikte kayalara tırmanırken geriye dönüp bakıyorum ve Magnolia'yı kız kardeşlerim ve kuzenlerimle birlikte görüyorum, kahkahaları şelalenin sesinin üzerinde yükseliyor. Leilani ona yabani çiçeklerden bir çiçek tacının nasıl örüleceğini öğretiyor, tekniği kolaylıkla öğrenirken Magnolia'nın ellerine rehberlik ediyor.

Yukarıdan, onların kahkahalarına nasıl eğildiğini, çiçeklerin narin kıvrımlarına nasıl odaklandığını izlemek için bir an duruyorum. Onlarla bağ kurmasında, onları içine çekmesinde, her hareketinde parlayan neşesinde büyüleyici bir şey var.

Niko eğiliyor, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla ifadesinden emin. "Ona aşıksın. et, her yerinden belli."

Gülüyorum, kollarımı yarım ağızla konuyu saptırmaya çalışıyorum. "Aşk gibi kelimelerle konuşmaya başlamak için çok erken." İnandırıcı olmaya çalışıyorum ama sesimdeki çatlağı ben bile duyuyorum.

Asa'nın sırtışı derinleşiyor. "Sen henüz göremiyor olabilirsin ama biz görüyoruz. Onu buraya getirmek, hayatının bu bölümünü paylaşmak, bunlar hiçbir şey değil Alex. Biz senin kardeşiniz. Buranın ne anlama geldiğini biliyoruz. Bu hepimiz için büyük bir olay."

Uzaklara bakıyorum, gözlerim Magnolia'yı buluyor. Leilani ve Sefina ile gülüyor, güneş ışığı kestane rengi saçlarının altın tellerini yakalarken başını arkaya yatırmış. Rahat görünüyor, tamamen o anın içinde. Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ve kardeşlerimin haklı olup olmadığını merak ediyorum.

"Her şeyi gibi kabul ediyorum."

Niko omzuma vuruyor, sırtışı alaycı ve daha ciddi bir karışım. "Bazen dostum, gözünün önünde duran şeyi en son gören sen oluyorsun."

"Peki sen ne zamandan beri aşk konusunda uzmansın?"

Omuz silkiyor, sırtışı genişliyor. "Bir iki şey öğrendim. Ama bu başka bir zamanın hikayesi."

Kahkahaları azalırken, gözlerim tekrar Magnolia'ya kayıyor ve bir farkındalığın kenarları . Henüz yüksek sesle söyleyemediğim bir gerçek bu ama gelgitin denize geri çekilmesi gibi kaçınılmaz geliyor.

Kardeşlerim sessizleşiyor. Bu nadir sessizlik anları bana beni herkesten daha iyi tanıdıklarını hatırlatıyor. Ve kabul etmekten nefret etsem de, haklılar.

Tekrar Magnolia'ya bakıyorum. Leilani'ye doğru eğiliyor ve ikisini de güldüren bir şey fısıldıyor, başlarını rahat bir neşeyle geriye atıyorlar. Sadece aralarına karışmıyor.

-Burada parlıyor, bu yere eksik olduğunu hiç bilmediğim bir şey katıyor.

İnkâr edilemez ve her şeyi kapsayan bir düşünce içime çöküyor. Bu basit bir çekim ya da geçici bir bağlantı değil. Bu sağlam, sarsılmaz.

Ona aşık oldum.

Bu farkındalık beni hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyor, göğsümde sabit bir nabız gibi yayılıyor. Burada, beni şekillendiren yerde ailemle birlikte dururken, bunu inkar etmek mümkün değil.

Onu seviyorum.

Bu basit bir gerçek ama her şeyi değiştiriyor.

Derin bir nefes çekiyorum, her doldurmasına izin veriyorum. Şimdi onu izlerken, hayat ve ışıkla dolu, bunun savaşılabileceğim bir şey olmadığını biliyorum - istediğimden değil. O benimle, bu hayatla, önemli olan her şeyle iç içe geçmiş durumda.

Önümde ne olursa olsun, bu aşka sahip çıkacağım. Ve şu anda, benim için her şeyi ifade eden insanlar ve yerle çevrili olarak, tek bir şey açık: O, aradığım kişi.

Bölüm 30

Mag "olia ½iccl

MALİETOA AİLESİNİN EVİ KAHKAHALARIYLA VE
YUMUŞAKLIĞIYLA MIRILDANIYOR

sesler, mekanın doğal ritmiyle harmanlanan bir melodi. Hava rahatlatıcı bir sıcaklık taşıyor, toprak kokusu

-Kuru ot, hindistan cevizi ve zengin ama adlandırılmayan bir şeyin karışımı, söylenmemiş bir karşılama gibi etrafımı sarıyor. Bildiğim her şeyden ayrı bir dünya gibi hissettiriyor, yine de garip bir rahatlık var.

Bakışlarım Malie'yi yerde otururken bulana kadar odayı tarıyor. Elleri pratik bir hassasiyetle hareket ediyor, büyük bir hasır dokuyor. Gözlerini benimkilere diktiğinde, gülümsemesi beni anında rahatlatan bir sıcaklık yayıyor.

"Gel bana katıl, Magnolia." Yanındaki boşluğa vuruyor.

Kurumuş yapraklardan oluşan bir demet uzatıyor, parmakları ilk adımları gösteriyor. "Daha önce hiç bir şey ördün mü?"

Yanına yerleşirken gülüyorum. "Ortaokuldan kalma birkaç orantısız arkadaşlık bileziği sayılmazsa tabii."

Malie kıkırdar. "Bu bir başlangıç. Sadece sabır ve pratik gerekiyor. Alışacaksın."

Onun kararlı güveni beni de içine çekiyor ve parmaklarım yabancı malzemeye sürtünse de onun hareketlerini taklit ediyorum. Bu arada, elleri sessiz bir şekilde çalışıyor

zarafet, her katlama ve bükme kasıtlı. Yavaş yavaş bir ritim bulmaya başlıyorum, parmaklarım biraz daha güvenle hareket ediyor.

"Bu paspas Sela'nın gelecek ayki düğünü için."

Sela. Adının birkaç kez geçtiğini duymuştum -lex'in kuzeni, canlı ve hayat dolu, eğer anlattıkları bir şey ifade ediyorsa. Yüksek rütbeli bir şefin oğluyla evleniyor, Samoa gelenekleri ve önemiyle dolu bir birliktelik.

Malie daha yakına kayıyor, elleri benimkileri yönlendirirken sabit duruyor. Onun becerikli dokunuşuyla bükülebilen kurumuş yapraklar, benim beceriksizce kavrayışında garip hissettiriyor. Bunu sayısız kez yapmış birinin sabrıyla bir parçayı düzeltiyor.

"Bu paspasları özel anlar için yapıyoruz - düğünler, cenazeler, doğumlar" diyor, elleri hiç yavaşlamadan. "Bunlar sadece süs değil; onları yapan kişiden bir parça taşıyorlar. Kendinizden bir hediye, o an geçtikten sonra da kalıcı olan bir şey."

Ellerini takip ediyorum, hareketlerini taklit ediyorum. "Kendinden bir hediyeBu hoşuma gitti. İnsanlar çoğu zaman önemsiz şeylere odaklanırlar."

Gülümsemesi ısınıyor, gözlerinde gurur parıldıyor. "Öyle. Ve bu, her nesle kendilerinden nasıl vazgeçeceklerini öğreterek aktardığımız bir şey."

İfadesi aydınlanıyor, sözlerine şakacı bir hava karışıyor. "Yeğenim Sela çok ateşli bir kızdır. Sözlerime kulak verin, zavallı kocasının elleri dolu olacak. Ama o iyi bir eş olacak. Bu hasır ona evini ve arkasında duran ailesini hatırlatacak."

"Alex'in bana Malietoa kadınları hakkında anlattıklarına bakılırsa, ailede ateşli bir ruh var gibi görünüyor."

"Kesinlikle öyle. Erkekler sadece biz inanmalarına izin verdiğimiz için yetkili olduklarını düşünüyorlar. Değil mi kızlar?"

Kadınlar arasında kahkahalar dalgalanıyor, başlarını sallıyorlar ve bilmiş gülümsemelerle başlarını sallıyorlar.

Kadınların birlikte hareket etmelerinde sessiz bir güç var; bakışları, kahkahaları, ve söylenmemiş sözleri paylaşıyorlar.

Anlayış. Aralarındaki yoldaşlık, sözcükleri aşan bir bağ gibi sarsılmaz bir his veriyor.

Ellerimin altında şekillenen hasıra bakıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Malietoa kadınlarında beni çeken bir şey var - aile ve geleneklerdeki derin köklerle dengelenmiş şiddetli bağımsızlıkları. Onlardan bir şeyler öğrenmek, öğretecekleri her şeyi içime çekmek istiyorum.

Malie'nin elleri hareketsiz ve parmaklarını uzatıyor, rahatlamak istercesine esnetiyor. "Peki ya ailedeki kadınlar, Magnolia? Onlarla da aynı bağa sahip misin?"

Kendimi toparlamadan önce parmaklarım bir an bocalıyor. "Benim ailem... farklı."

"Nasıl farklı?"

Gözlerimi dokumaya sabitleyip onun bakışlarından kaçınarak duygularımı kontrol altında tutuyorum. "İki aydan fazladır Avustralya'dayım ve annemle bir kez bile konuşmadım."

Malie'nin yüz ifadesi sessiz bir hüznle ama ısrar etmiyor.

"Annem senin gibi değil. O her zaman daha çok kendine ve hayatındaki erkeklere odaklanmıştır. O böyledir." Omuz silkiyorum, küçük bir gülümsemeye zorluyorum. "Ama sorun değil. Onunla yaşamayı öğrendim."

Malie'kaşları çatılır, yüz ifadesine şefkat kazınmıştır. "Bu iyi değil, Magnolia. Hem de hiç. Ama her şeye rağmen, olağanüstü biri haline geldin. Bu tür bir güç tamamen sana ait."

Sözleri derinlere yerleşiyor, beni bir merhem gibi sarıyor. "Teşekkür ederim."

Gülümsüyor, elleri sabit ritmine devam ediyor. "Aile her şekilde olabilir. Bazen içine doğduğumuz, bazen de kendi seçtiğimiz bir ailedir. Burada her zaman bir yerin olacak."

Boğazımdaki beklenmedik yumruya karşı yutkunarak sallıyorum. "Bunun anlamı benim söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Elimi nazikçe okşuyor, gülümsemesi sıcak ve bilgili. "Eğer bir anne kulağına ihtiyacın olursa, nerede bulacağını biliyorsun."

Ben."

O zaman Malie'nin ne kadar olağanüstü biri olduğunu anlıyorum. Zarafeti, nezaket ve geleneğe dayanan sessiz gücü, yaptığı her şeyde ışıldıyor. Ailesine çok şey katıyor, onları sarsılmaz bir sevgiyle şekillendiriyor. Şimdi onu izlerken, Alex'in sessiz güvenini ve şiddetli sadakatini nereden aldığını anlıyorum. Onun gibi dünyasını şekillendiren biriyle büyüdüğü için ne kadar şanslı.

Odak noktamı tekrar matıma kaydırıyorum, düşüncelerimin çok uzağa gitmesine izin vermemeye kararlıyım. Ama parmaklarım birbirine dolanıyor ve birkaç gevşek saç teli yerinden kayıyor. Malie bana bakıyor, yumuşak kıkırdaması o anı bozuyor.

"Bir palagi için fena değil."

Duraksayıp yukarı bakıyorum. "Palagi nedir?"

Gülüştü derinleşiyor, gözlerinde mizah parlıyor. "Biz yabancılara böyle deriz. Yabancılar." Elini uzattı, becerikli elleri gevşettiğim saç tellerini ustalıkla düzeltti.

"Burada resmi bir unvanım olduğunu bilmek güzel."

"Dışarıdan biri olarak anılmak konusunda endişelenme canım.

Benim sevgili İskender'im de bir palagi."

Eminim burada iyi bir hikaye vardır. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Minderini bir kenara bırakıyor ve bir hikâye anlatıcısının rahatlığıyla yerleşiyor. "İlk görüşte aşk değildi diyelim - en azından

benim için."

Kollarını kavuştururken gözlerinde şakacı bir parıltı parlıyor ve beni o anın içine çekiyor.

"Bu iyi bir tane, Magnolia. Şunu hayal edin: Avustralya'ya yeni gelmişim, dünyayı görmek için büyük bir heyecanla doluydum. Geçimimi sağlamak için küçük bir restoranda garsonluk işi bulmuştum. Bir gece, ciddi görünümlü uzun boylu sarışın bir adam içeri girdi. Ama işin ilginç yanı," diye duraklıyor, sesi muziplikle dolup taşıyor, "biriyle çıkıyordu."

Gözlerim açılıyor ve dudaklarımı bir sırtış kaplıyor. "Asla olmaz." "Ah evet," diyor, kahkahaları dışarı taşıyor. "O bir etkilemek için giyinmiş, bu güzel kıızı etkilemek için elinden geleni yapıyordu. Ama beni gördüğü an? Zavallı kadın ayakta duramadı.

bir şans. Ne zaman yanından geçsem sinsi bakışlar atıyordu. Görünmez de olabilirdi."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Dikkatini çekmeyi başardım mı?"

Malie alaycı bir kaş kaldırır. "Oh, onu fark ettim. Ama bunu profesyonelce yaptım; kibar, çekici, belki bir iki gülümseme. Yine de her seferinde gözlerini üzerimde hissettim. Gittiklerinde, bunun son olduğunu düşündüm. Ama ne oldu biliyor musunuz? Geri geldi ve masamı istedi."

"Bana kızı yanında getirmediğini söyle."

Malie elini sallıyor, kahkahası taşıyor. "Oh hayır. Ondan sonra tek başına geri geldi. Orada kayıp bir köpek yavrusu gibi oturdu, masamda oturmaya devam etmek için bir bahane olarak menüdeki her şeyi sipariş etti. Sonunda cesaretini toplayıp bana çıkma teklif etti."

Kahkahaları odayı dolduruyor ve ben onun kalbine girmeye çalışan genç Bay Sebring'i hayal ediyorum.

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Evet dediğinde çok heyecanlanmış olmalı."

"Oh, öyleydi. Bir palagi olabilir ama beni kültürümü öğrenecek, benim için neyin önemli olduğunu anlayacak kadar sevdi. Bunun anlamı herhangi bir büyük jestten çok daha büyük."

Sözleri üzerime çöküyor, sessiz ama anlam dolu. "Bu gerçekten çok güzel. Bunu paylaştığın için teşekkür ederim."

"Hayatın bizi şaşırtmanın bir yolu vardır ve aşk genellikle bu sürprizlerden . Gerçek olduğunda, bilirsiniz. Ama sabit bir şey değildir. Büyür. Değişir. Bir yıldan diğerine asla aynı değildir. Kimse size bunu söylemez ama bu doğrudur."

Sözleri kök salıyor, sessiz ama kesin. "Ve sen bilirsin. Ne kadar evlisiniz?"

"Otuz dört yıl. Ve her şeyi yeniden yapardım -çarpmalar, çürükler ve her şey."

Malie'nin gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor, gözlerinde büyük bir aşktan bahseden sıcaklık var. Sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi küçük bir iç çektikten sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Alex ile aranızda özel bir şeyler olduğunu görebiliyorum. Bunu fazla düşünme. Aşk bizim sandığımızdan daha basittir." Göz kırıyor, eğiliyor. "Ama bunu söylediğimi Aleki'ye söyleme. Bırak biraz terlesin. Bu karakterini geliştirir."

Gülüyorum, parmaklarım dokumaya devam ederken minderime bakıyorum. "Sanırım beni beklediğimden daha iyi anlıyor."

"Güzel." Malie elimi okşadı. "İzin ver ona. Kendini kapatma. Hayat, incinmekten korktuğun için kendini koruyarak geçiremeyeceğin kadar kısa. Aşk güvende kalmak değildir; birkaç çürük olabileceğini bilerek ama her yaraya degeceğine güvenerek adım atmaktır."

Dokumamızın sonuna yaklaştığımızda, Malie hasırımın köşesini düzeltmek için uzanıyor, becerikli parmakları gevşek telleri kolaylıkla düzeltiyor. "Bu iyi iş, palagi."

Gurur göğsümde kabarıyor. "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim. Bundan gerçekten keyif aldım."

"Çabuk öğreniyorsun. Ve sende de bizim gibi bir ruh var. Bunu asla kaybetme. Hayat seni nereye götürürse götürsün."

Sözleri kelimelere dökemediğim bir derinlik taşıyor. Ona bakıyorum, nezaketinin içtenliğini hissediyorum. O Alex'in annesinden daha fazlası; o bir akıl hocası, inşa ettiğim duvarları ve onları yerinde tutmak için gereken gücü fark edebilecek nadir yeteneğe sahip biri.

Bitirdiğim paspası onunkinin yanına koyuyorum, iki çalışma yan yana duruyor. Malie bakışlarımı karşılıyor, yüzünde anlayış ve cesaret dolu bir ifade var. O anda bir şeyler değişiyor; sadece bu aileye değil, kendimin henüz keşfetmeye başladığım bir parçasına ait olma duygusu.

Bölüm 31

Mag "olia ½iccl

YUMUŞAK SABAH IŞIĞI PENCERELERDEN SÜZÜLEREK

odayı sıcak, altın bir renkle kaplıyor. Alex'in kolu bana sarılmış, varlığı sessiz bir güvence, istikrarlı ve tanıdık. Bu şekilde uyanmak -onun sıcaklığıyla sarılmak- sonsuza dek saklamak istediğim bir sır gibi geliyor.

Kıpırdanıyor, göğsünden uykulu bir kıkırdama yükselirken kolu hafifçe geriliyor. "Günaydın, battaniye hırsızı."

Gülüyorum, bakışlarıyla buluşmak için başımı eğiyorum. "Battaniye hırsızı mı? Sanırım bunu yanlış anladın. Sen örtüleri çaldıktan sonra gecenin yarısını kendi tarafımı geri almakla geçirdim."

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalarken dudakları yavaş ve kolay bir sırtışla kıvrılıyor. "Demek şimdi kurban sensin, ha?"

"Sen rugby için yaratılmışsın, ben ise... yastık düzenlemek için. Örtü savaşları burada tam olarak eşit bir oyun alanı değil, koca adam." Ciddiyimş gibi davranarak bir kaşımı kaldırdım. "Kaba."

Eli tembelce sırtımda daireler kıkırdaması alçak ve yumuşak. "Adil."

Aramıza rahat bir sessizlik yerleşiyor, Samoa'daki haftamızın anıları zihnimde hala taze. Her biri canlı, değerli - birlikte bu ritmin içine ne kadar derinden girdiğimizi hatırlatıyor.

"Ateş bıçağı dansını hâlâ unutamadım. Cidden, böyle bir şey yapabileceğini nasıl bilemedim?"

Gurur gözlerini aydınlatıyor. "Seni mı?"

"Beni korkutmak mı?" Gülüyorum, başımı sallıyorum. "bile yok. İnanılmazdın. Dürüst olmak gerekirse, seni izlerken zar zor nefes alabildim. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum." Parmaklarım kolunda kayıyor, gözlerimde şakacı bir parıltı var. "Bunu benim için tekrar yapman gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" diye alay ediyor, tek kaşını kaldırıyor. "Sadece senin için mi?"

"Kesinlikle. Bir dahaki sefere nasıl nefes alacağımı unutmamaya çalışacağım."

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Sadece , favorim, sana özel bir şov yapacağım."

"Dikkatli ol. Seni bu konuda ikna edebilirim."

Beni daha yakına çekiyor, anın sessiz samimiyeti yerleşiyor. Başımı hafifçe sallıyorum, hala onun ateş bıçağı dansının anısına kapılmış durumdayım. "Seni izleyip de etkilenmeyen biri var mıdır emin değilim."

"Etkilendiğimi bilmek güzel. Ama dürüst olmak , ailemi daha çok etkiledin. Seni seviyorlar."

Geçen haftanın anıları su yüzüne dudaklarımda bir gülümseme beliriyor -Malie'nin sıcaklığı, kardeşlerinin rahat şakalaşmaları, kuzenlerinin beni her zaman aitmişim gibi karşılamaları. "Onlara bayılıyorum. Ailen inanılmaz. Böyle bir şeyin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Bu çok özel Alex. Onlara sahip olduğun için şanslısın."

Kolunu bana doluyor, yüz ifadesi yumuşak ve sessiz bir minnettarlıkla dolu. "Biliyorum."

Sonunda, sabah yataktan çıkmamız için ısrar ediyor. İsteksizce yorganın altından sıyrılıp çıplak ayaklarımızla yere basarak banyoya gidiyoruz. Duş odayı yumuşak, buharlı bir pusla dolduruyor ve birbirimize ayak uyduruyoruz -tembel gülümsemeler, ara sıra kahkahalar ve

Sıradan anları bile özel hissettiren telaşsız dokunuşlar.

Daha sonra lavaboda yan yana duruyoruz, rutinin sessiz ritmine kapılıyor. Ben nemli saçlarımı tararken o dişlerini fırçalıyor, her şeyin kolaylığı ikinci doğa gibi etrafımıza yerleşiyor. Bakışlarımız aynada buluşuyor, sanki bunu sonsuza dek yapıyormuşuz gibi hissettiren kısacık bir an.

Dolaba yöneliyor, ben de peşinden gidiyorum, gözlerim özenle asılmış gömleklerin üzerinde geziniyor. Eğlenceli bir fikir kıvılcımlanıyor ve karşı koyamıyorum. "Bugün takım elbiseni benim seçmeme ne dersin?"

". Etkileyin beni."

Gömlekleri gözden geçiriyorum, parmaklarım kumaşların üzerinde gezinirken safir mavisi bir düğmeli bluz buluyorum. Canlı renk, gözlerinin sıcak, zengin kahverengisini daha da çarpıcı hale getirecek ve güneşten öpülmüş teninde inanılmaz görünecek. Elbiseyi tutarak sırtarak ona dönüyorum. "İşte bu. İnanın bana, anında ikiye katlar."

Gömleği benden alıyor, sırtışı yumuşuyor. "Senin onayını aldığı sürece, ben iyiyim."

Ona mükemmel bir şekilde uyacak şekilde dikildiğinden emin olduğum şık, kömür rengi bir takım elbiseye uzanıyorum. "Bu, temiz, klasik ve tam kıvamında bir keskinlik sağlayacaktır." Hafif parlak lacivert ipek bir kravat gömleğe doğru tutuyorum. "Bu her şeyi bir araya getiriyor. Güven bana, dergilerden fırlamış gibi görüneceksin."

Kravatı elimden alıyor, bakışları benimle kıyafet arasında gidip geliyor. "Biliyor musun, sanırım her sabah kıyafetlerimi seçmek için sana ihtiyacım var."

Elimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Dekor için mükemmel dokuları ve renkleri seçmekte ustayımdır. Sizi de örtecek kumaşı seçecek beceriye sahip olduğum düşünülebilir."

"Evet. Bu mantıklı."

Mutfakta Alex bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatıyor, gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Java'nız, leydim."

Gülümseyerek kabul ediyorum, sıcaklık ellerime sızarken tezgâha yaslanıyorum. "Teşekkür ederim efendim. Sabahın bu erken saatinde böyle bir centilmenlik."

Benim duruşumu yansıtıyor, yanımdaki tezgâha rahatça yaslanıyor. "Sen söz konusu olduğunda her zaman cesursun."

Kahvemini kenarından gülümsüyorum, dün gecenin anısı dudaklarımın kenarlarını çekiştiriyor. "Dün gece kesinlikle çok cesurdun."

Sırıışı derinleşiyor. "Yiğitlikten kastın tamamen merhametine sığınmaksa, evet... öyleydim."

Kahvemden yavaşça bir yudum alıp sözlerinin yerleşmesine izin verirken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Büyükannesi ve büyükbabasında fa'aaloalo'yu gözlemlerken bir hafta seks yapmadan geçirdik ve birdenbire yatak odasında emrime amade bir adama dönüştü.

Not edildi.

Elimizde kahve, sabah havasına çıkıyoruz. Alex benim için arabanın kapısını açıyor, bu sessiz jest artık değer verdiğim bir şey haline geldi.

Arabaya yerleştiğimizde, tanımadığım bir şarkının derin bas sesi arabayı dolduruyor. Merakla G-Wagon'un gösterge panelindeki ekrana bakıyorum. Kendrick Lamar & SZA'dan "Luther". İçe dönük dizelerin ve duygulu vokallerin yumuşak karışımı hem samimi hem de güçlü hissettiren bir hava yaratıyor. Ritimle birlikte parmağımı kahve fincanıma vuruyorum ve müziğin bir koza gibi etrafımızı sarmasına izin veriyorum.

Alex küçük gülümsememi yakalayarak bana bakıyor. "Sonunda benim müzik tarzıma mı döndün?"

Yumuşakça gülüyorum. " gibi bir şey."

Bakışları tekrar yola kayıyor. "İyi bir zevkim olduğunu söylemiştim."

"Kendimizi kaptırmayalım."

Kısık bir çıkarıyor, ses müziğe karışıyor. "Peki, seni bu akşam yemeğe götürecek kadar şanslı mıyım, yoksa iş arkadaşların seninle sıralarını mı savıyorlar?"

"Bütün bir hafta boyunca benimleydin. Doymadın mı?"

"Senden mi? Asla. Elimde olsa her saniyemi seninle ."

Ben de ona doyacağımı söyleyemem. "Pekala, adım ne? Dışarıdan yemek yok, mikrodalga yemek yok, standartlarım var."

"Bu düşünceyi yok et."

"Yok olduğunu düşünün."

"Taze, şefin hazırladığı yemekler, sadece sizin için. Mum ışığı, biraz şarap... ve söz veriyorum tamamen kesintisiz olacağız."

Sessizliğin uzamasına izin veriyorum, sanki gerçekten düşünüyormuşum gibi parmağımı şarkının ritmine vuruyorum, ancak gülümsememin kıvrımı beni ele veriyor. "Hmm. Mum ışığı cazip. Ama püf noktası ne?"

"Bir şey yakalamak yok. Sadece benimle mükemmel bir akşam."

Onunla geçirilen her akşam mükemmeldir. "Biliyor musun, buna hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

Yüzüne yavaş bir memnuniyet gülümsemesi yayılıyor. "Düşünme tarzını seviyorum."

Ofisin önüne geldiğimizde Alex eğiliyor ve yumuşak bir öpücükle beni gafil avlıyor. Hiç acelesi yok, sadece kalbimin çarpmasına ve nefesimin kesilmesine neden olan türden bir şefkat.

"İyi günler, favorim."

Parmaklarımı elinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum, gülümsemem büyüyor. "Sen de, koca adam. Bu akşam görüşürüz."

Soul Sync'in binasına adım atıyorum, Alex'in öpücüğünün sıcaklığı hâlâ içimde uğulduyor. Sophie ve Whitney'nin sesleri beni geri çekmeden önce aklım bir anlığına arabaya geri dönüyor.

"Bakın kim dönmeye karar vermiş!" Sophie beni hızlı bir kucaklamayla karşıladı, enerjisi her zamanki gibi şen şakrak. "Umarım dinlendirici bir hafta geçirmişsindir."

Whitney bana şöyle bir bakıyor, gözlerinde şüphe parıldarken kaşları kalkıyor. "Seninle bir kez bile karşılaşmadık.

-Kahve dükkanında bile. Bu hiç sana göre değil." Duraklıyor, başını hafifçe eğiyor. "Şu haline bak, güneş öpücüğü almışsın ve parlıyorsun. Bu hafta plajda mı yaşadın?"

Duraklıyorum, Samoa'ya dair görüntüler zihnimden geçerken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor: altın rengi kıyılarda yürümek, şelalelerin coşkusu, güneşte uzanırken Alex'in bronzluk çizgilerimle dalga geçmesi.

Zamanımın çoğunu kum ve suyla iç içe geçirdiğimi söylesem yalan olmaz.

Whitney'nin meraklı bakışlarıyla karşılaşınca omuz silkiyorum. "Sahilde epey zaman geçirdim."

Masama yerleştiğimde Elijah'ın tanıdık sesi ofisin uğultusunu yarıyor, ayak sesleri bana doğru yöneliyor. Kapının pervazına rahatça yaslanıyor, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını o kendine özgü meraklı tavrıyla kaldırmış.

"Ee, nereye kayboldun? Bir tür romantik kaçamak mı?"

Başımı kaldırıp ona yumuşak, pratik bir gülümseme sunuyorum. "Sadece manzara değişikliği ve şarj olmak için biraz zaman. Çok heyecan verici bir şey değil."

Elijah başını eğiyor, bakışları keskinleşiyor, sanki satır aralarını okumaya çalışıyor. "Madem şarj oldun, neden bana yeni randevu süitin hakkında bilgi vermiyorsun? Herhangi bir planın var mı?"

Alex'le geçirdiğim zamanın etkisi beni bir zırh gibi sarıyor, aşılmaz ve boyun eğmez. Bugün hiçbir şey ruh halimi bozamazdı; ne Elijah'ın burnunu sokması, ne de teslim tarihleriyle dolu bir gün. "Beş dakika önce döndüm, Elijah. Nefes almam için bana bir saniye ver, eminim harika bir şey bulacağım."

Sırıttıyor, belli ki cevabımdan etkilenmemiş. "Yeterince makul. Ama ikinci bir çift göze ya da ele ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

Başımı hafifçe sallayarak ona kibar bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ederim. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Bu Sydney'de birlikte yaptığımız son etkinlik olacak. İki hafta sonra Charleston'a döneceğiz."

Sözleri bana sertçe çarpıyor, göğsüme bir taş gibi yerleşiyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Sydney'deki sonuncusu," diye yankılanıyorum usulca, sanki hâlâ gerçekliği kavramaya çalışıyormuşum gibi.

"Hassiktir, değil mi?" diyor rahat bir tavırla. "Buradan çıkmaya çok hazırım. Sen de değil misin?"

Tereddüt ediyorum, gerçek boğazıma takılıyor ve kıpırdamayı reddediyor. "Sanırım sonsuza dek kalabilirim. Aşık oldum..." Sözlerimi bitirmeden önce duraksayıp kendimi toparlamak için başka bir yere bakıyorum: "Tabii ki Avustralya ile birlikte."

Elijah sesimdeki çatlağı fark etmemiş gibi görünüyor ama ben bunun gerçekliğini göğsümün derinliklerinde hissediyorum. Sydney'den ayrılmak - Alex'ten ayrılmak - yüzleşmeye hazır olmadığım bir uçurumdan atlamak gibi geliyor.

Elijah'nın sinsi gülümsemesi beni şimdiki zamana geri çekiyor. "Buranın nesini sevebilirsin bilmiyorum."

Dünyadaki en bariz şeymiş gibi omuz silkiyorum. "Sevilmeyecek ne var ki?"

Cevabımdan tatmin olmadığı belli bir şekilde başını sallıyor ve bir dizi tasarım detayına dalıyor. Ancak sözleri, daha önceki ifadesinin ardında bıraktığı umutsuzluk altında bulanıklaşarak zar zor kaydediliyor. İki hafta. Sadece on dört gün sonra Charleston'a dönmüş olacağım. Alex ve benim kurduğumuz hayat bir anıdan öteye geçemeyecek.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak boğazımı temizliyorum ve Elijah'ın sözünü nazikçe kesiyorum. "Teknik özelliklere bir göz atıp başlayacağım. Sadece üzerinde çalışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Bir süre sonra başını sallıyor. "Yeterince makul. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Gün uzadıkça uzuyor, ben işimi yaparken görevler donuk bir pus içinde birbirine karışıyor. Zihnim yolunda gitmeyi reddediyor, sürekli Alex'e, birlikte yaşadığımız hayata

ve her şeyin geçici olduğunu bilmenin acısı.

Öğleden sonra geç saatlerde sessiz bir beklenti çiçek açmaya başlıyor. Acaba Alex beni almak için dışarıda bekliyor olacak mı ya da akşam yemeği için bir yerde buluşacak mıyız?

Tam saate bakarken telefonum ondan gelen bir mesajla çalıyor.

Seni 5:15'te alayım mı? Bu sabah seni bıraktığım yerden mi?

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor, cevap ikinci bir düşünce olmadan geliyor.

Evet, 5:15 harika olur.

Görüşürüz o zaman.

En basit mesajları bile en uzun günleri bile aydınlatıyor. Bu kadar doğal hissettiren bir rutine bu kadar kolay alışmış olmamız beni şaşırtıyor.

İş günü sona ererken, eşyalarımı toplayıp çıkışa doğru ilerliyorum, düşüncelerim çoktan Alex'e kaymış durumda. Henüz burada olduğuna dair bir mesaj yok ama çok yakında olduğunu biliyorum. Akşamın serin havasına adım atarken, bu gece için ne planlamış olabileceğini hayal ettiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Sonra onu gördüm ve adımlarım durakladı.

Girişin dışında duruyor, gözden kaçırmak imkansız. Keskin gözleri ve kendine güven veren duruşuyla çarpıcı bir sarışın. Onunla ilgili her şey - kusursuz kıyafetleri, ifadesindeki soğuk kayıtsızlık - güç çığlıkları atıyor ve içimde bir tedirginlik dalgası yaratıyor.

Bakışları tereddütsüz benimkilere kilitleniyor ve tanıma duygusu içime bir yumruk gibi çarpıyor.

Celeste.

Bana doğru adım atıyor, ifadesi okunamıyor ama inkar edilemez bir şekilde odaklanmış. Attığı her adım midemde biriken korkuyu keskinleştiriyor, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, ona bocaladığımı görme zevkini tattırmayı reddediyorum.

"Kim... lanet... sen... *kimsin*?" diye soruyor, alçak sesle ve gibi, her kelimesi kasıtlı bir tehdit gibi çizilmiş.

Onun sürpriz gelişi beni bir an için şaşırtıyor ama kendimi toparlıyorum. Duruşumu düzeltip çenemi kaldırıyorum. "Beni burada nasıl buldun?"

Celeste'in dudakları yavaş ve hesaplı bir sırtışla kıvrılıyor. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Keskin bakışları üzerimde gezinirken ensemdeki tüyler diken diken oluyor, sanki çözmeye kararlı olduğu bulmacaymışım gibi beni inceliyor. "O zaman neden *bu yöntemleri* benim *kim* olduğumu anlamak için kullanmıyorsun?"

Onun gülümsemesi hiç duraksamıyor, kendine olan güveni sarsılmıyor.

Cevap vermiyor, sadece beni incelemeye devam ediyor, sessizliği her türlü yanıtta daha ağır. Aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi keskin ve amansız bir şekilde mırıldanıyor.

Sonunda topuklarının üzerinde dönüyor, geldiği gibi aynı soğuk, kasıtlı hassasiyetle uzaklaşıyor, topuklarının kaldırırma vuruşları gözden kaybolduktan çok sonra bile yankılanıyor.

Ne tuhaf bir karşılaşma.

Köşede kayboluşunu izlerken yerimde çakılıp kalıyorum, kalbim hızla çarpıyor, midemde bir huzursuzluk düğümü sıkılaşıyor. Topuklarının yankısı kayboluyor ama geride bıraktığı ürperti kalıyor.

Alex'in arabası kaldırırma yanaşıyor, onu görünce içim bir dalga gibi ferahlıyor. Yolcu koltuğuna geçip titrek bir nefesle kapıyı kapatıyorum. Bana bakıyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Her şey yolunda mı?"

Tereddüt ediyorum, sanki birdenbire ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyorum. Sonunda onun bakışlarıyla buluştuğumda kelimeler ağır geliyor. "Nerede çalıştığımı biliyor, Alex."

Yüz ifadesi anında sertleşiyor, direksiyonu sıkıca kavlıyor. "Kim? Ne demek istiyorsun?"

"Celeste," diye fısıldıyorum, adı bir hayalet gibi ağızımdan kaçıyor. Gözlerim pencereye doğru kayıyor, yarı yarıya onun bir yerlerde pusuya yatmış olmasını bekliyorum.

Alex kaskatı kesilir, parmak eklemleri direksiyonda beyazlaşırken çenesi kenetlenir. "Celeste Soul Sync'te miydi?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Fazla bir şey söylemedi ama yeterliydi. Eğer bizi izliyorsa... senin bir müşteri olduğundan şüphelenirse, her şeyi mahvedebilir."

Sözlerimi düşünürken çenesi esniyor, bakışları ileriye sabitleniyor. "Müşteri olduğumu bilmesine imkân yok."

"Ama ya kazıyorsa? Ya bizi takip ediyorsa?" Sabit tutmaya çalışmama rağmen sesim titriyor.

Alex uzanıyor, parmakları parmaklarıma dolanıyor, sıcaklıkları beni sabitliyor. "Hey." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde daireler çiziyor. "Aceleci davranmayalım. Soul Sync'i bilmiyor ve bir şeyleri bir araya getirdiğini düşünmek için bir neden yok."

Derin bir nefes , göğsümdeki düğüm tamamen çözülmeı reddetse bile onun sakin varlığı kargaşayı hafifletiyor. Kaldırımdan uzaklaşırken, sözlerine bir cankurtaran halatı gibi tutunuyorum ve -şimdilik- bunu çözeceğimize güveniyorum.

Alex bana bakıyor. "Ne kadar sarsıldığını görebiliyorum. Bu akşam yemeğe çıkmasak nasıl olur? Benim evime gideriz. Daha sessiz olur."

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Bunu tercih ederim."

Şehrin ışıkları pencerelerin önünden bulanık bir şekilde geçerken, eli benimkine sarılı, sabit ve güven verici bir şekilde duruyor. Celeste'in varlığının gölgesi üzerimde dolaşıyor ama Alex yanımdayken katlanılabilir geliyor. Her ne planlıyorsa, onunla birlikte yüzleşeceğimizi biliyorum.

Bu gece ilk kez, bu düşünce göğsümdeki düğümü nefes almama izin verecek kadar gevşetiyor.

Bölüm 32

Alex Sebring

SONA YAKLAŞTIKÇA, BU TEDİRGİNLİK DAHA DA SIKILAŞIYOR.

Her geçen gün daha da sıkı sarılıyorum. Ama hiçbir şey gerçeği değiştirmiyor: Magnolia bir hafta içinde gidiyor ve ben onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Gitmesine izin *verebileceğimden* emin değilim.

Terapistimin sözleri zihnimde dönüp duruyor, sakın ve ölçülü, beni kontrol edebildiğim şeylere odaklanmaya çağırıyor. Kalan zamanımızın kıymetini bilmeye. Ama mantık göğsümdeki acıya dokunamıyor ya da onun kalması için ııııık atan yanımı susturamıyor.

Mantık yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var, açıklığa, bakış açısına. Ve bunu bulmama yardım edebilecek biri varsa, o da Jack ve Laurelyn'dir. Onlar da aynı zorluklarla karşılaştılar, sizi sınavan türden ve birlikte daha güçlü çıktılar. Aralarındaki bağı ilk elden gördüm; sağlam, sarsılmaz, sarsılmayan türden bir sevgi.

İçime şüphe düşmeden kararımı verdim. Telefonumu aldım ve Jack'in ismine geldim.

"Selam dostum. Sen ve Laurelyn bu gece boş musunuz? Biraz tavsiye alabilirim... ve belki de şu övünüp durduğun şaraptan bir kadeh içebilirim."

"Kesinlikle. Biz burada olacağız. Hazır olduğunuzda gelin."

Arabayı Jack ve Laurelyn'in evinin önüne çekiyorum. Sakin bir nefes alarak arabadan çıktım ve kapıya yöneldim. Jack

Zaten oradaydı, rahat gülümsemesi beni incelerken gözlerindeki endişeyle hafifledi.

"Alex," diyor ve beni kısa bir kucaklaşmaya çekmeden önce elimi sıkıca kavıyor. Jack yıllardır benim için bir ağabey gibiydi; dürüst tavsiyelere ihtiyacım olduğunda güvenebileceğimi bildiğim, kararlı, gözü kara bir insan.

"Selam dostum," diyorum küçük bir gülümsemeye.

Laurelyn belirdi ve beni nazikçe kucakladı. "Seni görmek güzel, Alex."

"Gelmeme izin verdiğin için teşekkürler. Çok yoğun olduğunuzu biliyorum, bu yüzden gerçekten minnettarım."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın." Laurelyn'in bakışları yanımdan geçip gidiyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Magnolia nerede? Seninle değil mi?"

Başımı salladım. "Bu akşam iş arkadaşlarıyla yemek yiyecek."

Laurelyn Jack'e bakıyor, aralarındaki sessiz alışveriş hızlı ve kusursuz; ancak yıllarca süren bir evliliğin getirebileceği türden bir iletişim. Jack kenara çekilip beni içeri buyur etmeden önce ona küçük bir baş selamı veriyor.

"İçeri gel de konuşalım," diyor Laurelyn.

Beni oturma odasına götürüyorlar ve ben de karşılarındaki sandalyeye çöküyorum. Bütün gün ilk defa nefes alabildiğimi hissediyorum. Onların yanında emin ellerdeyim.

Önce Laurelyn. "Alex, omuzlarında dünyanın yükünü taşıyor gibi görünüyorsun. Neler oluyor?"

Beni okumak o kadar kolay mı?

Dehşet göğsüme baskı yapıyor, ağır ve amansız. Bunu itiraf etmek, uzun süredir kapalı tuttuğum bir kapının kilidini açmak gibi geliyor. Ama korku ve hayal kırıklığı artık görmezden gelinemeyecek kadar yüksek.

"Magnolia bir hafta içinde gidiyor... ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Göğsümde bir türlü geçmeyen bir düğüm var ve aklımı kaçırarak kadar korkuyorum--" Aralarına bakıyorum, sesim titriyor. "Onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Jack öne doğru eğilir ve doğrudan meselenin özüne iner. "Ona karşı gerçekte ne hissediyorsun, Alex? Onu seviyor musun?"

Soru bir darbe gibi iniyor. Göğsüm sıkışıyor ve bir an nefes alamıyorum. "İstiyorum ama çok erken gibi geliyor."

Bu itiraf korkutucu olsa da, sonunda bunu kabul etmek rahatlatıcı.

"Alex, aşk bir zaman çizelgesini takip etmez. Gerçek olduğunda, mükemmel anı beklemezsin. Dağınık olsa bile, planın bir parçası olmasa bile onu yakalarsın. Hayattaki en iyi şeyler asla planlandığı gibi gerçekleşmez." Laurelyn'in sözleri aklıma kazınıyor ama korku da peşimi bırakmıyor. Ya olursa'lar, riskler, çok hızlı ve çok fazla zorlama olasılığı. Onları bırakmak o kadar kolay değil.

Jack boğazını temizler. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Laurelyn konusunda tereddüt ettim çünkü bir şeyleri için dünya kadar zamanım olduğunu düşündüm. Ve bu yüzden onu neredeyse kaybediyordum. Magnolia'yı seviyorsanız, korkunun sizi durdurmasına izin vermeyin. Gurur ve tereddüt pişmanlık duymaya değmez."

Laurelyn sanki cevabı kendisi arıyormuş gibi beni inceliyor. "Seni durduran ne? Ona nasıl hissettiğini söylemekten seni alıkoyan ne?"

"Ya çok erken olursa? Ya onu korkutup kaçırırsa?"

Laurelyn hemen karşılık verir. "Peki ya tam da duymayı beklediği şeyse? Tepkisini tahmin edemezsin. Ama korktuğun için geri mi duruyorsun? Bu, yanlış söyleyebileceğin her şeyden çok daha uzun süre taşıyacağın bir pişmanlıktır."

Sözleri şüphelerimi yumuşatıyor ama zihnimdeki korkuyu yok edemiyorum. "Jack sana nasıl hissettiğini söylediğinde ne dedin?"

Bakışları Jack'e kayıyor. "Mükemmel bir açıklama değildi. O zamana kadar aylarca ayrı kalmıştık ve söylenmemiş çok şey vardı. Sonunda bana nasıl hissettiğini söylediğinde, bensiz mutsuz olduğunu duymak beni çok sevindirdi. Kaybettiğimiz zamanı affetmemizi biraz daha kolaylaştırdı."

"Korkumun beni ele geçirmesine izin verdiğim için L'yi neredeyse kaybediyordum. Benim hatamı yapma, Alex. Eğer hissediyorsan, söyle. Tereddüt etmenin sana en önemli şeye mal olmasına izin verme."

Sözleri üzerime çöküyor, her biri tamamlamakta zorlandığım bir yapbozun son parçaları gibi yerine oturuyor. "Haklısın. Ona söylemem gerek."

Laurelyn başını sallar. "Kendine güven, Alex. Ona güven. Gerçeği söyle."

Ayağa kalkıyorum ve Jack omzuma vuruyor. "Onun kaçan kişi olmasına izin verme. Güven bana. Pişman ."

Kapıya doğru yönelirken tavsiyeleri zihnimde yankılanıyor. İlk kez, beni saran korku gevsemeye başlıyor, yerini başka bir şeye bırakıyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve bu sefer şüphenin beni engellemesine izin vermeyeceğim.

Arabayla uzaklaşırken, şehrin ışıkları altın ve beyaz çizgiler halinde bulanıklaşıyor, uzak ve odaksız. Ancak düşüncelerim jilet gibi keskin ve tek bir şeye odaklanmış durumda: Magnolia. Endişe göğsümde kıvrılıyor, tanıdık çekiciliğini görmezden gelmek imkansız, ama bu sefer daha güçlü bir şey tarafından yumuşatılıyor - umut. Zayıf, hatta kırılgan ama sabit bir şekilde yanıyor ve beni ileri itiyor. Bu karar farklı hissettiriyor; sağlam, sarsılmaz, güvenebileceğim bir temel gibi. Tereddüt etmekten, korkunun sesimi çalmasına izin vermekten bıktım. Magnolia nasıl hissettiğimi bilmeyi hak ediyor,

ve ona söylemeye hazırım.

Ne olursa olsun, onunla yüzleşeceğim. Çünkü aşk mükemmel zamanlamayı beklemek değildir. Bilinmeyene dalmak, her şeyi riske atmak ve bazı insanların, bazı anların her şeye değeceğine inanmaktır.

Çatı katına çıkıyorum.

Orada görüşürüz. 🤔

I al a derin Nefes al, benim kavrama firma
üzerinde ve tekerlek, kararlılık beni dengeliyor.
Elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Bölüm 33

Mag "olia ½iccl

KOYU KIRMIZI ŞARAP, BEN ONU DÖNDÜRÜRKEN YUMUŞAK IŞIĞI YAKALİYOR.

Bardağımdaki loş ışık odaya hafif gölgeler düşürüyor. Mükemmel bir ortam; samimi, sessiz ve dile getirilmemiş özlemlerle dolu. Ama bu sakinliğin altında bir sızı var.

-Alex ve benim zamanımızın tükenmek üzere olduğunu hatırlatan bir şey.

On bir hafta, sevilen bir melodi gibi zihnimde tekrarlanıyor
-Kahkahalar, çalınan anlar, hikâyeler ve itiraflarla şafağa kadar uzanan geceler. Alex'in dünyayı silikleştiren bir tarzı var. Onunlayken daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde görüldüğümü, anlaşıldığımı ve kucaklandığımı hissettim.

Bu bölümün bitmesine sadece bir hafta kaldığını bilmek acıyı keskinleştiriyor. Her saniye parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum. Bu gece zamanı dondurmak, her gülüşüne, her bakışına, bana evimdeymişim gibi hissettirdiği her yola tutunmak istiyorum. Sadece bu gece için, gitmeden önce hepsinin tadını çıkarmak istiyorum.

Asansörün yumuşak uğultusu beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor, her geçen kat beklentimi artırıyor. Kapılar açıldığında nabzım çoktan hızlanmıştı. Bardağı yere bırakıyorum, odağım yaklaşan ayak seslerine kayıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, istemeden, çünkü o burada.

Bu gece için, o hala benim.

Yatak odasının kapısından içeri adım attığında, dünya sadece ona daralıyor. Bakışları bana yerleşmeden önce odayı tarıyor. İfadesindeki sıcaklık göğsümün derinliklerindeki bir şeyi yumuşatıyor, acının yerini sessiz bir kesinlik alıyor. Şu anda her şeye sahipmişiz gibi geliyor.

"Vay canına." Sesi alçalıyor, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Çarpıcılık bunu karşılamaya yetmez bile."

İpeksi kırmızı bebek elbisesi üzerime örtülüyor, şeffaf kumaştan her kıvrım görünüyor, alttaki uyumlu G-string'e kışkırtıcı bir bakış sunuyor - cesur bir şehvetle sarılmış ince bir vaat.

Ben cevap veremediğim mesafeyi kapatıyor, kolları hızla atan kalbimi sakinleştiren bir sıcaklıkla beni sarıyor. Dudakları benimkileri buluyor, yavaş ve kasıtlı, diğer her şeyi eriten bir öpücük. Dışarıdaki dünya kayboluyor ve bizi onun kucağının sessiz kozasında bırakıyor.

Geri çekildiğinde, bakışları şefkat ve sıcaklığın bir karışımı olarak benimkilere kilitlenmiş halde kalıyor. Elleri hafifçe belimde duruyor, gözleri üzerimde geziniyor ve onun üzerindeki etkim hakkında hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. "Bunun içinde büyüleyici görünüyorsun."

Nefesinin sıcaklığını hissedecek kadar eğildim. "Bu gece senin için güzel görünmek istedim."

Yüz ifadesi yumuşuyor, bakışları bir vaat gibi sarıyor. "Sen her zaman güzelsin, Magnolia. İç çamaşırı olsun ya da olmasın."

Sözlerindeki samimiyet üzerime çöküyor ve bir anlığına nefesimi kesiyor. Ama sonra ifadesi değişiyor - hassas, ciddi, genellikle paylaştığımız neşeli ritmin yerini sessiz bir yoğunluk alıyor. Eli benimkini buluyor ve yatağın kenarında yanına oturmam için bana rehberlik ediyor.

İçimi bir endişe kaplıyor, düşüncelerim Celeste'e ve onun yapmış olabileceği şeylere kayıyor.

"Alex." Parmaklarım içgüdüsel olarak onunkilere dolanıyor. "Bir sorun mu var? Celeste--"

Bir elini yüzümü okşamak için kaldırıyor, başparmağı yanağıma usulca . "Hayır. Bu bizimle ilgili."

Sesindeki ciddi ton nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Nefesimi tutuyorum, bekliyorumdaha gelmeden sözlerine kapılıyorum.

Bakışları benimkilere kilitleniyor, açık ve savunmasız, kalbime doğru bir sızı gönderen bir savunmasızlık. "Gitmeni düşünmeden duramıyorum. Ve gerçek şu ki... Gitmene nasıl izin vereceğimi bilmiyorum, Magnolia. Hazır değilim. Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum."

Onun çığ dürüstlüğü beni nefessiz bırakıyor. Gözlerinde dünyayı ikimize daraltan bir şefkat var ve savunmalarımın parçalandığını, çok dikkatli bir şekilde yerinde tuttuğum duvarların kaydığını hissediyorum.

Sesim titriyor, ancak bir fısıltıdan daha yüksek çıkıyor. "Ben de veda etmeye hazır değilim." Bu itiraf beklediğimden daha derin hissettiriyor. Ama onun bakışlarıyla karşılaştığımda, aynı acının, aynı mücadelenin bana yansıdığını görüyorum.

Elimi tutuyor, sabit dokunuşu bana güven veriyor. "Seni seviyorum, Magnolia Elizabeth Steel. Sana tamamen aşığım. Seninle olmak benim için her şeyi değiştirdi."

Sözleri kalbimin her köşesini dolduruyor. İçimdeki şok dalgaları, yerini neredeyse nefesimi kesecek kadar derin bir sevince bırakıyor. Ama kenarlarda sessiz bir korku varlığını sürdürüyor. Hiç kimse beni böyle sevmemişti -tamamen, tereddüt etmeden. Sanki her yanıma, sakladıklarımı bile görmüş ve tam olarak istediği kişi olduğuma karar vermiş gibi.

Ve bu beni korkutuyor.

Beni izliyor, bakışları araştırıyor, kalbi aramızda çırılçıplak. Ham ve savunmasız, bana nadir ve değerli bir şey sunuyor. Nabzım hızla atıyor ve bu andan kaçış olmadığını biliyorum. Gerçek her zaman oradaydı, onu kabul etmemi, ona hayat vermemi bekliyordu.

Titrek bir nefes alıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Sözcükler içimde tuttuğum her söylenmemiş duyguyu, her umudu ve her şüpheyi taşıyor.

Bir an için aramızdaki sessizlik, paylaştıklarımızın gücüyle ağırlaşarak neredeyse kutsal bir hal alıyor. Gözleri yumuşuyor, yüz ifadesi rahatlama ve daha derin bir şeyin karışımı - sarsılmaz bir şey.

"Gitme. Benimle kal. Seninle daha fazlasını istiyorum. Gerçek ve kalıcı bir şeyler inşa edelim. Veda etmek zorunda değiliz."

Sözleri etrafımı sarıyor, sıcak ve umut dolu. Kısacık bir an için kendimi hayal etmeye bırakıyorum - burada kalmak, onun dünyasının bir parçası olmak, bu aşkı gerçeğimiz haline getirmek. Hayal o kadar canlı, o kadar doğru geliyor ki, kalbim özlemle kabarıyor.

Ama şüpheler gölgeler gibi düşüncelerimin kenarlarına baskı yapıyor. Evdeki hayatım -arkadaşlarım, bağımsızlığım, kendimi adadığım her şey- beni çekiştiriyor, tanınmayı talep ediyor. Bunlardan vazgeçme düşüncesi, bırakmaya hazır olmadığım bir parçamı kaybetmek gibi geliyor.

Titrek bir nefes alıyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda göğsüm sıkışıyor. Gözlerindeki umut dolu ışık sönüyor ve yerini tereddütlerimi hisseden bir belirsizlik gölgesine bırakıyor. Onu seviyorum -derinden, şiddetle- ama korumak için çok mücadele ettiğim her şeyi teslim etme korkusu beni serbest bırakmayı reddediyor.

Bakışlarının yoğunluğuna dayanamayarak, sözlerimin neden olacağı acıyı bilerek bakışlarımı . Sesim titriyor, her kelimeyi çıkarmak için savaşıyorum. "Hazır değilim Alex. Ne evlilik için, ne de tam olarak göremediğim bir gelecek için. Seni seviyorum - gerçekten - ama evde inşa ettiğim her şeyden vazgeçmek korkutucu."

İtirafımın çiğliği aramıza yerleşiyor ve gözlerindeki acıyı görüyorum. Sözlerim içine işlemeye başladığında bile irkilmiyor, başka tarafa bakmıyor.

Elim onunkini buluyor, açıklamaya çalışırken titriyorum. "Seninle birlikte bu hayatı kurmaya hazır birini hak ediyorsun. Sana istediğin her şeyi verebilecek birini. Seni geride tutmak istemiyorum."

Başını sallıyor, tutuşu sıkılaşıyor. "Beni geride tutmuyorsun. Sen istediğim her şeysin. Mükemmel bir plana ya da gelecekle ilgili vaatlere ihtiyacım yok. Sadece seni istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin derinliğinden bunalıyorum, duygularım kontrolden çıkıyor. "Evlilik gibi bir şeye ne zaman hazır olacağımı ya da olup olmayacağımı bilmiyorum. Verebileceğimden emin olmadığım bir şey için söz veremem."

Bir an sessiz kaldı, yüz ifadesi üzüntü ve anlayış . Sonra nazıkçe elimi sıktı. "Sorun yok, Magnolia. Her şeyi bu gece çözmek zorunda değiliz."

Sözlerinde korkumun keskin kenarlarını yatıştıran bir sıcaklık var ve kısacık bir an için neredeyse kendimi bir yol bulabileceğimize inandırıyorum. Ama gerçeklik ağır ve amansız bir şekilde bastırıyor. Söylemem gerektiğini bildiğim şeyi söylemek için cesaretimi toplarken, suçluluk duygusu göğsümde keskin ve inkar edilemez bir şekilde kıvrılıyor.

"Alex." Sesim titriyor. "Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Ama sana istediğin ve hak ettiğin hayatı asla veremeyebilirim. Değişeceğimi ve birdenbire istediğin her şeye hazır olacağımı umarak seni yönlendiremem. Bu sana haksızlık olur."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, ama kendimi devam etmeye zorlayarak göz kırpyorum. "Seni terk etmek kalbimi kıracak ama yapmam gereken bu. Seninle tereddüt etmeden bir hayat kurmaya hazır birini hak ediyorsun. Seni bundan alıkoyamayacak kadar çok seviyorum."

Sözlerim üzerine yerleşirken çenesi geriliyor, kaşları çatılıyor. Ağır bir iç geçiriyor ve bakışları yere düşüyor. Gözlerindeki acı apaçık ortada, ama omuzlarının düşüşünde sessiz, isteksiz bir kabulleniş de var.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturuyoruz, söylenmemiş gerçek aramızda asılı duruyor: birbirimizi seviyoruz, ama sevgi tek başına her zaman yeterli olmuyor.

Sonrasındaki sessizlikte oturuyorum, acı çekiyorum ama kararlıyım. Bu haftanın son haftamız olacağını bildiğim için kalbim inanılmaz derecede ağır hissediyor. Sessiz gözyaşları arasında eline uzanıyorum, sesim kararsız. "Bunun birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını mahvetmesini istemiyorum."

Alex'in bakışları , gözlerindeki hüznün daha yumuşak bir şeyle yumuşuyor. Parmakları benimkilerin etrafında sıkıca kıvrılıyor, sesi sessiz bir kararlılıkla sabitleniyor. "O zaman buna izin vermeyeceğiz. Hâlâ birlikte bir haftamız var. Her anı değerlendirelim."

Alex'in eli sırtımın alt kısmında duruyor, beni kendine yaklaştırırken dokunuşu sert ama bir o kadar da nazik. Vücutlarımız doğal bir şekilde aynı hizaya geliyor, onun sıcaklığı beni o anın içinde sabitliyor. Dudaklarımız buluştuğunda, öpücük yumuşak ve yavaş, hissettiğimiz ama kelimelere dökemediğimiz her şeyin sessiz yoğunluğuyla dolu.

Kasıtlı bir özenle hareket ediyoruz, sanki sadece bizim için yapılmış narin bir dans gibi. Her okşayış sessiz bir yemin gibi geliyor, her öpücük herhangi bir bildiriden daha yüksek sesle konuşan bir özlem ifadesi. Parmak uçlarım çenesinin keskin hatlarını izliyor, her tanıdık konturun tadını çıkarırken, elleri nefesimi kesen bir saygıyla beni keşfediyor.

Alex'in dudakları kasıtlı, kışkırtıcı bir yol izleyerek boynumdan aşağı iniyor, sıcak nefesi tenimin üzerinde bir ürperti çağlayanı gönderiyor. Elbisemin askısını hafifçe çekiştirdiğinde, içimde bir kıvılcım tutuşuyor ve inkar edilemez bir alev dönüşüyor.

Gözlerimiz kilitleniyor, aramızda konuşulmayan bir alışveriş geçiyor -kırılğanlık, tutku ve daha da derin bir şey.

Aramızdaki engelleri parça parça kaldırıyor, her bir giysiyi kasıtlı bir yavaşlıkla çıkarıyor, bir sonraki adımın beklentisinin tadını çıkarıyoruz. Çıplak tenin parmak uçlarına değmesi elektrik veriyor, her okşayış şefkatle dolu.

Alex beni nazikçe yatağa götürüyor, hareketleri telaşsız, dokunuşu sabit. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirip güçlü kollarını başımın iki yanına dayadığında sıcaklığı beni sarıyor. Bedenlerimiz tutkulu bir kucaklaşmayla birleşip hem kalp hem de ruh olarak tek vücut olurken bakışlarımız hiç ayrılmıyor.

Vücutlarımız birbirine dolanıyor, saf mutluluğun senkronize ritminde hareket ediyor. Her dokunuş içimde bir ateşi tutuşturuyor. Daha derine nüfuz ettikçe, bacaklarımı etrafına sararak onu daha yakına çekiyorum. Hareketlerimiz yoğunlaştıkça nefeslerimiz bir oluyor, sevişmenin ezici coşkusunda kayboluyoruz.

Boğazım daralıyor ve sıcak bir gözyaşı seli gözlerimden dökülmekle tehdit ediyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyor, beni yutmakla tehdit eden ezici duyguları umutsuzca zapt etmeye çalışıyorum. O anın ağırlığı göğsüme baskı yapıyor ve nefes almamı bile zorlaştırıyor. Çabalarımın rağmen, gözyaşlarım kapalı gözlerimin köşelerinden kaçıyor, aşağı akıyor ve düşerken saçlarımı ıslatıyor.

Kalbim Alex'e olan sevgimle kabarıyor. Uzanıp yüzünü kavriyorum ve onu kendime çekiyorum. Gözlerimiz güçlü bir bakışla birleşiyor. "Aşkın bu kadar acı verici olabileceğini hiç bilmezdim... ama yine de nefes kesecek kadar güzel," diye fısıldıyorum, her kelimemle ona sevgimi döküyorum.

Alex dudaklarıma bir öpücük kondurarak, "Gitmene nasıl izin vereceğimi bilmiyorum," diyor.

Bedenlerimiz iç içe geçiyor, o hoşgörölü bir tempoyla içime girip çıkarken aramızdaki derin bağın tadını çıkarıyoruz. Her dokunuşun, her hareketin, her öpücüğün tadını çıkarıyoruz. Bedenlerimiz kusursuz bir uyum içinde birlikte dans ediyor, birbirimize duyduğumuz her şeyi kapsayan aşkın rehberliğinde zevk dalgaları başlarken kalçalarım hevesle onunkilerle buluşuyor.

Gelgitli bir his dalgası , patlayana kadar yükseldikçe yükseliyor, içimi karıncalandıran sıcaklık dalgaları halinde yayılıyor. Nefesim kesiliyor ve sözcükler istemsizce dökülüyor. "Tanrım, geliyorum."

Serbest kalışım onu çözüyor. Alex derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, hareketleri daha acil, daha çiğ hale geliyor. Bir, iki, üç hamle daha yapıyor ve içimde serbest kalıyor.

Fırtına nihayet dindiğinde, birbirimizin içine çöküyoruz, bedenlerimiz hala birbirine dolanmış, nefeslerimiz o anın sessiz samimiyetinde birbirine karışıyor. Kelimelere gerek yok; derinliği söyleyebileceğimiz her şeyden daha yüksek sesle konuşuyor. Bir an için zaman donmuş gibi geliyor, ancak ileriye doğru yürüyüşünün amansız çekimi zihnimin kenarlarında dolaşıyor.

Beni çekerken Alex'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor, kolları beni hem koruyucu hem de rahatlatıcı bir şekilde sarıyor. Bu anın samimiyeti, aramızdaki sessiz bağ, ikimizin de gelmekte olduğunu bildiği şeyin acısını hafifletiyor.

Her kısacık saniyenin tadını son saniyemizmiş gibi çıkarıyoruz. Aramızda sessiz bir anlayış geçiyor, bu aşka değer vereceğimize, dünya bırakmamızı istese bile onu yakınımızda tutacağımıza dair ortak bir söz.

Sessizlik çöktüğünde melankoli devam eder, ancak daha güçlü bir şey tarafından yumuşatılır.

Bizim aşkımız.

Bölüm 34

Mag "olia ½iccl

OFIS ALIŞILMADIK DERECEDE SESSİZ, TIPIK UĞULTU SESLER
ve çalan telefonların yerini sakinleştirici bir gün ortası sessizliği alıyor. Sandalyeme gömüldüğümde, bu nadir yalnızlık bana bir erteleme, nefes alma şansı gibi geliyor.

Ancak bunun gibi sessiz anların bir bedeli var: sabahtan beri kaçmaya çalıştığım düşüncelere yer açıyorlar. Sydney'de sadece iki günüm kaldı ve Alex'le paylaştığım zaman parmaklarımın arasından kayıp giden kum taneleri gibi geliyor - ne kadar sıkı tutunmaya çalışsam da çok hızlı bir şekilde elimden kayıp gidiyor. Ayrılma, Charleston'a dönme ve bunlar hiç olmamış gibi davranma düşüncesi, yüzleşmeye cesaret edemediğim bir gerçek.

Açıklığa ihtiyacım var - beni gerçekten tanıyan birine, kendi başıma çözemediğim duygu karmaşasını çözmeme yardımcı olabilecek birine.

Telefonumu elime alıp Violet'in ismine doğru ilerliyorum. Her çalma bir öncekinden daha uzun sürüyor ve kararlılığımın sınırlarını yıpratıyor. Tam telefonu kapatacakken, tanıdık sesi hattı kesiyor.

"Mags!" Violet'in o eşsiz Güneyli ses tonu beni bir kucak gibi sarıyor. "Beni tam zamanında yakaladın, dışarı çıkıp eşleştiğim bir adamla buluşmak üzereydin." Kahkahası telefonun içinden hafif ve alaycı bir şekilde yükseliyor. "Eğer sonuncusu gibiyse Tanrı yardımcım olsun."

Başımı sallayarak kendime rağmen gülüyorum. "Bir yabancıyla buluşmak mı? Cesurca bir hareket. Son seferin nasıl bittiğini hatırlamıyor musun?"

Violet'in kahkahası kaygısız ve her özgüveniyle dolu. "Ah lütfen. Sanki konuşacak yeriniz varmış gibi, *Bayan Charleston-Dating-Julius-Caesar*."

Dudaklarımı çekiştiren sırtışa engel olamıyorum. "Touché. Ama.,

Bilgin olsun diye söylüyorum, adamım artık pek de gizemli değil." Mırıldanıyor, eğlendiği ses bile anlaşılıyor.

"Pekala, yeterince adil. Şimdi dökül bakalım tatlım. Bay Bazillionaire'in nesi var?"

Derin bir nefes alıyorum ve sözcüklerin bir çırpıda dökülmesine izin veriyorum. "Alex'i o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor. Bunların hiçbirini beklemiyordum ve şimdi onu terk etme düşüncesi bana imkânsız geliyor. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. O beni görüyor -gerçekten görüyor- başka hiçbir erkeğin görmediği şekilde. Ama vermeye hazır olduğumu düşündüğümde daha fazlasını istiyor. Ya bir daha asla böyle hissetmezsem Vi? Ya o doğru kişiye ve ben çekip gidersem?"

"Oh, tatlım. Bu adam senin tüm dünyanı sarsmış gibi görünüyor. Ve evet, bu korkunç bir ama böyle bir aşk çok nadirdir. Her gün yaşanmaz." Duraklıyor, kelimeleri kasıtlı. "Sana şunu sorayım Mags. Gösteriyi korkunun yönetmesine izin mi veriyorsun? Çünkü kendini korumak için geri çekiliyormuşsun gibi geliyor."

Lanet olsun, eğer beni özüm kadar tanıımıyorsa.

"Eğer bu gerçekse -ki gerçek olabilir gibi görünüyor- nereye varacağını görmek sizin boynunuzun borcu."

Sertçe yutkunuyorum, Violet'in sözleri beni derinden etkiliyor. "Ama Vi, o burada, Avustralya'da bir hayat istiyor; evlilik, aile, kökler. Ve ben tüm bunlar için hazır mıyım bilmiyorum."

"Magnolia Steel, hem vahşi *hem* de köklü olmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa o da sensin. Tüm bunlara hazır olması, yarın senden de bunları beklediği anlamına gelmez."

"Ama oraya varıp varamayacağımı bilmiyorken onu yönlendirmek adil olmaz."

"Denemezsen nasıl bileceksin?"

"Aramızda yaklaşık 10.000 mil varken bunu başarmak zor olacak." Uzun mesafeli ilişkileri yeniden tanımlamaktan bahsediyoruz.

"Bir ayağın çoktan kapıdan çıkmış gibi konuşuyorsun, ama oturduğum yerden, kalbin bir milim bile kıpırdamadı."

"Ve kalbim yerinden oynamayacak. Aramızdaki mesafe ne olursa olsun, nerede olursa olsun hep onunla olacak."

"Hadi ama Mags. Çizdiğin resme uymuyor diye bu kadar iyi bir şeyin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin veremezsin. Eğer buna degecekse -ki öyle görünüyor- bir yolunu bulacaksın."

Titrek bir kahkaha atıyorum, göğsümdeki gerginlik biraz olsun hafifliyor. "Yemin ederim, bana karşı çok iyisin Vi. Sensiz nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum."

" ki bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın. Ve sakın korkunun senin yerine seçim yapmasına izin verme. Bu senin hayatın, Mags. Geriye dönüp baktığında pişmanlık duymayacağın bir hayat olsun." Boğazım daralsa da yumuşak bir kahkaha atmaya başarıyorum.

"Teşekkür , Violet. Gerçekten. Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Ve şimdi çözmem gereken çok şey var.

"Unutmayın, güvenli oynadığınız ve denemediğiniz için mutsuz olursanız, 'Sana söylemiştim' demek için burada olacağım. Ama aynı zamanda yanımda bir kutu Rocky Road dondurması da olacak."

Dudaklarımda içten bir gülümseme beliriyor, sözleri içimdeki acıyı biraz olsun hafifletiyor. "Yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım."

Vedalaşıyoruz ve telefonumu çantama tıktırırken içime tuhaf bir rahatlık ve huzursuzluk karışımı yerleşiyor. Violet'in sözleri zihnimde yankılanıyor, aynı anda hem beni sakinleştiriyor hem de kaçamadığım duygu fırtınasını harekete geçiriyor.

Oh, Alexander Björn Sebring III.

Bana ne yapıyorsun? Bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama mı neden oluyorsun? Planlarım, kurallarım, hayatımı içine koyduğum küçük, düzgün kutular... hepsini altüst ettin ve daha da kötüsü? Onları tekrar yerlerine koymak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Titrek ve kararsız bir şekilde nefes veriyorum ve sonra... bir hareket gözüme çarpıyor. Midem bir taş gibi düştü.

Celeste orada duruyor, ifadesi bir muamma, keskin bakışları doğrudan bana yönelmiş. Kibarlıkla sarmalanmış zehirli gülümsemesi keskinleşiyor. "Talihsizlik, değil mi? Alex hakkında konuştuklarınıza kulak misafiri olmam. Kulak misafiri olduğum için özür dilerdim ama ikimiz de üzgün olmadığımızı biliyoruz."

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak onunla göz göze geliyorum. "Pişmanlık duymaman pek de şaşırtıcı değil."

Bakışları sertleşiyor ve kendini beğenmiş gülümsemesi memnuniyetle parlayarak derinleşiyor. "Yine de içini dökme konusunda daha dikkatli olmak isteyebilirsin. Kimin dikkatini çektiğini asla bilemezsin."

Derimin altında karıncalanan bir yükseliyor, maruz kalma hissi göğsümün etrafındaki bir mengene gibi sıkılıyor.

İfadesi keskinleşir, sözleri zehirle doludur. "Alex'le ne yapıyorsun? Buna sınırı aşmak denir. Bir müşteriyle yatmak profesyonellik ve etik dışıdır. Dürüst olmak gerekirse, ondan bu şekilde faydalanmak utanç verici."

Bu oyunun nasıl işlediğini biliyorum - tek bir kural var: her şeyi inkar etmek.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ama içimdeki sessiz kararlılıktan güç alarak derin derin nefes alıyorum. Çenemi kaldırarak, tam olarak hissetmediğim bir sakinlikle bakışlarını karşılıyorum. "Boşuna çabalıyorsun Celeste. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Keskin kahkahası havayı deliyor, soğuk ve kesici, gülümsemesinden zafer damlıyor. "Oh, ama ben biliyorum. Alex'le olan küçük anlaşman ? profesyonel çizgileri aşmak,

kaprislerini mi şımartıyorsun? Bu pervasızca. Ve her şey çökmek ."

Sözleri havada sallanıyor, kesinlik kılığına bürünmüş yemler ve düşüncelerim aşırı hızda dönüyor. Celeste acımasızdır - sadece oyunu oynamaz; kuralları kendisine uyacak yeniden yazar. Üstün olduğu bir şey varsa o da zayıflıklardan faydalanmaktır. Bildiğim kadarıyla bunu kaydediyor, pençeleri herhangi bir kaymayı yakalamaya hazır, çarpıtabileceği herhangi bir kelimeyi bir silaha dönüştürüyor.

Bu fikir midemi bulandırsa da dışa karşı sakin olmaya zorluyorum. Ayıltıcı bir gerçek kristalleşirken kaslarım geriliyor: Celeste bilgi peşinde değil, zaten çok şey biliyor. Bilmesi gerekenden çok daha fazlasını. Ama bunları nasıl bir araya getirdi? Ve daha da önemlisi, bir sonraki hamlesi ne olacak?

Vücudumdaki her sinir dikkatle ilerleme ihtiyacıyla uğuldarken bile sakin olmaya çalışarak soğukkanlılığımı koruyorum. Bu sadece bir konuşma değil. Bu yüksek riskli bir oyun ve Celeste de bu oyunu sürdürmek için oynuyor.

Aklıma bir fikir geliyor ve vites değiştirmeye, zırhındaki çatlakları araştırmaya karar veriyorum. Ses tonum hafifliyor, sıradanlaşıyor, sanki bu konuşma boş bir şakadan başka bir şey değilmiş gibi. "Alex burada bir müşteri olsaydı -ki öyle olduğunu söylemiyorum- tam olarak nereden bilecektin? Soul Sync'in tüm işi gizlilik üzerine kurulu. Bütün mesele gizlilik."

Gözlerim herhangi bir tepki belirtisi için ona sabitlenmiş durumda. Kısa bir an için yüz ifadesinde bir şey parıldadı.

-O kadar kısa bir sürçme ki, eğer aramasaydım fark edilmeyebilirdi. Maskesi neredeyse anında yerine oturuyor ve hesaplanmış bir kayıtsızlık havasıyla kaşlarını çatıyor. "Belki de sadece dikkat ediyordumdur. Daha sık yapmayı düşünmek isteyebileceğin bir şey."

Sesi örtülü bir hakaretin keskinliğini taşıyor ama ben kısa da olsa gördüğüm çatlağa odaklanıyorum. Oradaydı -sözlerimin 'a izin vermek istediğinden daha yakın bir yere isabet ettiğinin işareti. O bir şey saklıyor , ve onun saptırması sadece

Bunu doğruluyor. Celeste oyununu iyi oynuyor ama artık nereye nişan alacağımı biliyorum.

Yüz hatları soğukkanlı bir maskeye dönüşüyor, dudakları sıkı, ince bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Tek kelime etmeden dönüp uzaklaşıyor, topuklarının keskin tıkırtısı fayanslarda pratik bir hassasiyetle .

Kahretsin.

Kafamda duran cevapsız sorularla donup kaldım. Bir sürü soru.

Celeste bir şeyler biliyor -çok fazla şey- ve ardında bıraktığı sessizlik kasıtlı, neredeyse silahlanmış gibi hissettiriyor. Tüm bu alışveriş tedirginliğimi artırıyor, gerilim her cevapsız düşünceyi keskinleştiriyor.

Tanıdık sesler koridordan yankılanıyor, gecenin köründe aniden gelen bir uyandırma çağrısı gibi gerilimi kırıyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. Sophie, Whitney ve Elijah yemekten dönüyor, kahkahaları sessizliğe karışıyor ve Celeste'in geride bıraktığı huzursuzluğu bozuyor.

Duruşumu düzeltiyorum, yüz ifademi sakın ve etkilenmemiş bir hale getirmeye çalışıyorum.

Sophie'nin gülümsemesi bakışları keskinleşip bana odaklanırken duraksıyor. "Hey, iyi misin? Biraz sarsılmış görünüyorsun."

Yarım bir gülümsemeye zorladım. "Oh, evet. Ben iyiyim."

Whitney meraklı bir şekilde kaşlarını çatı. "Belki de öğle yemeğinde bize katılmalıydın. Görünüşe göre bu sefer Kleopatra ile uğraşmak zorunda kaldın."

Kelimeler nabzımı . "*Kleopatra mı?*"

Sophie başını sallıyor, lobiye doğru eliyle işaret ederken yüz ifadesi yarı eğlenmiş, yarı kızgın. "Evet, onu ön tarafta gördük. Yalan söylemeyeceğim, bir an gözüme ilişti ve hemen bir bitkinin arkasına saklandım."

Whitney gülüyor. "Julius Caesar onu terk etti diye daha fazla drama yaratmak için mi burada?"

Dünya eğiliyor, sözleri bana acımasız bir güçle çarpıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Celeste Kleopatra'dır.

Farkına vardığım şey bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor ve beni sersemletiyor. Bu yeni gerçekliği bir araya getirmeye çalışırken nefesim kesiliyor. Celeste sadece terk edilmiş bir eski sevgili ya da olay çıkarmak için etrafta dolaşan bir işgüzar değil; o Alex'in atanmış eşi. Soul Sync'in onu eşleştirdiği kişi. Onun dikkatini ve kalbini çekmesi gereken kişi.

Ama nasıl? Bunların hiçbiri tesadüf gibi gelmiyor.

Bunu o düzenlemiş olmalı. Bir şekilde sistemi kendi lehine çevirdi.

Her biri bir öncekinden daha kötü olan parçalar sıralandıkça üzerime mide bulandırıcı bir netlik çöküyor. Celeste'in hesaplanmış küçümsemesi, üstü kapalı tehditleri, sarsılmaz özgüveni... Hepsi yerli yerine oturuyor. Kişisel bir kinden daha fazlasına sahip; risklerin tamamen kendi lehine yığıldığı bir oyun oynuyor. Ve Soul Sync hakkında içeriden edindiği bilgilerle, tahmin edebileceğimden çok daha tehlikeli.

Sophie ve Whitney'nin kahkahaları arka planda uzaktan mırıldanıyor, onların gündelik sohbetleri zihnimdeki fırtına tarafından tamamen gölgede bırakılıyor. Celeste gerçekten ne kadarını biliyor? Başından beri komplo mu kuruyordu, yoksa saldırmak için zaman mı kolluyordu?

Ve en korkutucu düşünce... Bu Alex ve benim için ne anlama gelecek?

Bölüm 35

Alex Sebring

BILGISAYARIMDAKI SAAT BEŞİ GEÇİYORDU VE FARK ETTİM Kİ
günü kağıtları karıştırarak geçirdim, odak noktam işimin
yakınında değildi.

Magnolia ve benim sadece iki gecemiz kaldı ve bu düşünce
göğsümde acıyla kıvrılıyor. Her an bir öncekinden daha
kırılgan geliyor, çok hızlı akıp gidiyor. Ama bu gece, onunla
birlikte taşıyacağı bir anı yaratmaya kararlıyım - saatin tik
taklarının ötesinde bizim olan bir gece.

Ceketimi kapıyorum, beklenti göğsümdeki ağrıyla
karışırken derin bir nefes alıyorum. Plan hazır: biletler
Sidney Opera Ev. Göz alıcı, Unutulmaz bir gece.
çok sonra bile aklımdan umduğum türden bir gece. Eve
döndüğümde çoktan gelmiş, oturma odasında beni bekliyordu,
bir güzellik abidesiydi. Elbisesi üzerine tam oturuyor, sade
ama nefes kesici; saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına
dökülüyor. Onun görüntüsü nefesimi kesiyor, ne kadar az
zamanımız kaldığının acısı keskinleşiyor
onu içeri alırken.

"Favori" -bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor- "Sydney'i
düpedüz sıradan gösteriyorsun."

Gülüştü hafif ve sıcak, ama gözlerinde beni çeken bir
sessizlik, paylaşmadığı bir ağırlık var. Gülümsemesi bu gece
gözlerine tam olarak ulaşmıyor ve ben bunu yaklaşan
vedamıza bağlasam da

duygu bana yapışıyor. Yüzeyin altında daha fazlası var.

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımın teninin sıcaklığının tadını çıkaracak kadar uzun süre kalmasına izin veriyorum. "Üzerimi değiştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Acele etme. James Bond gibi görünerek geri döndüğünde nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışacağım."

Kıkırdıyorum ve yatak odasına gidiyorum, ancak benim için çoktan bir takım elbise hazırladığını görüyorum - elbisesine mükemmel uyum sağlayan bir takım.

Bunu özleyeceğim.

Ceketin içine , keskin kravatı ayarlamak ve yakaları düzeltmek için bir an ayırıyorum, keskin hatları ve mükemmel uyumu takdir ediyorum. Basit, klasik - tam da bu gecenin ihtiyacı olan şey. Aynaya hızlı bir bakış bunu doğruluyor: Bu akşamı sevgilimle unutulmaz kılmaya hazırım.

Geri döndüğümde bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor, gözleri bariz bir takdirle üzerimde geziniyor. "Şu haline bak. Şık takım elbise, mükemmel kravat; kesinlikle Bond havası veriyorsun."

Kolumu uzattım. "Peki o zaman leydim, gidelim mi?"

Kolunu benimkine doluyor. "Yolu göster, 007." "Eğer ben Bond isem, bu seni Pussy Galore mu yapar?"

Bakışlarımla buluşmadan önce gözleri takım elbisemde gezinerek sırtıyor. "Öyleyim... ve iyi giyimli erkeklere karşı zaafım var." Yaklaşıyor, sesi hafifçe alçalıyor. "Gerçi ben onları soyunukken daha çok seviyorum."

"Sen tam bir kızsın, Pussy."

Uzun araba yolundan yavaşça aşağı inerken motorun alçak gürültüsü sessizliği dolduruyor, kırsal alan yerini uzaktaki şehir ışıklarının parıltısına bırakıyor. Opera binasına doğru ilerlerken, onu ağırlaştırıyor gibi görünen düşüncelerden umuduyla konuşmayı hafif tutuyorum.

Ona yan gözle bir bakış attım. "Biliyor musun, bu plandan vazgeçip Tavşan Deliği'ne gitmek için hâlâ zaman var."

Gözlerini deviriyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Biraz kültürle başa çıkabilirim, koca adam."

Bir an için, tanıdığım Magnolia yeniden ortaya çıkıyor - keskin zekâlı, sıcak, çekici. Ama şehir manzarası görünmeye başlayınca bakışları pencereye kayıyor, kaşları hafifçe çatılıyor.

Aklında ne olduğunu sormayı düşünüyorum, soru dilimin ucunda. Ama Sydney'e gelip gitme düşüncelerinin onu çoktan tükettiğini tahmin ederek kendimi tutuyorum.

Beni terk ediyorsun.

Yine de huzursuzluk düşüncelerimin kenarlarını kemiriyor. Bundan daha fazlası var. Bunu hissedebiliyorum. Keşke ne olduğunu bilseydim.

Tiyatroya adımımızı attığımız andan itibaren bizi zamansız ve elektrikli bir ambiyans sarıyor. Mekan, ihtişam ve yeniliğin bir karışımı; duvarları süsleyen süslü oymalar, eski dünya zarafeti ve çağdaş yeteneğin bir birleşimi olan şık, modern aksanların yanında duruyor.

Magnolia'nın gözleri tiyatroda dolaşıyor, karmaşık detayları inceliyor. Bakışlarında bir ışık var - o anı daha da özel hissettiren sessiz bir takdir. Onu hafifçe dürtüyorum, dikkatini çekecek kadar yakınına eğiliyorum. "Bunu en azından bir kez deneyimlemeden gitmene izin veremezdim."

Bana dönüyor, gözlerinde şakacı bir parıltıyla. "Yani bu benim büyük vedamın bir parçası mı?"

"G-Wagon'lardan ve otel hesap tablolarını yönetmekten ibaret olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu." Biraz daha yaklaştım. "Ama benden operayı senin için çevirmemi bekleme."

Kahkahası dökülüyor, yumuşak ve korunaksız. Kısacık bir an için dünyanın geri kalanı yok oluyor; sadece o, biz, nadir ve mükemmel bir durgunluğa yakalanıyoruz.

azalırken, ifadesinde bir şey duraksıyor, yüzeyin altında bir gerilim var. Belli belirsiz ama

Bu gecenin sıradan bir akşam olmadığını, son akşamımız olduğunu sessizce hatırlatıyor.

Işıklar daha da kararırken, sesimi alçak tutarak yaklaşıyorum. "Bu gece biraz sessizsin."

Bakışları düşüyor, başını sallamadan önce soğukkanlılığını bir tereddüt ipliği çekiyor. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Sözlerinde söylenmemiş bir şey var, açmaya hazır olmadığı bir şey ve bastırma dürtüsü hissetmeme rağmen kendimi tutuyorum. Bunun yerine eline uzanıyorum, performans başlarken güven verici bir şekilde sıkıyorum ve o anın kelimelerden daha yüksek sesle konuşmasına izin veriyorum.

Işıklar kararır ve gösterinin ilk notaları yükselirken, dikkatim sahneden Magnolia'ya kayıyor. Elini hafifçe koluma koyuyor, parmakları hikâye başlarken beni ona kadar sıkılaşıyor. Ona bakıyorum, performansın içine çekilirken gözlerindeki merakı yakalıyorum, ifadesi müziğin yükselip alçalmasıyla değişiyor.

Onu izliyorum, verdiği tepkilerin geceyi nasıl büyüüne kapılıyorum. Gülümsemeleri, soluk soluğa kalması, hatta masalın derinliklerine dalarken öne hafifçe eğilmesi, hepsi beni kendine çekiyor. Bu kadın iki gün içinde hayatımdan çıkmış olacak. Bu düşünce anın büyüünü delip geçiyor, göz ardı edilmeyi reddeden acı tatlı bir sızı.

Sahneye odaklanmak, hikâyenin beni içine çekmesine izin vermek için gönülsüz bir girişimde bulunuyorum ama dikkatim sürekli ona kayıyor. Tek gördüğüm, tek hissettiğim o. Karşı koyamadığım bir çekim gücü. Ve sonra o kadar keskin bir şekilde çarpıyor ki neredeyse nefesimi kesiyor.

Onu o kadar çok seviyorum ki, içim acıyor.

Bunun farkına varmak bir fırtına gibi, hem heyecan verici hem de dehşet verici. O benim her parçamla iç içe geçmiş durumda, soluduğum hava kadar hayati ve bunun muazzamlığı hem ezici hem de inkar edilemez.

Son notalar kaybolurken ve alkışlar yükselirken, perdeler çarpıcı bir performanstan başka bir şey olmayan bir performansla kapanıyor. Gözlerim geri Magnolia'ya ve ona kayıyor.

İfade -yumuşak, şaşkın- içimde derinlerde bir şeye tutunuyor.

Bunu

özleyeceğim.

Onu

özleyeceğim.

Kalabalık başladığında, gecenin yarattığı kırılğan büyüü bozmak istemeyerek koltuklarımızda kalıyoruz. Sonunda kalkıp büyük fuayeye doğru ilerlediğimizde, etrafımızda konuşan insanların vızıltısı bize uzak ve önemsiz geliyor. Sadece ikimiz, şimdilik sadece bize ait olan bir dünyada ilerliyoruz.

Dışarı çıktığımızda bizi karşılayan keskin gece havası, Sydney'i bir kartpostal gibi ıslıl ıslıl gösteriyor. Işıklar sudan , bir renk ve hareket kaleydoskopu, ama benim dikkatim manzaraya odaklanmıyor. Tereddüt etmeden onun eline uzanıyorum ve parmaklarımız sanki her zaman olması gerektiği gibi doğal bir şekilde birbirine dolanıyor.

Biz yan yana yürürken şehrin sesleri uzak bir uğultuya dönüşüyor. Serin esinti bize sürtünüyor, ama tek fark ettiğim onun varlığının sıcaklığı. Her adım hassas hissettiriyor, an rahatsız edilemeyecek kadar değerli ve düşünebildiğim tek şey bunu nasıl sürdürebileceğim.

Ona bir bakış atıyorum, ifadesinde bir şeylerin ipucunu yakalıyorum - bir tereddüt, bahsetmediği bir düşüncenin gölgesi. Ama gözlerimiz buluştuğunda bana yumuşak bir gülümseme sunuyor, yüzeyin altında çalkalanan her şeyi gizleyen sessiz bir kalkan. "Çok güzel bir gece."

Elini nazikçe sıkıyorum, kilit altında tuttuğu sırları çözebilmeyi dilerken bile parmaklarının sıcaklığı beni sabitliyor. "Sydney senin için her şeyi yapıyor."

Bakışları tekrar suya, yüzeyinde yansıyan parıldayan ışıklara kayıyor.

"Daha erken. Tavşan Deliği'ne gitmek ister misin? Eski günlerin hatırına?"

Dudakları seğiriyor, dalgın ruh halini küçük bir gülümseme kırıyor. "Bu kulağa eğlenceli geliyor... ama ben aldırmazdım

Bu gecelik bu kadar." Kelimeler ağzından çıkarken parmaklarını kolumda gezdiriyor, dokunuşu hafif ama kasıtlı, net bir sinyal gönderiyor.

Nabzım hızlanıyor ve vücudumdaki her sinir keskinleşiyor, ona uyumlanıyorum - dokunuşuna, tonuna, gözlerindeki söylenmemiş söze. Bu sadece arzu değil; aramızdaki manyetik ve inkar edilemez bağ.

Başımı sallıyorum, geri dönerken elini sıkıca elimde tutuyorum. İkimizin de kelimelere dökmeye hazır görünmediği şeylerle dolu, çok şey anlatan bir sessizlik.

Elini sıkıyorum. "Bu gece bende kalır mısın?"

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri aramızdaki gerilimi bir anlığına azaltan eğlenceli bir parıltıyla ısınıyor. "Beni durdurmaya çalışmanı görmek isterim."

Eve döndüğümüzde, artık doğamız haline gelmiş olan ritme ayak uyduruyoruz. Yumuşak bir iç çekişle ayakkabılarını çıkarıyor, ben de ikimize birer kadeh şarap dolduruyorum. Kanepeye yerleşiyoruz, odanın sessizliği etrafımızı sarıyor.

Magnolia'nın parmakları dalgınca bardağının sapında geziniyor, bakışları uzakta, paylaşmadığı düşüncelerde kaybolmuş. Bekliyorum, ona ihtiyacı varmış gibi görünen boşluğu veriyorum.

"Hey." Uzandım ve elimi onun eliyle kapattım. "Aklında ne var?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı, yüzeyin altında bir duygu fırtınası dönüyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var. Gecemizi mahvetmek istemedim ama bilmen gerek."

Göğsüm sıkışıyor. "yok. Bana her şeyi anlatabilirsin. Her ne olursa olsun, bunu birlikte halledeceğiz."

Derin bir nefes alıyor, kelimeler dudaklarından çıkarken ona pahalıya mal oluyor gibi görünüyor. "Celeste bugün yine Soul Sync'e geldi. Öğle yemeği sırasındaydı ve ben geride kaldım, bu yüzden ofiste yalnızdım."

Korumacılık duygusu anında kabarıyor, elim onun elini sıkıca kavırıyor. "O ne yaptı?"

"Beni bir müşteriyle sınırları aşmakla suçladı. Hatta *müşteriyle yatmak ve profesyonellik dışı davranmak* gibi ifadeler kullandı. Sanki her şeyi biliyormuş gibiydi."

çenem kenetleniyor, öfkem kaynıyor altında yüzey. "Çalışma saatleri içinde içeri girdi ve suçlamalarda bulunmaya mı başladı?"

Magnolia başını sallıyor, bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor, gözlerinde endişe . "Bir şeyler biliyordu."

İçimde sarsılmaz bir korumacılık dalgası yükseliyor. "Ne tür şeyler?"

Tereddüt ediyor, nefesi titriyor, sesi içimi kesecek kadar titriyor. "Celeste senin Soul Sync'in müşterisi olduğunu biliyor."

"Hayır... bilemez."

"Öyle, Alex. İş arkadaşlarım bana onun Kleopatra olduğunu söyledi."

Ne?

Kaşlarımı birleştirirken şaşkınlık ve farkındalık çarpışıyor. "Kleopatra mı?" Yankılanıyorum, bu yeni bağlamda isim neredeyse yabancı geliyor. "Soul Sync'in benim için ayarladığı maç mı?"

Magnolia başını sallıyor, yüz ifadesi göğsümdeki şoku yansıtıyor. "Görünüşe göre, evet. Celeste bunca zamandır duvarın diğer tarafındaymış."

Kleopatra ile ilk görüşmemi hatırladığımda anılar rahatsız edici bir netlikle yeniden canlanıyor - soğuk, mesafeli konuşma şekli, süreci gerçek bir bağlantı arayışından çok bir strateji oturumu gibi ele alması. Sesinin kırılmış tonunu, kişisel şeylere olan ilgisizliğini ve bana tamamen uygun olmayan, benim dünyama ait olmayan biriyle karşı karşıya olduğumu hissettiğimi hatırlıyorum.

Sesindeki bir şey beni rahatsız ediyordu - tanıdık ama uzak, tam olarak anlayamadığım bir geçmişten gelen bir yankı gibi. Sıcaklıktan yoksundu ve sanki her kelime dudaklarından çıkmadan önce tartılmış gibi hesaplanmış bir hassasiyet taşıyordu.

Ve Şimdio hepsi yapar duyu-manipülasyon, zoraki etkileşimler. Sorunun kimya eksikliği olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır, sorun Celeste'in doğasında, her şeyi kendi kontrol etme ve manevra yapma konusundaki amansız ihtiyacındaydı. Parçalar hizalanmayı reddettikçe hayal kırıklığı yüzeyin altında kaynıyor. "Bir şekilde sistemi manipüle ederek benimle eşleş."

Magnolia başını sallıyor, alnı konsantrasyonla kırıışmış. "Soul Sync'e başvurduğunuzu nereden bilebilir ki? Tüm hizmet gizlilik üzerine kurulu - müşteriler personelin çoğu için bile anonim."

"Aynen öyle." Tedirginlik göğsümü tırmalıyor. "Ayrıca, bu hizmeti tek başına karşılayabilmesinin imkânı yok. Soul Sync bir servet talep ediyor. Bir influencer olarak iyi iş çıkarıyor elbette ama bu tamamen başka bir seviyede."

Magnolia'nın dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Bundan fazlası var Bu doğru gelmiyor."

Celeste her ne planlıyorsa, bu küçük bir kıskançlıktan daha fazlası. Hareketleri kasıtlı, hesaplı ve duygulardan ziyade hırsla yönlendiriliyor. Sevgi ya da basit bir kıskançlıkla hareket etmiyor; her zaman bir adım önde olmak için kontrol ve oyunu manipüle etme konusunda başarılı.

Bu benimle ya da Magnolia'yla ilgili değil, güçle ilgili. Celeste için bu, ipleri eline almak ve insanların onun istediği gibi dans etmesini izlemekle ilgili. Ve bu onu sadece tahmin edilemez değil, aynı zamanda tehlikeli de yapıyor.

Magnolia elimi sıkıyor, sessiz gücü gözlerindeki endişenin arasından parlıyor. "Celeste'i işin içine sokarak gecemizi mahvetmek istemedim ama bilmen gerekiyordu."

Onu yakınıma çekiyorum. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin, Magnolia. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim. Geçmişim sana bu şekilde musallat olmamalı. Seni bu işe bulaştırmasından nefret ediyorum."

Bakışları birleşmiş ellerimize kayarken derin ve titrek bir nefesle omuzlarını kaldırıyor. "Bu benim için gerçekten büyük bir soruna dönüşebilir. Ya bizi Soul Sync'e maruz bırakırsa? O

Zaten çok şey biliyor ve tüm bunları yapabiliyorsa - sahte bahanelerle sizinle eşleşmek, bizi takip etmek - daha da ileri gitmesini engelleyen nedir?"

Onun sözleri Celeste'in hamlelerinin ne kadar hesaplı olduğunu hatırlatıyor. Göğsümde öfke alevleniyor, keskin, koruyucu bir içgüdü yükseliyor. "Bunu ben halledeceğim. Celeste her ne planlıyorsa planlasın, işini ya da uğruna çok çalıştığın başka bir şeyi tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Dudakları birbirine yapışıyor, ifadesindeki gerginlik değişmiyor. "İnşa etmek için çok çalıştığım her şeyi kaybetmek istemiyorum. Bu işe çok emek verdim."

, parmaklarım hafifçe yanağına değiyor. "Hiçbir şey kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum, seni incitmesine ya da senden bir şey almasına izin vermeyeceğim."

Sözlerim sadece bir güvence değil, sessiz bir yemin.

Bana doğru eğiliyor, başı omzumda yerini buluyor ve ben de kolumu ona dolayarak onu yakınımda tutuyorum. Sıcaklığı bana yaslanırken, sessiz bir kesinlik hakim oluyor: Celeste ne yaparsa yapsın, ne kadar ileri giderse gitsin, Magnolia'yı koruyacağım - her zaman.

Onu tutarken aklımdan olasılıklar geçiyor, Celeste'in elinde olduğunu düşündüğü kozlara karşı koyacak stratejiler. Eğer ortalığı niyetliyse, hafife alınacak biri olmadığımı anlayacaktır.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi Magnolia'yla geçirdiğim bu ana sabitliyorum. Kokusu, bana verdiği his, güveninin sessiz güvencesi, fırtınayı bir süreliğine de olsa engellemeye yetiyor.

Başını kaldırıyor, bakışları yumuşak bir kararlılıkla benimkilerle buluşuyor. "Hadi yatağa gidelim."

Hiç tereddüt etmeden. Elini tutuyorum, beni yatak odasına doğru götürürken aramızdaki bağ çok kuvvetli. Orada, söylenmemiş sözler kelimelerin yerini alıyor, her dokunuş bir söz, her bakış birbirimiz için ne ifade ettiğimizin sessiz bir beyanı.

Onu kollarıma aldığımda, kalbimin düzenli atışı kadar net hissediyorum: bu aşk, tereddütsüz ve sınırsız, uğruna savaşmaya değer.

Ckapt'ca TW

Mag "olia ½iccl

DURGUNLUK HER ZAMANKINDEN DAHA AĞIR BEN UYKUMDAN
UYANIRKEN .

Elimi uzattığımda Alex'in olması gereken serin, boş çarşafları sıyırıyorum. Onun sıcaklığının yokluğu beklediğimden daha sert vuruyor - ileride olacakların keskin, inkar edilemez bir hatırlatıcısı. Yarın bir okyanus ötesinde olacağım ve bu oda, bu yatak, bu kısacık haftalar boyunca birlikte inşa ettiğimiz bu hayat anılar alemine karışacak.

Nerede o?

Yavaşça doğruluyorum, çarşafın toplanmasına izin veriyorum. Bakışlarım yatağın serilmiş, dün gecenin yumuşak, buruşuk kalıntısı, hiç düşünmeden bıraktığı düğmeli ceketine takılıyor. Elimi uzatıp yüzüme bastırıyorum. Sedir ağacının ve Alex'e özgü bir şeyin tanıdık kokusu üzerime siniyor ve kalbimin sınırlarını zorluyor.

Gömleği üzerime geçiriyorum, büyük kumaşı beni sarıyor. Kolları ellerimi aşıyor ve attığım her adımda yumuşak kumaş, onun beni sarmalayan bir fısıltısı gibi tenime değiyor.

Elim göğsüme gidiyor, oradaki çırpınan ağrıya hafifçe bastırıyor. İşler nasıl bu noktaya geldi? Beni koruyacağına yemin ettiğim duvarları aşmasına nasıl izin verdim? Bunun basit olması gerekiyordu - kısacık bir kaçış. Ama kahkahası ve sessiz gücü arasında bir yerde, oldu.

çok daha fazlası. Şimdi, ayrılma düşüncesi kendimden bir parça koparmak gibi geliyor.

Kapının altından belli belirsiz bir ışık parlıyor ve alçak bir mırıltı kulaklarıma ulaşıyor - koridorun aşağısından gelen Alex'in sesi.

Sesi takip ederken adımlarım sessiz, içimde bir tedirginlik var. Köşeyi dönerken başka bir ses duyuyorum - bir kadının sesi. Kafa karışıklığı içime işliyor ve duraksıyorum, sözlerini anlamaya çalışıyorum.

"Alex, bir hata yapıyorsun."

"Sessiz ol," diyor, hayal kırıklığı sözlerini sıkılaştırıyor. "O uyuyor ve senin burada olduğunu bilmesini istemiyorum."

Nefesim kesildi.

Celeste.

Midem düğümleniyor, uykunun kalıntıları keskin bir sarsıntısıyla kovuluyor. Gecenin bu saatinde neden burada, onun evinde? Kendimi duvara yaslayarak duymak için zorluyorum, konuşmalarının parçaları bana doğru sürüklenirken kalbim çarpıyor.

"Alex." Celeste'in sesi sanki kendini zor tutuyormuş gibi şiddetle kaynıyor. "Sahip olduğumuz her şeyi, bunca zamandır gözünün önünde olan her şeyi görmezden geliyorsun. Soul Sync bizi eşleştirdi çünkü biz birbirimize aیتiz. Bunu neden göremiyorsun?"

"Sen ve ben geçmişte kaldık." Cevabı sakın ama buz gibi, her kelimesi kırılmış ve kontrollü.

Peşini bırakmıyor. "Amerikalı ile ilişkiniz geçici. Aramızdaki şey gerçek Alex. Başka türlü nasıl eşleşebilirdik ki?"

Sözcükleri, her hecesine gerçekten inanıyormuş gibi çaresiz ve inanç dolu bir şekilde dökölüyor. Ve belki de inanıyor.

"Yeter," diye bağırıyor, hayal kırıklığı sonunda ortaya çıkıyor. "Aramızdaki şey o sahte hamilelik numarasıyla sona erdi. Hayır, aslında ondan önce bitmişti. Seninle olan ilişkiyi bitirmeye çoktan karar vermiştim."

Bir duraklama oluyor, sessizlik ağırlaşıyor ve sonra sesi kesiliyor, incinmiş bir şekilde. "Videoyu seni incitmek için yapmadım. Hamilelik testinin pozitif çıkması, birlikte bir bebek sahibi düşündüğünde neler hissedeceğini görmem içindi. Bunu seni sevdiğim için yaptım, Alex. Seninle evlenmek istedim. Hâlâ da istiyorum. Ekstra bir itme gücünün bizim birbirimize ait olduğumuzu görmene yardımcı olacağını düşündüm."

"*Beni sevdin* mi? Her fırsatta beni manipüle ettin. Bana yalan söyledi. Beni kullandı. Bu aşk değil."

Sözleri savunmacı bir hal alıyor ve bir yalvarışla süsleniyor. "Duygularımı ve sevgimi ifade etmekte iyi olmadığını biliyorsun."

Acı bir kahkaha atıyor, sesi soğuk ve keskin. "Bahanen bu mu? Duygusal yetersizlik manipölasyonu haklı çıkarmaz. Olanları kendi anlatına uyacak şekilde yeniden yazamazsın."

"İnsanlar hata yapar." Titreyen kelimeleri zar zor sabit duruyor. "Bana bir şans daha verirsen ihtiyacın olan şey olabilirim."

Alex, gerilimi bir bıçak gibi kesen alçak, mizahsız bir kahkaha atıyor. "Bu asla olmayacak." Sözleri kesin ve inatçıdır, başka bir yoruma yer bırakmaz.

"Onunla bir kaçamak yapıyorsun, ama yakında gidecek. Ve o zaman benden başka kimsen olmayacak."

"Magnolia ile yaşadığım şey bir kaçamak değil. Onu derinden seviyorum, daha önce kimseyi sevmediğim kadar. O benim için her şeyi değiştirdi, Celeste. Ve bu sadece bir kaçamak olsa bile, bu seni ilgilendirmez. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Buna pişman olacaksın." Sözlerinde gibi bir uyarı var. "Göreceksin."

"Pek çok pişmanlığım var Celeste, ama Magnolia asla bunlardan biri olmayacak."

Ayak sesleri duraklıyor ve bir an için gittiğini düşünüyorum. Ama sonra tekrar başlıyor, kendini beğenmiş, zehir damlayan bir şeye dönüşüyor.

"Biliyor musun... Soul Sync ilişkinizi bilseydi ne hissederdi merak ediyorum Bu tür profesyonel olmayan davranışları hoş karşılamayabilirler. Bir müşteriyle arkadaşlık etmek pek etik değil, değil mi?"

Alex'in sözleri soğuk ve kontrollü, her hecesi gergin bir şekilde çıkıyor. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bana aptalı oynama, Alex." Kendini beğenmişliği daha keskin bir şeye dönüşüyor. "Skandalı bir düşünün; bir çalışan maçlarından birini yarıda bırakıyor ve sonra müşteriyle ilişkiye giriyor. Hem de öyle sıradan bir müşteri değil, günah kadar zengin, yüksek profilli müşteri. Soul Sync bu skandalın altından kalkamaz."

Zalimce dikenli, sessiz bir kahkaha atıyor. "Ama öyle olsa bile, küçük kız arkadaşının bir daha asla bu sektörde çalışmamasını sağladım. Takipçi sayım, eğer istersem, dikkatlice yerleştirilmiş birkaç kelimeyle onu mahvedebileceğimi garanti edecek kadar büyük."

"Devam et ve söyle. Ne istiyorsun, Celeste?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, içimi ürperten bir ses. "Şanslısın. Kendimi cömert hissediyorum. İki milyon dolar dudaklarımı mühürlemek için yeterli olacaktır. Dürüst olalım, ikimiz de biliyoruz ki senin değerini göz önüne alırsak çok daha fazlasını isteyebilirim."

Kalbim sıkışıyor. İşte bu kadar. Alex'in benim için o kadar parayı vermesine imkân yok, vermesini istemem bile. Neden versin ki? Bu sorun benim.

Sertçe yutkunuyorum, gerçekliğin soğuk dalgası çöküyor. Soul Sync'teki kariyerim sona erdi. Celeste beni yok edecek, kurtarılacak bir şey kalmayana kadar adımları çamura bulayacak.

Alex derin bir iç çekerek. "Tamam. Parayı alacaksın ama ancak yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma imzaladıktan sonra. Magnolia hakkında Soul Sync'e ulaşmak yok. İstisna yok."

İçimde şok dalgaları oluşuyor, nefesim kesiliyor. Ona ödeme mi yapacak? Benim yüzümden hiçbir şey ödemesini istemiyorum, özellikle de ona.

Kahkahası havayı kesiyor, keskin ve acımasız. "En azından müşteri olduğunuzu nereden bildiğimi sorarsınız diye düşünmüştüm. Sence de bu sorulmaya değer bir soru değil mi?"

"Ben de o noktaya geliyordum. Süreç son derece gizlidir. Peki söyle bana, nasıl ?"

"Oh... zavallı... yavaş... Alex. Kendi e-postalarını okumayı gerçekten öğrenmelisin. Kimin satın alınabileceğini asla bilemezsin."

Neden e-postalarını başka birine okutsun ki? "Bu sadece sizin gibi. bir şeyi kişiselleştiriyor, Kontrol edemediğim bir şey ve onu kendi lehine çevirmek. Manipülasyon her zaman senin uzmanlık alanın olmuştur."

Bahsettiği şey Alex'in benimle paylaşmadığı bir şey. Ve bunun farkına varmak acı veriyor; inançsızlıkla karışık keskin bir acı. Neden bu konuda bana güvenmedi?

"Tam olarak eşleşmediğimizi biliyorum, o yüzden söyle bana Soul Sync'te kime ödeme yaptın? Sistemi nasıl manipüle ettin? Ve daha da iyisi, bu hizmeti nasıl karşıladın?"

Celeste'in kahkahası soğuk ve ruhsuz bir şekilde geri dönüyor. "Tahmin edebileceğin kadar zor değildi. Ama sanırım bu küçük sırrı kendime saklayacağım."

Midem bulanıyor. Her ne , hiç hakkı olmayan yerlere girmeyi başarmış. Kendini beğenmişliği, özgüveni, hepsi şimdi mantıklı geliyor. Başından beri bu durumun kontrolü ondaydı.

Düşünce aklıma geldikçe midem bulanıyor. *İki milyon dolar.* Beni korumak, Celeste'in zalimliğinden korumak katlanmaya hazır olduğu mesafeler çok büyük. Bu çok fazla.

Bir parçam oraya koşup onu durdurmak, böyle bir fedakârlık yapmasına izin veremeyeceğimi söylemek istiyor. Ama olduğum yerde kalakalıyorum, felç oluyorum. Suçluluk ve inançsızlık zihnimde çalkalanıyor ve beni donup bırakıyor.

Sonunda duvardan sıyrılıyorum, yatak odasına doğru attığım her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Yorganların altına girip onları kendime çekiyorum ve sıcaklıklarına doğru kıvrılıyorum. Bu gecenin böyle geçmesini istemezdim - Celeste tarafından lekelenmiş gibi.

Sanki ona tutunmak içimdeki fırtınayı dindirebilirmiş gibi gömleğine tutunarak uzanıyorum. Alex'in ayak sesleri yaklaştıkça döşeme tahtalarının belli belirsiz gıcirtısı dışında ev yeniden sessizliğe gömülüyor.

tırmanırken yatak hafifçe eğiliyor, kolu beni kendine çekmek için belime dolanıyor. Boynumun kıvrımına sokulurken sıcaklığı içime sızıyor. "Bu da ne böyle? Yatağымda çıplak olman gerektiğini ."

Yüzümü ona dönüyorum, yüz hatları pencereden süzülen soluk ay ışığıyla yumuşamış. Kalbim tekliyor, bu ana tutunmak için duyduğum ezici ihtiyaç ile kulak misafiri olduğum şeyin acı verici gerçeğı arasında sıkışıp kalıyorum.

Titrek bir nefes alıyorum. "Alex... Her şeyi duydum."

Gözleri kısa süreliğine açılıyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Kulak misafiri mi oluyoruz? Ne derler bilirsin, kulak misafirliğinden iyi bir şey çıkmaz."

"Ona ödeme yapamazsın. Bu çok fazla. Böyle bir yükü taşımana izin vermeyeceğim."

Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bunu seni korumak için yapıyorum. Yeterinden fazlasına sahibim. Seni güvende tutacaksa hiçbir miktar çok fazla değildir."

Sertçe yutkunuyorum, sözleri ağır bir şekilde çöküyor, kalbimi bir kalkan gibi sarıyor. Yine de bir parçam direniyor, bu fikre karşı çıkıyor. "Başkalarının benim için sorunlarımı çözmeye çalışmasından hoşlanmıyorum. Ben kendi başıma ayakta durmaya alışkınım."

Bir süre sessiz kalıyor, sonra yavaşça uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor ve başparmağını yanağымda gezdiriyor. "Bu *senin* değil. Bu *bizim* sorunumuz." Sözleri beni sakinleştirdi.

üzerimde. "Uzun zamandır çok fazla şeyi tek başına taşıdın. Ama artık taşımak zorunda değilsin, benimleyken değil."

Sözleri yıllardır tutunduğum savunmamı parçalıyor, görmezden gelmek için çok uğraştığım çatlakları ortaya çıkarıyor. Titrek bir nefes verdim, kararlılığım sarsılıyordu. "Ama *iki milyon dolar*, Alex... bu yardım değil- bu-"

"Celeste'e bir kuruş bile vermeyi reddedebilirdim. Tehdidiyle işine mal olmasına izin ver. O zaman onun yerine *sana* iki milyon dolar verebilirim, böylece mali durum hakkında endişelenmene kalmaz. Ama seni tanıyorum, Magnolia. Kabul etmezsin. Benden böyle bir parayı asla kabul etmezsin."

"Hayır, kesinlikle yapmazdım."

"Bu sadece Celeste'i durdurmakla ilgili değil, önemli olan şeyi korumakla ilgili. Ve henüz fark etmediysen, bu sensin. Bu, kim olduğunuzu ve savunduğunuz her şeyi onurlandırmakla ilgili."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum, sözleri içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Paranı benim için harcamanı istemiyorum Alex. İki milyon dolar. Bu çok fazla."

Başını sallıyor, bakışları sabit ve inatçı. "Bedeli önemli değil. Ne pahasına olursa olsun ödeyeceğim çünkü onun gibi biri tarafından incitilmen düşüncesine katlanamıyorum - benim yüzümden uğraştığın biri." Eli çenemi eğiyor, gözleri nefesimi kesen sessiz bir yoğunlukla gözlerime kilitleniyor. "Ben seni seviyorum. Ve birini sevdiğinde, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparsın."

Sözleri bir vaat gibi üzerime çöküyor, hem sabit hem de ezici. Uzanıyorum, parmaklarım yanağını okşuyor. "Bunun karşılığını sana nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Hiçbiri için. O kadar çok şey yapıyorsun ki Alex, sana izin vermenin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum."

Yaptığı her şeyin gerçekliği -yapmaya istekli olduğu her şey- acı tatlı ve bunaltıcı bir şekilde üzerime çöküyor.

Elimi tutuyor, hafifçe dudaklarına bastırıyor, gözleri yumuşak ama acımasız. "Ödenecek bir şey yok. Bu bir alışveriş değil, favori. Bu bir aşk. Ne olursa olsun birinin yanında durmanın anlamı budur. Seni sevmeme izin vermen dışında hiçbir şey yapmana gerek yok."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum, göğsümde acı tatlı bir sızı çiçek açıyor. Onun sarsılmaz kesinliği beni suçluluk ve şüphenin pençesinden çekip alıyor. "Hiç kimse benim için savaşmadı."

Bakışları daha da yumuşuyor, ağzının kenarı hafif, şefkatli bir gülümsemeyle kalkıyor. "Belki de hiç kimse seni benim gibi sevmediği içindir."

Öne doğru eğilip alnımı onunkine yasladığımda gözlerimden yaşlar süzülüyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Varlığının sıcaklığı, nefes alışının sabit ritmi, bunaltıcı duygularımın ortasında beni topraklıyor. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Alex."

Hiç tereddüt etmeden beni kollarına çekiyor, sanki beni hiç niyeti yokmuş gibi sıkı ve inatçı bir şekilde . Ona sarılıyorum, kucağının gücünü ve sıcaklığını hissediyorum ve kısacık bir an için diğer her şey kayboluyor. Sadece biz varız; sevgi, güven ve sonunda paylaşmamıza izin verdiğimiz ham kırılganlıkla birlikte örülmüşüz.

Başımı göğsüne yasladığımda kolları etrafımda sıkılaşıyor, sabit varlığı beni sarıyor. Onun kucağında dünya daha küçük, daha güvenli geliyor, sanki birlikte her şeyle yüzleşebilirmişiz gibi. Elleri saçlarımın arasında yavaş, yatıştırıcı darbelerle kayıyor; burada olduğuna, yalnız olmadığımı dair sessiz bir söz.

Gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekiyorum, onun sessiz gücünün bir zamanlar korku ve şüphenin yaşadığı boşluklara sızmasına izin veriyorum. Aramızdaki aşk hem narin hem de kırılmaz hissettiriyor. Yine de bu ana tutunurken bile, göğsümde acı tatlı bir sızı kök salıyor - yakında gitmeme izin vermem gerekeceğini hatırlatan sessiz bir hatırlatma.

Ama henüz değil.

Şimdilik onun kollarında kalıyor, sessiz güvencesinin içimdeki boş yerleri doldurmasına izin veriyorum. Durgunlukta birbirimize sarılıyoruz ve uyku beni altına çekmeye başladığında, minnettarlık ve sevgi kalbime yerleşiyor, kaderimizdeki vedanın acısıyla karışıyor.

Bölüm 37

Alex Sebring

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE IŞIK PERDELERİN ARASINDAN
SÜZÜLÜR,

odanın üzerine altın ışınlar saçıyor. Yanımda, Magnolia huzur içinde uyuyor, nefes alıp vermesi yavaş ve sabit. Kıpırdamadan duruyorum, sanki bu anı yakalayıp sonsuza dek saklayabilecekmişim gibi onu izliyorum. Saçlarının dağınık bir şekilde omzunun üzerinden dökülüğü, kirpiklerinin yanağına yaslanan narin kıvrımı - gün onu alıp götürmekle tehdit etse bile tutmak istediğim bir görüntü.

Keşke son gecemizi benim evimde, benim yatağımın, benim alanımın, benim dünyamın rahatlığında geçirebilseydik.

-Bir süreliğine de olsa gitmek üzere değilmiş gibi davranabileceğim bir yere. Ama otelde, iş arkadaşlarına yakın bir yerde kalması gerekiyordu, böylece havaalanı servisi geldiğinde onlarla lobide buluşabilecekti.

Çoğunlukla toplanmış çantaları kapının yanında duruyor, bugünün ne anlama geldiğinin sessiz bir hatırlatıcısı. Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor.

Benim çelik güzelliğim. O böyle biri; güçlü, dirençli, boyun eğmez. Ama tüm bu gücün altında bir yumuşaklık, az paylaştığı sessiz bir sıcaklık yatıyor. İşte bu ikilik beni tamamen çözdü.

Kıpırdanıyor, kirpikleri titreyerek açılıyor ve uykunun yumuşaklığıyla puslanmış bakışları benimkilerle buluşuyor. Uykulu bir gülümseme

ve kalbim sıkışıyor. Gitmesine nasıl izin vereceğim?

"Günaydın." Sesi hâlâ uykunun etkisindeydi. "Günaydın, aşkım." Sesim yumuşak, ama duygularım Arkasında muazzam bir his var. Yüzündeki bir tutam saç okşuyorum, en küçük şekilde bile olsa ona dokunmak istiyorum. "İyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz." Eli benimkine doğru kayıyor. "Aklımda çok fazla şey var."

Başımı sallıyorum, birbirimizi kavrayan ellerimize bakarken bir iç çekiyorum. "Ben de iyi uyuyamadım. Sürekli bugünü düşündüm... ve kalman için söylemem gereken her şeyi."

Gülümsemesi dalgalanıyor, bakışları benimkilerle tekrar buluşmadan önce kısa bir süre dalıyor. "Alex--"

Durgunlukta uzanıyoruz, günün acısı aramızda beliriyor. İkimiz de konuşmuyoruz, sanki olacakları kabul etmek her şeyi çok gerçek kılacakmış gibi.

Sonunda, havayı yumuşatmaya çalışarak sessizliği bozuyorum. "Yatakta kahvaltı ister misin?"

Başını sallıyor, dudaklarında belli belirsiz, acı tatlı bir gülümseme beliriyor. "Bunu çok isterdim ama zamanım yok." Gözleri komodinin üzerindeki saate doğru kayıyor. "Hazırlanmak için birazdan kalkmam gerek."

Sözleri, birlikte geçirdiğimiz son anları işaret eden bir çan gibi. Bizi tanıştığımız günden beri korktuğum vedaya yaklaşıyorlar.

Magnolia hafifçe kayıyor ve iliklerime kadar hissettiğim sessiz bir hüznle bana bakıyor. "Bunu özleyeceğim-- sabahları... senin yanında uyanmayı. Her şeyi özleyeceğim."

Gülüştü sessiz ve titrek, sanki sözlerinin ardındaki duyguyu maskeleyemeye çalışıyor. "Ayrılmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

Elimi uzattım, parmaklarım tenine değdi. "Bu bir veda olmak zorunda değil. Bunu yürütebiliriz. Bu sadece bir... sonra görüşürüz olabilir."

Gülümsemesi duraksıyor, bakışları aramızdaki boşluğa düşüyor. "Eninde sonunda Soul Sync ile ilerleyeceksin. Yeni Avustralyalı ekip *eşini* bulacak... *yani karın* Alex'i. İrtibatta kalmak bunu ikimiz için de daha zor hale getirecektir."

Sözleri bana bir darbe gibi çarptı, keskin ve nihai. Ona verecek bir cevabım yok, bunu kolaylaştıracak bir cevabım da yok. Tek bildiğim, onun bugün o kapıdan çıkıp gideceği düşüncesinin bana dayanılmaz geldiği.

Göğsüm sıkışıyor. Nefes alamıyorum.

"Seni nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Hayal ettiğimden de kötü... çok daha kötü."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve bir an için konuşmuyor. Sonra yavaşça yaklaşıp kollarını bana doluyor. Vücudu benimkine karşı hafifçe titriyor ve ağladığını fark ediyorum - sessizliği bozan sessiz, ürpertici nefesler. Onu daha sıkı çekiyorum, çıplak tenim onunkine değiyor, parçalanıyormuş gibi hissederken bile onu bir arada tutmak için çaresizce çabalıyorum.

Alnı benimkine değiyor, nefesi ılık ve düzensiz. İkimiz de konuşmuyoruz, sanki kelimeler sadece bu kırılgan bağlantıyı mahvedecekmiş gibi. Parmakları omuzlarımı kavırıyor, sanki elinden kayıp gittiğini bildiği bir şeye tutunuyormuş gibi sıkı ve .

Sonunda gözlerime bakacak kadar geri çekildi. "Kalkmam gerek." Sözleri de en az elleri kadar titriyor. Belki daha fazla. "Mekik yakında burada olacak."

Başımı sallıyorum, göğsümdeki ağrı neredeyse dayanılmaz, ama kendimi onun gitmesine izin vermeye zorluyorum. Yataktan kayarak çıkıyor, hareketleri yavaş ve kasıtlı, sanki kaçınılmaz olana doğru attığı her adım bir öncekinden daha ağırmış gibi.

Onu banyoya kadar takip ediyorum, hazırlanırken tezgâha yaslanıyorum. Gözlerim onu hiç bırakmıyor, her ayrıntıyı hafızama kazımaya çalışıyorum. Kotumu çekiyorum ve

Bu kısacık dakikaları nasıl değerlendireceğimi düşünerek ona bakıyorum.

Telefonun keskin zil sesi sessizliği böldü. Çantasının fermuarını çekmek için geri dönmeden önce bana bakıyor, gözleri kederle dolu.

Aramayı cevaplıyorum, tam olarak hissetmediğim bir sakinliği zorluyorum. "Evet, alo."

"Burası misafir hizmetleri. Bagajlarınızı almak için birazdan geleceğiz."

"Teşekkür ."

Telefonu yere bıraktım, göğsümdeki ağrı daha da ağırlaştı.

Magnolia'nın bakışları benimkilerle buluşuyor, hüznü benimkilerle eşleşiyor. Zamanımız tükeniyor ve sanki evren bizimle alay ediyor, bizi kaçınamayacağımız bir şeye doğru itiyor.

Hafifçe öksürerek boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalışıyorum. "Senin için bir şeyim var."

Ceketimin sandalyenin üzerinde asılı olduğu yere geçiyorum. İç cebinden küçük kadife bir kutu çıkarıyorum. Kaşları merakla çatılıyor, bakışları yüzümden elimdeki kutuya kayıyor. Konuşmuyor, ben yaklaşıp kutuyu ona uzatırken gözleri benimkileri arıyor. Hafifçe titreyen eliyle kutuyu alıyor, kapağı açmadan önce parmakları kısa bir süre benimkilere sürtünüyor.

Dudakları aralanıyor, gözleri içindeki narin kolyeye takılınca yumuşak bir nefes kaçıyor. Üç elmas ışıktaki parıldıyor, yerleşimleri hem basit hem de çarpıcı.

"Her bir elmas birlikte geçirdiğimiz aylardan birini temsil ediyor. En küçük olanı, birbirimizi tanımaya başladığımız ilk ay için. İkincisi, biraz daha büyük sana aşık olduğum ikinci ay için. Ve üçüncüsü, en büyüğü--" Duraksadım, bakışlarıyla buluştum, "Bu son ay için. Çünkü seni sevdiğimi o zaman anladım."

Parmakları kolyeyi sıyrıyor, dokunuşu saygılı, sanki dikkatli olmazsa kaybolacağından korkuyormuş gibi. Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Alex... bu çok güzel," diye fısıldıyor, sesi titriyor. "Bana takar mısın?"

Başımı sallayıp kolyeyi kutudan çıkarıyorum. Tokayı takarken parmaklarımın tenine değen yumuşak dokunuşu içimde acı tatlı bir şeyler uyandırıyor. Kolye köprücük kemiğine yerleşiyor, ışığı tam olarak yakalıyor ve sanki özellikle onun için yapılmış gibi görünüyor.

Çünkü öyleydi.

Aynaya doğru dönüyor, parmakları kolyeye hafifçe dokunmak için uzanıyor. Yansıması benimkiyle buluşuyor, yüz ifadesi minnettarlık ve daha derin bir şeyle dolu - bir söz gibi hissettiren bir şey. "Bunu asla çıkarmayacağım."

Bana döndüğünde, eli hâlâ elmasların üzerinde duruyor, dudakları titreyen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Yüzünü kavriyorum, bakışlarını tutarken yanaklarında geziniyor. Bir an için orada duruyoruz, dışarıdaki dünya kayboluyor. Sanki nereye giderse gitsin bir parçam onunla kalacakmış gibi hissediyorum.

Magnolia yanağından süzülen bir damla gözyaşını siler, bakışları odanın uzak tarafına kayar. Küçük, acı tatlı bir gülümseme dudaklarını büküyor, yumuşak ve geçici. "Benim de senin için bir şeyim var."

Odayı geçiyor ve düzgünce sarılmış bir paket getiriyor, kenarları kusursuz, kâğıdı pürüzsüz. Paketi alıp geri dönüyor ve ellerime bırakıyor, dudaklarından küçük bir kahkaha kaçıyor. "Çok heyecanlanma, altın ya da elmas değil."

Gözleriyle buluştuğumda elimdeki hediye'nin ağırlığını hissediyorum. "Her ne olursa olsun, senden geldiği için ona değer vereceğim."

Gülümsemesi hafifçe duraksıyor, yere bakarken neredeyse utangaçlaşıyor. "Sadece... ben gidene kadar açmayacağına söz ver."

Bu sözler içimde bir şeyleri burkuyor ama başımı sallayarak elini nazikçe sıkıyorum. "Eğer istediğin buysa, bekleyeceğim."

Aramızdaki sessizlik, konuşulmayanların ağırlığıyla uzayıp gidiyor. Sonra yaklaşıyor, kollarını etrafıma sarıyor, sıcaklığı zaten içimde biriken acıya baskı yapıyor. Onu sıkıca kendime çekiyorum, sanki ikimizi de gelecek olanın kaçınılmazlığından koruyabilecekmişim gibi kollarımla onu sarıyorum.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Hazır değilim."

Alnı göğsüme bastırıyor, nefesleri dengesiz. "Gitmek istemiyorum." Sözlerindeki titreme gerçeği ortaya koyuyor.

"O zaman yapma," diye yalvarıyorum, çaresizlik içime işliyor, belki kalır umuduna tutunuyorum. "O uçağa binme. Lütfen."

Sessizliği aramızdaki boşluğu dolduruyor, kelimelerden daha yüksek bir cevap.

Kapının çalınması aramızdaki kırılgan sessizliği bozuyor ve Magnolia'nın tutuşu sıkılaşıyor, parmakları sanki zamanın kendisini yerinde tutabilecekmiş gibi omuzlarımı kavırıyor.

Titrek bir nefes alıyorum, göğsümdeki ağrı daha da keskinleşiyor, ağırlaşıyor. Onu daha yakın tutuyorum, alnımı hafifçe onunkine bastırıyorum, son bir an, son bir nefeslik birliktelik için umutsuzca çabalıyorum.

Kapı tekrar çalınıyor, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde - dünyanın bizi beklemeyeceğinin acımasız bir hatırlatıcısı. Geri çekilirken dudaklarımdan isteksiz bir iç çekiş çıkıyor, onu bırakmak zorunda olsam da bırakmak istemiyorum.

Tüm gücümü toplayarak kendimi geri çekilmeye ve kapıyı açmaya .

"Günaydın... *Bay Sebring?*" Görevlinin kibar gülümsemesi beni görünce hafifçe kırılıyor.

"İçeri gel."

Genç adam pratik bir verimlilikle hareket ediyor, sessiz bir odaklanmayla poşetleri topluyor. Kaldırdığı her poşet hayatımdan bir parçanın sökülüp atılması gibi geliyor.

Magnolia bir nefes ötemde duruyor, parmakları kısa bir dokunuşla benimkilere değiyor ve içimde bir sarsıntı yaratıyor. Ona bakıyorum, ama bakışları belboyda sabitlenmiş, ifadesi sakin ama gözlerinde biriken hüzne, tutmak için savaştığı dökülmemiş gözyaşlarına ihanet ediyor.

Ona bakıyorum, umutsuzca doğru kelimeleri arıyorum - bunu kolaylaştıracak herhangi bir şey. Uzanıp yanağındaki bir damla gözyaşını silerken elim titriyor. "Unutma. Bu bir veda değil. Sadece sonra görüşürüz."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyor. Dudaklarında kırılğan bir gülümseme titriyor. "Sonra görüşürüz," diye fısıldıyor, kelimeler narin ama tereddütsüz. Aramızda asılı kalıyorlar, mesafe uzamaya başladığında tutunacak bir iplik gibi.

Gitmek için dönüyor, adımları tereddütlü, sonra duraksıyor, omzunun üzerinden geriye bakıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, içindeki duygu fırtınası aramızdaki boşluğa yayılıyor. "İnsanlara nasıl hissettiğimi söylemekte iyi değilim. Konu bu olduğunda içimde bir şeyler kırılıyor. Ya da belki de bu kadar açık olamayacak kadar inatçıyım." Sertçe yutkunuyor, bakışları tekrar kalkmadan önce duraksıyor. "Ama umarım hediyem sana söyleyemediklerimi gösterir."

Sözleri derin, çığ ve dürüst, her hecesi göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor. Bana son bir kez bakıyor, gözleri söyleyemediği her şeyi anlamam için yalvarıyor. Sonra, kapı arkasından yumuşak, içi boş bir gümbürtüyle kapanıyor, ses bir şarkının son notası gibi yankılanıyor ve müzik kaybolduktan sonra da uzun süre kalıyor.

Orada öylece donmuş bir şekilde duruyorum, sanki ondan bir parça hâlâ havadaymış gibi birkaç dakika önce işgal ettiği noktaya bakıyorum. Sessizlik, göğsümdeki ağrıyı dayanılmaz hissedene kadar artırarak, kalın ve amansız bir şekilde bastırıyor.

Bakışlarım masanın üzerinde bıraktığı küçük, özenle sarılmış pakete kayıyor. Titreyerek pakete uzanıyorum, sanki dokunmak beni ona bağlayacakmış gibi parmaklarımı kağıdın üzerinde . Yavaşça, kasıtlı ve dikkatli bir şekilde açıyorum.

İçinde yumuşak ve yıpranmış bir günlük var. Kapağını açmadan önce parmaklarımın izini sürüyorum, içinde bulduklarım karşısında nefesim kesiliyor. Sayfalar onun el yazısıyla dolu - kenar boşluklarına karalanmış küçük, samimi notlar, tuhaf karalamalar ve özel olarak işaretlediğini fark etmediğim anlar için isimlendirdiği çalma listeleri.

Sayfaların arasına sıkıştırılmış fotoğraflar, telefonuyla çektiği anların izleri. Zaman içinde donmuş kahkahaları, benim onunkini yansıtan gülümsemem, ziyaret ettiğimiz yerlerden enstantaneler, hatta unuttuğum samimi sahneler. Her sayfa onun zihnine, kalbine, anılarına açılan bir pencere gibi; birlikte inşa ettiğimiz hayatı, onun sakladığını hiç bilmediğim şekillerde koruyor.

Yavaşça çeviriyorum, tanışmamızdan önce Sydney'deki ilk gününden başlayan ve şimdiye kadarki yolculuğunun izini süren kayıtları buluyorum. Başparmağım sayfaların kenarlarını sıyrıyor, her biri ondan acı tatlı bir parça, saklanmış bir anı. Ne kadar derine inersem, yokluğunun acısı o kadar keskinleşiyor, yine de geride bıraktığı sevgi yadsınamaz, her ayrıntıya işlenmiş.

El yazısının kenarda usulca kıvrıldığı bir sayfada duraklıyorum, kelimeleri okumakta zorlanırken göğsüm sıkışıyor.

Dün gece düğünde, Alex ve Tyson birbirlerine sarıldıklarında, onda daha önce hiç anlamadığım bir şey gördüm. Bu sadece öfke değildi, acıydı, ham ve gerçektir. Uzaklaştığında, bunun ağırlığını hissedebiliyordum, sanki kendi kemiklerime yerleşmişti. Onu kollarıma almak, yakınımı çekmek ve bunu tek başına taşımak zorunda olmadığını söylemek istedim.

İşte o zaman anladım. Bu geçici bir bağlantı ya da geçici bir çekim değil. Alex'i seviyorum. Onu, acısını kendi acım gibi hissettiren bir şekilde seviyorum, eğer tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa, onun savaşlarıyla savaşmak istememe neden olan bir şekilde seviyorum.

Bu günlüğü okumak bir dağa tırmanmak gibi, her sayfa onu gerçekten anlamaya bir adım daha yaklaşmak gibi. Onun düşüncelerini bilmek, bana emanet ettiği parçalarına tutunmak istiyorum. Bu günlük sadece bir hediye değil, onun bir parçası. Ve her kelimesini okuyacağıma, beni ona bağlayan ipler gibi tadını çıkaracağıma yemin ediyorum.

Günlüğü kapatırken, parmaklarım sanki onu hâlâ hissedebiliyormuşum gibi kapağını okşuyor. Oda hem acı verici bir şekilde dolu hem de yürek parçalayıcı bir şekilde boş hissediyor - kahkahalarının ve bıraktığı anıların yankılarıyla canlı, ancak onun sıcaklığı, sesi ve varlığı olmadan boş.

Karanlık ufuk çizgisi pencerenin ötesinde sonsuza kadar uzanıyor, şehir ışıkları uzaktaki yıldızlar gibi parlıyor. Ama tek hissedebildiğim büyüyen boşluk. Ellerim kenetlendi, kararlılıkla

İçimde sertleşiyor. Hikâyemiz burada bitmiyor, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Hiçbir mesafe inşa ettiklerimizi, paylaştıklarımızı silemez.

Günlüğü yere bırakıp sakinleştirici bir nefes alıyorum, bakışlarım ufukta onu görebilecekmişim gibi sabitleniyor. Kelimeler beni sessizce terk ediyor, neredeyse bir fısıltı, ama inançla dolular, onun yokluğuna karşı beni sabitliyorlar.

"Bu bir veda değil, benim çelik güzelim." Kalp ağrım kararlılıkla yumuşadı. "Sadece sonra görüşürüz."

Magnolia beni seviyor. Söylemediği her kelimede ve paylaştığımız her anda bunu hissediyorum. Tüm kalbimle inanıyorum ki, aramızdaki mesafe sadece aşkımızın ne kadar derin olduğunu fark etmesini sağlayacak.

İşte bu yüzden gitmesine izin verebilirim, şimdilik.

Alex ve Magnolia'nın hikayesi
Amerikan Güzeli Alex
ve Manolya 2. Kitap
(Güzellik Serisi 5. Kitap)

Yazar Hakkında

Georgia Cates, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarlarından biridir ve eski bir doğum hemşiresi olup artık bebekler yerine aşk hikâyeleri yazmaktadır. Hayat boyu okuyan ve üç çocuk sahibi olmaktan gurur duyan yazar, kalpli, ateşli ve bir tutam Güney cazibesi içeren romantizm öyküleri yazıyor. Aslen Mississippi kırsalından olan yazar, en arkadaşıyla evli ve iki harika kızın gururlu annesi.

Georgia'nın haber bültenine [kaydolun](#).
En son haberleri, tanıtımlara ilk bakışları ve
sadece abonelere özel hediyeleri alın.

Georgia ile bağlantıda kalın:
[Facebook](#), [Instagram](#) ve [Goodreads](#)

GEORGIA CATES tarafindan da

GÜZELLİK SERİSİ

Acıdan Gelen Güzellik

Teslimiyetten Gelen

Güzellik Aşktan Gelen

Güzellik

Güzellik Serisi Paketi

Çelik Güzellik

Amerikan Güzeli

Sevgili Güzellik

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kraliçemi Beklerken

Sevgili Acı

Şımartın

Tatlı Azap

Bağımsız Roman Koleksiyon Paketi

BEACON SERİSİ

Ruh Zaman Hatırlar HerRuh
Asla Unutmaz

GÜNEYLİ KIZLAR SERİSİ

Bohem Kız Komşu Kızı

Stajyer Kız

Güneyli Kız Serisi Paketi

GÜZEL İLLÜZYONLAR DÜETİ

Seksen Bir Gece Sonsuza

Dek Güzel

Güzel illüzyonlar Düet Paketi

GÜNAH ÜÇLEMESİ

[Gerekli Bir Bir](#)

[Günah Son Bir](#)

[GünahGünah](#)

[Sonraki](#)

[Günah_Üçlemesi Paketi](#)

GÜNAH SERİSİ TEK BAŞINA ROMANLAR

Dayanıklılı

k

İstenmeyen

Kefaret

Günah Günah Serisi Eksiksiz

PaketiSerisi Bağımsız Romanlar

Paketi

SERİNİN ALTINA GİRİYOR

Sığlığın Altına

Girmek

Going Under Complete Duo Bundle

VAMPIR AGAPE SERİSİ

Anteros'un Kanı Kan

Mücevheri

Kanlı Bebek

Vampir Agape Serisi Paketi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi